

Stephenie Meyer: New Moon

Édesapámnak, Stephen Morgan—nek.
Senki sem adott annyi szerető és feltétlen támogatást, mint te.

Én is szeretlek.

Tartalom

BETEKINTÉS

1. BULI
2. ÖLTÉSEK
3. A VÉG
- OKTÓBER
- NOVEMBER
- DECEMBER
- JANUÁR
4. ÉBREDÉS
5. CSALÓ
6. BARÁTOK
7. MEGISMÉTLŐDÉS
8. ADRENALIN
9. HARMADIK KERÉK
10. A RÉT
11. KULTUSZ
12. BETOLAKODÓ
13. GYILKOS
14. CSALÁD
15. NYOMÁS
16. PARIS
17. LÁTOGATÓ
18. A TEMETÉS
19. UTÁLAT
20. VOLTERRA
21. ÍTÉLET
22. REPÜLÉS
23. AZ IGAZSÁG
24. SZAVAZÁS
- EPILOGUS

BEVEZETÉS

Úgy éreztem, mintha egy rémálom fogságába estem volna,
egy olyanba, amelyben még akkor is kénytelen vagy futni, amikor a tudod már hogy véged,
de a lábaid mégsem mozognak elég gyorsan.

A lábaim mintha egyre lassabban és lassabban engedelmeskedtek volna
amint a közömbös tömegén keresztül próbáltam utat törni magamnak,
a toronyóra mutatói ellenben nem lassítottak.
Könyörtelen, hajthatatlan erővel mozogtak előre a vég felé. Mindennek a vége felé.
De ez nem álmom volt, és a rémálommal ellentétben nem a saját életemért futottam;
annál jóval értékesebb megóvásáért szálltam versenybe.
A saját életem sokkal kisebb jelentőséggel bírt most.
Alice azt mondta, elég nagy a valószínűsége hogy ma mind meghalunk.
Lehet, hogy a végeredmény máshogy alakulna, ha nem esett volna a vakító napfény okozta
csapdába; csak én rohanhattam szabadon a napfényes, tömegjárta téren keresztül.
És úgy tűnt nem vagyok elég gyors.
Így aztán nem érdekelt, hogy különösen veszélyes ellenség vett körbe minket.
Amint a mutató elérte az egész órát, remegő tunya lábaim vibrálni kezdtek.
Tudtam, hogy elkéstem - ezért örültem, hogy egy vérszomjas lény várakozik nem messze.
Mert ha elbukom, egyetlen porcikám sem fogja kívánni az életet.
A mutató újra megmozdult, a nap pedig pontosan az ég közepéről sütött le ránk.

1. BULI

99,9 százalékgig biztos voltam benne, hogy álmodom.
Az ok, amiért ennyire biztos voltam, először is az, hogy olyan gyönyörű, vakító napfényben
sütkeztem, amely sosem mutatkozik új lakhelyemen, az állandó szemerkélő-esős
Forksban, Washingtonban. Másodszor pedig - Marie nagymamát láttam.

Nagyi már 6 éve meghalt, tehát ez is nyilvánvaló bizonyítéka volt az álom teóriámnak. Nagyi nem sokat változott, arca ugyanúgy nézett ki, ahogy emlékeztem rá. Bőre puha volt és ráncos, ezernyi apró redőbe fogva, mely lágyan simult csontozatához. Úgy nézett ki, mint egy fonnyadt kajszibarack, haja mégis sűrű fehér felhőként keretezte arcát. Ajkainkon egy időben - az övé mint egy redős vonal - ugyanolyan meglepett mosoly táncolt. Egyértelmű volt, hogy ő sem számított a viszontlátásra. Kérdéseket akartam feltenni neki, amelyből annyi volt - mit keres itt az álomban? Mit csinált az elmúlt hat évben? Papi rendben van-e, és egymásrataláltak-e, bárhol legyenek is? De ő is szólásra nyitotta száját, amikor én, így inkább hagytam hadd kezdje ő. Ő is inkább hallgatott, így egyszerre neveltünk fel a szituáción.

- Bella!

Nem nagyi szólított, így mindketten elfordultunk hogy lássuk, ki csatlakozik a mi kis újraegyesülésünkhöz. Nem kellett odanéznem, hogy tudjam, ki szólít; ezt a hangot bárhol, bármikor felismerném és reagálnék rá akár ébren, akár álomban ... vagy halálomban. A hang, amelyért tűzön sétálnék át, vagy kevésbé drámaian fogalmazva, végig evickélném itt életem még a szünni nem akaró hideg eső ellenére is. Edward.

Annak ellenére, hogy mindig megborzongtam, amikor ránéztem - ébren vagy máshogy - és tökéletesen biztos voltam benne, hogy álmodom, pánik tört rám, amint Edward a vakító napfényben sétált felénk.

Pánikoltam, mert nagyinak fogalma sem volt róla, hogy egy vámpír a szerelmem - senki sem tudta - és ötletem sem volt hogyan fogom neki megmagyarázni a napfény okozta táncoló ezernyi szivárványt, mintha kristályból vagy gyémántból faragták volna testét.

"Nos, talán feltűnt neked, hogy a barátom ragyog. Ez csak olyan dolog, amit a napfényben szokott csinálni. Ne aggódj emiatt..."

De mit keres itt? Csakis azért élt Forksban, a legesősebb városban a világon, hogy világos nappal is kint lehessen anélkül, hogy felfedné családját titkát. Mégis itt volt és könnyedén lépdelt felém, legszebb angyal-arcú mosolyával, mintha én lennék az egyetlen jelenlévő.

Abban a másodpercben azt kívántam bárcsak ne lennék olyan kivétel akin nem fog rejtélyes adottsága, általában hálát éreztem azért, hogy egyedül az én gondolataimat volt képtelen olvasni, mint egy nyitott könyvet, de most azt kívántam bárcsak hallaná a fejemben üvöltő figyelmeztetést.

Aggódó pillantást vettem nagyi felé, de már késő volt. Éppen akkor fordult vissza felém, és szemei pontosan olyan kétségbeesettek voltak, mint az enyéme.

Edward továbbra is ragyogóan mosolyogva - melynek hatására úgy éreztem a szívem feldagad és a mellkasomon fog kirobbanni - átkarolta a vállamat és ránézett nagymamámra.

Nagyi arckifejezése meglepett. Ahelyett hogy rémült lett volna, inkább félszegen tekintett rám, mintha szidásra számítana. A

testtartása is furcsa volt - az egyik karját ügyetlenül, kinyújtva eltartotta magától, majd behajlította, a levegőt ölelve. Mintha olyan valakit ölelne, akit én nem láthatok...

És csak akkor, amikor jobban megnéztem a képet vettem észre, hogy aranyozott keret veszi körül nagymamámat. Értetlenkedve, emeltem fel szabad kezem - amely nem ölelte át Edward derekát - és próbáltam megérinteni. Ő pontosan tükrözte mozdulataimat. De ahol ujjainknak találkozniuk kellett volna, hideg üveg volt semmi más.

Ekkor álom rémálommá vált.

Nem a nagyi volt.

Én voltam. Én voltam egy tükörben. Én — megöregedve, ráncosan, és fonnyadtan.

Edward mellettem állt, nem látszódva nem tükröződve, gyötrelmesen üdén és örökre 17 évesen. Megcsókolta döbrent arcomat tökéletes ajkaival.

- Boldog születésnapot! - suttogta.

Hirtelen, kipattant szemekkel, zihálva ültem fel az ágyban.

Otromba, szürke világosság, a jól ismert, felhőárnyékolta fény vette át álom vakító napfényének helyét.

Csak egy álom, nyugtattam magam. Csak álmodtam. Vettem egy mély lélegzetet majd ismét nagyot ugrottam amikor kikapcsolt az ébresztő. Az órakijelző sarkában található kis naptár egyértelműen tájékoztatott, hogy ma szeptember 13-a van. Csak egy álom, mégis vészjósló a maga módján. Ma van a születésnapom. Hivatalosan is 18 éves lettem. Már hónapok óta ettől a naptól rettegetem.

Egész nyáron át - a legboldogabb nyaramon, bárhol bárki másnak legboldogabb nyarán, és a Olympic Peninsula történelmének legesősebb nyarán át kísértett alattomosan ez a dátum várva hogy rámtörhessen végre.

És most, hogy elérkezett az idő, sokkal rosszabb volt, mint vártam.

Teljes valómban érzetem hogy öregedtem. Minden nap öregszem, de ez más volt, rosszabb, kézzel fogható. 18 éves lettem.

Edward pedig sosem lesz anyyi.

Ahogy fogmosás előtt belenéztem a tükörbe majdhogynem meglepődtem, hogy tükörképem nem változott. Alaposan áttanulmányoztam magam fakó bőrömön ráncokat keresve. Az egyedüli gyűrődések a homlokomon voltak, melyekről tudtam, hogy azon nyomban eltűnnének amint el tudnám lazítani magam. De képtelen voltam rá.

Felvont, aggódó szemöldökeim alatt ott bújtak nyugtalan, barna szemeim.

Csak egy álom volt emlékeztettem magam újra. Csak egy álom... de a legrosszabb rémálmom.

Kihagytam a reggelit, hogy olyan gyorsan kijuthassak a házból ahogy csak lehet.

Teljesen képtelen voltam azonban kijátszani apámat, így kénytelen voltam

pár perc látszatörömet erőltetni magamra. Őszintén próbáltam örülni

azoknak az ajándékoknak, amelyekről kifejezetten kértem, hogy ne vegye meg

de minden egyes alkalommal, amikor mosolyogtam, úgy éreztem menten elbőgöm magam.

Harciasan igyekeztem összeszedni magam mialatt az iskola felé hajtottam.

A nagyról szóló álmat - nem tudok úgy gondolni rá mint önmagamra - nehéz volt kiverni a fejemből.

Kétségbeesés lett rajtam úrrá, egészen addig amíg be nem hajtottam a forksi középiskola mögötti parkolóba, és meg nem láttam Edwardot amint mozdulatlanul nekidől metálezüst Volvojának, akárcsak egy elfeledett pogány istenséget ábrázoló márvány szobor. Az álom órá nem volt hatással.

Ugyanúgy várt rám, ahogy eddig is tette minden nap.

A kétségbeesést felváltotta a csodálat. Annak ellenére, hogy már fél éve voltam vele továbbra sem tudtam elhinni hogy engem ért ez a kimondhatatlan szerencse.

Húga, Alice mellette állt, ő is rám várt.

Természetesen Edward és Alice nem álltak valódi rokonságban egymással (Forksban az a mese élt, hogy a Cullen testvéreket a szintén fiatal Dr Carlisle Cullen és felesége Esme adoptálta)ám bőrük mégis pontosan ugyanolyan világos volt, szemeik egyformán arany színűek, az alattuk található sötét karikákkal együtt. Arcuk egyformán volt gyönyörű.

Azok számára akik beavatottak voltak - mint én - ezek a hasonlatosságok árulták el valódi lényüket.

Alicet látva ahogy ott várakozik - gyémántként ragyogó homokszínű szemei izgatott csillogásával ésegy, a kezében tartott ezüst színű dobozzal - megdermedtem. Megmondtam Alicenek hogy semmit, de semmit - sem ajándékokat, sem figyelmet - nem kérek születésnapomra. Kérésem láthatóan süket fülekre talált.

Bevágтам '53-as Chevy, ajtaját - rozsdás szemcse zuhany potyogott a nedves aszfaltra -

és lassan feléjük sétáltam. Alice előre ugrott hogy üdvözöljön, tündér arca valósággal ragyogott egyenes feketé frizurája alatt.

- Boldog születésnapot, Bella!

-Shh! - Sziszegtem, miközben gyorsan körbekémleltem nem hallotta-e esetleg meg valaki más is a parkolóban. Az utolsó dolog amire vágytam az volt, hogy örömmel törjön ki e lehangelő esemény alkalmából.

Rám se hederített.

- Most akarod kinyitni az ajándékokat vagy inkább később? - kérdezte buzgón, ahogy elindultunk Edward felé.

- Semmi ajándék - morogtam tiltakozva.

Végre valahára úgy tűnt felismerte hangulatom.

- OK... akkor később. Tetszett a fényképalbum, amit édesanyád küldött? És a fényképezőgéped

Edward a szemeit forgatta.

- De már láttad a filmet - vádaskodott Alice

- De nem a '60-as években készült verziót. Mrs Berty azt mondja az a legjobb.

Alice könnyed mosolya végül lefagyott majd ráammeredt.

- Csinálhatjuk ezt könnyebb és nehezebb módon is Bella, vagy az egyik vagy a másik....

Edward vágta félbe a fenyegetést.

- Lazíts már Alice. Ha Bella meg akarja nézni a filmet, akkor tegye. Ez az o születésnapja.

- Ahogy mondd - tettem hozzá.

- Hét körül viszem majd - folytatta - így még több időd is lesz a felkészülésre.

Alice csilingelő nevetése hangzott fel újra

- Jól hangzik! Viszlát este Bella! Jó móka lesz meglátod!

Elvigyorodott - melynek hatására előtűnt tökéletes, ragyogó fogsora -megpaskolta arcomat, majd ellibeggett az első órájára mielőtt egyáltalán szólni tudtam volna.

- Edward kérlek- kezdtem könyörögni, de hideg ujját ajkamhoz érintve elhallgattatott.

- Beszéljük meg ezt később. Elkészünk az óráról.

Senki sem vette a fáradságot, hogy figyelemmel kísérjen minket, amíg elfoglaltuk megszokott helyünket a terem hátsó felében. (most már majdnem az összes óránk közös volt, egyszerűen hihetetlen milyen szívességekre voltak hajlandóak a női adminisztrátorok

Edward pusztá kérésére). Edward és én elég ideje voltunk már együtt ahhoz,

hogy a rólunk terjengő pletykák elüljenek. Még Mike Newton sem lövelt többé felém rosszalló tekintetet, melynek eredményeképpen mindig bűnösnek éreztem magam.

Ehelyett mosolygott, aminek nagyon örültem, hisz úgy tűnt megértette végre, hogy köztünk csupán barátság lehet.

Mike megváltozott a nyár alatt - arca kissé keskenyebb lett, melynek hatására megnyerőbb benyomást keltet, világos szőke haját pedig új stílusban viselte; nyoma sem volt a kuszaságnak, hosszabb volt és körültekintően összerendezett.

Könnyedén észrevehető volt honnan merítette az ötletet - de Edward

kinézete nem egykönnyen volt imitálható. A nap folyamán végig azon töprengtem, hogyan húzhatnám ki magam az esti, Cullen házban tartandó rejtélyes esemény alól. Ilyen gyászos hangulatban igencsak kényelmetlen lenne ünnepelni. De ami még ennél is rosszabb, ez az esemény igen nagy valószínűséggel több figyelmet és ajándékokat foglal magába.

A figyelem sosem jó, ezzel bármely más kétballábás egyetértene.

Senki sem kíván reflektorfényben lenni, amikor épp hasra esik.

Én pedig igen határozottan kértem - nos inkább utasítottam - őket, hogy mellőzzék az idej ajándékozást. Úgy tűnt nem pusztán Renee és Charlie hagyták mindezt figyelmen kívül.

Sosem volt sok pénzem, de ez soha nem zavart. Renee óvónői fizetésből nevelt fel.

Charlie sem gazdagodott meg a munkájából - o volt ennek a picike városnak,

Forksnak a rendőrfőnöke. Az egyetlen személyes jövedelmem abból a heti három napos munkából származott, melyet a helyi sportfelszerelés üzletben végeztem.

Egy ilyen kis városban örülhettem, hogy egyáltalán volt munkám. Minden egyes penny amit kerestem a mikroszkópikus méretű főiskola alapba ment. (Főiskola volt a "B" terv.

Én továbbra is az "A" tervben reménykedtem, de Edward makacs módon ragaszkodott emberi mivoltomhoz....) Edwardnak rengeteg pénze volt - még gondolni sem kívántam rá mennyi lehet. A pénz semmit sem jelentett Edwardnak vagy a többi Cullennek. Számukra ez csak egy dolog volt ami felhalmozódik a rendelkezésükre álló hosszú idő és egy kivételes képességű hűg tőzsde tippjei eredményeképpen. Edward láthatóan képtelen volt megérteni, miért kérem meg rá, hogy ne költsön rám - hogy miért olyan kellemetlen számomra, amikor egy drága étterembe visz, miért tiltottam meg neki, hogy egy új autót vegyen nekem, amely akár képes lenni az 55 mérföld feletti sebességre is, vagy hogy miért nem engedem hogy kifizesse a főiskolai tandíjamat (nevetségesen lelkesedik a "B" tervért). Edward úgy gondolta, hogy csak fölöslegesen nehezítem a dolgokat.

De hogy is hagyhatnám, hogy ajándékokkal halmozzon el, amikor semmivel sem tudnám viszonzni? O valamilyen érthetetlen oknál fogva velem akart lenni. Bármi amit ezen felül adni kíván, csak kizökkentene minket az egyensúlyból. Ahogy a nap haladt tovább, sem Edward sem Alice nem hozta fel többé a születésnapomat,

így kezdtem kissé megnyugodni. Ebédidőben, a törzsasztalunknál ültünk. Nem mindennapi békesség uralkodott annál az asztalnál. Mi hárman - Edward, Alice és én - az asztal legvégén ültünk. Most, hogy az idősebb és valahogy ijesztőbb (Emmett esetében ez egyértelmű) testvérek elballagtak, Alice és Edward már nem tűnt annyira rémisztőnek, így nem magunkban ültünk ott. A többi barátom is, Mike és Jessica (akik most épp egy borzalmas szakítási fázisban voltak), Angela és Ben (akik kapcsolata túlélte a nyarat) Eric, Conner, Tyler és Lauren (habár utóbbi nem igazán tartozik a barát kategóriába) mind ott ültek az asztalnál, egy láthatatlan vonal túloldalán. Ez a vonal eltűnt a napsütötte időkben - amikor Edward és Alice lógott az iskolából - és a beszélgetések erőlködés nélkül folytak le, engem is bevéve a társalgásba. Edward és Alice nem találta ezt az elutasító kirekesztést furcsának vagy bántónak ahogy én azt tenném. Alig vettem róla tudomást. Az emberek valahogy rejtélyesen rosszul érezték magukat a Cullenek társaságában, majdhogynem féltek tőlük valamiért, amelyet még maguknak sem tudtak megmagyarázni. Ritka kivétel voltam ebben a rendben. Edwardot olykor már idegesítette, hogy mennyire kényelmesen érzem magam a közelében. Úgy gondolta, hogy veszélyt jelent az egészségemre - egy olyan elmélet amelyet állandó vehemenciával támadtam amint szóba hozta.

Délido gyorsan eltelt. Vége lett a tanításnak, Edward pedig elkísért a kocsimhoz, ahogy mindig is tette, de ezúttal az utasülés ajtaját nyitotta ki előttem. Alice valószínűleg már hazament az o kocsijával, nehogy elmenükelhessek. Keresztbefontam karjaimat, és nem tágítottam.

- Az én születésnapom, nincs jogom vezetni?

- Úgy teszek, ahogy kérted, megjátszom hogy nincs születésnapod.

- Ha nincs is szülinapom, akkor nem is kell elmennem ma hozzátok...

- Ok. Rendben.

Bevágta az utasülés ajtaját, majd elsétálva előttem kinyitotta a vezető ülését.

- Boldog Születésnapot!

- Shh! - Sziszegtem neki. Beültem az ülésre, azt kívánna bárcsak a másik lehetőséget választotta volna.

Edward a rádióval szórakozott amíg vezettem, közben pedig rosszállóan ingatta fejét.

- A rádiód vétele egyszerűen borzalmas.

Morcosan néztem rá. Nem szerettem ha piszkálta a furgonomat. A furgon rendben volt - személyisége volt.

- Klassz stereot kívánsz? Utazz a sajátoddal! - Ideges voltam Alice terve miatt, borús hangulatom egyre tetőzött, így a szavak élesebben jöttek, mint amilyenek szántam.

Ritkán vesztettem el a türelmem Edwarddal, így csak összeszorította a száját hogy leküzdje a vigyort. Amint leparkoltam Charlie háza előtt, átnyúlt és két kezébe vette arcom.

Nagyon óvatosan tette, éppcsak az ujjbegyei értek a halántékomhoz, arcomhoz és államhoz.

Míntha különösen törekeny lennék. Ami valójában igaz is volt - hozzáképest legalábbis.

- Ma egész nap jókedvűnek kéne lenned! - suttogetta. Édes lehellete simogatta arcomat.

- És ha én nem kívánok jó kedvű lenni? - kérdeztem, kihagyó lélegzettel.

Arany szemei izzottak.

- Az nagy kár lenne.

Mire áthajolt hogy jéghideg ajkait az enyémre helyezze, a fejem már szédelgett.

Pont ahogy tervezte, megfélelkeztem minden aggodalmamról, és már csak arra koncentráltam, hogyanis kell lélegezni.

Ajkai elidőztek az enyéimen, hidegen és puhán és gyengéden, amíg karjaim a nyaka köré nem fontam és nem kezdtem el túl nagy lelkesedéssel viszonzni. Éreztem amint elhúzódik tőlem, elengedi az arcom hátranyúlva pedig lefejtí karjaim a nyakáról.

Edward számos határt húzott fizikai kapcsolatunknak, hogy engem életben tartson.

Noha megértettem annak szükségességét, hogy bőröm és az o pengeéles, méregvonta fogai között megtartsuk a kellő távolságot, csókja hatására hajlamos voltam erről a csekély dologról megfélelkezni.

- Légy jó kérlek! - Suttogetta lágyan. Még egyszer lágyan megcsókolt aztán karjaim hasamra helyezve hátrahúzódt. Pulzusom a fülemben dobolt. Egyik kezem a szívemre helyeztem. Hiper sebességgel dobogott kézfejem alatt.

- Gondolod, hogy valaha is jobban fogom én ezt kezelni? - Tűnődtem - Hogy majd a szívem nem akar kiugrani a mellkasomból amint hozzámérsz?

- Igazán remélem, hogy nem - mondta kissé önelégülten. Körbeforgattam a szemem.

- Menjünk és nézzük meg ahogy a Capuletek és a Montaguek felvagdaldják egymást, rendben?

- Kérésed számomra parancs.

Edward elhelyezkedett a díványon, amíg én elindítottam a filmet a kezdő képsorokat áttekerve. Amint letelepedtem elé a dívány szélére, karjait felkapta, átölelte a derekam engem pedig a mellkasára vont. Kemény, hideg - tökéletes - mellkasa nem volt épp oly kényelmes, mint egy díszpárna, de sokkal kívánatosabb volt. Lehúzta a dívány háttámláján lévő gyapjútakarót, majd körém tekerte, hogy ne fázzak fagyos testétől.

- Tudod, sosem voltam valami megérto Rómeóval - jegyezte meg ahogy a film elkezdődött

- Mi a gond Rómeóval? - kérdeztem kissé támadóan. Rómeó volt az egyik kedvenc karakterem. Amíg meg nem ismertem Edwardot, róla ábrándoztam.

- Nos, eloször még Rosalinebe szerelmes - nem gondolod, hogy hogy ez ingatag jellemre vall? Aztán pár percel később már esküvo, és megöli Júlia unokatestvérét.

Ez nem valami briliáns. Hia hiba után. Hogy tudná még ennél is jobban tönkretenni a saját boldogságát?

Felsóhajtottam.

- Szeretnéd ha inkább egyedül nézném meg a filmet?

- Nem, úgyis inkább téged nézlek. Ujjai szabadon koröztek végig a karomon libabort okozva. - Sírnifogsz?

- Valószínűleg - ismertem be - ha odafigyelek.

- Akkor nem is zavarlak.

De hirtelen az ajkait éreztem a hajamon, és ez nagyon is zavaró volt.

Végül siekresen odakoncentráltam a filmre, nagyrészt köszönhetően annak hogy Edward

Rómeó szövegét suttogta a fülemben. - Ellenállhatatlan, selmyes hangja a színésztét jellegtelenné és dúrvává tette. Az o legnagyobb örömére elsírtam magam amikor Júlia felébred és férjét holtan találja.

- Elismerem, hogy majdhogynem irigylem itt. - Mondta Edward miközben felitatta könnyeimet egy hajtincsemmel.

- Júlia nagyon csinos.

Útálkozó hangot hallatott.

- Nem a lány miatt irigylem, hanem az öngyilkosság egyszerűsége miatt - magyarázta ugrató hangnemben. - Nektek embereknek annyira könnyu. Csak annyit kell tenentek, hogy lenyeltek egy kis ampullányi növényi kivonatot...

- Hogy mi? - ziháltam

- Egyszer már elgondolkodtam ezen, és Carlisle tapasztalataiból már tudtam, hogy ez nem olyan egyszerű. Még abban sem vagyok biztos, hogy hányféle képpen próbálta meg eldobni az életét a kezdetekkor... miután ráeszmélt hogy mivé vált... - hangja mely komollyá vált, most már ellágyult.

- És nyilvánvalóan még továbbra is jó egészségnek örvend.

Megfordultam, hogy lássam az arcát.

- Mít értesz az alatt, hogy egyszer már elgondolkodtál ezen?

- Múlt tavasszal, amikor te... majdnem meghaltál.. - tartott egy lélegzetnyi szünetet hogy elsimítsa ugrató hangnemét - Természetesen végig arra koncentráltam, hogy élve rádtaláljak, de elmém egy része már elemezte az eshetőségeimet. Mint mondtam, számomra nem olyan egyszerű mint egy embernek.

Egy pillanatra, eszembe villant legutóbbi Phoenixi utam és megremegtem.

Olyan tisztán láttam - a vakító napfényt, a párát ami a betonról szállt fel, mialatt azért rohantam, hogy megtaláljam azt a szadista vámpírt aki halálra akart kínozni.

Jamest, amint a tükörteremben vár rám édesanyám társaságában - legalábbis úgy tudtam.

Fogalmam sem volt róla, hogy ez trükk. Ahogy James nem tudott róla, hogy Edward

a keresésem van, Edward idoben ért oda, de elég közel volt. Akaratlanul kalandoztak el ujjaim a kezemen lévő, félhold alakú sebhelyen, amely mindig kissé hűvösebb volt, mint a bőröm többi részén. Megráztam a fejem - mintha el tudnám tüntetni a rossz emlékeket - és próbáltam felfogni mire is gondol Edward. Gyomrom kellemetlenül megcsavarodott.

-Az eshetőségeidet? - ismételtem.

- Nos, egyáltalán nem szándékoztam tovább élni nélküled. - Úgy forgatta szemét mintha ez a tény gyerekesen nyilvánvaló lenne. - De nem voltam biztos benne hogy is kéne csinálnom. Tudtam, hogy Emmett és Jasper sosem segítene... így arra gondoltam Olaszországba kéne mennem és fel kéne provokálni a Volturit. Nem akartam elhinni, hogy komolyan gondolja, de arany szemei tudodve néztek egy olyan távoli hely felé, amely megfontolása szerint véget vetne az életének. Hirtelen feldühödtem.

- Mi az a Volturi? - követeltem a választ.

- A Volturi egy család. - magyarázta, szemei továbbra is zárkóztak. - Fajtánk nagyon öreg és nagyon hatalmas családja. Gondolom, majdnem olyanok mintha világunk királyi családja lennének. Carlisle rövid ideig velük élt, még mielőtt letelepedett volna Amerikában - emlékszel a történetre?

- Hát persze hogy emlékszem!

Sosem felejttem el az első alkalmat, amikor az otthonában jártam, abban a hatalmas, fehér palotában amely az erdő mélyén a folyó mellett bújik meg, vagy a szobát ahol Carlisle - Edward apja oly sokféle módon - azokat a festményeket tartotta, amelyek személyes történetét illusztrálták. A legélénkebb, legvadabb színeken pompázó olajfestmény volt ott a legnagyobb, amely Carlisle olaszországi idejéből való volt. Természetesen emlékeztem arra a férfi négyesre, akiknek tökéletes vágású szeráf arca volt, és a legmagasabb balkonról szemlélődtek a színes forgatagon át.

Habár a kép több évszázados volt, Carlisle - a szöke angyal - változatlanul látszott.

És emlékeztem a másik háromra is, Carlisle korai ismerőseire. Edward sosem Volturiként emlegette ezt a gyönyörű, két fekete és egy hófehér hajú férfiből álló triót, hanem Aronak, Caiusnak, és Marcusnak, a művészetek éjleli patrónusainak...

- Akárhogyis, a Volturit nem ajánlatos felbosszanatani. - Folytatta Edward félbeszakítva a felismerést

- Kivéve, ha meg akarsz halni - vagy bármi is az ami történik velünk. Hangja higgadt volt, majdhogynem unottan ecsetelte a kilátásokat. Dühöm rémületté vált. Márvány arcát kezeim közé vettem, és nagyon szorosán tartottam.

- Soha de soha többé nem szabad ilyenekre gondolnod. - mondtam - Teljesen mindegy, hogy mi történik velem, megtiltom, hogy ártsd önmagadnak.

- Soha többé nem teszek ki veszélynek, így téma lezárva.

-Veszélynek kitenni?! Azt hittem ezt már megbeszéltük, hogy az egésznek az oka csak az én rossz szerencsém volt. - Kezdttem bedühödni.

- Hogy merészelsz ilyenekre gondolni?

A gondolat, hogy Edward megszunik létezni, még akkor is ha halott lennék, elviselhetetlenül fájdalmas volt.

- Mit tennél, ha a helyzet fordítva állna elő? - kérdezte

- Az nem ugyanaz.

Nem úgy tunt mint aki megérti a különbséget. Kuncogott.

- Mi lenne, ha történne veled valami? - Elsápadtam a gondolatra. - Szeretnéd, ha ha bántanám magam? Fájdalom nyoma suhant át tökéletes arcán.

- Azt hiszem értem az álláspontod... egy kicsit - ismerte be. - De mit csinálhatnék nélküled?

- Bármit, amit az előtt tettél mielőtt én jöttem és megnehezítettem az életed.

Felsóhajtott - Annyira leegyszerűsítetted.

- Annak kéne lennie. Nem vagyok olyan érdekes.

Már épp vitába akart szállni, de végül felhagyott vele.

- Téma lezárva - emlékeztetett.

Hirtelen közömbösebb testhelyzetbe vágta magát, maga mellé húzva engem és már nem is értünk egymáshoz.

- Charlie? - tippeltem

Edward elmosolyodott. Egy pillanattal később, már hallottam is a járóautót

a felhajtón. Kinyúltam és formálisan megfogtam a kezét. Apám ennyivel még képes megbékélni. Charlie egy pizzás dobozzal jött be.

- Hello srácok - vigyorgott felém - Gondoltam kihagynátok a szülinapi főzést és mosogatást. Éhesek vagytok?

- Persze. Kösz apa!

Apa nem kooomentálta Edward nyilvánvaló étvágytalanság. Már hozzászólt, hogy kihagyja az étkezéseket.

- Nem bánod, ha elkérem Bellát az estére? - Kérdezte Edward, amikor Charlie és én végeztünk. Reménykedve pillantottam Charliera. Lehet, hogy sajátos elképzelései vannak a születésnapokról, mint például otthon maradás, családi események - ez volt az első közös születésnapom velem, az első mióta édesanyám -Renne- újránházasodott, és Floridába költözött, így fogalmam sem volt róla, mit szeretne.

- Rendben van, ma este a Mariners játszik a Sox ellen. - magyarázta Charlie, és reményeim köddé váltak.

- Szóval én nem leszek valami jó társaság... Itt van. Felemelte a fényképezőgépet, amit Renne ajánlatára vett nekem (mivel kellenek majd képek is a fényképalbuma) és átdobta nekem. Jobban is tudhatta volna, hogy én sosem rendelkezem jó koordinációs képességekkel.

A fényképezőgép lecsúszott az ujjhegyeimről, és szépen buk fencezett a padló felé.

Edward még az előtt elkapta mielőtt szét törhetett volna a linóleumon.

- Szép védés! - Jegyezte meg Charlie - Ha jó móka lesz ma Cullenéknél akkor le kéne fényképezned! Tudod milyen az anyád, már azelőtt látni szeretné a képeket mielőtt még elkattintaná őket.

- Jó ötlet Charlie - mondta Edward, átadva nekem a gépet.

Ráemeltem Edwardra a gépet, és elöttem az első képet.

- Muködik!

- Az jó! Hé adjátok át üdvözetem Alicenek. Már nem járt itt egy ideje.

Biggyedt le Charlie ajkának sarka.

- Még csak három napja apa! - emlékeztettem rá. Charlie rajongott Aliceért.

Múlt tavasszal kerültek kapcsolatba egymással, amíg Alice átségített engem kínos lábadozásomon.

Charlie örökre hálás lesz neki azért, hogy megkímélte otattól a horrortól ami a majdnem-felnőtt lánya mosdásának segítségét jelentette.

- De átadom neki.

- Ok. Éreztétek jól magatokat srácok. - Egyértelmu elbocsátás volt.

Charlie már útban is volt a nappali és a tv felé. Edward gyozedelmesen elmosolyodott, majd megfogta a kezem és kivonszolt a konyhából. Amikor a furgonhoz értünk, ismét csak az utasülés ajtaját tárta ki, de ezúttal nem tiltakoztam. Sötétben még mindig nehezen találtam rá arra a rejtett ösvényre, amely a házukhoz vezetett. Edward észak felé vette az irányt, Forkson át, láthatóan idegeskedve az öreg furgonom sebességhatárán. A motor még hangosabban bogött, amikor 50 fölé nyomta a gázt.

- Nyugalom - figyelmeztettem

- Tudod, mi tetszene neked? Egy helyes kis Audi coupe. Nagyon halk, sok benne a löero...

- Nincs semmi baj a furgonommal. De ha már drága süükségtelen dolgokról beszélünk, a saját érdekedben remélem, hogy semmit sem költöttél szülinapi ajándékokra.

- Egy fabatkát sem - mondta erényesen.

- Helyes!

- Megtennél egy szivességet?

- Az atól függ, hogy mirol van szó.

Felsöhajtott, arca komoly volt.

- Bella, az utolsó igazi születésnapja közölünk Emmettnek volt még 1935-ben.

Enyhülj meg egy kicsit, és ne légy olyan körülményes ma este. Mind olyan izgatottak.

Mindig kissé megriasztott, amikor ehhez hasonló dolgokkal állt elo.

- Rendben, viselkedem.

- Lehet, figyelmeztetnem kellene téged...

- Kérlek, tedd meg.

- Amikor azt mondom, hogy mind izgatottak... tényleg úgy értem hogy mindannyian.

- Mindannyian? - akadt el a lélegzetem - Azt hittem, hogy Emmett és Rosalie Afrikában van.

A Forksban élok persze úgy tudták, hogy az idosebb Cullenek a ballagás után a Dartmouthi Foiskolára mentek, de én jobban tudtam.

- Emmett feltétlen itt akart lenni.

- De... Rosalie?

- Tudom Bella. Ne aggódj, viselkedni fog.

Nem szóltam semmit. Mintha csak olyan könnyű lenne, nem aggódnival. Alice-szel ellentétben Edward másik fogadott nővére, az aranyszőke és tökéletes Rosalie nem igazán kedvelt engem.

Az igazság az, hogy ez az érzés kicsit több volt szimpla unszimpátiánál. Ami Rosaliet illeti, én egy illetéktelen behatoló voltam családjának titkos életében. Szörnyű bűntudatom volt a kialakult helyzet miatt, sejtve, hogy Rosalie és Emmett elhúzódó távolléte az én hibám volt, de még ha élveztem is Rosalie hiányát, Edward nagy játékos mackós fivérével Emmettet azonban hiányoltam. Sok tekintetben ő volt az a báty akit mindig is szerettem volna... csak sokkal-sokkal rémisztőbb.

Edward a témaváltás mellett döntött.

- Szóval, ha már nem engeded, hogy megvegyem neked az Audit, lenne valami aminek örülnél a születésnapodra?

A szavak suttogásként érkeztek: - Tudod mire vágyom!

Mély ránc futott végig márvány homlokán.

Egyértelműen azt kívánta, bár csak maradt volna a Rosalie témánál. Úgy tunt, már sokszor átestünk ezen a vitán a nap folyamán.

- Ne ma Bella. Kérlek!

- Talán Alice megadja amit kérek.

Edward mélyen, fenyegetően morgott.

- Nem ez lesz az utolsó születésnapod Bella! - esküdte

- Ez nem fair!

Úgy rémlett mintha a fogai összecsapnának.

Már a házfélre hajtottunk. Fényesség tört ki az alsó két szint minden ablakán.

Japán lámpások hosszú sora csüngött alá a tornác ereszérol, lágy fényességgel árasztva el a házat körülvevő cédrusokat. Hatalmas edények tele virágokkal - rózsaszín rózsák - vezettek fel a bejárati ajtóhoz.

Felnyögtem. Edward vett pár mély lélegzetet, hogy megnyugtassa magát.

- Ez egy buli - emlékeztetett - próbáld meg jó csapatjátékos lenni.

- Persze - dűnnyögtem

Körbesétált, hogy kinyissa az ajtót és felajánlotta segítő kezét.

- Lenne egy kérdésem

Óvatosan várakozott.

- Ha elhívatom a filmtekercset - kérdeztem a fényképezőgéppel játszadozva a kezemben - látható lesz majd a képen?

Edward felnevetett. Kisegített a kocsiból, elvezetett a lépcső felé, és még akkor is nevetett amikor kinyitotta nekem az ajtót.

Mindannyian a hatalmas fehér nappaliban várakoztak; amikor beléptem az ajtón

egy hatalmas "Boldog Születésnapot Bella" kiáltással fogadtak, míg én elpirultam

és a padlóra szegeztem a tekintetemet. Alice minden egyes sima felületet rózsaszín gyertyákkal és

tucatnyi kristály vázás rózsával fedett be. Edward zongorája mellett egy fehér terítővel fedett nagy asztal volt felállítva, melyen rózsaszín torta állt, még több rózsák, egy rakás üveg tányér és egy kisebb halom ezüst papírba csomagolt ajándék.

Százsor rosszabb volt mint képzeltem.

Edward érzékelve feszengésemet, bátorítólag ölelte át derekam, és csókolta meg fejbúbom.

Edward szülei, Carlisle és Esme - képtelenül fiatalok és szeretreméltóak mint mindig -

álltak legközelebb az ajtóhoz. Esme óvatosan megölelt, és míg lágy karamel színű haja megsimította arcomat, puszilott adott homlokomra, majd Carlisle megölelte a vállaimat.

- Sajnálom Bella - suttogta - képtelenek voltunk Alicet féken tartani.

Rosalie és Emmett mögöttük állt. Rosalie nem mosolygott, de legalább nem is fixírozott.

Emmett arca hatalmas vigyorban tündökölt. Már hónapok óta nem láttam oket,

majd elfelejtettem mennyire gyönyörű Rosalie - szinte fáj az ahogy ránéztem. És Emmett mindig ilyen... hatalmas volt?

- Semmit sem változtál! - közölte Emmett megjátszott csalódással - Megfigyelhető változásra számítottam, de tessék, itt vagy, kipirulva mint mindig.

- Igazán kösz Emmett - még jobban elpirulva. Felnevetett
- Ki kell ugranom egy percre - feltűnően odakacsintott Alicre
- Semmi vicceset ne csinálj amíg visszatérek.
- Megpróbálok

Alice elengedte Jasper kezét és előre ugrott, fogsora csak úgy csillogott a fényességben.

Jasper is mosolygott, de tartotta a távolságot. Magasan és szokén dolt neki a lépcső oszlopának. Azt gondoltam, hogy az idő alatt amit Phoenixben töltöttünk összezárván, sikeresen legyőzte velem szembeni idegenkedését. De amint felszabadult az engem védelmező feladat alól pontosan úgy viselkedett velem mint azelőtt - került engem amennyire csak lehetséges. Tudtam, hogy nem személyes - pusztán elovigyázatosság - ezért próbáltam nem túl érzékenyen felfogni a dolgot. Jaspernek több nehézséggel járt a Cullenek diétájához való alkalmazkodás mint a többieknek, az emberi vérnek ellenállni nagyobb kihívást jelentett számára hisz még nem olyan régóta gyakorolta.

- Ideje kinyitni az ajándékokat! - közölte Alice. Hideg kezeit könyökömmre helyezve húzott a tortával és ragyogó csomagokkal megrakott asztal felé.

Felöltöttem legjobb mártír ábrázatomat

- Alice emlékszel, hogy azt mondtam nem kérek semmit...

- De én nem figyeltem - vágott közbe önelégülten - Nyisd ki!

Elvette a gépet a kezemből, és egy ezüst színű nagy, szögletes dobozt tett a helyére.

A doboz annyira könnyű volt, hogy szinte üresnek tunt. A tetjén lévő kártya azt hirdette, hogy Emmettől, Rosalietól és Jaspertől kaptam. Öntudatlanul szakítottam fel a papírt, és bámultam az elobukkanó dobozra. Valamilyen elektronikus dolog volt, rengeteg számmal a nevében.

Kinyitottam a dobozt megvilágosodást remélve. A doboz azonban üres volt.

- Um.. kösz!

Rosalie megvillantott egy mosolyt, Jasper nevetett.

- Ez egy stereo a furgonodba - magyarázta - Emmett épp most szereli be, így nem tudod visszaadni.

Alice mindig egy lépéssel elottem járt.

- Köszönöm Jasper, Rosalie. - mondtam nekik, vigyorogva amint eszembe jutott

Edward délutáni panaszáradata a rádiómról - valószínűleg megrendeztetten.

- Kösz Emmett! - Kiáltottam hangosabban.

Morajló nevetése behallatszott a furgonomból, és képtelen voltam nem nevetni.

- Most nyisd kis enyém és Edwardét - mondta Alice, annyira izgatott volt, hogy hangja magasan trillázott. Egy kicsi, lapos doboz volt a kezében.

Odafordultam Edwardhoz hogy egy baziliszkuszos mosolyával jutalmazza meg.

- Megígérted!

Mielőtt válaszolhatott volna, Emmett ugrott be az ajtón.

- Pont időben! - kiáltotta. Jasper mögé állt, aki maga is közelebb jött mint általában hogy jobban lásson.

- Egy petákot sem költöttem - biztosított Edward. Kisimított egy hajtincset az arcomból, melytől az bizseregni kezdett.

Vettem egy mély levegőt és odafordultam Alicéhez.

- Add ide! - sohajtottam

Emmett élvezettel kuncogott. Elvettem a kis csomagot, Edwardra fordítva a tekintetemet, amíg ujjamat a papír széle alá csúsztattam és a szalag alá rántottam.

- A fenébe! - motyogtam, amikor a papír megvágta az ujjam; kirántottam hogy megvizsgáljam a sérülést. Egy vércsepp szivárgott az aprócska sebből.

Aztán minden olyan gyorsan történt.

- Ne! - ordította Edward

Elém vágta magát, átdobva engem az asztalon. Velem együtt esett le, szétszórva a tortát az ajándékokat, a virágokat és a tényérokot. Törött kristály borította kupiban landoltam.

Jasper nekirontott Edwardnak, melynek hangja olyan volt mint az összeütköző kotömböké egy csúszdán. Más hang is volt ott, egy grizli morgás, amely úgy tunt, hogy Jasper mellkasából jön. Jasper megpróbálta félrelökni Edwardot, fogai csupán pár hüvelykkel

csattantak az arca előtt. A következő pillanatban Emmett megragadta hátulról Jaspert, egy masszív vasszorításba zárva őt, de Jasper tovább küzdött, csakis rajtam tartva vad, üres tekintetét. A sokkon túl, a fájdalom is belém hasított. Lebukfenceztem az éles, törött üvegcserepekkal borított padlóra a zongoránál, kezeim kitértam hogy felfogjam az esést. És ekkor nyilalt belém az égető szúró fájdalom amely a csuklómtól egész a könyökömig hatolt.

Kábán és zavartan néztem, vörös vérem amint pulzál ki karomból, és rögtön utána a hat, hirtelen mohón csillogó vámpír szemébe.

2 ÖLTÉSEK

Nem Carlisle volt az egyetlen aki nyugodt maradt. Csendes, irányító szavai mögött tisztán megmutatkozott évszázadok sürgősségi ellátásainak tapasztalata.

- Emmett, Rose, vigyétek ki Jaspert.

Emmett ezúttal mosoly nélkül bólintott.

- Gyerünk Jasper.

Jasper hevesen küzdött Emmett sziklaszilárd szorításában, megfordult, fogaival fivére felé kapott, szemei továbbra is a legkisebb értelem szikrája nélkül égtek. Edward arca a csontnál is fehérebb volt amíg fölém hajolt, egyértelműen védelmező pozíciót vett fel. Egy mély, figyelmeztető morgás szurodott ki vicsorgó, összeszorított fogai közül. Megesküdtem volna rá, hogy nem vett lélegzetet. Rosalie isteni arcvonásai önelégültek voltak amint Jasper elé lépett - gondos távolságot tartva fogaitól - és segített Emmettnek hogy kibírkozzák az erkélyajtón, amelyet Esme nyitva tartott, miközben egyik kezét szája és orra elé szorította.

Esme szív alakú arcát szégyen borította.

- Sajnálom Bella - kiáltotta, majd követte a többieket az udvarra.

- Engedj oda Edward - kérte Carlisle

Egy pillanat múlva Edward lassan bólintott és engedett a testtartásán. Carlisle letérdelt mellém, közel hajolva, hogy megvizsgálja a karom. Éreztem, hogy a sokk az arcomra fagyott, így megpróbáltam fegyelmezni magam.

- Itt van, Carlisle - nyújtott át neki Alice egy törülközőt. Megrázta fejét.

- Túl sok a szilánk a sebben.

Átnyúlt és letépett egy hosszú, vékony darabot a fehér asztalterítő aljából,

szorosan körbetekerte a könyököm felett, egy érszorítót rögtönözve. A vér szaga kábává tett. A füleim csengtek.

- Bella - mondta Carlisle finoman - Szeretnéd, hogy kórházba vigyelek, vagy jobban szeretnéd, ha inkább itt látnálak el?

- Itt inkább - suttogtam. Ha kórházba vinne, esélyem sem lenne eltitkolni ezt Charlie elöl.

- Idehozom a táskád - közölte Alice

- Vigyük ot a konyhaasztalhoz - szólt oda Carlisle Edwardnak.

Edward erőlködés nélkül kapott fel, míg Carlisle folyamatosan szorította karomat.

- Hogy vagy Bella? - kérdezte Carlisle

- Jól.

Hangom kifejezetten határozott volt, aminek nagyon örültem.

Edward arca komerev volt.

Alice is ott volt. Carlisle fekete táskája máris az asztalon volt, és egy apró, de kituno asztali lámpa is a falhoz volt állítva. Edward gyengéden ültetett le egy székbe, Carlisle pedig odahúzott egy másikat. Azonnal munkához látott. Edward mögöttem állt, továbbra is védelmezően, továbbra sem lélegezve.

- Menj csak Edward - sóhajtottam.

- Megbírkózom vele - közölte. Az álkapcsa azonban merev volt, szemei égtek a szomjúságtól amellyel folyamatosan küzdött, sokkal rosszabb volt ez számára mint a többieknek.

- Nem kell hosnek lenned - mondtam - Carlisle a te segítséged nélkül is helyre tud pofozni.

Szívj egy kis friss levegot.

Felszisszentem amint Carlisle csinált valamit a karommal, ami égetett.

- Maradok - mondta

- Miért vagy ennyire mazohista? - motyogtam

Carlisle avatkozott közbe.

- Edward, neked is segítened kellene megtalálni Jaspert még mielőtt túl messzire jutna.

Biztos vagyok benne, hogy neheztel önmagára és kétlem, hogy bárki másra hallgatna ebben a pillanatban.

- Igen - helyeseltem mohón - menj és keresd meg Jaspert.

- És tennél valami hasznosat is. - tette hozzá Alice. Edward szemei összeszukültek, ahogy mi összefogtunk ellene, de végül bölintott és kisísetett a konyhaajtón. Biztos voltam benne, hogy egyetlen lélegzetet sem vett amióta megvágtam az ujjam.

Zsibbadt, élettelen érzés futott végig a karomon.

Habár ez elmúasztotta az égeto érzést, mégis a vágásra emlékeztetett

így inkább Carlisle arcát figyeltem, hogy eltereljem a figyelmemet arról,

amit a kezei csináltak. Haja aranyosan ragyogott a fényárban, ahogy a karom fölé hajolt.

Éreztem az enyhe háborgást a gyomrom mélyén, de elhatároztam, hogy a szokásos émelygés nem uralkodik el rajtam. Már nem volt fájdalom, csak gyengéd rántások, amelyeket megpróbáltam nem figyelemre méltatni. Nincs értelme nyávogni mint egy kis gyermeknek.

Ha nem lett volna a látóteremben, észre sem vettem volna, amint Alice kislisszol a helységből. Apró, bocsánatkéro mosollyal az arcán tunt el a konyhaajtóban.

- Hát ennyi volt - sóhajtottam - legalább képes vagyok egy szobát kiüríteni.

- Nem a te hibád - nyugtatott meg kuncogva Carlisle - bárkivel megtörténhetett volna.

- Bárkivel - ismételtem - de ezek a dolgok általában velem történnek meg. Újra felnevetett.

Nyugodt higgadsága eros ellentétben állt bárki más reakciójával. Aggodalom nyomát sem láttam az arcán. Gyors, magabiztos mozdulatokkal dolgozott. Az egyetlen hang a lélegzésünk mellett lágy csing, csingek voltak, ahogy az üveg apró darabkái dobta az asztalra.

- Hogy vagy képes rá? - kérdeztem - Még Alice és Esme sem...

Hitetlenkedve ráztam meg a fejem. Annak ellenére, hogy mindannyian éppúgy felhagytak az

átlagos vámpír étrenddel mint Carlisle, mégis o volt az egyetlen aki képes volt elviselni

vérem szagát bármiféle szenvedés nélkül. Nyilvánvaló, hogy sokkal nehezebb ez mint amilyenek látszik.

- Hosszú évek gyakorlása - mondta - Már alig érzékelem a szagot.

- Gondolod, hogy nehezebb lenne, ha hosszabb szabadságot vennél ki a kórházból? És nem lenne a közeledben vér?

- Talán - vonta meg vállait, de kezei mozdulatlanok maradtak. - Még sosem éreztem szükségét annak, hogy nyaralni menjek. - Briliáns mosolyt villantott felém

- Túlágosan is élvezem a munkám.

Csing, csing, csing. Meglepett, hogy mennyi üveg van a karomban. Készítést éreztem, hogy szemügyre vegyem a halmazt, de tisztában voltam vele, hogy ez nem lenne a "nem-hányini" stratégiám segítségére.

- Mi az amit szeretsz benne? - csodálkoztam. Nem volt értelme számomra - a sok szenvedés és önmarcangolás, amelyeket átélhetett, amíg elérte ezt az immunitást.

Mindamelett beszélni is akartam, a beszélgetés elterelte a figyelmem-gyomrom émélygésétől. Sötét szemei melegek és merengők voltak, amíg válaszolt.

- Hmm. A legjobban azt élvezem amikor... a kiemelkedő adottságaim hozzásegítenek

Ahhoz, hogy megmensek valakit, aki máskülönben meghalna. Kellemes érzés tudni, hogy a képességeimnek köszönhetően néhány ember élete jobbá válik, pusztán azért mert létezem.

Néha még a szaglásom intenzitása is segítségemre van a diagnózis során. Szája egyik sarka mosolyra húzódott. Elrágódtam ezen, amíg körbevizsgált, hogy minden üvegdarab kikerült-e.

Aztán átkutatta a táskáját újabb eszközök után, és elszántan próbáltama tut és a fonalat nem magam elé képzelni.

- Nagyon erosen próbálsz olyan valamit jóvátenni, ami nem a te bunöd - tanakodtamamíg újfajta rángatásokat éreztem a sebek szélein. - Úgy értem, nem mintha te akartad volna ezt.

Nem te választottad ezt az életformát és mégis olyan sokat kell dolgoznod azon, hogy jó legyél.

- Nem tudom, hogy jövétételt végzek-e - ellenkezett - Mint mindenkinek az életbennekem is el kellett döntenem mihez kezdek azzal, ami jutott nekem.

- Ez annyira egyszerűen hangzik. Újra megvizsgálta a karom.

- Így ni - mondta, majd elvágta a fonalat - kész is van.

Egy színes folyadékkal átítatott, túlméretezett fülpiszkálóval végig dörzsölte a beavatkozás helyét. Erős szaga volt, egy kissé elkábultam tole. A folyadék égette a bőrömet.

- Mégis, az elején - erolködtem, míg o egy újabb hosszú kötszert helyezett óvatosan a helyére, beborítva vele bőrömet - miért küzdöttél az ellen ami nyilvánvalónak tunt?

Ajkai sajátos mosolyra húzódtak.

- Nem mesélte neked Edward a történetet?

- De igen. De próbálok megérteni hogy mire gondolhattál...

Arca hirtelen komollyá vált, és azon tunodtem, hogy gondolatai vajon ugyanarra járnak-e mint az enyémekek. Elképzelve, hogy mire gondolnék én ha - visszautasítottam a ha szót - én lennék a helyében.

- Tudod hogy, az apám anglikán pap volt - merengett el amíg körültekintően tisztította az asztalt, mindent letörölve egy nedves gézzel, aztán kezdte újra előlrol. Az alkohol szaga égette az orromat.

- Elég szigorúan nézte a világot, amelyet már az előtt megkérdőjeleztem mielőtt átváltottam volna.

Carlisle az összes használt gézt egy kristály tálba dobta. Nem érttem mit csinál, még akkor sem amikor

meggyújtott egy gyufát. Aztán rádobta az alkoholáztatta anyagra, és a hirtelen fellángolástól megugrottam.

- Sajnálom - kért bocsánatot - óvintézkedés... Szóval nem értettem egyet apám egyéni hitével. De soha, még a közel 400 év alatti létezésem ellenére sem

vontam kétségbe Isten létezését ilyen olyan formában. Még a tükörképem ellenére sem.

Úgy tettem mintha a kötésemet vizsgálgatnám, hogy elrejtsem beszélgetésünk témaváltásának okozta meglepetésem. Mindent figyelembe véve a vallásra számítottam a legkevésbé. Az én életem hitetlen volt.

Charlie saját bevallása szerint evangélikus, mivel a szülei is azok voltak, de a vasárnapokat a folyónál töltötte pecabottal a kezében. Renee néhanapján meglátogatott egy-egy templomot, de akárcsak rövidéletu kapcsolata a tenisszel, a fazekaskoronggal, a jógával vagy a francia órákkal, ezt is félbehagyta hogy egy újabb hóbortjához kelljen hozzászoknom.

- Biztos kissé bizarran hangzik ez egy vámpirtól. - Elvagyorodott, tudván, hogy a szó közömbös használata sokkol engem. - De reménykedem, hogy van értelme az életnek még számunkra is. Nagy dilemma, belátom - folytatta közömbös hangon - vannak akik úgy gondoljákátkozottak vagyunk, bármit is teszünk. De én remélem - talán értelmetlenül - hogy próbálkozásainknak megfelelő mértéku becsületünk lesz.

- Nem hiszem, hogy ez értelmetlen - motyogtam. Senkit sem tudtam elképzelni, hogy ellen tudna állni Carlisle kisugárzásának. Amellett, hogy az egyetlen mennyország amelyet el tudnék képzelni magamnak Edwardot is magába kéne foglalja.

- És nem hiszem, hogy bárki más annak tartaná.

- Igazából te vagy az első aki egyetért velem.

- A többiek nem éreznek ugyanígy? - kérdeztem meglepődve, különösen egy emberre koncentrálna. Carlisle hamar kitalálta, hogy gondolataim merre járnak.

- Edward egy bizonyos pontig egyetért. Isten és a menny létezik... és a pokol is. De nem hiszi, hogy a mi fajtánk számára lenne túlvilági élet. - Carlisle hangja nagyon lágy volt; kibámult a sötétségbe, a mosogató feletti, hatalmas ablakon át.

- O úgy gondolja a mi lelkünk elveszett.

Rögtön eszembe jutottak Edward szavai délutánról:

"Kivéve, ha meg akarsz halni - vagy bármi is az ami történik velünk." Hirtelen megvilágosodtam.

- Ez a probléma, ugye? Ez az amiért annyira csökönös velem kapcsolatban?

Carlisle lassan beszélt.

- Ahogy nézem a ... fiam. Az erejét, a jóságát, a ragyogást amely sugárzik belőle csak tovább erősíti a reményt, a hitet jobban mint valaha. Hogy is lehetne az, hogy az olyanok számára mint Edward, nincs semmi? Heves egyetértéssel bólintottam.

- De ha abban hinnék amiben o... - fürkészo tekintettel nézett rám.

- Ha abban hinnél amiben o. Képes lennél megfosztani ot a lelkétol?

A mód, ahogy feltette a kérdést, megghiúsította válaszom. Ha azt kérdezte volna, hogy képes lennék-e Edwardért kockára tenni a lelkem, a válasz nyilvánvaló lett volna. De az, hogy veszélyeztetném-e Edward lelkét? Szomorúan szoritottam össze a szám. Ez nem volt fair csere.

- Érted a dilemmát.

Megráztam a fejem, tudatában az arcomra kiülő makaacsságnak. Carlisle felsóhajtott.

- Az én választásom. - erosköttem

- Az övé is. - Felemelte kezét, amint észrevette hogy tiltakozni fogok.

- Foleg, ha o a felelos azért amivé átváltoztatna.

- Nem o az egyetlen aki képes rá. - Jelentőségteljesen néztem Carlislra. Hirtelen felnevetett, enyhítve ezzel a hangulatot.

- Ó nem! Ezt magadnak kell elintézned vele.

De aztán felsóhajtott.

- Ez az a rész amiben sosem lehetek egészen bizonyos. Azt gondolom többekközt, hogy a legjobbat hoztam ki abból, amivel gazdálkodni tudok. De helyes volt-e, hogy erre az életre ítélem a többieket? Képtelen vagyok eldönteni. Nem válaszoltam. Elképzeltem milyen lenne az életem, ha Carlisle ellenállt volna a kísértésnek, hogy felhagyjon magányos életével... megrázkódtam.

- Edward édesanyja változtatta meg a véleményem.

Carlisle hangja szinte suttogás volt. Vakon bámult ki a fekete ablakon.

- Az édesanyja? - ha Edwardot a szülei felol kérdeztem, csak annyit volt képes mondani, hogy réges rég meghaltak, és hogy az emlékei homályosak. Ráeszméltem, hogy Carlisle emlékei kapcsolatuk rövidsége ellenére tökéletesen tiszták velük kapcsolatban.

- Igen. Elizabethnek hívták. Elizabeth Masennek. Az édesapja, idosebb Edward nem nyerte vissza eszméletét a kórházban. Az influenza első hullámában veszítette életét.

De Elizabeth éber volt majdnem a végig. Edward nagyon hasonlít rá - ugyanolyan bronz színű haja volt, és a szemei pontosan olyan zöldek voltak.

- Edward szemei zöldek voltak? - motyogtam, próbálva magam elé képzelni.

- Igen... - Carlisle okker színű szemei 100 évnyi távolságban jártak.

- Elizabeth megszállottan aggódott a fia miatt. Saját gyógyulási esélyeit rontva

ápolta fiát a betegágyából. Úgy számoltam, hogy Edward lesz az első aki távozik, annyirosszabbul volt, mint édesanyja. Nagyon gyorsan zajlott le, mikor végül elérte ot a vég.

Naplemente után történt, épp akkor érkeztem, hogy leváltsam az orvosokat akik egész nap dolgoztak. Nehéz színlelési idők voltak - rengeteg volt a tennivaló, és nekem nem volt szükségem

pihenésre. Mennyire gyulöltem hazamenni, bújkálni a sötétségben és tettetni az alvást, míg oly sokan haldokoltak.

- Eloszor Elizabethet és a fiát ellenoriztem. Megkedveltem oket - és ez mindig kockázatos

az emberi múlandóságot figyelmebevéve. Ráeszméltem, hogy az állapota rosszra fordult.

A láz elszabadult, a teste pedig túl gyenge volt hogy tovább küzdjön.

Ennek ellenére, nem tunt gyengének amikor rám nézett az ágyáról.

- Mentse meg! - utasított rekedt hangján, amit még képes volt a torkán kipréselni.

- Mindent megteszek ami eromból tellik. - ígértem, és megfogtam a kezét. A láz annyira magas volt, hogy valószínűleg nem érezte mennyire természetellenes az enyém hidegsége.

Mindent hidegnek érzett.

- Meg kell tennie - sürgetett, olyan erővel szorítva a kezem, hogy felmerült bennem, mégis képes lesz tújutni a krízisen. Tekintete kemény volt, mint a szikla, mint a smaragd.

- Tegyen meg mident ami a hatalmában áll. Amire a többiek képtelenek, azt kell megtennie magának az én Edwardoméért.

- Megijesztett. Olyan átható tekintettel nézett rám, hogy egyszeriben biztos voltam benne, ismeri a titkomat. Aztán a láz gyozedelmeskedett felette, és többé már nem tért magához.

Egy órával azután, hogy közölte az akaratát, meghalt.

- Évtizedekig játszottam a gondolattal, hogy társat alkotok magamnak. Egy hasonló teremtményt, aki igazán ismer engem, és nem olyanak lát aki lehetnék. De sosem gyoztem meg magam, hogy megtegyem azt amit velem is tettek.

- És akkor ott feküdt Edward haldokolva. Egyértelmu volt, hogy csupán órái vannak hátra.

Mellette fekvő édesanyja arca még a halálban sem volt nyugodt.

Carlisle újra látta az egészet, emlékei tiszták voltak az elmúlt évszázad ellenére is. Én is tisztán láttam, ahogy mesélt - a kórházi káoszt, a halál elsőpro légkörét. Edwardot, ahogy lázban ég, élete elmúlóban a másodperc mutató minden egyes mozdulatával... Újra megrázkódtam, erővel uztam ki a képet gondolataimból.

- Elizabeth szavai visszhangoztak a fejemben. Hogy jöhetett rá mire vagyok képes? Akarhatje-e bárki is ezt az életet a fiának?

- Ránéztem Edwardra. Bármennyire is rossz állapotban volt, gyönyöru volt. Arcáról lerítt a tisztaság és a jóság. Egy olyan arc, amelyet a saját fiamnak kívánnék.

- Annyi év habozás után hirtelen elhatározással reagáltam. Eloször az édesanyját vittem a hullaházba, aztán visszamentem érte. Senkinek sem tunt fel, hogy még lélegzik. Még arra sem volt elég kéz, elég szem, hogy a betegek szükségleteinek felét figyelemmel kísérje. A hullaház üres volt- legalábbis ami az éloket illeti. A hátsó ajtón csempésztem ki, és a háztetökön át vittem haza.

- Nem voltam biztos benne, mit kell tennem. Úgy döntöttem, hogy ugyanazokat a sebeket ejtem, amelyeket évszázadokkal korábban magam is kaptam. Később rosszul éreztem magam emiatt. Sokkal fájdalmasabb és hosszabb volt mint szükséges.

- De nem bántam meg amit tettem. Sosem bántam meg, hogy megmentettem Edwardot.

Megrázta fejét, visszatért a jelenbe. Rám mosolygott.

- Gondolom, ideje lenne haza vinnem téged.

- Majd én - mondta Edward. A sötét étkezőből bukkant fel, önmagához képest lassan lépkedve. Arca nyugodt volt, kifürkészhetetlen, de mégis volt valami baljós a tekintetében - valami amit nagyon igyekezett elrejteni. Görcsös szorítást éreztem a gyomromban.

- Carlisle is el tud vinni - mondtam. Ránéztem a pólómra, a világos kék pamut átázott és maszatos volt véremtol. A jobb vállamat rózsaszín cukormáz borította.

- Jól vagyok - Edward hangja érzelemmentes volt - Úgyis át kell öltöznöd. Charlie simán szívrohámot kap ha így meglát. Megkérem Alicet adjon neked valamit.

Újra eltunt a konyhaajtóban. Aggódva néztem Carlislere

- Nagyon zaklatott.

- Igen - értett egyet Carlisle. - Ma pontosan az történt amitol a legjobban fél. Veszélyeztetett téged csupán azzal ami...

- De nem az o hibája!

- A tiéd sem.

Elfordítottam tekintetem az o bölcs, gyönyöru arcáról. Ezzel nem értettem egyet.

Carlisle felém nyújtotta kezét, és felsegített az asztaltól. Követtem a nagyszobába. Esme visszatért, és épp azt a padlórészt mosta fel ahova estem - tömény hypoval, a szaga alapján.

- Esme hadd csináljam én - éreztem amint arcom újra pirossá válik.

- Már végeztem is - mosolygott fel rám - Hogy vagy?

- Jól - biztosítottam - Carlisle gyorsabban varr, mint bármely más orvos akivel találkoztam. Mindketten nevettek.

Alice és Edward a hátsó ajtón tértek vissza. Alice mellém sietett, de Edward hátra maradt arca továbbra is kifurkészhatalan.

- Na gyere - mondta Alice - kerítünk neked valami kevésbé hátborzongató ruhadarabot.

Esme ruhái között talált számomra egy hasonló színű pólót mint az enyém. Charlie nem fogja észrevenni, ebben biztos voltam. A nagy fehér kötés a karomon nem tunt annyira vészesnek, mint amikor alvadt vér borított. Charliet sosem lepte meg ha kötésben látott.

- Alice - súgtam ahogy az ajtó felé indult.

- Igen? - o is halkra vette a hangját és kíváncsian figyelt rám, fejét enyhén oldalra döntve.

- Mennyire rossz a helyzet? - nem voltam biztos benne, hogy suttogásom eredményes próbálkozás volt. Annak ellenére, hogy az emeleten voltunk, egy csukott ajtó mögött Edward mégis képes volt meghallani. Arca megfeszült

- Még nem tudom biztosan.

- Hogy van Jasper? Felsőhajtott

- Nagyon csalódott magában. Számára ez nagy kihívás, és gyűlöli ha gyenge.

- Nem az o hibája. Ugye megmondod neki, hogy egyáltalán nem neheztelek rá?

- Hát persze.

Edward a bejárati ajtónál várt rám. Amint a lépcső aljára értem egyetlen szó nélkül nyitotta ki nekem.

-Vidd el a holmit magaddal! - kiáltotta Alice amint óvatosan lépdeltem Edward felé.

Felnyalábolt a két csomagot - az egyik félig nyitva - és a fényképezőt a zongora alól, és a sértetlen karomba pakolta oket.

- Később is megköszönheted, miután kinyitottad oket.

Esme és Carlisle halkán jó éjszakát kívántak.Észrevettem amint lopva a nálam közönyösebb fiukra tekintenek. Megkönnyebülés volt kiérni, átsiettem a lámpások és rózsák között, melyek most rossz emlékeket ébresztettek. Edward némán ballagott mellettem. Kinyitotta nekem az utasülés ajtaját, én pedig nyafogás nélkül beszálltam. A muszerfalon egy hatalmas vörös masni volt, az új rádióra erősítve. Lekaptam, és a padlóra hajítottam. Amint Edward becsusszant a másik ülésre, gyorsan az ülés alá rúgtam. Nem nézet sem rám, sem a rádióra. Egyikünk sem kapcsolta be, a csönd pedig még súlyosabb lett, a motor felbogésének hatására. Túl gyorsan vezetett a sötét szerpentes úton. A csend megörjített.

- Mondj valamit! - könyörögtem végül, amint az autópályára hajtott.

- Mit akarsz, mit mondjak? - kérdezte szentvelen hangon. Távolsgártartása megtört engem.

- Mondd, hogy megbocsátasz!

Ez kissé életrekeltette arcát, de az érzélem, ami előbukkant a düh volt.

- Megbocsátani neked? Mégis mit?

- Ha óvatosabb lettem volna, semmi sem történt volna!

- Bella, megvágta az ujjad a papírral, ezért aligha érdemelnél halálbuntetést.

- Akkor is az én hibám.

Szavaim áttörték a gátat.

- A te hibád? Ha Mike Newton otthonában vágnád meg magad, Jessicával, Angelával és a többi normális barátoddal egy társaságban mégis mi a legrosszabb ami történhet? Esetleg, nem találnak ragtapaszt? Ha bele is esnél egy rakás üvegcserepbe - teljesen magadtól bárki rásegítése nélkül - még akkor is, mi lehetne a legrosszabb? Véráztatta lenne az autósülés amíg bevisznek a sürgösségire? Mike Newton foghatná a kezéd, amíg összevarnak - nem érezné azt a késztetést, hogy megöljön amíg melletted van. Ne is próbáld ezt magadra vállalni Bella! Ettol csak még undorítóbbnak érzem magam!

- Mégis, hogy a pokolba kerül ide Mike Newton? - követeltem.

- Mike Newton úgy kerül ide, hogy Mike Newtonnal lenned ezerszer egészségesebb lenne! - morogta

- Inkább a halál mint Mike Newtonnal lenni - tiltakoztam - inkább a halál mint bárki mással lenni!

- Ne légy melodramatikus Bella, kérlek.

- Akkor te meg ne légy nevetséges! Nem válaszolt. Sötét arccal bámult ki a szélvédőn.

Sebesen kutattam át agyam egy mentoöv után, amely megmentené az estét. Amikor a házuk elé értünk, még mindig nem jutott eszembe semmi. Leállította a motort, de kezei a kormányon maradtak.

- Nem maradsz éjszakára? - kérdeztem
- Haza kéne mennem.

Az utolsó dolog amit akartam, hogy a bunbánat mocsarában dagonyázzon.

- A születnapomra - eroskodtem

- Nem lehet így is úgy is - vagy akarod, hogy az emberek figyelmen kívül hagyják a születésnapodat vagy nem. Vagy az egyik, vagy a másik.

Hangja zord volt, de nem annyira komoly mint elotte. Megkönnyebbülten sóhajtottam.

- Ok. Úgy döntöttem, nem akarom hogy ignoráld a születésnapom. Fent találkozunk.

Kiugrottam, és visszanyúltam a csomagjaimért. O a szemöldökét ráncolta.

- Nem kell oket megtartanod.

- De, akarom oket - feleltem automatikusan, majd azon tanakodtam, hogy vajon fordított pszichológiát alkalmazott-e.

- Nem, nem akarod. Carlisle és Esmé pénzt költött rád.

- Túlélem - esetlenül a jó karom alá vettem az ajándékokat és bevágtam magam mögött az ajtót. Egy pillanat alatt a furgonon kívül volt és mellettem termett.

- Legalább hadd vigyem oket - mondta amíg elvette oket tolem - A szobádban leszek

Elmosolyodtam

- Kösz

- Boldog Születésnapot! - sóhajtott, és lehajolt, hogy ajkaival megérintse enyéimet. Lábujjhegyre álltam, hogy a csók tovább tartson, de o elhúzódoott. Az én kedvenc csibészes mosolyom villant fel az arcán, aztán hirtelen eltunt a sötétségben. A játék még ment, hallottam a riporter hangját amint az örült tömeget próbálja túlharsogni.

- Bell? - kiáltott Charlie

- Szia apa! - mondtam amint beléptem a nappliba. Az oldalamra szorítottam karomat.

Az enyhe nyomás égetett, orrom elfintorodott. Az érzéstelenítő kezdte elveszíteni hatását.

- Milyen volt? - Charlie a díványon hevert, meztelen lábfejét a karfán nyugtatta.

Hiányos, göndör haja simára lapult az egyik oldalon.

- Alice túlzásba esett. Virágok, torta, gyertyák, ajándékok - az egész köret.

- Mit kapsz tőlük?

- Egy rádiót a furgonba. - (És egyéb ismeretlen mást.)

- Wow

- Igen - értettem egyet - Ez aztán az este!

- Reggel találkozunk

Odaintettem - Viszlát

- Mi történt a karoddal?

Elpirultam és némán szitkozódoztam.

- Elestem. Semmiség.

- Bella - sóhajtva rázta meg fejét

- Jó éjt apa!

Felsiettem a fürdoszobába, ahol pont ilyen estékre tartottam a pizsamámat.

Bebújtam az ujjatlan felsőbe és a hozzá illo pamut nadrágba - amelyet azért vettem, hogy lecseréljem a lyukas nadrágom, amit az ágyban viseltem - összerándulva amikor egy mozdulat miatt hozzértem a varrathoz. Egy kézzel megmostam az arcom majd a fogam aztán besiettem a szobámba. Edward az ágy közepén ült, elkalandozva játszott az egyik ezüst színű dobozzal.

- Szia - mondta. Hangja szomorú volt. A bizonyos mocsárban hempergett. Az ágyhoz mentem, kivettem az ajándékokat a kezébol, és az ölébe bújtam.

- Szia - simultam oda kokemény mellkasához - Most már kibonthatom az ajándékaimat?

- Honnan ez a lelkesedés? - csodálkozott.

- Kíváncsivá tettél.

Felkaptam a hosszú, téglalap alakú dobozt, amelyet bizonyára Carlisletől és Esmétől kaptam.

- Engedd meg - ajánlkozott. Kivette az ajándékot a kezemből és egyetlen, gyors mozdulattal letépte a papírt róla. Majd átnyújtotta a fehér dobozt nekem.

- Biztos vagy benne, hogy képes leszek felemelni a fedelét? - morgolódoztam, de nem reagált.

A dobozban vastag papírköteg volt, hívogatóan finom borítóval a tetején. Bele telt egy kis idobe amíg felfogtam a látványt.

- Jacksonvillebe megyünk? - Lelkem mélyéig belelkesedtem. Repülőjegyek voltak Edwardnak és nekem.

- Ez a terv.

- El sem hiszem! Renee dob egy hátast! De azért nem bánod? Ott elég napos, egész nap a házban kell vesztegelned.

- Szerintem megbírkózom veled - mondta, majd összeráncolta homlokát - Ha tudtam volna, hogy így reagálsz a ajándékokra akkor rávettelek volna hogy Esme és Carlisle előtt nyisd ki.

Azt hittem tiltakozni fogsz.

- Nos, ez valóban túl sok. De te is velem jössz majd.

Felkuncogott - Most már azt kívánom inkább költöttem volna én is az ajándékokra.

Nem is tunt fel, hogy képes vagy következetesen viselkedni.

Félretettem a jegyeket és felvettem az o ajándékát, kíváncsiságom újra fellángolt.

Elvette tolem és ugyanúgy feltépte, mint az elobbit. Egy átlátszó Cd tartót benne egy ezüst színű lemezt nyújtott át.

- Mi ez? - kérdeztem hökkenten.

Nem válaszolt, kivette a lemezt és mellettem átnyúlva betette az éjjeli szekrényemen

lévo Cd lejátszóba. Megnyomta a lejátszó gombot és csendben várt. Végül megszólalt a zene.

Szótlatlanul, tágra nyílt szemekkel hallgattam. Tudtam, hogy a reakciómra vár, de képtelen voltam megszólalni.

Könnyek törtek fel, amelyeket még azelőtt megpróbáltam letörölni mielőtt lefolyhattak volna.

- A karod fáj? - kérdezte aggódva.

- Nem, a karomnak semmi baja. Ez gyönyöru Edward. Nem is adhattál volna ennél szebb ajándékot. El sem hiszem. - Aztán befogtam, hogy hallgathassak. Az o zenéje volt, az o szerzeményei. Az első szám az én altatóm volt.

- Gondoltam, úgysem hagynád, hogy vegyek neked egy zongorát, hogy itt játszhasam el neked - magyarázta.

- Eltaláltad.

- Hogy van a karod?

- Jól - Igazából már kezdett lánogni a kötés alatt. Jeget kívántam. Hozzányomhattam volna a karjához, de az elárult volna.

- Hozok neked Tylenolt

- Nem kell semmi - tiltakoztam, de kibújtattam az öléből és az ajtó felé sietett.

- Charlie - sziszegtem. Nem igazán volt tudomása arról, hogy Edward rendszeresen itt marad estére. A tény az, hogy menten szélütést kapna amint tudomására jutna. De nem éreztem bünsnek magam azért, hogy becsapom, hisz semmi olyat nem csináltunk amit o gondolna. Edward és a szabályai...

- Nem fog elkapni- ígérte Edward amint hangtalanul eltunt az ajtóban... és tért vissza azon nyomban, elkapva az ajtót még mielőtt az becsukódhatott volna. Egyik kezében pohár víz volt a másikban egy gyógyszeres üveg. Tiltakozás nélkül vettem el a pirulákat, amelyeket átnyújtott - tudtam, hogy a vitában alulmaradnék, és a karom is kezdett hasogatni.

Az altatóm a háttérben folytatódott, lágyan és szeretetteljesen.

- Késo van - jegyezte meg Edward. Egyik karjával felkapott az ágyról, a másikkal pedig felemelte a takarót. Ráfektetett a párnámra és betakart. Mellém feküdt a takaró fölé, hogy ne fázzak - és átkarolt. a vállához bújtam és boldogan felsóhajtottam.

- Köszönöm még egyszer - suttogtam

- Szívesen.

Hosszú ideig csendben hallgattuk altatóm utolsó akkordjait. Egy újabb szám kezdődött. Esme kedvencét ismertem fel benne.

- Mire gondolsz? - tudodtem suttogva.

Habozott egy pillanatig, mielőtt válaszolt.

- A helyesen és a helytelenen gondolkodtam éppenséggel.

Hideg futott végig a hátamon.

- Emlékszel mennyire kívántam, hogy ne hagyd figyelmen kívül a születésnapomat? - kérdeztem gyorsan, remélve hogy nem tunik fel neki a figyelemelterelésem.

- Igen - felelt óvatosan.

- Nos, épp azon tudodtem, hogy mivel még mindig tart a születésnapom, mennyire szeretném, hogy újra megcsókolj.

- Milyen mohó vagy ma este!

- Úgy van - de persze nem kívánok toled semmi olyat, amit nem akarsz megtenni - tettem hozzá neheztelve. Felnevetett, majd sóhajtott.

- Isten a megmondhatója, hogy nem kéne megtennem amit "nem akarok megtenni" - mondta furcsa, reményvesztett hangon, majd ujjait az állam alá téve fordította arcom az övéhez.

A csók a megszokott módon kezdődött - Edward pontosan olyan óvatos volt, mint mindig, a szívem a megszokott, heves dobogásba kezdett. Aztán valami megváltozott. Ajkai hirtelen sokkal mohóbbak lettek, szabad kezét hajamba túrta, arcom óvatosan az övéhez szorította. Annak ellenére, hogy az én kezeim is hajában kalandoztak, és nyilvánvalóan készültem átlépni azt a bizonyos határvonalat, nem állított le.

Habár a vékony takarón átérzodött teste hidege, mégis mohón hozzásimultam.

Hirtelen hagyta abba, gyengéd, határozott mozdulattal tolt el magától.

Zihálva hanyatlottam vissza a párnára, a fejem szédelgett. Valami megfoghatatlan akart elotörni emlékeimből.

- Sajnálom - mondta, o is ugyanolyan zilált volt - Ez már túl volt a határon.

- Nem bánom - ziháltam.

Homlokráncolva nézett rám a sötétben.

- Próbálj meg aludni Bella.

- Nem, azt szeretném ha újra megcsókolnál.

- Túlbecsülöd az önuralmam.

- Mi csábít jobban, a vérem vagy a testem? - kérdeztem kihívóan.

- Döntetlen - vigyorodott el röviden neheztelve önmagára, aztán újra komoly lett.

- Na már most. Miért nem hagysz fel a szerencséd próbatételével, és próbálsz meg aludni?

- Rendben - egyeztem bele, majd közelebb bújtam hozzá. Nagyon kimerült voltam.

Hosszú nap volt sok tekintetben, mégsem éreztem megkönnyebbülést a végére. Úgy éreztem rosszabb vár rám másnap. Ostoba eloérzet volt, mégis mi lehet rosszabb a mai napnál?

Csak a sok játszott velem, semmi kétség. Észrevétlenül próbáltam sérült karomat a vállának nyomni, hogy huvös bore csillapítsa az égeto érzést. Egyszerre sokkal kellemesebb volt.

Már félálomban voltam, talán mélyebben, amikor hirtelen beugrott mire emlékeztetett a csókja: múlt tavasszal, amikor el kellett mennem, hogy eltereljük Jamest a nyomaimról,

Edward megcsókolta búcsúzóul, nem tudva, hogy mikor látjuk - vagy látjuk-e még - újra egymást.

Ennek a csóknak majdnem ugyanolyan fájdalmas éle volt, de fogalmam sem volt, mi lehet az oka.

Önkívületbe menekültem, mintha máris rémálmaim lennének.

3. A VÉG

Teljesen visszataszítónak éreztem magam a reggel. Nem aludtam jól; a kezem égett és fáj a fejem. Nem segített a kilátásaimon, hogy Edward arca zavartalan és zárkózott volt, ahogy gyorsan megcsókolta a homlokomat és kimászott az ablakon. Féltem attól az időtől, amíg eszméletlen voltam, féltem attól, hogy azalatt az idő alatt megint a jóról és a rosszról gondolkozott, míg engem nézett alvás közben. Az aggodalmam úgy tűnt fokozta a fejemben lévő dübörgés intenzitását. Edward az iskolánál várt rám, mint mindig, de az arca még mindig nem volt rendben. Valami bele volt égetve a szemébe, amiben nem voltam biztos, hogy mi is - és ez megijesztett. Nem akartam felhozni a múlt estét, de nem voltam benne biztos, hogy kerülni a témát jobb lenne-e. Kinyitotta nekem az ajtót.

- Hogy érzed magad?

- Tökéletesen. - hazudtam, miközben megrázkódtam, ahogy az ajtó csapódása visszhangzott a fejemben. Csendben sétáltunk, ő lerövidítette a lépéseit az enyéimhez. Annyi kérdés volt, amit meg akartam kérdezni, de a legtöbb kérdéssel várnom kellett, mert legtöbbször Alice-nek szólt: Hogy volt Jasper ma reggel? Miket mondtak, mióta elmentem? Mit mondott Rosalie? És ami a legfontosabb, mit lát most az ő furcsa, szubjektív látomásaiban; mi fog történni? Vajon sejti, mit gondol Edward, miért ilyen komor? Van valami alapja a gyenge, ösztönös félelmeimnek, amiktől nem tudok megszabadulni? A reggel lassan telt. Türelmetlenül vártam, hogy láthassam Alice-t, bár nem igazán tudtam volna beszélni vele úgy, hogy Edward is ott van. Edward zárkózott maradt. Alkalmanként kérdezett a kezemről és én hazudtam. Alice általában utolért minket ebédnél; nem kellett lépést tartania egy olyan lomha emberrel, mint én. De nem volt az asztalnál, egy tálca étellel várva minket, amit úgyse evett volna meg.

Edward nem mondott semmit a hiányáról. Elgondolkoztam, hogy vajon az órája tart-e tovább; mindaddig, míg meg nem láttam Connert és Bent, akik a negyedik órai Franciára jártak vele.

- Hol van Alice? - kérdeztem aggódva Edwardtól a müzliszeletet bámulva, amit eddig lassan görgetett az ujjhelyein, míg válaszolt.

- Jasperrel van.

- Jasper jól van?

- Elment egy időre.

- Mi? Hova?

Edward vállat vont.

- Semmi konkrét helyre.

- És Alice is. - mondtam csendesen kétségbeesetten. Persze, ha Jaspernek szüksége van rá, megy.

- Igen. Egy ideig távol lesz. Próbálta meggyőzni, hogy menjen Denaliba.

Denaliban él egy másik bandája a különleges vámpíroknak - a jó vámpíroknak, mint Cullenék. Tanya és családja. Egyszer-kétszer hallottam róluk. Múlt télen Edward hozzájuk menekült, mikor az érkezésem nehezé tette számára Forksot. Laurent, James kis csoportjának legcivilizáltabb tagja is oda ment inkább, mint hogy Jamest pártolja a Cullenék ellen. Volt értelme annak, hogy Alice azt javasolta Jaspernek, hogy oda menjen. Nyeltem, próbáltam leküzdeni a hirtelen görcsöt a torkomban. A büntől előrebólintottam a fejem, a vállaim beestek. Én kergettem el őket, úgy ahogy Rosaliet és Emmettet is. Kész ártás vagyok.

- Fáj a kezed? - kérdezte aggodalmasan.

- Kit érdekel a hülye kezem? - morogtam gyűlölködve.

Nem felelt és én az asztalra hajtottam a fejem. A nap végére a csend már nevettségessé vált. Nem akartam én megtörni, de nyilvánvalóan ez volt az egyetlen esélyem, ha azt akartam, hogy valaha is hozzám szóljon megint.

- Később átjössz ma este? - kérdeztem, ahogy csöndesen a furgonhoz kísért. Mindig átjött.

- Később? - Elégedett voltam, hogy ez meglepte.

- Dolgoznom kell. Cserélnem kellett Mrs Newtonnal a tegnapi miatt.

- Oh. - motyogta.

- Szóval átjössz, mikor otthon leszek, ugye? - utáltam, hogy hirtelen nem voltam benne biztos.

- Ha szeretnéd.

- Mindig szeretnék. - emlékeztettem, talán egy kicsit több intenzitással, mint amilyenre a párbeszédnek szüksége volt. Azt vártam, hogy nevetni vagy mosolyogni fog, vagy valahogy reagál a szavaimra.

- Akkor jó. - mondta változatlan hangon. Ismét megcsókolta a homlokom, mielőtt becsukta utánam az ajtót. Aztán megfordult és méltóságteljesen a kocsija felé indult. Képes voltam kihajtani a parkolóból, mielőtt a pánik elért volna, de nagyon ziháltam, mire Newtonékhoz értem. Csak időre van szüksége, mondtam magamnak. Túljut rajta. Talán azért volt szomorú, mert a családja eltűnt. De Alice és Jasper hamarosan visszajönnek és Rosalie és Emmett is. Ha segítene, távol maradnék a nagy fehér háztól a folyó mellett - soha többé nem tenném be oda a lábam. Még mindig találkoznék Alice-szel az iskolában. Vissza kell jönnie az iskolába, ugye? És amúgyis sokszor volt nálunk. Nem akarná megbántani Charlie-t azzal, hogy nem jön át. Kétség sem fér hozzá, hogy Carlisle-lal is gyakran összefutnék - a sürgősségin.

Mindezek után, ami tegnap történt semmi nem volt. Semmi nem történt. Csak elestem - ebből állt az életem. Tavaly tavaszhoz képest különösen jelentéktelennek tűnt. James összetörtén és vérvesztés miatt majdnem halottan hagyott ott - és mégis, Edward jobban kezelte a kórházban töltött végetérhetetlen heteket, mint ezt. Ez most azért van, mert nem egy ellenségtől kellett megvédeni? Mert a testvérétől? Talán jobb lenne, ha elvinne engem, minthogy a családja szóródjon szét. Csökkent a levertségem, ahogy fontolóra vettem a megszakítás nélkül együttöltött időket. Ha csak az év végéig kibírná, Charlie nem tudná meggyanusítani. Elmehetnének főiskolára vagy azt tettetnék, hogy oda megyünk, mint ahogy Rosalie és Emmett az idén tette. Edward biztosan várna egy évet. Mi egy év egy halhatatlannak? Még nekem sem tűnik soknak. Képes voltam eléggé lenyugtatni magam ahhoz, hogy ki tudjak szállni a furgonomból és az üzlethez sétáljak. Mike Newton előbb ért oda ma és mosolygott és integetett, mikor beléptem. Megragadtam a mellényemet, közben határozatlanul bólintva felé. Még mindig kellemes forgatókönyveket képzeltem el, ami az én menekülésemről szóltak Edwarddal különleges, egzotikus terepekre. Mike zavarta meg a fantáziálásom.

- Milyen volt a születésnapod.

- Ugh, - nyögtem. - Örülök, hogy vége.

Mike a szeme sarkából úgy nézett rám, mintha örült lennék. A munka elhúzódott. Ismét látni akartam Edwardot, reménykedve, hogy a nehezen már túl van, bármi is volt az pontosan, mire újra látom. Semmiség, mondogattam magamnak újra és újra. Minden visszatér a régi kerékvágásba. A megkönnyebbülés, amit akkor éreztem, mikor ráfordultam az utcánkra és megláttam Edward szürke autóját a házuk előtt parkolni, elsőprő és részegítő volt. És mélyen zavart, hogy ennek így kellene lennie. Besiettem a bejárati ajtón, szólítva őket, mielőtt még teljesen beértem volna.

- Apa? Edward?

Ahogy beszéltem, hallottam az ESPN SportCenterének betétdalát az a nappaliból.

- Itt vagyunk. - szólt Charlie

Felakasztottam az esőkabátom a fogasára és a sarkon túlra siettem. Edward a karosszékben ült, az apám a kanapén. Mindkettejük tekintete a TV-re tapadt. Ez apám részéről normális volt. Edward részéről már nem igazán...

- Szia. - mondtam gyengén.

- Szia, Bella. - válaszolt az apám, a szemét el sem mozdítva. - Ettünk egy kis hideg pizzát. Azt hiszem még mindig az asztalon van.

- Oké.

Az ajtóban vártam. Végre, Edward rám nézett egy kedves mosollyal.

- Mindjárt megyek utánad. - ígérte. A szemei visszatértek a TV-re. Újabb percig bámultam, sokkolva. Úgy tűnt egyikük sem vette észre. Éreztem valamit, talán a pánikot, amint előnti a mellkason. A konyhába menekültem. A pizza egyáltalán nem kecsesgett. Leültem a székemre, felhúztam a térdeimet és átöleltem őket a kezeimmel. Valami nagyon nem volt rendben, talán még inkább, mint ahogy én azt észleltem. Férfiak összeütközésének és kötekedésének hangja továbbra is hallatszott a TV-ből. Próbáltam kontrolálni magam, gondolkodni. MI a legrosszabb, ami történhet? Összereztem. Ez minden bizonnyal nem a helyes kérdés. Nehezemre esett rendesen lélegezni. Oké, gondoltam újra, mi az a legrosszabb, amit túlélhetek? Nem szerettem ezt a kérdést sem. De átgondoltam a lehetőségeket, aminek ma agyaltam. Távol maradni Edward családjától. Persze, ebbe nem számíthatja bele Alice-t. De ha Jasper elveszíti a kontrollját, az idő, amit vele tölthetnék megrövidülne. Bólintottam magamban - ezzel együtt tudnék élni. Vagy elmenni. Talán nem akar várni az iskola végéig, talán most kellene. Elöttem, az asztalon, az ajándékok voltak, amiket Charlie-től és Renée-től kaptam, ott, ahol hagytam őket; a fényképezőt, ami az album mellett volt, nem volt alkalmam használni a Cullenéknél. Megérintettem az album csinos borítását, amit az anyukámtól

kaptam és sóhajtottam, Renéere gondolva. Valahogy, ilyen hosszú ideje nélküle élni nem tette könnyebbé a még tartósabb különvállás ötletét. És Charlie is egyedül maradna itt, száműzve. Mind a ketten megbántódnának De visszajönnék, nemde? Meglátogatnánk őket, természetesen, nem? A térdemre hajtottam a fejem, a szüleim szeretetének kézzelfogható jeleit bámulva. Tudtam, hogy az út, amit választok, nehéz lesz. És, mindezek ellenére, a legrosszabb forgatókönyvre gondoltam – a legrosszabrá, amit túl tudnék élni. Ismét megérintettem az albumot, átlapozva a fedőlapom. Kis fém sarkak már a helyükön voltak, hogy az első képet tartsák. Nem volt rossz ötlet, hogy emlékeket készítsék az életemről. Egy furcsa vágy kezdett úrrá lenni rajtam. Talán nem maradok már sokáig Forksban. A fényképezőgép csuklópántjával játszottam, és azon tűnődtem, mi legyen az első képkocka. Vajon közel állna a valósághoz? Kétkeltem. De ő nem aggódott azon, hogy üres lenne. Kuncogtam magamnak, a tegnapi önfeledt nevetésére gondolva. A kuncogás abba maradt. Annyi minden változott és annyira hirtelen. Ettől szédelegni kezdtem, mintha valaminek a szélén állnék, valahol nagyon magason. Nem akartam többé arra gondolni. Megfogtam a fényképezőgépet és felmentem az emeletre. A szobám nem változott sokat az alatt a 17 év alatt, mióta az anyukám legutóbb itt járt. A falak még mindig világoskékek voltak, ugyanazok a sárga csipkefüggönyök lógtak az ablakban. Volt egy ágy, ami inkább egy kiságy volt, de anya még mindig felismerné a szövet-paplant, ami rendetlenül az ágyon volt – egy ajándék volt nagytól. Figyelmen kívül hagyva ezeket, készítettem egy képet a szobámról. Nem volt semmi több, amit ma csinálhattam volna – kint túl sötét volt – és az érzés erősebbé vált, csaknem kényszerré. Mindent megörökítenék Forksról, mielőtt elhagynám. Közeledett a változás. Éreztem. Nem volt egy kellemes folyamat, nem, mikor az életed tökéletes lenne, ahogy van. Nem siettem el a lépcsőn való lemenetelt, fényképezővel a kezemben, próbáltam nem figyelembe venni a pillangókat a gyomromban, ahogy a furcsa eltávolodásra gondoltam Edward szemeiben, amit nem akartam látni. Túljut rajta. Talán csak fél, hogy elkeserítene, ha megkérne, hogy menjek el. Hagyom, hogy sikerüljön kimondani, anélkül, hogy közbeavatkoznék. És fel leszek készülve, mikor megkérdez. Készenlétbe állítottam a fényképezőt, ahogy behajoltam a sarokra, osonva. Biztos voltam benne, hogy nem tudom meglepni Edwardot, de nem nézett fel. Röviden megrázkódtam, ahogy valami jeges fúródott az oldalamba; nem törődtem vele, és fényképeztem. Mindketten rám néztek. Charlie szigorúan nézett. Edward arca üres, kifejezéstelen volt.

- Mit csinálsz, Bella? – panaszkodott Charlie.

- Jajj, ugyan már. – úgy tettem, mintha mosolyognék, ahogy leültem a földre a kanapé elé, ahol Charlie elnyúlt.

- Tudod, hogy anya hamarosan hívhat, hogy megkérdezze, használom-e az ajándékaimat. Hozzá kell látnom a munkához, mielőtt megbántom.

- Akkor miért rólam csinálsz képeket? – morgott.

- Mert olyan jóképű vagy. - válaszoltam, bekapcsolva hagyva a gépet. - És mert, mivel te vetted nekem, kötelező, hogy az egyik alanyom legyél. Valami érhetetlent morgott.

- Hé, Edward. - mondtam csodálatra méltó közönnyel. - Csinálj egyet rólam és az apukámról.

Felé dobtam a kamerát, óvatosan, elkerülve a tekintetét és letérdeltem a kanapé karfája mellé, ahol Charlie arca volt. Charlie sóhajtott.

- Mosolyognod kellene, Bella. - morogta Edward.

Megtettem, amit tudtam és a fényképező kattant.

- Hadd csináljak egyet rólatok, srácok. - ajánlotta fel Charlie. Tudtam, hogy csak próbálta a fényképező figyelmét elterelni magáról. Edward felállt és óvatosan átadta neki a gépet.

Odamentem Edward mellé és a beállítás formálisnak és furcsának tűnt. Az egyik kezemet gyengén a vállamra tette és én átöleltem a derekát ez egyik kezemmel, szorosabban. Az arcára akartam nézni, de féltem.

-Mosolyogj, Bella. – emlékeztetett Charlie ismét.

Mély levegőt vettem és mosolyogtam. A vaku elvakított.

- Elég a képekből mára. – mondta aztán Charlie, a gépet a kanapé egyik részébe tolva. – Nem kell az összes filmet most elpazarolnod.

Edward levette rólam a kezét és természetesen kifordult a kezemből. Visszaült a székbe. Tétováztam és aztán megint a kanapéhoz ültem. Hirtelen annyira féltem, hogy a kezeim remegtek. A hasamhoz húztam őket, hogy elrejtsem őket, a fejemet a térdemre helyeztem és a TV-képernyőt bámultam magam előtt, semmit nem látva belőle. Mikor véget ért a show, egy centit se mozdultam. A szemem sarkából láttam, hogy Edward feláll.

- Ideje indulnom. – mondta.
Charlie nem pillantott fel a hirdetésből.

- Később.
Ügyetlenül felálltam – elgémberedtem az egy helyben üléstől – és követtem Edwardot ki az ajtón.
Egyenesen az autójához ment.

- Maradsz? – kérdeztem, semmi reménnyel a hangomban. Felkészültem a válaszra, így nem fájt annyira.

- Ma nem.

Nem kérdeztem az okát.

Beszállt a kocsijába és elhajtott, míg én ott álltam, mozdulatlanul. Alig észleltem, hogy esik. Vártam, anélkül, hogy tudtam volna, mire várok, míg az ajtó kinyílt mögöttem.

- Bella, mit csinálsz? – kérdezte Charlie, meglepetten, látva, hogy egyedül állok az esőben.

- Semmit. – megfordultam és visszacammogtam a házba.

Hosszú éjszaka volt. Amint egy kis fény volt az ablakom túloldalán egyből felkeltem. Gyorsan felöltöztem; gépiesen az iskolához várva, hogy a felhők kivilágosodjanak. Miután megettem egy tál müzilt úgy döntöttem, hogy elég világos van ahhoz, hogy képeket csináljak. Csináltam egyet a furgonomról és aztán a ház elejéről. Megfordultam, és készítettem néhányat a Charlie háza mellett lévő erdőről. Vicces volt, mennyire nem tűnt olyan vészjóslónak, mint amilyen volt. Rájöttem, hogy hiányozna – az erdő zöldje, időtlensége, misztikuma. Minden.

Eltettem a gépet az iskolatáskámba, mielőtt elindultam. Próbáltam inkább az új projektemre koncentrálni, mint arra a tényre, hogy Edward nyilvánvalóan nem tette túl magát a dolgokon az éjszaka. A félelem mellett, kezdtem türelmetlennek érezni magam. Meddig tarthat?

Egész reggel tartott. Csendesen sétált mellettem, úgy tűnt, soha nem rám néz. Próbáltam az óráimra koncentrálni, de még az Angol sem tudta lekötni az érdeklődésem. Mr. Berty-nek meg kellett ismételnie a kérdését Lady Capuletről, mire rájöttem, hogy hozzám beszél. Edward megsúgta a helyes választ és aztán továbbra sem törődött velem. Ebédnél a csend folytatódott. Úgy éreztem bármelyik pillanatban elkezdek sikítani, úgyhogy elvontam magam, áthajoltam az asztal láthatatlan vonalán, hogy Jessicával beszéljek.

- Hé, Jess?

- Mi az, Bella?

- Megtennél nekem egy szívességet? - kérdeztem, a táskámért nyúlva. - Az anyukám azt szeretné, hogy csináljak képeket a barátaimról az albumomba. Úgyhogy csinálj néhány képet mindenkiről, jó? Átadtam neki a fényképezőgépet.

- Persze. - mondta, vigyorogva és megfordult, hogy egy titkos képet csináljon Mike-ről teli szájjal. Egy előre megjósolható kép-csapat kezdődött. Néztem, ahogy körbeadják a fényképezőt az asztalnál, kuncogva és kacérkodva és panaszkodva, hogy le lettek fényképezve. Furcsán gyerekesnek tűnt. Talán csak nem voltam a normális emberi magatartás hangulatában ma.

-O-ó! – mondta Jessica bocsánatkérően, miközben visszaadta a fényképezőgépet. – Azt hiszem, elhasználtuk az összes képet.

-Semmi baj. Azt hiszem, van képem mindenki másról, akiről szerettem volna.

Iskola után, Edward visszakísért a parkolóba, a legnagyobb csendben. Megint dolgoznom kellett, és most először, örültem neki. A velem töltött idő nyilvánvalóan nem segített neki a dolgokon. Talán egyedül jobb lesz. A tekerceimet bedobtam a Thriftway-be, a Newton's felé menet, majd munka után felvettem a kész képeket. Otthon egy kurta „szia”-val köszöntöttem Charlie-t, megragadtam egy müzli szeletet a konyhából, és felsiettem a szobámba a karom alá gyűrt borítékkal, amiben a képek voltak. Leültem az ágyam közepére és körültekintő kíváncsisággal kinyitottam a borítékot. Nevetséges, de félig még mindig azt vártam, hogy az első kép üres lesz. Miközben kihúztam, hangosan ziháltam. Edward pont ugyanolyan gyönyörűen nézett ki, mint a való életben, azokkal a meleg szemekkel nézett vissza rám a képről, amelyeket már napok óta hiányolok. Majdnem olyan titokzatos volt, amit mindenki annyira... annyira... túlviláginak látott volna. Ezer szó sem lett volna elegendő erre a képre. Átlapoztam egyszer gyorsan a halmot, majd három képet egymás mellé fektettem az ágyra.

Az első a konyhában készült Edward-fotó volt, meleg szemei toleráns élvezettel érintettek meg. A másodikon Edward és Charlie voltak, ESPN nézés közben. A változás Edward arckifejezésén kemény

volt. A szemei itt aggódóak voltak, tartózkodóak. Még mindig lélegzetelállítóan gyönyörű volt, de az arca fagyos volt, mint egy szobornak, élettelen.

Az utolsó képen Edward és én álltunk félszegen egymás mellett. Edward arca hasonló volt, mint az előző képen, rideg és szoborszerű. De nem ez volt a legrosszabb része ennek aképnek. Az ellentét kettőnk között fájdalmas volt. Ő úgy nézett ki, akár egy isten. Én nagyon átlagosnak tűntem, akár egy ember, majdnem szégyenletesen közönségesnek. Undorodva arrébb raktam a képet. Inkább megcsináltam a házi feladatomban, majd rávettem magam, hogy berakjam a képeket az albumba. Egy golyóstollal feliratokat firkáltam minden kép alá, neveket és dátumokat. Az Edwardról és rólam készült fotót, anélkül, hogy sokáig néztem volna, félbehajtottam és beragasztottam a fémtartóba, Edward oldala látszódott csak.

Edward még mindig nem érkezett meg. Nem akartam beismerni, hogy miatta maradtam fent ilyen sokáig, de persze ő volt az oka. Próbáltam visszaemlékezni, mikor volt utoljára, amikor úgy eltűnt, mint most, kifogás és telefonhívás nélkül... soha nem tette ezt. Nem aludtam jól... már megint. Az iskolát csönd, csalódottság, és rémisztő sablon jellemezte az elmúlt két napban. Sokszor felszabadultságot éreztem, mikor megláttam Edwardot a parkolóban rám várva, de ez gyorsan elmúlt. Nem változott meg, hacsak nem lett túl zárkózott. Nehéz volt emlékezni arra, hogy mi az oka ennek a zűrzavarnak. A születésnapomat már messzi múltnak éreztem. Ha legalább Alice visszajönne. Hamarosan. Mielőtt ez az egész óriási méreteket öltene. De nem tudtam ez ellen tenni. Rájöttem, hogy ha ma nem tudok vele beszélni, igazán beszélni, akkor holnap el kell mennem Carlise-hoz. Valamit tennem kell. Iskola után, Edward és én meg fogjuk beszélni, ígértem magamnak. Nem fogadok el semmilyen kifogást. Elsétált velem a furgonomig, én meg megacéloztam magam, hogy elérjem a célom.

-Zavarna, ha ma átmennék hozzátok? – kérdezte, mielőtt elértük volna a furgont, állásfoglalásra kényszerítve engem.

-Természetesen nem.

-Most? – kérdezett megint, miközben kinyitotta az ajtót nekem.

-Persze – a hangomat nyugodtnak mutattam, bár nem szerettem a sürgetést a hangjában.

– Csak még elmegyek feladni postán a levelet Renee-nek. Ott találkozunk!

Az anyósülésen lévő vastag borítékokra nézett. Hirtelen átnyúlt mellettem és elcsörta.

-Elintézem – mondta halkán. – És még így is lehangyolok téged – mosolygott rám a kedvenc ravasz mosolyommal, de ez rossz volt. A szemeit nem érintette.

-Rendben – egyeztem bele, képtelen voltam mosolyogni. Becsukta az ajtót, és elindult az autója felé.

Előbb ért haza, mint én. Már Charlie helyén parkolt, mikor én odaértem a ház elé. Ez rossz jel volt.

Nem tervezte, hogy majd itt marad. Megráztam a fejem, és vettem egy mély levegőt, megpróbáltam találni némi bátorságot magamban. Elindult az autójától, mikor én kiszálltam a furgonomból, hogy üdvözljön engem. A táskámért nyúlt, hogy vigye. Ez normális volt. De aztán visszarakta az ülésre. Ez nem volt normális.

-Sétáljunk – javasolta fagyos hangon, megfogva a kezem. Nem válaszoltam. Nem jutott eszembe tiltakozni, de azonnal tudtam, hogy azt akartam. Ez nem tetszett. Ez rossz, nagyon rossz, ismételte újra és újra a hang a fejemben. De Ő nem várt a válaszomra. Végigvezetett a kert keleti részén, ahol az erdő kezdődött. Kelletlenül követtem, közben próbáltam a pánikon keresztül is gondolkodni. Ez volt, amit akartam, emlékeztettem magam. Itt az alkalom, hogy mindent átbeszéljünk. Akkor miért fojtogat a pánik?

Csak pár lépést tettünk a fák között, mikor megállt. Alig voltunk az ösvényen – láthattam még a házat. Kis séta.

Edward egy fának dőlt, és rám nézett, a kifejezése olvashatatlan volt.

-Rendben, beszéljünk – mondtam, bár bátrabbnak hangzott, mint ahogy éreztem.

Vett egy nagy levegőt.

-Bella, elmegyünk.

Én is vettem egy nagy levegőt. Ez egy elfogadható választás volt. Azt hittem, fel vagyok készülve. De még mindig voltak kérdéseim.

-Miért most? Egy másik évben...

-Bella, itt az idő. Végül is mennyi ideig tudunk Forksban maradni? Carlise alig tűnik harmincnek, és most harmincháromnak kéne lennie. Ezt leszámítva, nekünk így is hamarosan előlről kéne kezdenünk.

A válasza összezavart engem. Azt hittem, hogy a távozásuk lényege az, hogy a családját biztonságban tudhassa. Nekünk miért kellene elmennünk, ha ők elmentek? Ránéztem, megpróbáltam megérteni, mire gondolt. Ridegen nézett vissza. Egy émelyítő bukfenc ráébresztett, hogy félreértettem.

-Amikor azt mondtad, hogy nekünk... - suttogtam.

-A családomra és magamra gondoltam – mindegyik szava független és eltérő volt.

Megráztam a fejem, gépiesen előre, megpróbáltam kitisztítani. Edward a türelmetlenség bármilyen jele nélkül várt. Beletelt pár percbe, mire újra tudtam beszélni.

-Rendben – mondtam. – Veled megyek.

-Nem lehet, Bella. A hely, ahova megyünk... az nem a jó hely számokra.

-Ahol te vagy, az a jó hely számomra.

-Én nem vagyok jó neked, Bella.

-Ne legyél nevetséges – mérgesnek akartam hangzani, de ez csak úgy hangzott, mint ha koldulnék. – Te vagy az életem legjobb része.

-Az én világom nem neked való – mondta mogorván.

-Ami Jasperrel történt – az semmi, Edward! Semmi!

-Igazad van – értett egyet. – Az pontosan az volt, amire számítottam.

-Megígérted! Phoenixben megígérted, hogy maradni fogsz...

-Addig, amíg neked a legjobb – szakított félbe, hogy kijavítson.

-Nem! Ez a lelkemről szól, igaz? – kiabáltam, dühös voltam, a szavak csak úgy kirobbantak belőlem, de valahogy ez még mindig úgy hangzott, mint egy kérdés. – Carlise beszélt nekem erről, és engem nem érdekel, Edward. Nem érdekel! A tied lehet a lelkem. Nem akarom nélküled – már a tiéd!

Vett egy mély lélegzetet, és lenézett vakon a földre, hosszú ideig. A szája elvékonyodott egész kicsire. Amikor végül felnézett, a szemei megváltoztak, kemények voltak, akár a szilárddá változott folyékony arany.

-Bella, én nem akarom, hogy velem gyere – lassan és precízen beszélt, jeges szemei az arcomon, nézte, ahogy megfeszültem, attól, amit igazán kimondott. Volt egy szünet, amiben többször is megismételtem magamban a szavakat, miközben átvizsgáltam az igazi szándékukat.

-Te... nem... akarsz engem? – próbáltam kitalálni a szavakat, megzavartak, ahogy hangzottak, ebben a sorrendbe.

-Nem.

Felnéztem, értetlenül, a szemeibe. Ő visszanézett rám megbánás nélkül. A szemei olyanok voltak, mint a topáz – nehezek, tiszták és nagyon mélyek. Úgy éreztem, mérföldekre beleláthatnék a szemeibe, de sehol a feneketlen mélységben se láthatnám az ellenmondást arra, amit mondott.

-Nos, ez megváltoztatja a dolgokat – meglepődtem, hogy mennyire nyugodtnak és elfogadhatónak hallatszott a hangom. Biztos azért, mert annyira kábult voltam. Nem tudtam felfogni, amit mondott nekem. Még mindig nem volt értelme.

Félrenézett a fák közé, ahogy beszélt

– Persze, mindig szeretni foglak... akárhogyan is. De ami történt azon az estén, az ráébresztett, hogy itt az idő változtatni. Mert én... belefáradtam, hogy másnak tettesem magam, mint ami vagyok, Bella. Nem vagyok ember. – Visszanézett, és az arca jeges simasága nem volt emberi. - Sokáig engedtem, hogy ez történjen, sajnálom.

-Ne – a hangom most csak suttogás volt, a felismerés végigszivárgott rajtam, csörgedezve akár a maró sav az ereimben. – Ne csináld ezt!

Csak nézett rám, és láttam a szemében, hogy a szavaimmal már elkéstem. Ő már döntött.

-Te nem vagy jó nekem, Bella – megfordította előbbi szavait, így hát nem volt ez ellen kifogásom. Annyira tudtam, hogy nem vagyok elég jó neki. Kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit, majd megint becsuktam. Ő türelmesen várt, az arcáról letörölt minden érzelmet. Újra megpróbáltam.

-Ha... ez az, amit szeretnél.

Egyet bólintott. Az egész testem elzsibbadt. Nem éreztem semmit a nyakamtól lefelé.

-Szeretnék egy szívességet kérni, ha az nem lenne túl sok – mondta.

Azon tűnődtem, hogy mit láthatott meg az arcomon, mert valami reakció átsuhant az arcán. De, mielőtt még rájöhettek volna, visszarendezte az arckifejezését, ugyanabba a nyugodt maszkba.

-Bármit – ígértem, a hangom már egy árnyalattal erősebb volt. Ahogy néztem, fagyos szemei enyhülni kezdtek. Az arany ismét folyadékká vált, olvadtta, belém égve olyan intenzitással, ami megsemmisítő volt.

-Ne csinálj semmi meggondolatlanságot vagy hülyeséget – utasított, már nem közömbösen. – Megértetted, amit mondtam?

Segítség nélkül bólintottam. Szemei kihültek, a zártság visszatért. – Charlie-ra gondoltam, természetesen. Szüksége van rád. Vigyázz magadra – érte. Megint bólintottam

– Ígérem – suttogtam. Úgy tűnt, hogy megnyugodott egy kicsit.

-Cserébe megígérek valamit – mondta – Megígérem, hogy ez az utolsó alkalom, hogy látni fogsz engem. Nem jövök vissza. Nem foglak megint keresztül vinni egy olyan dolgon, mint ami ez volt. Tovább kell élned az életed, anélkül hogy beleavatkoznék. Olyan lesz, mintha soha nem léteztem volna.

A térdeim megremegtek, mivel a fák hirtelen elkezdtek inogni. Hallottam, ahogy a vérem gyorsabban dobogott a fülem mögött. A hangja messzinek tűnt.

Ő kedvesen mosolygott. – Ne aggódj. Ember vagy – az emlékezeted nem több mint egy szita. Az idő majd meggyógyítja minden sebedet.

-És a te emlékeid? – kérdeztem. Úgy hangzott, mintha valami a torkomra akadt volna, mintha fuldokolnék.

-Hát – hezitált egy pillanatig – Én nem fogom elfelejteni. De az én fajtám... minket nagyon könnyen megzavarnak. – mosolygott; a mosolya nyugodt volt, de a szemeit nem érintette.

Tett egy lépést mellőlem. – Ez minden, azt hiszem. Nem fogunk többet zavarni téged.

A többes szám felkeltette a figyelmemet. Ez meglepett engem; azt hittem túl voltam rajta, anélkül, hogy észrevettem volna valamit.

-Alice nem jön vissza – fogtam fel. Nem tudom, hogy hallhatott meg engem – a szavaimnak nem voltak hangjai – de úgy tűnt, hogy értette. Lassan megrázta a fejét, végig engem figyelve.

-Nem, mind elmentek. Én itt maradtam, hogy elbúcsúzzam tőled.

-Alice elment? – a hangom hitetlenkedve üres volt.

-El akart köszönni, de meggyőztem, hogy egy sima szakítás jobb lesz neked.

Szédültem, nehéz volt összpontosítani. Szavai a fejemben cikáztak, és hallottam a doktor hangját is a kórházból Phoenixben, tavaly tavasszal, ahogyan megmutatta nekem a röntgenképeket. „Látod ez egy egyszerű törés” az ujjai rámutattak a törött csontom képére. „Ez jó! Gyorsabban fog gyógyulni, könnyebben.” Megpróbáltam normálisan lélegezni. Muszáj volt összpontosítanom, hogy megtaláljam a kiutat ebből a rémálomból.

-Viszlát, Bella! – mondta azon a csendes, békés hangján.

-Várj! – nyögtem, utánakaptam, és rávettem elernyedő lábaim, hogy tovább menjenek.

Azt hittem, ő is értem nyúl. De hideg kezei körbezárták a csuklóim, és leszegezték az oldalamra.

Lehajolt, és finoman rányomta az ajkait a homlokomra, rövid azonnaliséggel. A szemeim becsukódtak. "Vigyázz magadra." – lehelte, hűvösség ismét a bőrömön.

Egy gyenge, természetellenes szellő jött. A szemeim felvillantak. A kis juharfa levelei egy finom szellővel megremegtek, miközben elhaladt mellettük.

Elment.

Remegő lábakkal, figyelembe sem véve a tényt, hogy a kis cselekvésem hasztalan lesz, követtem őt az erdőbe. Az útjának nyomai azonnal eltűntek. Nem voltak lábnyomok, a levelek ismét mozdulatlanok voltak, de gondolkodás nélkül tovább sétáltam. Nem tudtam semmit sem tenni. Tovább kellett mennem. Ha befejezem a keresését, vége lesz.

Szerelem, élet, jelentés...vége.

Sétáltam és sétáltam. Időnek nem volt értelme, ahogy lassan nyomultam a vastag aljnövényzeten keresztül. Órák teltek, de csak perceknek tűntek. Talán az idő megfagyott, mert az erdő ugyanolyannak tűnt, akármerre mentem. Elkezdtem aggódni, hogy körbe-körbe járok, de tovább mentem. Gyakran botlottam meg, és, ahogy az erdő sötétebb és sötétebb lett, egyre gyakrabban estem el. Végül, átestem valami feketén, nem tudtam, miben, és lent maradtam. Átfordultam az oldalamra, így tudtam lélegezni, és összegömbölyödtem a nedves páfrányon. Ahogy ott feküdtem, észrevettem, hogy több idő telt el, mint gondoltam. Nem emlékeztem mennyi idő telt el alkonyodás óta. Mindig ilyen sötét volt itt este? Biztosan, mint egy szabály, a holdfény egy kicsi darabja keresztül szűrődne lent a felhőkön, majd az megrepedezne a fák ponyvájában, és megtalálná a földet. Nem ma este. Ma

este az égbolt teljesen fekete volt. Talán ma nem volt Hold az égen-holdfogyatkozás, vagy újhold lehetett.

Újhold. Remegtem, bár nem fáztam. Egy ideje sötét volt, mielőtt hallottam őket hívni.

Valaki a nevemet kiabálta. Elnémult, a nedvesség növekedése, ami körülvett engem eltompította, de ez határozottan a nevem volt. Nem ismertem fel a hangot. Gondoltam rá, hogy válaszoljak, de kábult voltam, és hosszú időt vett igénybe rájönni, hogy válaszolnom kellene. Akkorra a hívás megállt. Később az eső ébresztett fel engem. Nem hiszem, hogy igazán elaludtam; éppen csak belemerültem egy meggondolatlan kábulatba miközben az erőm egészével támogattam a zsibbadtságot, ami megakadályozta, hogy ráébredjek, amit nem akartam tudni. Az eső kissé zavart. Hideg volt. A karjaimat felvettem a lábaimtól, hogy eltakarjam velük az arcom. Ezután újra hallottam a hívást. Ez távolabbról jött, és néha úgy hallatszott, mintha egyszerre többen kiabáltak volna a nevem. Próbáltam mélyeket lélegezni. Emlékeztem, hogy talán válaszolnom kellene, de úgysem hallanának. Képes lennék elég hangosan kiabálni? Hirtelen, volt egy másik hang is, ijesztően közel. Valamiféle szuszogás, egy állat hangja. Nagynak hangzott. Gondolkoztam, hogy félnem kellene e. Nem féltem — csak megdermedtem. Nem számított. A szuszogás elment. Az eső folytatódott, és éreztem a vizet összegyűlve az arcomon. Megpróbáltam összeszedni az erőmet, hogy elfordítsam a fejem, mikor láttam a fényt. Először csak egy halvány parázslás verődött vissza a bokrokról a messzeségből. Egyre fényesebb és fényesebb lett miközben megvilágított egy nagy teret, egy zseblámpa összpontosított fényétől eltérően. A fény áttört a legközelebbi sűrűsége, és láttam, hogy egy propán lámpás volt, de ez volt minden, amit láttam — a fényesség megvakított egy percre. "Bella."

A hang mély és idegen volt, de felismeréssel teli. Nem hívta a nevemet, hogy keressen, elismerte, hogy megtaláltak. Felnéztem — lehetetlen magasnak tűnt — a sötét arcra, amit most fölöttem láttam. Bizonytalanul ismertem fel, hogy az idegen valószínűleg azért tűnt olyan magasnak, mert a fejem még mindig a földön volt. "Még sérültél?"

Tudtam, hogy a szavak jelentettek valamit, de csak bámulni tudtam, zavartan. Mit számít most a jelentése?" "Bella, a nevem Sam Uley." "Nem ismertem a nevet.

"Charlie küldött, hogy megkeresselek."

Charlie? Ez ütött egy akkordot, és megpróbáltam több figyelmet szentelni annak, hogy mit mondott... Charlie-t érdekelttem, ha mást nem. A magas férfi kinyújtotta a kezét. Én csak néztem, nem voltam biztos benne, mit kellene tennem. Fekete szemei felmértek egy másodpercig, majd megvonta a vállát. Egy gyors és rugalmas szándékkal a karjaiba emelt a földről. Lógtam ott, erőtlően, ahogy serényen ügetett a nedves erdőn keresztül. Bizonyos részeim tudták, hogy ennek idegesítenie kellene engem — elragadtatva egy idegentől. De nem maradt már semmi bennem, hogy ideges lehessenek. Nem tűnt úgy, hogy sok idő telt volna el mióta fények és férfihangok mély gagyogásai voltak. Sam Uley lassult, ahogy megközelítette a zűrzavart.

"Megtaláltam!" – kiabált dörgő hangon. A gagyogás abbamaradt, azután több intenzitással jött rendbe megint. Az arcok egy megtévesztő örvénye mozgott fölöttem. Talán Sam hangja lehetett a káosz értelme, mert a fülem mellkasán volt.

"Nem, nem hiszem, hogy megsérült." – mondta valakinek. "Csak azt hajtogatja, hogy 'Elment.' " Ezt hangosan mondtam? Leharaptam az ajkamba.

"Bella, szívem, jól vagy?" "Ez volt az egyetlen hang, amit ráadásul bárhol ismernék - még eltorzulva is, ami most aggodalommal volt teli.

"Charlie?" – a hangom furcsa és halk volt.

"Itt vagyok melletted, kicsim."

Volt valami elmozdulás alattam, következtettem az apám bőrszagú sheriff dzsekijétől. Charlie tántorgott a súlyom alatt.

"Talán nekem kellene vinni." – javasolta Sam Uley.

"Majd én." – mondta Charlie, egy kicsit kifulladásra. Lassan sétált, erőlködve. Azt kívántam, bár elmondhatnám neki, hogy tegyen le, és hagyjon sétálni, de nem találtam a hangom.

Mindenütt fények voltak, amiket a vele sétáló tömeg tartott. Olyan volt, mint egy felvonulás. Vagy egy temetési menet. Becsuktam a szemeim.

"Mindjárt otthon vagyunk, szívem." – morogta időnként Charlie.

Újra kinyitottam a szemeim, mikor hallottam az ajtót kinyílni. A házuk tornácán voltunk, és a magas férfi, Sam, tartotta az ajtót Charlie-nak, egy karja kinyújtva felénk, mintha felkészülne az elkapásomra, ha Charlie karjai már nem bírják.

De Charlie-nak sikerült bevinnie az ajtón, és lefektetni a kanapéra a nappaliban.

"Apa, tiszta víz vagyok." – ellenkeztem gyöngén.

"Nem számít." – a hangja nyers volt. Majd máshoz beszélt. "Takarók a lépcső tetején levő szekrényben vannak."

"Bella?" – egy új hang kérdezett. Ránéztem az ősz hajú férfira, aki felém hajolt, és a felismerés pár lassú másodperc után következett.

"Dr. Gerandy?" - motyogtam.

"Rendben van, kedves." - mondta. "Nem esett bajod, Bella?"

Egy kis időbe tellett, hogy átgondoljam. Zavart voltam Sam Uley erdőbeli, hasonló kérdésének az. Csak Sam kérdezte máshogy: Megsérültél? - mondta. A különbség valahogy fontos volt. Dr. Gerandy várt. Az egyik ősz szemöldöke felemelkedett, és a ráncok a homlokán mélyültek.

"Nem sérültem meg." - hazudtam. A szavak ahhoz elég igazak voltak, amit kérdezett. Meleg keze hozzáért a homlokomhoz, és az ujjai hozzányomódtak a csuklómhoz. Figyeltem az ajkait, ahogy számolt magának, a szemei az óráján. "Mi történt veled?" – kérdezte kényelmesen. Megdermedtem a keze alatt, érezve a pánikot a torkomban.

"Elvesztél az erdőben?" – unszolt. Észrevettem, hogy számos ember is hallgatózik. Három sötét arcú, magas férfi — La Push-ból, a Quileute indián rezervátum lent a partvonalon, gondoltam — Sam Uley közöttük volt, nagyon közel álltak egymáshoz, és engem bámultak. Mr. Newton is ott volt Mike-kal és Mr. Weber-rel, Angela apjával; ők mind titokzatosabban néztek, mint az idegenek. Más mély hangok morajlottak a konyhából és a kinti ajtó felől. Biztos a fél város engem keresett. Charlie volt a legközelebb. Felém hajolt, hogy hallja a válaszom.

"Igen." - suttogtam. "Elveszttem."

A doktor figyelmesen bólintott, az ujjai finoman kitapogatták a torokmandulám az állkapcsom alatt. Charlie arca megkeményedett.

"Fáradt vagy?" – kérdezte Dr. Gerandy. Bólintottam és engedelmesen becsuktam a szemeim.

"Nem hiszem, hogy bármi baja lenne." – hallottam, ahogy a doktor mormogta egy perc után Charlie-nak. "Csak kimerült. Hagyjuk, hogy kialudja, holnap jövök és megvizsgálom." – állt meg. Biztosan az óráját nézte, mert hozzáadta - "Vagyis, ma egy kicsit később."

Egy nyikorgó hang hallatszott, ahogy mindketten elindultak a kanapétól hogy felálljanak.

"Ez igaz?" – suttogta Charlie. A hangjaik távolabb voltak. Erőlködtem, hogy halljam. - "Elmentek?"

"Dr. Cullen arra kért minket, hogy ne mondjunk semmit." – válaszolta Dr. Gerandy. - "Az ajánlat nagyon hirtelen jött; azonnal kellett választaniuk. Carlisle nem akart nagy ügyet csinálni a távozásából."

"Talán egy kis figyelmeztetés kedves lett volna." – morogta Charlie. Dr. Gerandy kényelmetlenül érezte magát, mikor válaszolt. - "Nos, igen, ebben az esetben, egy kis figyelmeztetés nem ártott volna." Nem akartam többet hallani. Éreztem a takaró élet, amit valaki rám terített, és a fülemre nyomtam. Sodródtam és éberségből. Hallottam Charlie-t az önkénteseknek köszöneteket suttogni, akik egyenként távoztak. Éreztem az ujjait a homlokomon, azután egy másik takaró súlyát. A telefon néhányszor csöngött, és sietett hogy felvegye, mielőtt az felébreszthetne engem. Megnyugtatókat motyogott halkán a hívóknak.

"Igen, megtaláltuk. Jól van. Eltévedt. Mostmár rendben van." – mondta újra és újra. Hallottam, ahogy a karosszék rugói nyögtek, mikor ő elhelyezkedett benne éjszakára. Néhány perccel később a telefon ismét csöngött. Charlie nyögött, ahogy felküzdötte magát a lábaira, azután a konyhába száguldott miközben megbotlott, én pedig mélyebbre húztam a fejemet a takarók alatt, nem akartam megint ugyanazt a beszélgetést végighallgatni.

"Igen." – mondta Charlie, és ásított.

A hangja megváltozott, több figyelmeztetés volt benne, mikor újra megszólalt. - "Hol?" - Volt egy kis szünet. - "Biztos vagy benne, hogy a rezervátumon kívül?" - Még egy rövid szünet. - "De mi éghet ott kint?" - Nyugtalannak és zavartnak hangzott. - "Nézd, letelefonálok oda, és ellenőrzöm." Nagyobb érdeklődéssel figyeltem, ahogy beütött egy számot.

"Hé, Billy, itt Charlie — sajnálom, hogy ilyen korán hívlak...nem, jól van. Alszik...Köszönöm, de nem emiatt hívtalak. Épp most hívott Mrs. Stanley, és azt mondja, hogy a 2. emeleti ablakból tüzet lát, kint a tengerparti sziklánál, de nem hiszem...Oh!" - Hirtelen volt egy él a hangjában — ingerültség...vagy düh. - "És miért teszik ezt? Uh huh. Tényleg?" – mondta szarkasztikusan. "Nos, ne kérj bocsánatot

tőlem. Igen, igen Csak légy biztos benne, hogy a lángok nem terjednek tovább... Tudom, tudom, csak meglepődtem, hogy egyáltalán ilyen időben gyújtották."

Charlie hezitált, majd kellestlenül hozzáfűzte. - "Kösz, hogy elküldted Sam-et és a többieket. Igazad volt — jobban ismerik az erdőt, mint mi. Sam találta meg, szóval jövök eggyel... Igen, később beszélünk." - helyeselt, még mindig keserűen, mielőtt lerakta. Charlie valami zavarosat dörmögött, ahogy visszacsoszogott a nappaliba.

"Mi a baj?" - kérdeztem. Idésietett hozzám.

"Sajnálom, hogy felkeltettelek szívem."

"Ég valami?"

"Nem fontos." - biztosított. - "Csak valami örömtűz kint a szikláknál."

"Örömtűz?" - kérdeztem. A hangom nem tűnt kíváncsinak. Halottnak hallatszott. Charlie megráncolta a szemöldökét. - "Néhány gyerek a rezervátumból garázdálkodik ott." - magyarázta. "Miért?" - egyhangúan elgondolkoztam.

Biztos voltam benne, hogy nem akar válaszolni. A padlót nézte a térdei alatt. - "A híreket ünneplik." - A hanglejtsése keserűbb volt. Csak egy hír volt, amire gondolhatnék, megpróbáltam mégsem arra gondolni. Majd a dolgok összeálltak. - "Mert Cullen-ék elmentek." - suttogtam. - "Nem szerették a Cullen-eket La Push-ban — el is felejtettem."

A Quileute törzsnek babonáik voltak a "hidegekről", azokról a vér-szívókról, akik ellenségek voltak a törzsüknek, mint ahogy legendáik voltak a nagy árvízről és a vérfarkas ősökről is. Igaz történetek, a legtöbbjüknek monda. Akkor ott volt az a kevés ember, akik hittek bennük. Charlie jó barátja, Billy Black, hitt, bár még Jacob, a fia, is azt gondolta, hogy ő tele volt hülye babonákkal. Billy figyelmeztetett, hogy maradjak távol a Cullen-ektől... A név felkavart valamit bennem, valamit, ami elkezdte karmolni az útját a felszín irányába, valamit, amivel tudtam, hogy nem akarok szembenézni.

"Ez nevetséges." - köpködté Charlie. Egy pillanatig csendben ültünk. Az ég már nem volt fekete.

Valahol az eső mögött a nap kezdett felkelni.

"Bella?" - kérdezte Charlie. Nehezen néztem rá.

"Egyedül hagyott téged az erdőben?" - találgatott Charlie.

Eltereltem a kérdését. - "Honnan tudad, hol találsz meg?" - Az elmém megriadt attól az elkerülhetetlen tudatosságtól, ami jött, ami gyorsan jött.

"Az üzenetedből." - válaszolt Charlie, meglepődött. A farmerzsebébe nyúlt és elővett egy rendesen összegyűrt darabka papírt. Piszkos és nyirkos volt, a kinyitásoktól többszörösen gyűrődve és hajtogatva. Ismét kihajtogatta, és tartotta, mint egy bizonyítékot. A rendetlen kézírás rendkívül hasonlított az enyémmhez.

„Sétálni megyek Edward-dal, az ösvényre.” - mondja. „Hamarosan itt leszek, B.”

"Mikor nem jöttél vissza, hívtam Cullen-éket, és senki nem válaszolt." - mondta Charlie halkán. -

"Majd hívtam a kórházat, és Dr. Gerandy mondta el, hogy Carlisle elment."

"Hová mentek?" - motyogtam. Rám nézett. - "Edward nem mondta el?"

Visszahőkölve megráztam a fejem. A nevének hangja elengedte azt a dolgot, ami megkarmolta a belsőmet - egy olyan fájdalom, ami kifulladásra ütött engem, és megdöbentett az erejével. Charlie gyanúsán nézett engem, amíg válaszolt. - "Carlisle állást kapott egy nagy kórházban, Los Angeles-ben. Gondolom sok pénzt ígértek neki."

Napos L.A. Az utolsó hely, ahová tényleg mennének. Emlékeztem a tükrös rémálmomra... a fényes napfény csillámlott a bőréről. — Gyötrelmem hasított át bennem az arcának emlékétől.

"Tudni akarom, ha Edward egyedül hagyott téged kint az erdő közepén." - erősködött Charlie. A neve újabb hullámot küldött a rajtam végigfutó kínlódáson. Megráztam a fejem, eszeveszetten, reménytelenül menekülve a fájdalom elől. - "Az én hibám volt. Ő pont az ösvényen hagyott, ahol még látni a házat... de megpróbáltam őt követni." Charlie elkezdett mondani valamit; gyerekesen, betakartam a füleim. - "Nem tudok erről többet beszélni, apa. A szobámba akarok menni." Mielőtt válaszolhatott volna, felkúsztam a kanapéról, és felfelé tántorogtam a lépcsőn. Valaki a házban volt, hogy üzenetet hagyjon Charlie-nak, egy üzenetet, ami felém vezetett. A perctől ahogy rájöttem erre, egy szörnyű gyanú kezdett el növekedni a fejemben. Odaszáguldottam a szobámhoz miközben magam mögött becsuktam és bezártam az ajtót, mielőtt az ágyamnál levő CD-lejátszóért mentem. Minden pontosan úgy nézett ki, mint ahogy hagytam. Lenyomtam a CD-lejátszó tetejét. A zár kikapcsolódott, és a fedél lassan nyílt fel. Üres volt. Az album, amit Renee adott, az ágy mellett, a padlón feküdt, ahová utoljára tettem. Remegő kezekkel emeltem fel a borítót. Nem kellett messzebb lapoznom, mint az első

oldal. A kis metál sarkok már nem tartottak egy képet sem. Az oldal üres volt, csak a firkált kézírásom volt ott: Edward Cullen, Charlie konyhája, Szept. 13. Megálltam. Biztos voltam benne, hogy alapos volt. Olyan lesz, mintha sohasem léteztem volna, ígérte. Éreztem a sima fából készült padlót a térdeim alatt, azután a tenyereimet, amik az arcom bőréhez nyomódtak. Reméltem, hogy elájultam, de csalódásomra nem vesztettem el az öntudatom. A fájdalom hullámai, amik korábban csak gyűltek, most magasan ágaskodtak fel és elmostak a fejem fölött, miközben lehúztak engem. Nem bukkantam fel.

OKTÓBER
NOVEMBER
DECEMBER
JANUÁR

4. ÉBREDÉS

Az idő múlik. Még ha lehetetlennek tűnik is. Még ha a másodpercmutató minden egyes kattánása fájdalommal teli, akárcsak a seb alatt lüktető vér. Egyenetlenül telik el, furán tántorogva és vontatott nyugalommal, de múlik. Még számomra is. Charlie az asztalra ejtette öklét.

- Ennyi volt Bella! Hazaküldelek!

Felnéztem müzlimből, melyet inkább csak bámultam, mint ettem, és sokkolva bámultam Charliera. Való igaz, nem figyeltem oda a beszélgetésre - még az sem tűnt fel, hogy beszélgetünk - így nem voltam biztos benne mit is ért ez alatt.

- Itthon vagyok - motyogtam zavartan.

- Reneehez küldelek, Jacksonvillebe - magyarázta. Charlie bosszúsán figyelte amint felfogom szavai értelmét.

- Mit tettem? - Úgy éreztem arcom összegyűrődik. Annyira igazságtalan volt. Viselkedésem messze nem érdemelt szemrehányást az elmúlt 4 hónapban. Az első hetet követően - melyet egyikünk sem hozott fel soha - nem hagytam ki egyetlen tanítási- vagy munkanapot sem.

Osztályzataim kitűnőek voltak. Mindig időben otthon voltam - soha nem mentem sehova így nem is maradhattam ki otthonról. Csak nagyon ritkán gyengültem el. Charlie haragosan vonta össze szemöldökét.

- Nem tettél semmit. Ez a probléma. Soha nem csinálsz semmit.

- Azt akarod, hogy bajba kerüljek? - ámultam el, szemöldökeim zavartan

találkoztak középen. Sikerült végre odafigyelnem. Nem volt könnyű. Az utóbbi időben hozzászoktam, hogy kizárjam a külvilágot, füleim mintha bezárultak volna.

- Még az is jobb lenne, mint ez a ... ez az állandó búslakodás.

Ez fáj egy picit. Nagyon óvatos voltam, kerültem a gyász minden formáját, a búskomorságot is beleértve.

- Nem is búslakodom!

- Rossz szóhasználat volt. - ismerte be kelleetlenül.

- Még a búslakodás is jobb lenne - akkor legalább csinálnál valamit! Egyszerűen...élettelen vagy Bella! Azt hiszem ez az a szó amit kerestem.

Ez telitalálat volt. Söhajtván próbáltam egy kis életet vinni válaszomban.

- Sajnálom apa - bocsánatkérésem kissé laposnak hangzott, még számomra is.

Azt hittem sikerült becsapnom. Megkímélni Charliet ettől az egész szenvedéstől, ez volt erőfeszítéseim lényege. Mennyire lehangelő, hogy ennyi fáradozás hiába való volt.

- Nem akarom, hogy bocsánatot kérj. Söhajtottam.

- Akkor mondd el mit akarsz, mit tegyek?!

- Bella - habozott, alaposan mérlegelte, milyen lesz a reakcióm arra amit mondani készül.

- Édesem, nem te vagy az első aki keresztül megy ezen, ugye tudod?

- Tisztában vagyok vele - az ezzel járó fintorom esetlen volt és észrevehetetlen.

- Nézd drágám. Úgy érzem, hogy ... hogy segítségre van szükségem.

- Segítségre?

Újra a szavakat kereste.

- Amikor édesanyád elhagyott - kezdte borúsán - és téged is magával vitt... - mély lélegzetet vett- Nos, azok igazán rossz idők voltak.

- Tudom apa.

- De képes voltam kezelni - bökte ki. - Édesem, te nem tudod ezt kezelni. Vártam és reménykedtem, hogy jobb lesz majd.

Áthatóan nézett, én pedig gyorsan lehajtottam a fejem.

- Azt hiszem mindketten tudjuk, hogy nem lesz jobb.

- Jól vagyok.

Figyelmen kívül hagyta amit mondtam.

- Esetleg, nos, talán ha beszélnél erről valakivel. Egy szakemberrel.

- Dilidokihoz akarsz küldeni? - hangom élesen csengett, miután felfogtam hova akar kilyukadni.

- Talán az segítené.

- Talán nem segítené fikarcnyit sem!

Nem sokat tudtam a pszichoanalízisről, de biztos voltam benne, hogy nem működik a dolog, hacsak a páciens nem teljesen őszinte. Persze el mondhatnám az igazat - már ha hátralévő életem egy gumiszobában kívánnám tölteni. Csökönys viselkedésem hatására újabb támadásba kezdett.

- Ez már meghaladja képességeim Bella. Talán az anyád...

- Nézd - mondtam színtelen hangon - elmegyek valahova ma este, ha ezt akarod.

Elhívom Jessicát vagy Angelát.

- Nem ez az amit akarok - ellenkezett frusztráltan - Nem hiszem, hogy képes lennék végignézni, hogy még ennél is keményebben próbálkozol. Még sosem láttam senkit aki ennyire keményen próbálkozna. Fáj, hogy ezt kell látnom.

Keménynek mutattam magam, az asztal néztem.

- Nem értelek apa. Először azért vagy mérges, mert nem csinállok semmit, aztán meg nem akarod, hogy kiruccanjak.

- Azt szeretném hogy boldog légy - nem, még annyit sem kérek. Azt kívánom bárcsak ne lennél ennyire nyomorult. Szerintem jobb esélyed lennének Forkson kívül.

Felpattanó szemeimbe hosszú idő óta először költözött egy szikrányi érzélem.

- Nem megyek - közöltem

- Miért nem?

- Ez az utolsó évem az iskolában, csak megnehezítené a dolgokat.

- Jó tanuló vagy, majd megbirkózol veled.

- Nem akarok anya és Phil nyakán lógni.

- Anyád magánkívül lenne az örömtől ha hazamennél.

- Florida túl meleg

Öklei újra az asztalra tette

- Minketten tudjuk mi folyik itt valójában Bella, és ez nem tesz jót neked.

Mély lélegzetet vett.

- Már hónapok teltek el. Se telefon, se levél, semmilyen életjel. Nem várhatsz rá örökké. Rábámultam.

A forráság kissé, de csak éppenhogy elérte arcomat. Már hosszú idő telt el azóta, hogy bármiféle érzélemtől pirultam el. Ez a téma tiltó listára került, erre ő kínosan ügyelt is.

- Nem várok semmire. Nem számítok semmire. - mondtam vontatottan.

- Bella... - Kezdte Charlie tompán.

- Mennem kell az iskolába - vágtam közbe, majd felálltam és felkaptam érintetlen reggelim.

Tányérom a mosogatóba tettem, de nem mostam el. Nem lettem volna képes még egy beszélgetést elviselni.

- Elhívom Jessicát - kiáltottam hátra vállam fölött mialatt felvettem a hátizsákom, de nem néztem rá.-

Lehet, hogy nem érek haza vacsorára. Port Angelesbe megyünk és megnézünk egy filmet. Az ajtón kívül voltam, még mielőtt válaszolhatott volna. Charlietól való menekülésemnek köszönhetően elsőként értem a parkolóba. Ennek az volt a jó oldala, hogy igazán jó parkolóhelyre tettem szert. A rossz oldala pedig az volt, hogy most szabadidővel rendelkeztem, azt pedig megszállottan kerültem, bármi áron. Gyorsan, mielőtt elgondolkodhattam volna Charlie vádaskodásain, kikaptam a számtan könyvemet. Kinyitottam annál a fejezetnél, amelyet aznap veszünk majd, és próbáltam megérteni.

Matekot olvasni még annál is rosszabb volt mint hallgatni, de már kezdtem jobb lenni. Az utóbbi pár hónapban tízszer több időt töltöttem számtan tanulással, mint valaha. Ennek eredményeképpen képes voltam osztályzatom ötös szinten tartani. Mr Warner úgy gondolta fejlődéseme gyértelműen kiváló tanítási módszerének eredménye. És ha ez őt boldoggá tette, én nem kívántam összetörni ábrándjait. Kényszerítettem magam hogy kitartsak addig, amíg meg nem telik a parkoló, aminek az lett a vége, hogy igyekeznem kellett irodalomra. Az Állatfarmot vettük, egy könnyedebb tananyagot. Nem bántam, hogy kommunizmust veszünk, kifejezett felüldülés volt ahhoz a romantika dömpinghez képest, melyet a tanterv nagy része magába foglalt. Elfoglaltam a helyem hálát adva Mr Berty figyelemelterelő előadásáért. Az idő könnyedén telt amíg iskolában voltam. A csengő mindig olyan hamar szólalt meg. Nekikezdtem visszapakolni a táskám.

- Bella?

Felismertem Mike hangját, és tudtam, hogy mik lesznek következő szavai még mielőtt kimondta volna őket.

- Dolgozol holnap?

Felnéztem. Aggódó arckifejezéssel dőlt neki a folyosó falának. Minden pénteken ugyanazt a kérdést tette fel. Mit sem számított, hogy soha nem vettem ki szabadnapot, még betegség miatt sem. Nos egyetlen kivétellel, hónapokkal ezelőtt. De nem volt rá oka, hogy ilyen nyugtalanul nézzen rám. Minta dolgozó volt.

- Holnap szombat, ugye? - mondtam. Észrevettem mennyire igaza volt Charlienak hangom élettelenységét illetően.

- Igen. - helyeselt. - Spanyolon találkozunk. Intett mielőtt hátat fordított. Már nem fáradt azzal, hogy elkísérjen az órákra. Zordan cammogtam el számtanra. Ezen az órán ültem Jessica mellett. Már hetek, vagy inkább hónapok óta nem is köszönt nekem amikor összefutottunk a folyosón. Tudtam, hogy sértődöttsége antiszociális viselkedésemnek köszönhető. Nem lesz könnyű újra szóba állni vele - hát még szívességet kérni tőle. Alaposan számításba vettem lehetőségeim ahogy az időt húzva a terem előtt tébláboltam. Eszem ágában sem volt szociális tevékenységet közlő beszámoló nélkül Charlie elé állni. Tudtam, hogy képtelen lennék hazudni, még ha egy Port Angelesbe történő magányos utazás gondolata - biztosra véve, hogy furgonom sebességmérője a valósat mutatja, arra az esetre ha ellenőrizne -felettből csábító is volt. Jessica édesanyja volt a legnagyobb hírharang a városban, és Charlie

inkább előbb mint utóbb futna össze Mrs Stanleyvel. És ha ez megtörténik tutira szóba hozza neki a kiruccanást. Füllentés kizárva. Sóhajtván nyitottam ki az ajtót. Mr Varner sötét pillantással üdvözölt, már elkezdte az órát. A helyemre siettem. Jessica nem nézett fel ahogy mellé ültem. Örültem, hogy 50 perc felkészülési idő jutott nekem. Ez az óra még az irodalomnál is gyorsabban múlt el. Ez kis részben annak volt köszönhető, hogy reggel jó kislány módjára előtanulmányoztam a furgonban, de túlnyomó részt mégis az nyomott a latba, hogy az idő mindig felgyorsult amikor kellemetlen dolgot kellett elintéznem. Grimaszolva nyugtáztam, hogy Mr Varner öt perccel korábban fejezte be az órát. Úgy mosolygott, mintha szívességet tett volna.

- Jess? - Orrom ráncosra gyűrődött az alázattól, várva, hogy felém forduljon. Megfordult, hogy szembenézzen velem, szemei hitetlenkedve meredtek rám.

- Hozzám beszélsz, Bella?

- Hát persze - tágtak ki szemeim ártatlanságot sugallva.

- Mi van? Segítség kell számtanban? - hangja keserű volt.

- Nem - ráztam meg a fejem - Igazából azt akartam kérdezni, hogy esetleg ... lenne-e kedved velem moziba menni ma este? Már igazán rám férne egy csajos este.

A szavak kissé suták voltak, akárcsak egy határozatlanul húzott vonal, ő pedig gyanút fogott.

- Miért engem kérsz meg? - kérdezte továbbra is barátságatlanul.

- Te vagy az első aki eszembe jut egy csajos kiruccanásra. - Elmosolyodtam, és reménykedtem, hogy ez zseniálisan sikerült. Ha úgy vesszük ez igaz is volt. Legalábbis ő volt az első aki eszembe jutott, mikor ki akartam térni Charlie elől. Ez ugyanazt jelentette. Kissé megnyugodott.

- Hát, nem is tudom.

- Más dolgod van?

- Nincs... azt hiszem elmehetünk. Mit szeretnél megnézni?

- Nem igazán tudom mit adnak mostanában - bizonytalanodtam el. Ez volt a necces rész. Próbáltam valamit előkaparni agyam mélyéről - nem hallottam-e mostanában, hogy emlegetnek egy filmet? Vagy láttam-e egy filmes posztert?

- Mit szólnál ahhoz, amelyikben az az elnöknő van?

Furán nézett rám. - Bella azt már örökre száműzték a műsorról.

- Ó, van esetleg valami amit szeretnél megnézni?

Jessica pezsgő természete kezdett előtörni, amint hangosan gondolkodott.

- Hát, ott van az az új romantikus vígjáték, amit nagyon dicsérnek. Az nem lenne rossz. És ott van amit apa nemrég látott - a Zsákutcát - ami tetszett neki.

Ráharaptam az ígéretes címre: - És az miről szól?

- Zombikról vagy valami ilyesmi. Azt mondta ez volt a legijesztőbb film amit az utóbbi években látott.

- Ez kitűnően hangzik - Inkább birkózom meg zombikkal mint nézzek romantikát.

- Ok - meglepettnek tűnt a válaszomra. Próbáltam visszaemlékezni, hogy szerettem-e valaha az ijesztő filmeketde nem voltam biztos benne.

- Szeretnéd, hogy sulis után érted menjek? - kérdezte

- Persze.

Jessica sután mosolygott rám mielőtt elment. Válasz mosolyom elkésett, de gondolom még látta. A nap hátralévő része gyorsan telt el, gondolataim az aznap estére koncentráltak.

Tapasztalatból tudtam, hogy amint Jessica elkezd beszélni, elég lesz tőlem pár alkalmas időben elhangzó motyogó válasz. Csupán minimális közbeszólás lesz szükséges. A vastag homály, amely elborította napjaim néha összezavart. Meglepődtem, amikor a szobámban találtam magam, nem emlékezve az útra a suliból hazafelé, vagy arra hogy kinyitottam volna a bejárati ajtót. De ez nem számított. Az idő elvesztése volt a legjobb amit az élettől kívánhattam. Nem viaskodtam a homállyal, amikor a szekrényembe néztem. Egyes helyeken még intenzívebb volt a zsibbadtság, mint máshol. Alig éreztem mit is nézek, amikor kinyitottam az ajtót, feltárva ezzel azt a baloldali szeméthalmazt, mely a sosem hordott ruháim alatt pihent. Szemeim nem tévedtek a fekete szemeteszsákra, amely legutóbbi születésnapom ajándékait tartalmazta, még csak nem is látták a rádió formáját amely kirajzolódott az anyag oldalán, nem gondoltam azokra a sebekre, melyeket akkor szereztem amikor körmeimmel

végre sikerült kifeszítenem a műszerfalból. Felkaptam régi táskámat az akasztóról, amelyet alig használtam, aztán bevágtam az ajtót. Aztán egy dudát hallottam meg. Gyorsan átraktam a pénztárcámat a hátizsákomból a táskába. Rohantam, mintha a száguldás felgyorsítaná az esti eseményeket. Megnéztem magam az előszoba tükörben mielőtt kinyitottam az ajtót, arcomra óvatosan mosolyt erőltetve melyet egész este megpróbálok majd ott tartani.

- Kösz, hogy eljössz velem. - mondtam Jessnek amint bemásztam az utasülés ajtaján, hangom tudatosan hálával töltve meg. Már sok idő telt el azóta, hogy igazán végiggondoltam mit is mondjak másoknak, az egyetlen kivétel Charlie volt persze. Jess nehezebb eset volt. Nem voltam biztos benne, mit lenne helyes megijátszani.

- Nincs mit. Szóval, honnan ez a késztetés? - tűnődött Jess míg az utcán hajtott.

- Késztetés? Mire?

- Miért döntöttél hirtelen úgy, hogy ... kiruccansz? - Úgy hangzott mintha, a kérdést félúton megváltoztatta volna. Megvontam a vállam - Szükségem volt egy kis változatosságra.

Aztán felismertem a rádióban játszott számot, és gyorsan az állomás kereső után nyúltam.

- Nem bánod? - kérdeztem

- Nem, csak nyugodtan.

Addig keresgéltem az állomások között, amíg olyat nem találtam, amely ártalmatlannak tűnt.

Figyeltem Jess reakcióját, amíg a zene betöltötte az autót.

Rám sandított. - Mióta hallgatsz te RAP-et?

- Nem tudom - mondtam - egy ideje.

- Szereted? - kérdezte kételkedően?

- Persze.

Sokkal nehezebb lesz fenntartani a kapcsolatot Jessicával, ha már azon is fáradoznom kell, hogy kikapcsoljam fejemből a zenét. Bólogattam a fejemmel, remélve, hogy eltalálom az ütemet.

- Oké... - bámult ki tágult szemekkel a szélvédőn.

- Szóval mi e helyzet veled és Mike-kal mostanság? - kérdeztem gyorsan.

- Többet látod, mint én.

A kérdés nem tette oly beszédessé, mint reméltem.

- Nehéz munka közben beszélgetni - motyogtam, majd újabb próbát tettem - Randiztál mostanában valakivel?

- Nem igazán. Néha Connerrel megyek el valahova. Erickel is voltam egyszer két héttel ezelőtt. Körbeforgatta szemeit, úgy éreztem hosszú történet van kialakulóban. Rácsaptam a lehetőségre.

- Eric Yorkie? Ki hívott el kit?

Sóhajtva kelt életre.

- Ő, természetesen. Fogalmam sem volt, hogy mondhatnék kedvesen nemet.

- Hova vitt el? - követelőztem, tudván, hogy közbeavatkozásom kíváncsiságként fogja fel.

- Mesélj róla!

Belekezdett a történetbe, én pedig kényelmesen dőltem hátra az ülésben.

Figyelmesen hallgattam, szimpatizálva dűnnyögve és sokkoltan levegő után kapva a megfelelő részeknél. Miután befejezte az Eric-féle történetet, bármiféle rávezetés nélkül kezdett bele a Conner-féle összehasonlításba. A film korán kezdődött, így Jessica úgy vélte először nézzük meg a filmet és csak azután együnk valamit. Boldogan birkóztam meg bármivel, amivel csak akart, hisz teljesült amire vágytam, sikerült lekoptatnom Charliet.

Az előzetesek alatt folyamatosan beszéltem Jesszt, így könnyedén figyelmen kívül hagyhattam őket. De a film kezdetekor aggódni kezdtem. Egy fiatal pár sétált kéz a kézben a tengerparton, megjátszott érzélgősséggel ecsetelve kölcsönös vonzalmukat. Ellenálltam a kísértésnek, hogy befogjam a fülem, és dúdolásba kezdtem. Nem készültem romantikára.

- Azt hittem a zombis filmre jövünk - sziszegtem oda Jessicának.

- Ez a zombis film.

- Akkor miért nem fálnak fel senkit? - kérdeztem kétségbeesetten. Kitágult szemekkel nézett rám, amelyek szinte már figyelmeztetőek voltak.

- Biztos jön majd az a rész is - suttozta.

- Kimegyek popcornért. Kérsz te is?

- Nem, kösz. Valaki pissegett mögöttünk.

Eltöltöttem egy kis időt a kiszolgáló pultnál míg az órát figyeltem, azt latolgatva vajon mennyi időt vehet igénybe egy 90 perces film romantikus bevezetése. Úgy döntöttem 10 perc több mint elég, de a biztonság kedvéért megálltam a bejárati ajtónál. Kétségbeesett sikoltozások hallatszottak a hangszórókból, így már tudtam elég időt vártam.

- Kihagytál mindent. - Motyogta Jess, amint visszaültem a helyemre. - Már majdnem mindenki zombi.

- Hosszú volt a sor. - Odakínáltam neki a popcorn, amiből vett egy marékka.

A film hátralévő része háborzongató zombi támadásokkal és végtelen, a néhány túlélő általi sikoltozásokkal volt tele, akiknek száma aktívan csökkent. Úgy gondoltam ebben semmi sem fog megzavarni. De kényelmetlenül éreztem magam, először nem is tudtam miért.

Egészen a végéig - amikor egy elgyötört zombi csoszogott az utolsó visító túlélő felé - fogalmam sem volt mi a probléma. A kép folyamatosan váltott oda-vissza a rémült hősnő és az üldözött halott, érzéketlen arca között, miközben csökkent a kettejük közti távolság.

Felismertem mire emlékeztet ez a legjobban. Felálltam.

- Hova mész? Már csak két perc van hátra. - sziszegte Jessica

- Kell valami innivaló. - motyogtam, és a kijárat felé igyekeztem.

Leültem a mozi előtti padra és nagyon erősen próbáltam nem gondolni az iróniára. Mégis csak ironikus volt, mindent figyelembe véve zombiként végzem. Erre nem számítottam. Nem mintha nem álmodoztam már volna arról, hogy mítikus szörnyé váljak -de hát mégsem egy groteszk animált hullává. Megráztam fejem, hogy kiűzzem ezeket a gondolatokat, kissé pánikoltam. Képtelen voltam arra gondolni, amire valaha vágytam. Lehangelő volt arra gondolni, hogy többé már nem vagyok hősnő, hogy a történetem véget ért. Jessica kijött a bejáraton és hezitált, valószínűleg azon mészázott merre is kéne keresnie engem.

Megkönnyebbültnek tűnt, amikor meglátott, de csak egy pillanatra. Aztán már ingerültnek tűnt.

- Túl ijesztő volt a film? - csodálkozott

- Igen - értettem egyet - azt hiszem gyáva vagyok.

- Ez mókás - nézett rosszallóan. - nem gondoltam volna, hogy megijedtél, én végig sikoltoztam, de téged egyszer sem hallottalak felsikoltani. Így fogalmam sem volt miért jöttél ki. Megvontam a vállam - Csak megijedtem. Ellazult kissé.

- Ez volt a legijesztőbb film, amit valaha láttam. Lefogadom, hogy éjjel rémálmaink lesznek.

- Semmi kétség - mondtam, próbálva normális hangnemben válaszolva. Rémálmain elkerülhetetlenek lesznek, de nem zombikról fognak szólni. Szemei az arcomra villantak majd gyorsan elnézett. Úgy tűnik, nem voltam sikeres a normális hangnemm.

- Hol szeretnél enni? - kérdezte Jess

- Nekem mindegy

- Ok

Jess a férfi főszereplőről kezdett beszélni, ahogy sétáltunk. Bólintottam amikor annak fantasztikuságáról beszélt, nem emlékezve egyetlen nem-zombi férfira sem. Nem is figyeltem arra, hova vezet Jessica. Alig éreztem hogy besötétedett, és csendesebb lett az utca. Több időbe telt, mire felfogtam, miért lett nagyobb a csend. Jessica nem beszélt tovább.

Bocsánatkérem néztem rá, remélve, hogy nem bántottam meg az érzéseit. Jessica nem nézett rám.

Merev arckifejezéssel gyorsan ment előre. Ahogy megfigyeltem őt, szemei gyorsan tekintettek jobbra majd vissza az útra. Először néztem körbe. Egy keskeny, kivilágítatlan járdaszakaszon voltunk. Az utcára nyíló kis üzletek zártak voltak, kirakataik sötétek.

Félháztömbnyire a fények újra égtek, messzebb pedig már láttam a McDonald's aranyíveit, ahova tartottunk. Az utca túloldalán az egyik üzlet nyitva volt. A kirakat üvegeket belülről fedték be, előttük neon reklámok világítottak különféle söröket hirdetve.

A legnagyobb fényjelzés ragyogó zölden világítva, a bár neve volt - Egy szemű Pete.

Elgondolkodtam azon, hogy vajon bent kalózos-e a díszlet, amit kintről nem láthattunk.

A fém ajtó tárva nyitva állt, hallvány fény volt bent, emberek sokaságának dűnyögése és

jégkockák poharakhoz ütköző hangja hatolt át az utcán. Az ajtó melletti falnak négy férfi támaszkodott. Visszanéztem Jessicára. Szemeit az úton tartotta, lépteit szaporázta. Nem tűnt ijedtnak - inkább óvatosnak, próbálva nem magára hívni a figyelmet. Gondolkodás nélkül álltam meg, egy fajta erős déjr vual tekintve a négy férfira. Ez egy másik utca volt, egy másik este, de a kép annyira hasonló volt. Az egyikük ráadásul alacsony és sötéthajú volt. Amikor megálltam és feljűk fordultam, ő kíváncsian nézett fel rám. Bénultan néztem vissza rá, ahogy a járdán álltam.

- Bella? - suttogta Jess - Mit művelsz?

Bizonytalanul ráztam meg a fejem.

- Azt hiszem ismerem őket... - motyogtam.

Mit műveltem? Olyan gyorsan kellett volna ettől az emléktől menekülnöm ahogy csak lehetséges, kizárva annak a négy beszélgető férfinak az emlékét, azzal a zsidbadással védelmezve magam, amely nélkül működésképtelen vagyok. Miért léptem kábultan az útra?

Túlságosan nagy volt az egybeesés, Port Angelesben Jessicával, egy sötét utcán. Szemeim az alacsony fickón nyugtattam, összevetve azzal az emberrel az emlékeimből aki majd egy éve fenyegetett meg azon a bizonyos éjszakán. Eltűnődtem lehetséges-e hogy felismerjem azt az embert, ha valóban ő az. Annak a bizonyos estének, ez a bizonyos része homályos volt. Testem jobban emlékezett mint az elmém: a lábaimban húzódó feszültség hogy azon morfondírozom, fussak-e vagy a helyemen maradjak, torkom szárazsága ahogy megfelelő kiáltást igyekszem kipréselni magamból, ujjperceim összehúzódása ahogy ökölbe szorítottam a kezem, a tarkómon végigfutó hideg, ahogy a sötét hajú férfi cicámnak szólított... Ennek a fenyegetettségnek amit ez a négy férfi sugallt, egyáltalán nem hasonlított ahhoz az éjszakához. Ismeretlenek voltak, és sötét volt, és többen voltak mint mi - de semmi más.

Ez azonban elég volt ahhoz, hogy Jessica ijedt hangon szóljon utánam.

- Bella, gyere már!

Nem figyeltem rá, lassan lépkedtem előre egyáltalán nem gondolva arra, hogy meg kéne állnom. Nem értettem miért, de az a kétes fenyegetés amelyet ezek a férfiak sugároztak, feljűk vonzott. Értelmetlen késztetés volt, de már oly rég nem éreztem semmilyen késztetést... így engedelmeskedtem. Ismeretlen erő áradt szét ereimben. Ráismertem az adrenalinra - amit szervezetem már régóta nélkülözött - ami dűbörögve erősítette pulzosomat és hevesen küzdött az érzéketlenség ellen. Fura érzés volt, minek az adrenalin, amikor nincs bennem félelem? Olyan volt mintha a

legutóbbi hasonló alkalom visszhangja lett volna, amikor hasonló helyzetben voltam, egy port angelesi sötét utcán, idegenekkel körülvéve.

Nem láttam félelem okát. Már semmi olyat sem tudtam elképzelni, amiért érdemes lenne félni, legalábbis nem fizikai értelemben. Ez is az egyik előnye annak, ha mindent elveszítesz.

Már félúton jártam, amikor Jess utánam jött és elkapta a karom.

- Bella! Nem mehetsz egy bárba! - sziszegte

- Nem megyek be - mondtam szórakozottan, kezét lerázva magamról - Csak meg akarok nézni valamit... - Megőrültél? - suttogta. - Öngyilkos akarsz lenni?

A kérdés felkeltette a figyelmem, szememmel rámeredtem.

- Nem, dehogyan is. - hangom védekezőnek hatott, de igaz volt. Nem akartam öngyilkos lenni.

Még a kezdetkor sem, amikor a halál megváltás lett volna, még akkor sem gondolkodtam el rajta. Túl sokkal tartoztam Charlienak. Túl sok felelősséget éreztem Renee-ért. Gondolnom kellett rájuk. És ígéretet tettem, hogy semmi meggondolatlanságot vagy hülyeséget nem teszek. Ezeknek az indokoknak hála, még mindig lélegeztem.

Emlékezve arra az ígéretre, belém mart a büntudat, de amivel most készültem szembenézni nem is igazán számított. Ez nem olyan volt, mintha pengét tennék a csuklómra. Jess szemei kikerekedtek, álla leesett. Kérdése az öngyilkosságról pusztán költői volt, túl későn vettem észre.

- Menj, egyél valamit. - Bátorítottam, a gyors étkezde felé intve. Nem tetszett, ahogy rám nézett. - Egy percen belül csatlakozom én is.

Visszafordultam tőle a férfiak felé, akik most derült kíváncsisággal néztek minket.

- BELLA, EZT MOST AZONNAL HAGYD ABBA!

Az izmaim megmerevedtek, mozdulatlanul álltam. Merthogy most nem Jessica hangja utasított rendre.

Ez egy dühös hang volt, egy ismerős hang, egy gyönyörű hang - haragja ellenére lágy mint a bársony. Az Ő hangja volt - különösen óvatos voltam, hogy ne gondoljak a nevére - és döbbsentem vettem észre, hogy ez a hang nem döntött le a lábamról a járdára,

hogy összegörnyedve küzdjek meg a veszteséggel. De nem volt fájdalom, egy fikarcnyi sem.

Abban a pillanatban, hogy meghallottam hangját, minden kitisztult. Mintha a fejem hirtelen egy medence sötét vizéből bukkant volna elő. Mindent jobban érzékelttem - a látványt, a hangokat, a hűvös levegő érintését, amely élesen fújta arcom, és eddig észre sem vettem,

a szagokat, melyek a nyitott bár ajtón át özönlöttek ki. Sokkolva néztem körül.

- MENJ VISSZA JESSICÁHOZ. - Utasított a kedves hang, továbbra is mérgesen.

- MEGÍGÉRTED - SEMMI HÜLYESÉG! Egyedül voltam. Jessica pár méterre állt tőlem, ijedt szemekkel bámult rám. A fal mellett álldogáló idegenek értetlenül néztek, azon gondolkodva mit is csinálhatnak, mozdulatlanul állva ott az utca közepén. Megráztam a fejem, próbáltam megérteni.

Tudtam, hogy nincs ott, és mégis annyira közelinek tűnt, először közel amióta... amióta vége lett. A harag a hangjában törődő volt, ugyanaz a düh ami oly ismerős volt - olyan amiről már azt sem tudtam, milyen érzés meghallani.

- TARTSD BE AZ ÍGÉRETED! A hang távolodni látszott, mint mikor egy rádión tekerik a hangerőt.

Kezdtém azt hinni, hogy hallucinálok. Semmi kétség, az ismerős helyzet deja vu érzése váltotta ki belőlem. Gyorsan számba vettem a lehetőségeket. Első lehetőség: megőrültem. Ez a kézenfekvő diagnózis olyanokra, akik hangokat hallanak a fejükben. Valószínű. Második lehetőség: a tudatalattim megadta nekem azt amire úgy gondolta, hogy vágyom. Egy kívánságteljesítés - pillanatnyi megváltás attól a helytelen fájdalomtól, amelyet az váltott ki, hogy talán nem is érdeklélek-e vagy halok.

Bemutatva azt, hogy mit mondana, ha A) itt lenne és B) ha bármilyen módon is foglalkozna azzal, hogy mi történik velem. Lehetséges. Nem láttam nyomát harmadik lehetőségnek, így reménykedtem, hogy a második az igazi, és ez csupán tudatalattim átokfutása volt, nem pedig olyan valami amiért közvetlen beutaló járna egy kórházba. Annak ellenére, hogy reakcióm aligha volt normálisnak nevezhető - hálás voltam. Hallani a hangját, olyan valami volt, amitől féltem hogy örökre elveszítem, így aztán elsöprő hála tört rám, hogy tudatalattim jobban kitartott mellette, mint a tudatos részem. De nem volt szabad gondolnom rá. Ezzel kapcsolatban nagyon határozott voltam. Hát persze, hogy meginogtam néha, hisz csupán ember vagyok. De már egyre jobban kezeltem a dolgot, így most már a fájdalom néha napokra is elkerült. Ennek kockázati velejárója a soha nem szűnő zsidbadság volt. A semmi és a fájdalom közül, én a semmit választottam. Most vártam, hogy feltűnjön a fájdalom. Nem voltam zsidbadt, érzékeim - hosszú hónapok ködössége ellenére - szokatlanul élesek voltak, de a

megszokott fájdalom nem tűnt fel. Az egyetlen fájó pont a csalódottság volt, melyet hangja távolodása okozott.

De volt más lehetőségem is. A bölcs dolog részemről az lett volna, ha elfutok ettől a valószínűleg ártalmas - és bizonyosan labilis elmeállapotra utaló - fejleménytől. Hülyeség lenne a hallucináció táplálása. De a hangja halkulóban volt! Egy újabb lépést tettem előre, próbaképpen.

- BELLA, FORDULJ VSSZA! - vicsorogta. Megkönnyebbülten sóhajtottam. A düh volt az, amit hallani akartam - csalfa, koholt bizonyítéka annak, hogy törődik velem, megkérdőjelezhető ajándék tudatalattimtól. Csupán pár másodpercbe telt míg mindezt kifundáltam. Kis hallgatóságom mindeközben kíváncsian figyelt. Kívülről úgy tűnhetett bizonytalan vagyok abban, hogy oda menjek-e hozzájuk, vagy sem. Hogy is jöhettek volna rá, hogy én akkor éppen a váratlanul rámtörő elmebajnak örvendeztem?

- Hello. - kiáltott oda az egyikük, hangja egyszerre volt önhitt és kissé szarkasztikus.

Világos haja és bőre volt, és olyan emberek magabiztosságával állt ott, akik tudják, hogy nagyon is jól néznek ki. Nem tudtam volna megmondani, hogy ez igaz-e vagy sem. Elfogult voltam. A hang a fejemben éles morgással felelt. Elmosolyodtam, amit a beképzelt fickó bátorításnak vélhetett.

- Segíthetek valamiben? Elveszettnek tűnsz. - Rám vigyorgott és kacsintott.

Óvatosan a járda mellé léptem, ahol a sötétben feketének tűnő víz rohant.

- Nem, nem tévedtem el.

Most, hogy már közelebb voltam hozzájuk, - és szemeim különös képpen képesek voltak fókuszálni - megvizsgáltam az alacsony, sötét hajú férfi arcát. Egyáltalán nem volt ismerős.

Furcsa megkönnyebbült csalódottságot éreztem, mert ez nem az a szörnyű férfi volt, aki bántani próbált majd egy évvel ezelőtt. A hang a fejemben most már csendben volt. Az alacsony férfi érzekelte a tekintetemet magán.

- Meghívhatlak egy italra? - ajánlotta izgatottan, úgy tűnt hízelgő rá nézve, hogy őt választottam ki a megfigyelésre.

- Túl fiatal vagyok - feleltem automatikusan. Összezarodott, nem tudva most már miért is közelítettem meg őket. Úgy éreztem magyarázkodnom kell.

- A utca túloldaláról, úgy tűnt mintha ismernélek. Sajnálom, az én hibám. A fenyegetés, ami idehúzott az utca túloldaláról, most eltűnt. Ezek nem azok a veszélyes emberek voltak, akikre emlékeztem.

Valószínűleg jófiúk voltak. Biztonságosak. Innentől már nem is érdekelt.

- Semmi baj. - mondta a magabiztos szöke. - Maradj és lógj velünk.

- Köszönöm, de nem lehet. - Jessica az utca közepén habozott, a szeme tágra nyílt az árulásom miatt.

- Ó, csak egy pár percet.

Megráztam a fejem, és megfordultam, hogy visszamenjek Jessicához.

- Menjünk enni. - javasoltam, alig rápillantva. Bár úgy tűnhetett egy pillanatra, hogy felszabadultam a zombi-hatás alól, ugyanúgy távolinak tűntem. A biztonságos, érzéketlen némaság nem jött vissza többé, és egyre idegesebb jöttem minden pillanattal, ahogy vártam, hogy visszatérjen.

- Mégis mit gondoltál? - csapott le Jessica. - Nem ismerted őket, pszichopáták is lehetnek volna!

Vállat vontam, azt kívánva, bár annyiban hagyná. - Azt hittem, ismerem az egyiküket.

- Annyira furcsa vagy, Bella Swan. Úgy érzem, nem is tudom, ki vagy.

- Sajnálom. - Nem tudtam, mi mást mondjak erre. Csöndben sétáltunk a McDonald's-hoz. Mérges voltam rá, hogy azt kívánta, bár a kocsijával jöttünk volna a mozitól, hogy az autós részt használhassuk, ahelyett, hogy beülnénk. Most ő volt annyira ideges, hogy vége legyen az estének, mint én, amikor a kezdetét vártam. Próbáltam beszélgetést kezdeményezni egy pár pillanatra, míg ettünk, de Jess nem volt együttműködő. Biztos megbántottam.

Mikor visszazálltunk a kocsiba, bekapcsolta a rádiót, visszarakta a kedvenc rádióállomására, és olyan hangosra tekerte, hogy lehetetlenné tette a beszélgetést.

Ezúttal nem kellett annyira küszködnöm, hogy kizárjam a zenét. Bár a fejem, most már nem volt üres, nem volt érzéketlen. Mégis túl sok mindenem gondolkodtam, ahhoz, hogy figyeljek a dalszövegre. Vártam, hogy visszatérjen az érzéketlenség. Vagy a fájdalom. Mert a fájdalomnak jönnie kell. Megszegtem a saját szabályaimat. Ahelyett, hogy elhúzódtam volna az emlékektől, feléjük sétáltam és üdvözöltem őket. Hallottam a hangját, olyan tisztán, a fejemben. Ez sokba fog kerülni

nekem, ebben biztos voltam. Főleg, ha nem tudom újra lenyugtatni magam, hogy megvédjem magam. Túlságosan felfigyeltem rá, és ez megrémisztett. De a megkönnyebbülés még mindig a legerősebb érzés volt bennem – megkönnyebbülés a lényem legmélyebb részéből. Ahogy próbáltam, nem gondolni rá, mégsem próbáltam felejteni. Aggódtam – késő éjszakánként, hogy a kimerült alvás majd áttöri a védekezéseimet – hogy minden eltűnik majd. Hogy a fejem csak egy szita, és egy nap majd nem fogok emlékezni a szemeinek pontos színére sem, a hűvös bőrének érzésére, a hangjának mintájára. Nem gondolhattam rájuk, de emlékezni kellett rájuk. Mert volt valami, amiben hinni kellett, hogy képes legyek élni; tudnom kellett, hogy létezett. Ennyi volt minden. Minden mást el tudtam volna viselni. Amíg csak létezett. Ezért voltam még mindig rab Forksban, jobban, mint azelőtt bármikor, ezért harcoltam Charlie ellen, mikor változást javasolt. Bár őszintén; nem számított, hisz egyikük sem fog soha többé visszajönni ide.

De ha mégis elmennék Jacksonville-be, vagy akárhová, ahol világos van és ismeretlen, hogyan lehetnék biztos benne, hogy ő valódi volt? Egy helyen, ahol soha nem tudnám elképzelni, a meggyőződéseim talán eltűnhet... és azt nem élném túl. Megakadályozott emlékezni, megijesztett elfelejteni, ez egy nehezen járható út volt. Meglepődtem, mikor Jessica megállt a kocsival a házuk előtt. Az út nem volt hosszú, de rövidnek tűnt, nem gondoltam volna, hogy Jessica ennyi ideig képes nem beszélni.

- Köszönöm, hogy eljössz velem, Jess – mondtam, ahogy kinyitottam az ajtót. – Ez... nagyon vicces volt. – reméltem, hogy a „vicces” a megfelelő szó volt.

- Igen – morogta.

- Én sajnálom... ami a mozi után volt.

- Tök mindegy, Bella – Inkább kinézett az ablakon, mint, hogy rám nézzen. Úgy tűnik mérgeesebb volt, mint azt kimutatta.

- Hétfőn találkozunk?

- Ja. Szia!

Feladtam és becsuktam az ajtót. Ő elhajtott, még mindig úgy, hogy nem nézett rám. Már elfelejtettem, mire beértem. Charlie az előszoba közepén várt engem, a karjai össze voltak fonva a mellkasa előtt, kezei ökölbe voltak szorítva. - Szia Apa – mondtam szórakozottan, miközben megkerültem Charlie-t, hogy felmenjek a lépcsőn. Túl sokat gondolkoztam Rajta, és fent akartam lenni az emeleten, mielőtt elkapott volna.

- Hol voltál? – követelte Charlie. Meglepetten néztem apára. – Elmentem Port Angelesben megnézni egy filmet Jess-szel. Ahogy azt elmondtam neked reggel.

- Pff – morogta.

- Oké?

Az arcomat tanulmányozta, szemei kitágultak, mintha észrevett volna valami nem várt dolgot.

- Igen, rendben van. Jól szórakoztál?

- Persze – mondtam. – Megnéztük, ahogy a zombik megeszik az embereket. Jó volt.

Szemei összeszűkültek.

- Jó éjt, Apa!

Elengedtem. Felsiettem a szobámba. Pár perccel később az ágyamon feküdtem, lemondva arról, hogy a fájdalom véglegesen eltűnjön. Bénító érzés volt; az érzés, hogy egy hatalmas lyukat vágtak ki belőlem a mellkasomon keresztül, hogy kivegyék a legfontosabb szerveimet, és beteg vágások maradjanak a széle körül, amik tovább dobognak és véreznek, az idő haladásának ellenére. Igazából tudtam, hogy a tüdőmnek még mindig épnek kell lennie, mégis ziháltam, mert a fejem forgott, mint ha a próbálkozásaim nem segítenének semmit. A szívemnek is dobognia kellett, de nem hallottam a pulzust a fülemben, a kezeim kéknek tündek a hidegtől. Befelé dőltem, tartottam a bordáim, hogy egyben tartsam magamat. Küzdöttem a zsibbadtságért, a tagadásért, de az elkerült engem. És mégis, úgy éreztem, hogy túlélhetem. Óvatos voltam, éreztem a fájdalmat – a fájó veszteséget, ami a mellkasomból sugárzott, miközben a seb roncs hullámai végigszaladtak a végtagjaimon és a fejemen keresztül - de ez kezelhető volt. Át tudnám vészelné. Nem tűnt úgy, hogy a fájdalom elmúlna az idővel, inkább én tettem nehezebbé, hogy elviseljem. Bármilyen történet ma este – vajon a zombik voltak-e, vagy a hallucinációk, amik feleslegesek voltak – az felébresztett engem.

Hosszú idő után most először, nem tudtam, hogy mire számítsak reggel.

5. CSALÓ

- Bella, miért nem indulsz? - javasolta Mike. A szemei valahova mellém fókuszáltak, nem igazán rám nézett. Kíváncsi voltam, hogy meddig ment ez így, anélkül hogy észrevettem volna. A délután lassan telt Newtonéknál. Pillanatnyilag csak két ember dolgozott a boltban, csomagolók, ahogy a párbeszédükből ki lehetett venni. Mike az utolsó órában két fajta könnyű csomagolás előnyét és hátrányát tárgyalta meg velük. De nemsokára a komoly témákat félretették, hogy megpróbálják egymást tetézni a kalandjaikról. Ebbe annyira belemerültek, hogy Mikenak lehetősége volt, hogy elszabaduljon.

- Szívesen maradok. - mondtam. Nem volt még időm visszahúzódni a bágyadt védőpáncélom mögé, és minden furcsamód közelinek és hangosnak tűnt. Mintha valami eddig eltömítette volna a fületem, és most az hirtelen eltűnt volna. Sikertelenül próbáltam kizárni a nevető járókelőket.

- Márpedig én azt mondom... - mondta a legtömzsibb ember a szőkés-vörös szakállal, ami nem passzolt a sötétbarna hajához - láttam grizzliket Yellowstone-ban, de semmi közülük nem volt ehhez a vadállathoz! A haja fénytelen volt, és a ruhái úgy néztek ki, mintha rajta lennének már jó néhány napja. Frissen a hegyekből.

- Ez képtelenség! A fekete medvék nem nőnek akkorára! A grizzlik amiket láttál valószínűleg csak bocskok voltak! A második ember magas volt és vékony. Kemény vonásai voltak, és az arcát nap barnította.

- Komolyan, Bella! Amint ezek ketten feladják. Bezárok. - morogta Mike.

- Ha azt akarod hogy menjek... - Vállat vontam.

- Négylábon magasabb volt mint te! - ragaszkodott a véleményéhez a szakállas ember, miközben összegyűjtöttem a dolgaimat. - Akkora mint egy ház és koromfekete! Jelenteni fogom egy vadőrnek! Az embereket figyelmeztetni kellene - ez nem a hegyekben volt, hadd emlékeztesselek - hanem csak néhány mérföldre Trailhead-től!

Börpofa nevetett és a szemeit forgatta "hadd találjam ki - Éppen hazafele tartottál? Nem ettél rendes kaját, és a földön aludtál már vagy egy hete, ugye?"

- Hé, ööö... Mike, ugye? - szólt a szakállas ember felénk nézve...

- Viszlát hétfőn - motyogtam.

- Igen uram! - válaszolt Mike miközben elfordult tőlem.

- Mondja, voltak mostanában ilyen figyelemfelhívások - Fekete medvékről?

- Nem uram... de azért nem árt megtartani tőlük a távolságot, és az élelmet rendesen tárolni.

Látta már a Medve-biztos edényeket? csak két fontot nyom...

Az ajtók félrecsúsztak, hogy kiengedjenek az esőbe. Előre hajoltam a kabátomban, miközben a kocsihoz rohantam. A csuklyámra csapódó esőcseppek is különösen hangosnak tündek, de hamarosan a motorzaj elnyomott minden más hangot. Nem akartam visszamenni Charlie üres házába. A múlt este különösen brutális volt, és nem éreztem késztetést hogy ismét meglátogassam a szenvedés helyét. Az után is hogy a fájdalom elmúlt eléggé hogy aludni tudjak tőle, nem volt vége. Ahogy Jessicának mondtam a mozi után, nem kétséges hogy rémálmaim lesznek. Már mindig rémálmaim voltak, minden este. Pontosabban nem rémálmaim, hanem csak egy, mindig ugyanaz. Azt hinnéd, hogy néhány hónap után immunissá válsz rá. De az álomnak mindig sikerült halálra rémítenie, és csak akkor ért véget, amikor sikoltozva felébredtem. Charlie már nem jött be a szobába, hogy megnézzé jól vagyok-e, esetleg nem egy betolakodó fojtogat vagy valami hasonló - ő úgy tűnik hozzászokott. A rémálmom valószínűleg senki mást nem ijesztett volna meg. Semmi sem ugrott elő és mondta hogy "BOO!" nem voltak benne zombik, szellemek, vagy pszichopáták. Nem volt benne semmi, tényleg. Csak a mohákkal borított fákból álló végtelen labirintus, annyira csendes, hogy az szinte bántotta a dobhártyámat. Sötét volt, mint az este egy-egy felhős éjszakán, csupán arra elég fénnel, hogy lássam, hogy nincs mit látnom. Siettem végig ezen a homályon út nélkül, mindig csak keresve, keresve,

keresve. Egyre eszeveszettebbül, ahogy az idő nyúlott, próbáltam gyorsabb lenni, annak ellenére, hogy minél gyorsabb voltam annál ügyetlenebbnek éreztem magam... Aztán elérkezett egy pont az álmomban - aztán éreztem hogy jön már, de nem tudtam magam felébreszteni mielőtt megtalálna - amikor nem emlékeztem hogy mit is kerestem. Aztán rájöttem, hogy nem is keresek semmit, és semmit sem találhatok. Azt, hogy nincs más, csak ez az üres, baljós erdő, és nem rejt számomra semmit... semmit az égvilágon...

Ilyenkor szokott általában a sikoltozás elkezdődni. Nem figyeltem hogy hol vezettem - Csak jártam az üres, nedves mellékutakat, ahogy elkerültem azokat az utakat, amik hazavíttek volna - mert nem volt hova mennem. Azt kívántam bárcsak megint betompulnék, de nem emlékeztem, hogy azelőtt ezt hogy értem el. A rémálom kezdett egyre jobban idegesíteni, és elérte, hogy azokra a dolgokra gondoljak, amik fájdalmat okoztak nekem. Nem akartam emlékezni az erdőre. Még amikor a képektől reszkettem, éreztem, hogy a szemeim megtelnek könnyekkel, és elkezd fájni a mellkasomon tátongó lyuk pereme. Levettem az egyik kezemet a kormányról, és próbáltam vele a mellkasomat fogni, hogy egy darabban maradjon.

„Olyan lesz, mintha sosem léteztem volna.” A szavak végigsuhantak a fejemben, teljesen eltértek attól a tökéletes tisztaságtól, ahogy a hallucináció alatt hallottam őket. Csak szavak voltak, hangtalanok, mint egy nyomat a papíron. Csak szavak, de a lyukat szélesre feszítették, és beletapostam a fékbe, mert tudtam, hogy nem szabad vezetnem, amíg ez az állapot el nem múlik. Összegörnyedtem, arcomat a kormánynak nyomtam, és próbáltam a tudóm nélkül lélegezni. Nem tudom ez mennyi ideig tartott. Talán egy nap, évek múlva - ha már a fájdalom annyira enyhül, hogy már talán el tudjam viselni - vissza tudok majd emlékezni arra a néhány rövid hónapra, amik az életemben a legjobbak voltak. és ha lehetséges az hogy a fájdalom annyira enyhüljön, hogy ezt megtehessem, biztos voltam benne, hogy annyira hálás leszek azért, mint amennyire hálás voltam azokért, amiket adott nekem. Többet, mint amennyit kértem, többet, mint amennyit érdemeltem. Talán egy nap majd így fogom látni. De mi van akkor, ha ez a lyuk sosem lesz jobban? Ha a szélei sosem gyógyulnak be? Ha a sérülés végleges és visszafordíthatatlan? Szorosan összeszorítottam magamat. Mintha sosem létezett volna, gondoltam kétségbeesetten. Micsoda hülye és lehetetlen ígéret? Ellophatja a képeimet és visszakaphatja az ajándékait, de ez nem csinálna vissza mindent olyanra, mint amilyen azelőtt volt, hogy megismertem. A fizikai jelek voltak a legjelentéktelebb részei az összefüggésnek. Megváltoztam, belülről már teljesen felismerhetetlen lettem. Még kívülről is máshogy néztem ki, az arcom beesett, és teljesen fehér, a lila karikákat kivéve amiket a rémálmok hagytak a szemem alatt. A szemeim sötétek voltak a sápadt bőrömhöz képest - ha szép lennék és távolról látnám magamat - elmehetnék vámpírnak is. De nem voltam szép, és valószínűleg inkább egy zombihoz álltam közelebb. Mintha sosem létezett volna? Ez örülség. Ez egy olyan ígéret volt, amit sosem tudott volna betartani, egy ígéret, ami abban a pillanatban megtört, ahogy kimondták. A fejemet a kormánynak ütöttem, hogy eltereljem magam az élesebb fájdalomtól. Butának éreztem magam, amiért aggódtam azért, hogy megpróbáljam betartani az ígéretemet. Hol van értelme annak, hogy egy olyan ígérethez ragaszkodunk, amit a másik fél már meg is szegett? Kit érdekelt, ha vakmerő voltam és ostoba? Nem volt okom hogy elkerüljem a vakmerőséget, és arra sem hogy ne legyek ostoba.

Szárason nevettem magamnak, még mindig levegőért kapkodva. Vakmerő a döntésekben - na ez egy reménytelen dolog volt...A sötét humor elterelte a figyelmemet a fájdalomról. Már könnyebben lélegeztem, és már hátra tudtam dőlni a székben. Annak ellenére, hogy hideg volt, a homlokom tele volt izzadságcseppekkel. Próbáltam a reménytelen javaslatomra koncentrálni, hogy megóvjam magam a kízó emlékektől. Vakmerőnek lenni a döntéseknél sok kreativitást igényel - talán többet, mint ami nekem van. de azt kívántam, hogy bárcsak lenne valamilyen mód. talán jobban érezném magam, ha nem próbálnék egy megtört megállapodásba kapaszkodni minden erőmből. Ha legalább én is egy esküszegő lennék. De hogy is csálhatnék az én oldalamról, ebben a kis békés kisvárosban? Persze ezek a döntések nem voltak állandóan ártalmatlanok, de most ez volt aminek mindig is látszani akartam. Tompa volt és biztonságos. Egy hosszú pillanatig kibámultam a szélvédőn, a gondolataim lassan mozogtak - nem tudtam elérni hogy a gondolataim akármerre is haladjanak. Kikapcsoltam a motort, ami már elég szájalomra méltó hangot adott ki a miatt, hogy milyen sokáig ment üresben. és kiléptem az esőbe. A hideg eső átfolyt a hajamon és végigfolyt az arcomon, mintha könnyek lennének. Segített egy kicsit a fejemet kitisztítani. A szemembe ment víztől pislogni kezdtem, üres tekintettel bámulva az utat. Egy perc bámulás után észrevettem hol is vagyok. A Russel avenue északi részén az utca közepén. Pont Cheney háza előtt álltam - a kocsim elzárta a kocsi felhajtót - és az út túloldalán élt Marksés.

Tudtam, hogy el kéne mozdítanom a kocsimat, és haza kellene mennem hiba volt idáig zavartan, és legyengülten jönni, az elágazások és a döntések baljós útján. Egyébként is valaki még észrevehet, és szólhat rólam Charlie-nak. Ahogy mély lélegzetet vettem hogy elinduljak, egy felirat Markses udvarában megragadta a figyelmemet - csupán egy nagy darabkartonpapírvolt, a postaláda rúdjának nekítámasztva, rajta egy nagy fekete betűs felirat.

Néha a sors közbeszól.

Egybeesés? Vagy ennek így kellett lennie? Nem tudtam, de butaságnak tűnt arra gondolni, hogy az ütött-kopott motorok rozsdásodnak Markses-ék udvarában egy kézzel írt "ELADÓ" táblával valami magasabb célt szolgálnak, azzal hogy ott vannak, ahol lenniük kell.

Lehet hogy mégsem volt sors? Talán rengeteg mód van arra hogy vakmerő legyek, és csak most kezdtem el figyelni rájuk. Vakmerő és ostoba. Ezek voltak Charlie két kedvenc szavai a motorokra. Charlienak nem sok akció volt a munkájában, legalábbis a nagyobb városban élő kollégáihoz képest, de azért őt is kihívták balesetekhez. A hosszú, nedves földutak kanyarogtak az erdőben tele nem belátható kanyarokkal, az ilyen akciókból mindig volt. De még ha egy hatalmas faszállító jármű sodródott ki a kanyarokban, a sofőrök általában saját lábukon távoztak. A kivételt a motorosok jelentették, és Charlie rengetek áldozatot látott, legtöbbször gyerekeket, akik megcsúsztak az autópályán. Meg akarta velem ígertetni hogy mielőtt betöltöm a tizet nem ülök senki mellé motorra. Még abban a korban sem kellett kétszer sem meggondolnom hogy megígérem-e. Ki akarna itt motorozni? Ez olyan mintha egy hatvan mérföldes sebességgel fürödne valaki. Olyan sok ígéret, amit betartottam. Ekkor összeállt a kép. Ostoba és vakmerő akartam lenni, és ígéreteket szegni. Miért állnék meg egynél? Eddig gondoltam csak végig. Odamentem Marksesék ajtajához, és becsengettem. az egyik Markses fiú nyitott ajtót, a fiatalabb, aki az elsőbe jár. Nem emlékeztem a nevére.

Neki nem okozott gondot emlékezni az én nevemre

- Bella Swan? - kérdezte meglepetten.

- Mennyit kérsz a motorért? - kérdeztem lihegve hüvelykujjammal a motorok felé mutatva a vállam fölött.

- Komolyan beszélsz? - kérdezte

- Persze.

- Nem működnek.

Türelmetlenül sóhajtottam - Ezt már tudtam a feliratról. - Mennyibe kerül?

- Ha annyira kell, csak vigyél el egyet. Anyu elérte hogy apu levigye az úthoz szóval majd szemétként össze lesz szedve.

Rábámultam a motorokra még egyszer és láttam azt hogy egy csomó szeméten és letört ágakon feküdt.

- Biztos vagy benne?

- Persze, meg akarod őt is kérdezni?

Jobb lett volna nem belekeverni felnőtteket, akik szólhatnának Charlienak.

- Nem, hiszek neked.

- Akarod hogy segítsék? - ajánlotta fel. - Nem könnyűek!

- Oké, kösz, habár csak egy kell.

- Ha akarod viheted mindkettőt - mondta a fiú - talán össze tudsz szedni néhány alkatrészt.

Követett engem az esőben, és segített mindkét nehéz motort feltenni a kocsim platójára. Valószínűleg örült hogy megszabadulhatott tőlük, mert nem panaszkodott.

"Mit fogsz velük csinálni?" kérdezte "évek óta nem működnek"

"Valahogy kitaláltam" mondtam és megvontam a vállam. A hirtelen elgondolásból meghozott döntéshez még nem volt tervem "talán elviszem őket Dowlinghoz" A fiú felhorkant "Dowling többet számol fel érte hogy megjavítsa mint amennyit megér" Nem vitatkoztam ezzel. John Dowling arról volt ismert, hogy drágán dolgozott, senki sem ment hozzá, csak ha vészhelyzet volt. Legtöbb ember inkább elkocsikázott Port Angelesig ha bírta az autója. Nekem eddig szerencsém volt - aggódtam mikor Charlie nekem ajándékozta ezt az ősrégi terepjárót, mert féltem hogy nem fogja sokáig bírni. De soha nem volt vele semmi gondom, azon kívül hogy a motor nagyon zajos volt, és hogy a maximum sebessége az 55 mérföld per óra volt. Jacob Black nagyon jó állapotban őrizte meg, mikor az apjához, Billyhez tartozott...Az ötlet úgy csapott belém mint egy villám - nem is ok nélkül, mivel vihar volt - "tudod mit? Semmi gond! Tudok valakit, aki kocsikat épít." "Oh, az jó", sóhajtott megkönnyebbülten. Integgett miközben elindultam, még mindig mosolygott. Barátságos kölyök. Már gyorsan és céltudatosan vezettem, sietve haza akartam érní, mielőtt lenne rá egy kis esély, hogy Charlie

megjelenik, még akkor is hogy ha nagyon valószínűtlen hogy korán hazaesik. Gyorsan végigrohantam a háton, a telefonhoz, a kulcsok még mindig a kezemben.

"Swan főnököt kérem" mondtam mikor a helyettes jelentkezett "Bella vagyok"

"Oh, szia Bella," mondta Steve, a helyettes kedvesen "Szólok neki"

"Mi az Bella?" kérdezte Charlie ahogy felvette a kagylót

"Nem hívhatlak a munkahelyeden anélkül hogy vészhelyzet lenne?"

Egy pillanatra csendben volt "Még sosem tetted. Vészhelyzet van?"

"Nem, csak tudni akartam hogy merre kell menni Blackékhez - nem vagyok benne biztos hogy jól emlékszem az útra. Meg akarom látogatni Jacobot. Hónapok óta nem láttam." Amikor Charlie megint megszólalt, a hangja sokkal vidámabb volt "ez remek ötlet Bells. Van nálad egy toll?" Az útvonal amit mondott nagyon egyszerű volt. Megígértem hogy ebédre visszaértek, annak ellenére hogy mondta nekem hogy nem kell sietnem. La Pushnál akart velem találkozni és azt én nem akartam. Tehát egy határidővel a nyakamban vezettem ki a városból gyorsan át a vihar sötétítette utcákon, ki a városból, reménykedve hogy Jacobot egyedül találom. Billy valószínűleg megmondana ha megtudná mire készülök. Amíg vezettem, aggódtam kicsit, hogy mit fog szólni Billy ha meglát. Túlságosan örülni fog. Billy szerint minden sokkal jobban alakult mint ahogy remélni mert. Az öröme és megkönnyebbülése emlékeztetne engem arra amire ha emlékeztetnek, azt nem bírom ki. Ma még egyszer ne...

könnyörgtem csendben. Blackék háza ismerős volt. Egy kis faházikó keskeny ablakkal, a tompa vörös festék egy apró istállóhoz tette hasonlónvá. Jacob feje kikukucska az ablakon, mielőtt kiszállhattam volna a kocsiból. Semmi kétség hogy a kocsis ismerős zaja hívta fel a figyelmüket az érkezésemre. Jacob örült mikor Charlie megvette Billytől a kocsit, megkímélve Jacobot hogy ő vezesse mikor elég idős lesz hozzá. Szerettem nagyon a kocsimat, de Jacob a lassúságot hátránynak vette. A háznál félúton találkoztunk össze.

"Bella!" Izgatott vigyor ült ki az arcára, a világos fogai kontrasztban voltak a bőre színével. Még sosem láttam őt kiengedett hajjal azelőtt. Mintha két fekete szaténfüggöny lenne az arca két oldalán. Jacob szépen kifejlődött az utóbbi nyolc hónapban. Átesett azon a ponton, amikor a zsenge gyerekizmokból kemény serdülő izmok lesznek. Az erek kiemelkednek a vörösös-barnás bőréből a kezén. Az arca még mindig kedves volt ahogy emlékeztem, habár kicsit megkeményedett. az arccsontjai kicsit élesebbek lettek, az álla pedig szögletesebb lett, a gyermek állának kerekése teljesen eltűnt.

"Szia Jacob" egy ismeretlen lelkesedést éreztem a mosolyában. rájöttem hogy örültem hogy látom. Ez meglepett. Visszamosolyogtam, és valami csendben a helyére kattant, mint két megfelelő puzzle darab. El is felejtettem hogy mennyire kedveltem Jacob Black-et. Megállt tőlem néhány lábnyira, meglepetten néztem fel rá, előrehajtottam a fejemet annak ellenére hogy az eső az arcomra csepegett.

„Megint nőttél!” Mondtam elcsodálkozva. Nevetett, a mosolya hihetetlen szélesre nyílt. „6 láb 5 inch” állapította meg elégedetten. A hangja mélyebb volt, de még mindig benne volt az a hanglejtés, amire emlékeztem.

„Ez sosem fog megállni?” Ráztam meg a fejem hitetlenkedve „Hatalmas vagy!”

„De még mindig egy piszkafa” grimaszolt „gyere be, még megázol”

Ahogy előre ment, összefogta a haját nagy kezeibe, előhúzott egy hajgumit a farzsebéből és összekötötte vele a haját.

„Hé, apu” mondta ahogy lehajolt egy kicsit hogy beférjen a bejárati ajtón „nézd ki ugrott bel!”

Billy a kicsi négyzet alapú szobában volt, egy könyvvel a kezében. Az ölébe tette a könyvet, majd közelebb jött hozzám a tolokocsijával mikor meglátott.

„Nézzenek oda! Jó látni téged Bella!”

Kezet fogtunk. Az én kezem elveszett a széles tenyerében.

„Mi hozott ide? Minden rendben van Charlieval?”

„Persze, teljesen. Csak meg akartam látogatni Jacobot – ősidők óta nem láttam.”

Jacob szeméi felcsillantak ezekre a szavakra. Olyan szélesen mosolygott, hogy nekem belefájdult az arcom ha ránéztem.

„Maradsz ebédre?” Billy is örült nekem.

„Nem, nekem is kell valami ételt adnom Charlienak tudod.”

„Idehívom most” Ajánlotta fel Billy „mindig szívesen látjuk”

Nevetéssel próbáltam elrejtetni hogy mennyire kényelmetlenül érzem ez miatt magamat. „Ne aggódj, fogtok még látni engem. Megigérem hogy leszek még annyit itt hogy már elegetek lesz belőlem.”

Elvégre ha Jacob meg tudja szerelni a motort, valakitől meg is kell tanulnom hogy hogy kell használni. Billy csak ennyit szolt „oké, akkor legközelebb.”

„Tehát Bella, mit akarsz csinálni?” kérdezte Jacob. „Mindegy. Mit csináltál mielőtt idejöttem?” Furamód otthonosan éreztem magamat itt. Ismerős volt, de csak távolról. Nem volt semmi ami emlékeztetett volna a fájdalmas közelmúltra.

Jacob habozott „Éppen a kocsimon akartam dolgozni, de ha akarod csinálhatunk mást...”

„Nem, az tökéletes!” Szakítottam félbe „Szeretném látni a kocsidat”

„Oké” mondta nem túl meggyőzőve „Ott van hátul a garázsban”

Ez még jobb, gondoltam. Integtettem Billynek „Viszlát később” A házat a garázstól sűrű fák és bozótok választották el. A garázs nem volt más mint néhány volt fészter amiknek az elválasztófalait kiverték.

Ez alatt a menedék alatt rejtőzött a kocsi. A jelet felismertem az elején.

„Milyen Vokswagen ez?” kérdeztem

„Ez egy régi Rabbit—1986, egy klasszikus”

„És hogy halad?”

„Majdnem kész” mondta vidáman. És aztán a hangja mélyebb lett „Apu betartotta az ígését múlt tavasszal”

„aha” mondtam.

Úgy tűnik megértette a tartózkodásomat ettől a témáról. Próbáltam nem visszaemlékezni a legutóbbi májusi szalagavatóra. Jacobot megvesztegette az apja egy kis pénzzel és kocsialkatrészekkel hogy elhozzon nekem egy üzenetet. Billy azt akarta hogy maradjak távol attól az embertől aki a legfontosabb volt nekem. A végén kiderült hogy a fáradozásai feleslegesek voltak. Most túlságosan biztonságban voltam. De pont azon gondolkodtam hogy hogy tudnám ezt megváltoztatni.

„Jacob, mennyit tudsz a motorokról?” kérdeztem. Vállat vont

„Valamennyit. A barátomnak Embrynek van egy krosszmotorja. Néha közösen dolgozunk rajta. Miért?”

„hát...” összeszorítottam az ajkaimat, ahogy arra gondoltam, hogy nem biztos hogy nem fog senkinek sem beszélni róla, de már nem volt sok választásom... „nemrég kaptam két motorbiciklit, és nem éppen a legjobb állapotban vannak. Gondoltam te talán meg tudod őket szerelni.”

„Király” Látszott rajta hogy örül a kihívásnak. Az arca sugárzott. „Megpróbálok”

Feltartottam egy ujjamat figyelmeztetésképpen „még egy dolog” magyaráztam „Charlie nem engedné sosem hogy motorozzak. Őszintén szólva agyvérzést kapna ha megtudná ezt. Szóval nem beszélhetsz erről Billynek.”

„oké, oké” Mosolygott Jacob „Megértettem”

„Ki is fizetlek” folytattam. Ez megsértette „Nem. Segíteni akarok. Nem fizethetsz.”

„hát... akkor mit szólnál egy cseréhez?” Ezt abban a pillanatban találtam ki, de elfogadhatónak tűnt.

„Nekem csak egy motor kell – és kellene egy-két lecke is. Mit szólsz ehhez? Neked adom a második motort, és aztán megtaníthatok engem motorozni.”

„Szuper!” mondta vigyorogva.

„Várj egy picit – már nem vagy kiskorú ugye? Mikor van a szülinapod?”

- Lemaradtál róla - csúfolódott, összeszűkített szemmel. - Tizenhat vagyok.

- Nem mintha a korod azelőtt megállt volna. - motyogtam - Bocs a szülinap miatt.

- Semmi gond. Én is lemaradtam a tiedéről. Mennyi is vagy? Negyven?

Szipogtam – Majdnem.

- Majd csinálni kell egy bulit, hogy behozzuk.

- Olyan mintha egy randi lenne.

A szemei felcsillantak erre a szóra. Le kellett kicsit törnöm a lelkesedését mielőtt félreért – csak régen éreztem magam ilyen felszabadultan és boldognak. Az hogy milyen ritkán éreztem ezt nehezéte ennek az érzésnek a kezelését.

- Talán ha befejeztük a motorokat – lehetne ez az ajándékunk magunknak.- tettem hozzá

- Rendben. Mikor hozod őket? Beleharaptam az ajkamba, elszégyelltem magamat. - Itt vannak a kocsim platóján.- ismertem be.

- Nagyszerű. - Úgy tűnik tényleg annak találta.

- Meglátja Billy ha idehozzuk?

Rám kacsintott - Majd sunnyogunk.

Keletről közelítettünk, fától fáig haladva, ha az ablak látóterébe értünk, mintha csak mászkálnánk. Jacob simán kiszedte a motorokat, egyenként a bozótosba vezetve őket, ahol rejtőztem. Olyan könnyűnek tűnt neki – emlékszem hogy a sokkal nehezebbek voltak azelőtt.

- Nem is annyira rosszak ezek. - Jacob megállapította miközben a fák menedékében toltuk a motorokat. - Ez például elég sokat is érhet ha végeztem vele – ez egy régi Harley Sprint.

- Akkor az a tiéd.

- Biztos vagy benne?

- Teljesen.

- Bár ezekre majd kell egy kis pénzt is áldozni - mondta, végigsimítva a fekete fémet. - Először is alkatrészekre kell kicsit összeszednünk.

- Nem mi. - elleneztem - Ha ingyen csinálod, akkor én fizetek az alkatrészekért.

- Nem tudom... - motyogott

- Van egy kis pénzem félretéve. A fősulira tudod. Nem volt elég hogy akárhova menjek, és egyébként sem akartam Forksot itt hagyni. Mi változna, ha elszednék egy kicsit belőle?

Jacob csak bólintott. Neki ez teljesen megfelelt. Ahogy visszaontunk az összedobott garázsba, örültem a szerencsémnek. Csak egy tizenéves fiú egyezne ebbe bele. Becsapni a szüleinket azzal hogy veszélyes jártműveket szerelünk abból a pénzből amit főiskolára tettem félre. Jacobnak semmi baja nem volt ezzel. Az Istenek ajándéka volt.

6. BARÁTOK

A motorokat nem kellett sokkal meszebb vinni, mint ahova Jacob tette őket. Billy tolószéke nem volt irányítható az egyenetlen földön, ami elválasztotta a háztól. Jacob elkezdte húzni az első motort – egy pirosat, amit végül választottam magamnak – ami azonnal darabokra hullott. Kinyitotta annyira a Rabbit utas ajtaját, hogy a föld helyett az ülésen is ülhessek. Amíg dolgozott, Jacob boldogan csacsogott, szükségesnek érezte, hogy a beszélgetést fenntartsa, és felvilágosítson engem. Felvilágosított engem a másodéves iskolai éve haladásáról, a futásról az osztályban, és a két legjobb barátjáról.

- Quil és Embry? – szóltam közbe. – Elég szokatlan nevek.

Jacob kuncogott. – Quil azt jelenti „kezem alattad”, és azt hiszem Embry-t pedig egy szappanopera sztárról nevezték el. Tudod, nem azért mondtam, mert kigúnyolnám őket.

- Jó barátok.- húztam fel a szemöldököm.Épp ekkor egy hívás visszhangzott a távolban.

- Jacob? - valaki kiabált.

- Ez Billy? - kérdeztem.

- Nem. – rázta a fejét Jacob, és látszott, hogy elpirult a barna bőre alatt. – Az ördög beszél – motyogta – és meg is fog mindjárt jelenni.

- Jake? Idekint vagy? A kiáltó hang most közelebb volt.

- Igen! – Kiálltott vissza Jacob, és sóhajtott. Vártunk egy rövid ideig, amíg két magas, sötét bőrű fiú a sarkon túl meg nem jelent. Az egyik karcsú volt, és majdnem olyan magas, mint Jacob. A haja fekete volt, hosszú és el volt választva, a bal fülénél kilógott, de a jobb szabadon maradt. Az alacsonyabb fiú, testesebb volt. A fehér pólója jól megfeszült mellkasa fölött, és vidámnak látszott a tényről. A haja annyira rövid volt, hogy majdnem csak egy kis zümmögés. Mindkét fiú rövid ideig megállt, amikor megláttak engem. A vékony fiú serényen pislogott köztem és Jacob között, amíg az izmos fiú rajtam tartotta a szemeit, és egy lassú mosoly terült szét az arcán.

- Hé, srácok. - Jacob bátortalanul üdvözölte őket.

- Hé, Jacob. – mondta az alacsonyabbik anélkül, hogy félrenézett volna. Válaszként mosolyogtam, de az ő vigyorgása annyira huncut volt. Mikor ez történt rámkacsintott.

- Quil, Embry – ez itt a barátom Bella.

- Quil és Embry, még mindig nem tudom, ki kicsoda. - miközben egyikről a másikra néztem.

-Charlie gyereke, igaz? – kérdezett az izmosabb fiú, miközben a kezét nyújtotta.

- Igen, az. – mondtam, és remegő kezekkel ráztam kezét vele. A fogása szilárd volt; úgy nézett ki, mintha a bicepszét behajlította volna.

- Én Quil Ateara vagyok. – jelentette be, mielőtt elengedte volna a kezem.

- Örülök, hogy találkoztunk, Quil.

- Hey, Bella. Én vagyok Embry, Embry Call – valószínűleg láttad már ezt az alakot, kinn. Embry szégyenlősen mosolygott és megrázott az egyik kezével, amelyiket ezután a dzsekije zsebébe dugta. Bólintottam. – Örülök, hogy találkoztam veled is.

- Tehát, mit csináltok srácok? – kérdezte Quil, még mindig engem nézve.

- Bella és én megszereljük ezeket a motorokat. – magyarázta Jacob pontatlanul. De a motorok varázsszavaknak tüntek. Mindkét fiú elment tanulmányozni Jacob feladatát, piszkálták művelt kérdésekkel. A szavak többsége amit használtak, szokatlan volt nekem, és elképzeltem, hogy szükségem lesz egy Y kromoszómára, hogy igazán megértsem ezeket az izgalmakat. Még mindig belemerültek a részek és darabok beszélgetésébe, amikor elhatároztam, hogy még haza kell vezetnem, mielőtt Charlie leleplezne itt. Egy sóhajtással kicsúsztam a Rabbit-ból. Jacob utánam nézett, védekezõül. – Unatkozol, vagy mi untatunk?

- Most – és ezt nem hazudtam, nagyon élveztem ezt- milyen furcsa.- haza kell mennem vacsít főzni Charlienak.

- Oh, nos... befejezem még ezeknek a behordását ma este, aztán kigondolom, hogy mire van szükségünk ,hogy elkezdjük újjáépíteni ezeket. Mikor akarod elkezdeni a munkát újra?

- Szeretném, hogy visszajöjjen holnap? – Vasárnap veszélyben volt a létezésem. Soha nem volt elég házi feladat, hogy elfoglalt legyek. Quil megbökte Embry kezét és a vigyoruk megváltozott. Jacob mosolygott örömeiben.

– Ez nagyszerű lenne!

- Ha elkészíted a listát, akkor elmehetünk a boltba az alkatrészekért. – javasoltam. Jacob arca kicsit más lett. – Nem vagyok még mindig biztos benne, hogy elég pénzed van mindenre. Megráztam a fejem. – Nincs ellenvetés. Én állom pénzzel a bulit. Te csak a munkáért vagy felelős és a szakvéleményért. Embry forgatta a szemeit Quilnek.

- Ez nincs így rendben. – rázta a fejét Jacob.

- Jake, ha egy szerelőnek vinném ezeket, ő hogy tudná be nekem a költségeket? – mutattam rá. - Oké, te kapod a vásárlást.

- Nem említetted a vezetési leckéket. –adtam hozzá. Quil szélesen vigyorgott Embryre és suttogott valamit, amit nem hallottam. Jacob keze megvillant és rávágott Quil fejére.

- Te itt, kifelé. – dörgött Jacob.

- Nem igazán, de elmegyek. – tiltakozott, az ajtó felé indulva. –Találkozunk holnap, Jacob. Hamarabb, mint gondoltam volna, meghallottam Quil és Embry kórusát: „Woooo!” Rövid ideig hallottam a verekedést majd egy tompa puffanás egy "ouch"-sal és egy hé-vel!

- Ha bármelyikötök, csak egy lábujját is beteszi a földemre holnap... - hallottam Jacob fenyegetését. A hangja eltűnt, mire keresztülmentem a fákon. Csendben kuncogtam. A hang elérte, hogy csodálatos legyen a szemeimben. Nevettem, valóban nevettem, ott, ahol senki sem látott. Annyira súlytalannak éreztem magamat, ahogy megint nevettem, csak ez az érzés tartson sokáig. Charlie otthon ért el. Amikor besétált, éppen kivettem a sült csirkét aszerpenyőből és azt egy halom papírtörőre raktam.

- Hé, apu. - villantottam neki egy vigyorgást. A villanás átfutott az arcán, mielőtt összeszedhette volna az arckifejezését.- Hello, kicsim. - mondta, a hangja bizonytalan volt. - Jól szórakoztál Jacobbal? Elkezdtem az ételeket az asztalra rakni.

- Igen, jól.

- Nos, az jó. - még mindig óvatos volt. – Mit csináltatok ti ketten? Most rajtam volt a sor, hogy óvatos legyek.

- Kíváncsi voltam a garázsára és megnéztem, min dolgozik. Tudtad, hogy újjáépít egy Volkswagent?

- Igen, rémlik, mintha mondta volna Billy.

A kikérdezés megállt akkor, amikor Charlie elkezdett rágni, de ahogy evett, tovább tanulmányozta az

arcom. Vacsora után reszkettem, miközben kétszer kitakarítottam a konyhát, aztán lassan megcsináltam a házi feladatomat az előszobában, amíg Charlie egy hoki meccset nézett. Vártam, amíg tudtam, de végül Charlie említette meg a dolgot. Amikor nem válaszoltam, felállt, kinyújtózott, majd elhagyta a szobát, és lekapcsolta maga mögött a lámpát. Vonakodva követtem. Ahogy felmentem a lépcsőkön, éreztem, hogy ez lesz utolsó rendellenes délutánom, és félelemmel töltött el, hogy ezt felváltja majd egy másik élet, amin keresztül kell mennem. Nem zsidadtam már. Kétségkívül ez az este olyan lesz, mint az az ijesztő, utolsó volt. Lefeküdtem az ágyamra és összegömbölyödtem, mint egy labda, amit elrúgni készülnek. A szemeim becsukódtak és... a következő dolog, tudtam, hogy a következő a reggel volt. Bámultam azt a sápadt ezüstös fényt, ami keresztül süttött az ablakomon és elkábított. Ez volt az első alkalom a négy hónap alatt, amikor úgy aludtam, hogy nem álmodtam. Álmodás vagy sikoltozás. Nem tudtam volna megmondani, melyik érzés volt az erősebb – a megkönnyebbülés vagy az ütés. Feküdtem néhány percen keresztül nyugodtan az ágyamban, miközben vártam, hogy visszatérjen. Mert valaminek jönnie kell. Ha nem a fájdalom, azután a zsidadság. Vártam, de semmi nem történt. Pihentettebbnek éreztem magamat, mint hosszú idő óta először. Nem bíztam benne, hogy ez az utolsó. Ez csúszós volt, bizonytalan élen egyensúlyoztam, és ez eléggé visszahúzna engem. Körbepillantottam a szobámban, hogy ezzel is gyorsan felébredjek – észrevettem, milyen furcsán nézett ki, a huzat, mintha én soha nem éltem volna itt – ijesztő volt. Kiűztem ezeket a gondolatokat a fejből, miközben öltöztem arra a tényre összpontosítottam, hogy ma megint láthatom Jacobot. A gondolat arra készítet, hogy reményt érezzek. Talán ez ugyanaz lesz, mint tegnap. Talán nem kellene emlékeztetnem magam arra, hogy érdeklődjek és bölinsak vagy mosolyogjak a megfelelő időben, az amit mindenki mással tettem. Talán... de nem bízok ebben túl sokáig. Nem bízok benne, hogy ugyanaz lesz – túl könnyű - mint tegnap. Reggelinél Charlie szintén óvatos volt. Megpróbálta elrejtetni a tüzetes vizsgálódását, miközben a szemeit a tojásán tartotta, addig gondolkodott, én pedig nem néztem.

- Mít csinálsz ma? – kérdezte, a szemei elvesztek a mandzsettája szélén lévő madzagnál, mintha nem nagyon venné figyelembe a válaszom.

- Megint Jacobbal leszek.

Bólintott anélkül, hogy felnézett volna. – Oh. – mondta.

- Baj? – úgy tettem, mintha aggódnék. – Maradhatok...

Gyorsan felpillantott, kevéske pánikkal a szemeiben. – Nem, nem! Menj csak. Harry készült átjönni, hogy megnézzünk egy meccset.

- Talán Harry, eltudná hozni Billyt. - javasoltam. A kevés tanú jobb. - Ez remek ötlet. Nem voltam benne biztos hgy a játék jó indok, hogy kirúgjon itthonról, de most úgy tűnt, tényleg izgatott volt. Amíg odament a telefonhoz, én felvettem az esőkabátom. Zsebemben a csekkfüzettel magabiztosnak éreztem magam. Ez volt az, amit sohasem használtam. Kint úgy szakadt az eső, mintha dézsából öntötték volna. Lassabban kellett vezetnem, mint ahogy akartam; alig láttam az előttem lévő kamiontól. Végül elértem a sáros úton Jacobék házához. Mielőtt leállítottam a motort, kinyílt a bejárati ajtó és Jacob kiszalad egy hatalmas fekete esernyővel. Tartotta az ajtóm fölött, amíg kinyitottam azt.

- Charlie hívott – mondta - hogy már úton vagy. – magyarázta Jacob egy vigyorral. Könnyedén, minden parancs nélkül, az izmok az ajkam körül egy mosolyban terjedtek szét az arcomon. A meleg egy furcsa érzése, a jeges eső ellenére feltört az arcomba.

- Hello Jacob.

- Csábító ötlet volt felhívni Billyt. Felemelte a kezét egy ötösért.

Annyira magasra kellett emelkednem, hogy beleüssek a tenyerébe, hogy nevetett.

Harry csak néhány perccel később jött Billyért. Jacob elvitt körbemutatni az apró szobájába, amíg arra vártunk, hogy egyedül lehessünk.

- Tehát, hol van a Mr. Goodwrench? – kérdeztem, miközben becsukódott az ajtó Billy mögött.

Jacob előhúzott egy összehajtott papírt a zsebéből és kisímította azt. – Először a szeméttelenél

kezdjük, találhatunk dolgokat, ha szerencsénk lesz. Ez kicsit drága tud lenni. – figyelmeztetett. –

Azoknak a motoroknak sok segítségre lesz szüksége, mielőtt újra futhatnának. Az arcom nem tűnt túl gondterheltnak, úgyhogy folytatta.

- Amiről beszélék, az kb. 100 dollár lesz.

Kihúztam a csekkfüzetem, és ezzel legeztem magam. Az aggódó arcára kacsintottam. - Ez lesz a fedezetünk.

Nagyon különös nap volt ez a mai. Jól éreztem magam. Még a szeméttellemnél is, a zuhogó esőben és bokáig érő sárban. Először azon töprengtem, hogy ez csak utóregése e annak, hogy eltűnt a zsibbadság, de nem gondolom, hogy ez elegendő magyarázat lenne.

Elkezdtem azon gondolkodni, hogy ez javarészt Jacobnak köszönhető. Nem csak az, hogy mindig boldog volt, ha meglátott vagy nem figyelt a szeme sarkából, miközben arra várt, hogy tegyek valamit ami bizonyítaná, hogy örült vagy levert vagyok. Ezek közül egyik sem volt az, ami rám vonatkozott volna. Ez maga Jacob volt. Jacob egyszerűen egy boldog ember volt, magában hordozta a boldogságot az aurájában, miközben a hozzá közel állókkal ezt megosztotta. (Mint a földet elhatároló nap, akárki bármikor a gravitációs mezőjén belül volt, Jacob melegített őket.) Ez természetes volt, az ő része volt. Nem csoda, hogy annyira lelkes voltam, amikor láthattam. Ráadásul amikor megjegyzést tett a műszerfalamon lévő tátongó réssel kapcsolatban, az engem nem töltött el pánikkal, mint kellett volna.

- A hifi eltört? – töprengtet.

- Igen. – hazudtam.

- Ki vette ki? Sok a kár...

- Én csináltam. – vallottam be.

Nevetett. – Talán nem kellene a motorokhoz nyúlnod sokat.

- Nem probléma.

Jacob szerint szerencsések voltunk a szeméttellemnél. Nagyon izgatott lett a sokféle zsíroktól megfeketedett csavaroktól, amit talált; lenyűgözött engem, hogy megtudta mondani, hogy mik lehetek. Onnan a Checker Auto Partsba mentünk, lent Hoquiamben. A furgonomban több, mint két órát töltöttünk a kanyargó autópályán, de az idő gyorsan múlt Jacobbal. Folyton csacsogott a barátairól és az iskolájáról, és megtaláltam önmagam, ahogy kérdéseket tettem fel neki, s közben nem tettem, hogy kíváncsian hallgattam, amit mondott.

- Folyton csak róluk mesélek. – panaszkodott, amikor épp egy hosszú történetet mesélt Quilről és a bajáról egy rangidős öreg hölgygel.

- Miért nem fordulsz be? Miért nem megyünk Forksba? Az sokkal izgalmasabb, mint La Push.

- Téves. – sóhajtottam. – Ott igazán nincs semmi. A barátaid sokkal érdekesebbek, mint az enyéim. Kedvelem a barátaid. Quil vicces.

Összeráncolta a szemöldökét. – Azt hiszem, Quil is kedvel téged. Nevettem.

– Kicsit fiatal hozzám.

Jacob szemöldökráncolása elmélyült. – Nem sokkal fiatalabb nálad. Csak egy év és néhány hónap.

Volt egy olyan érzésem, hogy már nem Quilről volt szó. Világosan, beugratón tartottam a hangom.

– Biztosan, de van néhány alapvető különbség fiúk és lányok között. Te nem számolsz kutyaévekben? (Én tizenkét évvel idősebb vagyok.)

Nevetett, és a szeméit forgatta. – Oké, de ha ilyen válogatós vagy, akkor méretben szintén átlagolni kéne. Kicsi vagy, tíz év múlva lekopoghatod, hogy kész vagy.

- Öt láb négy, ez tökéletesen átlagos. – szipogtam. – Ez nem az én hibám, te vagy furcsa.

Így évődünk egészen Hoquiamig, miközben arról vitatkoztunk, hogy hogyan is számoljuk az éveinket —én kettőt vesztettem, mert nem tudtam, hogy hogyan lehet kicserélni egy gumibroncsot, de visszanyertem egyet, mert én vezettem a könyvelést otthon—amíg Checkerben voltunk, Jacobnak megint koncentrálnia kellett. Megtaláltunk minden, ami a listáján volt, és Jacob magabiztosnak érezte magát, hogy ezzel a húzással sok időt megspóroltunk. Mire visszaértünk La Pushba, én huszonhárom voltam, ő harminc – határozottan megterhelő volt, hogy ennyire szakértője volt a témának. Nem felejtettem el annak az okát, hogy mit tettem. És bár jól éreztem magam, ez több volt, mint lehetséges, ott volt a nem csökkenő eredeti vágyam. Még mindig csálni akartam. Ez meggondolatlanság volt, de nem érdekelt. Vakmerő akartam lenni, olyan, aki esetleg boldogulna Forksban. Én nem akartam egy üres szerződés egyetlen őrzője lenni. Sikerült az időt eltöltenem Jacobbal és vettem egy sokkal nagyobb kávéfőzőt, mint reméltem. Billy nem jött vissza még, úgyhogy nem kellett alattomosak lennünk, miközben kiraktuk a napunk zsákmányait. Amint mindennel megvoltunk, tele volt velük a műanyag padló, Jacob szerszámosládája mellett, ő elment jobbra dolgozni, még mindig beszélve és nevetve, s ezalatt szakszerűen tördelte ujjai között a darabkákat. Jacob kezügyessége lenyűgöző volt. Úgy tűnt túl nagyok a finom feladatokhoz, de könnyedséggel és pontossággal hajtotta azokat is végre. Amíg dolgozott, majdnem bájosnak látszott. Kivéve, amikor talpon volt; akkor a magassága és lábai olyanok voltak, hogy veszélyben éreztem magam. Quil és Embry nem jöttek, úgyhogy talán a tegnapi

fenyegetést komolyan vették. A nap túl gyorsan eltelt. Hamarabb sötét lett a garázs bejárata előtt, mint gondoltam volna, és azután hallottuk, ahogy Billy hív minket. Felugrottam, hogy segítsek Jacobnak eltenni a dolgokat, habozva, mert persze nem voltam benne biztos, hogy mit is kellene megfognom.

- Hagyd csak itt.- mondta. – Ma este később ezen fogok dolgozni.

- Ne felejtsd el az iskolai tanulmányaid és semmit se. – mondtam, miközben kicsit bűnösnek éreztem magam. Nem akartam, hogy bajba kerüljön. Ez csak nekem volt terv.

- Bella?

Mindkettőnk felkapta a fejét, ahogy Charlie ismerős hangja, miközben keresztülszállt a fákon, közelebbnek hangzott, mint ahogy a ház volt.

-Futás. – motyogtam. – Megyünk! – ordítottam a ház irányába.

- Gyerünk! – Jacob mosolygott, élvezte a rizikós helyzeteket. Lekapcsolta a fényt, és egy pillanatra megvakultam. Megragadta a kezem és kivonszolt a garázból, keresztül a fákon. A lábai könnyen megtalálták az ösvényt. A keze durva és meleg volt. Az útvonal ellenére mindkettőnk lába megbotlott a sötétségben. Mindketten nevtünk, amikor megpillantottuk a házat. A nevetés nem lett mély; világos és felszínes volt, de még mindig jó volt. Én persze nem venném észre a hangjában a hisztéria gyenge célzását sem. Nem szoktam hozzá nevetéshez, de ezt jónak éreztem és ugyanakkor rossznak is. Charlie a kicsi tornác alatt állt, Billy pedig a kapualjban ült, mögöttünk.

- Hé, apu – mondtuk ugyanakkor mindketten, így újra kitört belőlünk a nevetés. Charlie nagy szemekkel bámult rám, ahogy lenézett a kezemre, amit Jacob fogott.

- Billy meghívott minket vacsorára. – mondta nekünk Charlie, szórakozott hangon.

- Van egy szuper titkos receptem a spagettiről. Nemzedékről nemzedékre öröklődik. – mondta Billy komolyan. Jacob felhorkantott. – Azt hiszem a ragu már tényleg sokáig volt.

A ház zsúfolt volt. Ott volt Harry Clearwater is, a családjával együtt- a felesége Sue, akit homályosan ismertem a Forksban töltött nyaraimból, és a két gyereke. Leah, a rangidős mint én, de egy évvel öregebb, mint én. Egzotikus szépség volt – tökéletes réz bőre, ragyogó fekete haja, a szempillái, mint a könnyű toll – és aggódó. Billy telefonján volt, amikor bejöttünk, és soha nem engedte el. Seth tizenégy volt; bálványozta Jacob minden szavát. Túl sokan voltunk a konyhaasztalnál, úgyhogy Charlie és Harry székeket hoztak ki az udvarra, és a tányérok mellett ettük a spagettit az öleinken, a Billy nyitott ajtajából való tompított fényben. Az emberek a játékról beszéltek, Harry és Charlie halászerveket készítettek. Sue a koleszterinjéről ingerelte a férjét, sikertelenül, és próbálta megszégyeníteni őt, azzal, hogy egyen valami zöldet és leveleset. Jacob főleg nekem és Sethnek beszélt, aki mohón közbeszólt, ha úgy érezte, hogy Jacob kezd megfélemlíteni róla. Charlie engem nézett és megpróbált elégedett, de nem feltűnő szemekkel nézni. Ez hangos és néha megtévesztő volt mindenkinél, mindenki beszélt mindenki fölött, és egy nevetést félbeszakított, egy másik sokatmondóbb. Nem kellett gyakran beszélnem, de sokat mosolyogtam, és csak mert hatott rám. Nem akartam távozni. Ez Washington volt, tehát az elkerülhetetlen eső feloszlatta a partit; Billy nappalija pedig túl kicsit volt az összejevetel folytatásához. Harry hozta ide Charliet, úgyhogy mi futottunk az furgonomhoz, ami ház hátsó részében állt az úton. A napomról kérdezett, én pedig nagyjából elmondtam az igazat – azt, hogy elmentem Jacobbal alkatrészeket keresni és utána néztem, ahogy dolgozik a garázsában.

- Úgy gondolod, hogy hamarosan újra eljössz? – töprengett, miközben próbált közömbös lenni.

- Holnap iskola után. – vallottam be. – Megcsinálom a házit előtte, ne agódj.

- Biztos, mert azt muszáj lesz! – parancsolta, miközben próbálta álcázni az elégedettségét. Ideges voltam, amikor megérkeztünk a házhoz. Nem akartam felmenni. Jacob jelenlétének a melege elhalványult és a távollétében az aggodalom erősebb lett. Biztos voltam, hogy nem menekülnék el két vita nélküli békés éjszakától. Hogy halogassam a lefekvés időt, ellenőriztem az e-mailemet; volt egy új üzenet Reneetől. Írt a napjáról, egy új könyvklubról, amit a meditációs osztály után tervez, amit épp csak befejezett, a heti (subbing) a második fokban, hiányzik neki az óvónösködés. Írta azt, hogy Phil élvezte az új edző munkáját, és azt, hogy terveznek egy második mézesetét Disney Worldbe. És észrevettem, hogy az egész dolog, amit olvastam, olyan volt, mint egy utazási bejegyzés, inkább a levél valaki másnak szólt. Büntudat áradt keresztül rajtam, miközben ott maradt egy kényelmetlen fullánk. Valakinek a lánya vagyok. Gyorsan visszaírtam neki, miközben megjegyzéseket tettem a levele mindegyik részével kapcsolatban, önkéntesen pedig informáltam a sajátomról – leírtam a spagetti bulit Billynél és azt, hogy hogyan éreztem, miközben néztem, ahogy Jacob hasznos dolgokat épít kicsi fém darabokból - megfélemlítettem és kissé irigyé tettem. Nem csináltam olyan utalásokat a

változásokra ebben a levélben, amilyeneket az elmúlt hónapokban kapott. Alig emlékeztem, hogy mit írtam neki a múlt héten, de biztos voltam benne, hogy nem volt valami fogékony. Egyre többet gondolkodtam erről, bűnösnek éreztem magam; igazából nyugtalanítanom kellett volna őt. Azután direkt sokáig fennmaradtam, miközben egyre több házi feladatot fejeztem be, ahogy azt szükséges. De egyik alvás sem pótolhatta azt az időt, amit Jacobbal töltöttem—majdnem boldog vagyok azon a sekélyes úton – az álom megmaradt a két álommentes éjszaka után. Amikor felkeltem, remegtem, a sikításom elnyomta a párna.

A homályos reggeli fény, ami beszűrődött a ködön keresztül az ablakomon, én az ágyban feküdtem nyugodtan és megpróbáltam nem remegni az álom miatt. Tegnap éjszaka óta volt egy kicsi különbség, és arra koncentráltam. A múlt éjszaka nem voltam egyedül az erdőben. Sam Uley – az ember, aki kihozott a fák közül azon az éjszakán, nem tudtam elviselni – volt ott. Ez egy furcsa, váratlan változás volt. A férfi sötét szemei meglepően barátságosnak voltak, megteltek valami titokkal, nem látszott úgy, hogy hajlamos az osztozkodásra. Bámultam őt, ugyanolyan gyakran, ahogy őrjítően ő engem; ez kényelmetlen volt nekem, szokásos pánik fogott el, ahogy ott volt. Talán az volt, mert, amikor nem néztem közvetlenül rá, az alakja úgy tűnt remeg, és változik a periférikus látásban. Még mindig nem csinált semmit, csak állt és nézett. Eltért attól, amikor a valóságban találkoztunk, nem ajánlotta fel a segítségét nekem. Charlie reggeli alatt engem bámult, és megpróbáltam figyelmen kívül hagyni őt. Feltételeztem, hogy megérdemeltem ezt. Nem számítottam rá, hogy nem aggódik. Valószínűleg hetekkel ezelőtt kellett volna abbahagynia a vigyázást a zombik visszatérése előtt, és nekem éppen próbálnom kellene nem megengedni ennek, hogy zaklasson engem. Végül is én is vigyáznék, hogy ne térjen vissza. Két hosszú nap után alig lehet gyógyulni nevezni engem. Az iskola az ellentéte volt ennek. Most hogy figyeltem, világos volt, hogy senki sem vigyázott rám itt. Emlékeztem az első napra, amikor Forks Gimnáziumba jöttem – milyen reménytelenül kívántam azt, hogy olyan szürke, és befordult legyek, hogy beleolvadjak a járda nedves betonjába, mint egy túlméretezett kaméleon. Úgy tűnt, egy évvel később megkaptam a kívánságom. Olyan volt, mintha ott se lennék. Még a tanáraink szemei is elsiklottak fölöttem, ha nem voltam ott. Egész reggel ezen gondolkoztam, miközben még egyszer hallottam az emberek hangját körülöttem. Próbáltam felfogni valamit, abból ami ment, de a beszélgetések annyira összefüggéstelenek voltak, hogy feladtam. Jessica nem nézett fel, amikor leültem mellé számtanon.

-Hé, Jess - mondtam tettetett nemtörődomséggel. – Milyen volt a hétvégéd?

Gyanús szemekkel nézett rám. Még mindig dühös lehetne? Vagy túl türelmetlen volt beszélgetni egy örült személyel?

- Szuper – mondta, miközben visszafordult a könyvéhez.

- Az jó – motyogtam.

A rideg bánásmódjában és beszédében úgy tűnt, hogy van egy kis igazság. Éreztem a padlónyílásokból fújó meleg levegőt, de még mindig túlságosan fáztam. Levettem a dzsekit a székem hátáról és felvettem azt megint. A negyedik órámról későn engedtek ki, és ebédlőasztal, aminél mindig ültem már tele volt, mire megérkeztem. Mike volt ott, Jessica és Angela, Conner, Tyler, Eric és Lauren. Katie Marshall, egy vörösfejú fiú, aki a sarkunkon élt, Erickel ült, és Austin Marks – az idősebb testvére, annak, akitől a motorokat vettem- volt mellette. Azon töprengtem, hogy mióta ültek itt, képtelen voltam visszaemlékezni, hogy az első nap óta vagy valami rendszeres szokás volt. Kezdtem bosszús lenni. Lehet hogy úgy bevoltam csomagolva úgy, mint egy mogyoró a héjába, az utolsó szemeszteren keresztül.

Senki nem nézett fel, amikor leültem Mike mellé, bár a szék csikorgóan visított a linóleumon ahogy hátrahúztam azt. Megpróbáltam utolérni a beszélgetést.

Mike és Conner sportokról beszéltek, úgyhogy egy az egyben feladtam.

-Ben hol van ma? – kérdezte Lauren Angelát. Új erőre kaptam, érdekelt a téma. Azon töprengtem, hogy ez azt jelenti e, hogy Angela és Ben együtt voltak még.

Alig ismertem rá Laurenre. Levágatta selymes, lenszőke haját teljesen – most annyira rövidre vágott volt, mint egy fiúnak. Micsoda szokatlan dolgot csinált. Kívántam, hogy mielőbb megtudjam ennek az okát. Olyan rágógumit evett, ami aztán így beleragadt? Eladta? Az emberek egy gonosz csoportja a tornaterem mögött elfogta és megskalpolta? Eldöntöttem, hogy nem volt tisztességes a korábbi véleményem által, most elítélnem őt. Mindent, amit megtudtam ezek után, egy felmentette eddigi ridegsége alól.

- Ben gyomorinfluenzát kapott. – mondta Angela csendes, nyugodt hangon. – Remélhetőleg ez csak egy huszonnégy órás dolog. Nagyon beteg volt a múlt éjszaka.

Angela is megváltoztatta a haját. Megnövesztette.

- Mit csináltak a hétvégén ti ketten? – kérdezte Jessica, miközben úgy hangzott, hogy a válasz egyáltalán nem érdekli. Lemertem volna fogadni, hogy ez csak megnyitotta volna a saját sztorijait. Azon töprengtem, hogy beszélne e Port Angelesről két székre tőlem? Annyira láthatatlan voltam, hogy senki sem érezte volna kényelmetlenül magát, hogy kibeszéljen engem, miközben itt ültem?

- Szombaton piknikezni készültünk voltaképpen, de... megváltoztattuk a terveinket. – mondta Angela. Volt egy él a hangjában, ami felkeltette az érdeklődésem. Jess-t nem annyira érdekelte. – Ez nem jó. – mondta, és már fogott bele a saját mondókájába. De nem csak én voltam az, aki felfigyelt rá.

- Mi történt? – kérdezte különösképpen Lauren.

- Nos, - kezdte Angela, kissé habozott, bár ő egyénként is mindig zárkózott volt, - északra vezettünk, már majdnem ott voltunk – egy jó mérföldre. De amikor félúton voltunk... megláttunk valamit.

- Láttatok valamit? Mit? – Lauren sápadt szemöldökei összetartottak. Még Jess is úgy tűnt, hogy most hallgat.

- Nem tudom. – mondta Angela. – Úgy gondoljuk, hogy ez egy medve volt. Fekete volt egyébként, de... túl nagyak tűnt.

Lauren felhorkant. – Nem hiszek neked! – a szemei gúnyolódóak lettek, és eldöntöttem, nincs szükségem még egy esélyt adnom neki. Nyilvánvalóan a személyisége nem változott meg úgy, mint a haja. – Tyler is megpróbálta beadni nekem, a múlt héten.

- Ti nem láthattatok egy medvét sem a bezárt üdülőhelyen. – mondta Jessica, Lauren mellett kiállva.

- Igazán? - tiltakozott csendes hangon Angela, miközben lenézett az asztalra. – Mi láttuk azt.

Lauren kuncogott. Mike még mindig Connerrel beszélgetett, így nem figyelt a lányokra.

- nem, igaza van. – hajítottam oda türelmetlenül. – Dolgozott nálunk épp szombaton egy túrázó, aki szintén látta a medvét, mint Angela. Azt mondta hatalmas volt és fekete és csak éppen a városon kívül volt, nemde Mike?

Egy pillanatra csönd lett. Minden szempár az asztalnál felém fordult. Az új lány, Katie, szája tátva maradt, mintha épp szemtanúja lett volna egy robbanásnak. Senki nem mozgott.

- Mike? – motyogtam. – Emlékszel a fickóra a medvesztorival?

- P-persze. –dadogta Mike egy másodperccel később. Nem tudtam miért néz rám olyan furcsán. Ő beszélt munka közben nem én? Én? Gondoltam tehát... Mike magához tért.

- Igen volt egy fickó, aki azt mondta, hogy látott egy hatalmas fekete medvét jobbra a várostól – nagyobb, mint egy grizzly – erősítette meg.

- Hmph. – Lauren visszafordult Jessicához, és témát váltott.

- Hallottatok az Usc-ról? - kérdezte.

Mindenki más Mike-ot és Angelát kivéve szintén félrenézett. Angela próbaképpen rám mosolygott, és siettem, hogy visszaküldjek egy mosolyt.

- Szóval mit csináltál ezen a hétvégén Bella? – kérdezte kíváncsian, de óvatosan Mike.

Mindenki, de Lauren is visszafordult, várva a válaszomra.

- Péntek este, Jessica és én elmentünk egy filmre Port Angelesba. És ezután a szombat délutánt és a vasárnap jó részét La Pushban töltöttem. A szemek Jessica és köztem cikáztak. Jess idegesnek tűnt. Azon töprengtem, hogy nem akarta e, hogy megtudja valaki, vagy ő akarta elmesélni a történetet.

- Milyen filmet láttatok? – kérdezte Mike, mosolyogva.

- Halott vég – egy zombis film. Bátorkodva vigyorogtam. - Hallottam, hogy az ijesztő volt. Nem gondolod? - Mike lelkes volt, hogy folytatta a beszélgetést.

- Bellának a végén távoznia kellett, őt annyira kiborította. - Jessica közbeszólt egy ravasz mosollyal. Bólintottam miközben megpróbáltam úgy tűnni, mintha zavarban lennék.

- Ez elég ijesztő volt.

Mike nem hagyta abba a kérdéseket, addig amíg az ebédnek vége nem lett. Fokozatosan a többiek visszatértek beszélgetéseikhez, bár még mindig sokat rám néztek. Angela javarészt Mike-nak és nekem beszélt, és amikor felkeltem, hogy kivigyem a tálcámat, követett.

- Kösz. – mondta halkán, amikor távol voltunk az asztaltól.

-Mit?

- Felszólaltál, kiálltál értem.

- Nincs mit.

Aggodalommal rám nézett, de nem támadón. – Rendben vagy?

Ez az, amiért Jessicát választottam Angela helyett – gondoltam, Angelát mindig jobban kedveltem – a csajos estéhez... Angela túl figyelmes volt.

- Nem teljesen. –vallottam be. – De kicsit jobban.

- Boldog vagyok. – mondta. – Hiányoztál.

Lauren és Jessica ekkor mögénk érkeztek, és hallottam, ahogy Lauren hangosan suttogja,,Oh, örülünk, hogy Bella visszajött”.

Angela megforgatta a szemeit rájuk, és bátorítón rám mosolygott.

Sóhajtottam, újra elkezdődött minden.

-Mi a mai dátum? – töprengtem hirtelen.

-Január tizenkilencedike.

-Hmm.

-Mi van? – kérdezett Angela.

-Tegnap volt egy évvel ezelőtt az első napom itt. – merengtem.

-Semmi nem változott. –motyogta Angela, miközben Lauren és Jessica után nézett.

-Tudom, egyetértek azzal, hogy minden ugyanolyan.

7. MEGISMÉTLŐDÉS

Nem voltam biztos benne, hogy mi a fenét csinállok itt.Próbálok visszahúzni magam a zombi kábulatból? Netán mazoista lettem – felfejlődtem a kínzás megízleléséhez? Egyenesen La Pushba kellett volna mennem. Sokkal, de sokkal egészségesebbnek érzem magam Jacob mellett. És egyáltalán nem egészséges az amit most csinállok.De tovább vezettem, lassan lefele az elburjázott úton a fák között kanyarogva, amelyek úgy néztek ki, mint egy boltív, mint egy zöld, élő alagút. A kezem remegett, ezért megszorítottam a kormányt.Tudtam, hogy az ok egy része, amiért ezt csinálom a rémálom volt; most mikor teljesen éber vagyok az álom értéktelensége az idegeimre ment.Volt valami, amit kerestem. Elérhetetlen és lehetetlen, elhanyagolt és megőrzítő... de ott volt ő, valahol. Hinnem kellett benne.A másik rész a furcsa megismétlődés érzete volt, amit az iskolában éreztem ma, az időpont egybeesése. Az érzés amelyet újra átéltem – talán az első napom emléke elmúlna, ha tényleg a leghétköznapibb ember lettem volna a büfében azon a délutánon.A szavak átfutottak a fejemen, hangtalanul, mintha olvasnám őket, ahelyett, hogy hallanám, hogy kimondják:

„Olyan lesz, mintha sose léteztem volna.”

Hazudtam magamnak amiért az idejövetelem okát csak két részre osztottam. Nem akartam beismerni a legerősebb motivációmat. Mert az gondolatban hangtalan volt.Az igazság az volt, hogy újra hallani akartam a hangját, hogy olyan legyen, mint az a furcsa képzelődésem péntek este. Abban a pillanatban, amikor a hangja előjött valahonnan belőlem, de nem a tudatos emlékeimből, amikor a hangja sokkal tökéletesebb és simább volt, mint az emlékeim egy halovány visszhangja, amelyek rendszeresen képződtek bennem, képes voltam fájdalom nélkül emlékezni. Nem tartott sokáig és a fájdalom utolért.De az értékes pillanatok, amikor újra hallhattam őt ellenállhatatlan csaletek volt számomra. Találnom kellett valamit, amivel megismételhetem ezt az élményt vagy talán az epizód jobb szó lenne.Abban reménykedtem, hogy a Déja vu érzés a kulcs. Ezért megyek el a házához, arra a helyre, ahol a balsorsú születésnapom óta nem jártam, szóval több hónapja.A vastag, majdnem dzsungelszerű növényzet lassan kúszott az ablakom felé. Az autót út folyton-folyvást kanyargott. Egyre gyorsabban mentem és kezdtem ideges lenni. Mióta vezetek? Nem kellett volna már rég elérnem a házat? Az autót utat annyira benőtte a gaz, hogy egyáltalán nem látszott ismerősnek.

Mi van ha nem találom meg? Megborzongtam. Mi van ha egyáltalán nincs semmilyen megfogható bizonyíték?Aztán ott volt a fák közötti szünet, amit kerestem, csak régen sokkal jobban ki volt

hangsúlyozva. A növényvilág itt nem várt túl sokat, hogy visszavegye a földet, amit védtelenül hagytak. A magas páfrányok beszivárogtak a ház körüli rétre, hozzányomódva a cédrusfák törzséhez, sőt még a széles tornáchoz is. Úgy nézett ki, mintha a derékmagasságig érő pázsit zöld, tollszerű hullámokban áradna. És ott volt a ház, de ez nem ugyanaz a ház volt. Igaz kívülről semmi sem változott meg, az üresség csakúgy sikoltott a tiszta ablakokon át. Hátborzongató volt. Most először - mióta láttam ezt a csodálatos házat - éreztem azt, hogy tényleg úgy néz ki, mintha vámpírok törzshelye lenne. Rátapostam a fékre és félrenéztem. Félttem továbbmennni. De nem történt semmi. Nem volt hang a fejemben.

Így hát hagytam, hogy a motor továbbjárjon és kiugrottam a páfrányrengetegbe. Talán, mint péntek este, ha előre sétálok... Lassan elértem a kietlen, üres homlokzati részét a háznak, a teherautóm megnyugtatóan zúgott mögöttem. Amint elértem a tornác lépcsőjét, megálltam, mert semmi sem volt ott. Semmi a jelenlétük érzetéből... az ő jelenlétéből. A ház szilárdan állt itt, de ez nem sokat jelentett. Szilárd valósága nem ellensúlyozná a rémálmaim értéktelenségét. Nem mentem közelebb. Nem akartam benézni az ablakokon. Nem voltam biztos benne, hogy mit lenne nehezebb látni. Ha a szobák üresek lennének és padlótól a mennyezetig visszhangoznának, az valószínűleg fájna. Mint a nagymamám temetésén, amikor anyukám ragaszkodott ahhoz, hogy kint maradjak a ravatal alatt. Azt mondta, hogy nem szükséges így látnom a nagyit, inkább emlékezzek rá úgy, amikor még élt. De nem lenne rosszabb, ha nem lenne semmi változás? Ha a kanapék ugyanúgy állnának, mint ahogy legutoljára láttam őket, a festmények a falon – még mozdulatlanabbanul – a zongora az emelvényen? Csak másodpercekbe tellene, hogy a ház eltűnjön mindennel együtt, hogy lássam, hogy már nincs semmilyen fizikai tulajdonuk, ami egyáltalán idekötné őket. Hogy minden megmaradt, érintetlenül és elhagyatottan, utánuk. Csak úgy, mint én. Hátat fordítottam a tátongó ürességnek és a teherautóhoz siettem. Majdnem futottam. Aggódtam amiért el kell mennem, amiért vissza kell térnem az emberek világába. Iszonyatosan üresnek éreztem magam és látni akartam Jacobot. Talán egy újfajta betegség bujkál bennem, egy másik szenvedély, mint amilyen a zsidóbadtság volt azelőtt. Olyan gyorsan vezettem, amilyen gyorsan tudtam, amennyire a kocsni engedte. Jacob már várt rám. A mellkasom egyből megnyugodott, amint megláttam, a légzés is sokkal egyszerűbb lett.

-Hé, Bella! – kiáltotta.

Megkönnyebbülten elmosolyodtam. – Hé, Jacob! – intettem Billy felé, aki az ablakon nézett ki.

-Menjünk dolgozni! – mondta Jacob halk, de annál buzgóbb hangon. Valahogy képes voltam nevetni.

-Komolyan nincs még elegendő belőlem? – kíváncsiskodtam. Valószínűleg már kezdi megkérdezni magától, hogy mennyire egy kétségbeesett társaság vagyok a számára.

Jacob mutatta az utat a ház körül a garázs felé.

-Nem. Még nem

-Kérlek majd tudasd velem ha már kezdek az idegeidre menni. Nem akarok a terhedre lenni.

-Oké – nevetett – Bár, nem tartanám vissza emiatt a lélegzettedet.

Amikor beszéltem a garázsba sokkot kaptam a piros bicikli látványától, ahogy ott állt és sokkal inkább hasonlított egy motorbiciklihez, mint egy rakás fémhalmazhoz.

-Jake, csodálatos vagy! - sóhajtottam.

Megint nevetett. – Kicsit megszállottá válok ha egy új projektbe kezdek. – vont a vállát – Ha lenne egy kis eszem kicsit húznám is az időt.

-Mért?

Lenézett, jó sokáig szünetet tartva és úgy tűnt, mintha nem hallotta meg volna a kérdésemet. Végül megkérdezte: - Bella, ha azt mondtam volna, hogy nem tudom megszerelni ezeket a bicikliket, mit mondtál volna?

Én sem válaszoltam egyből és fel is nézett, hogy lássa a reakcióm.

-Azt mondtam volna, hogy... kár, de fogadni mernék, hogy kitaláltunk volna valami mást, hogy mit csináljunk. Ha igazán kétségbeesnének csinálhattunk volna házi feladatot is.

Jacob elmosolyodott és a vállai lenyugodtak. Leült a motor mellé és felvett egy csavarkulcsot. –

Szóval azt mondd, hogyha végzek akkor azután is jönni fogsz?

-Hát erre gondoltál? – ráztam meg a fejem – Azt hittem azért kérded, mert hasznos húzok az alulértékelt gépész szakértelmedből. De mindaddig amíg megengeded itt leszek.

-Abban reménykedsz, hogy láthatod Quilt? – csipkelődött.

-Most megfogtál.

Kuncogott. – Te tényleg szeretsz velem lenni? – kérdezte csodálkozva.

-Nagyon, nagyon. És majd bebizonyítom. Holnap dolgoznom kell, de szerdán csinálhatnánk valami nemszerelőset.

-Mint például?

-Nincs ötletem. Elmehetnénk hozzánk, nehogy kísértésbe ess a megszállottságod miatt. Hozhatnád az iskolás dolgaidat – te is le vagy maradva, csakúgy mint én.

-A házi feladat jó ötlet. – grimaszolt és azon töprengtem, hogy mennyit nem csinált meg, azért mert velem van.

-Igen – helyeseltem – alkalmanként felelősségteljesnek is kell lenni, vagy Billy és Charlie nem lesznek olyan engedékenyek ezzel kapcsolatban. - olyan mozdulatot tettem, amely kettejüket egységesnek mutatja. Tetszett neki – nevetett.

-Házi feladat egyszer a héten? – javasolta

-Talán jobban járnánk, ha kétszer lenne. – ajánlottam, arra a halom leckére gondolva, amelyek mára kijelöltem magamnak. Mélyet sóhajtott. Aztán a szerszámosládája felé nyúlt egy papír zöldséges táskáért. Két palack szódát húzott elő belőle, kinyitotta az egyiket és átadta nekem. Kibontotta a másikat is és ünnepélyesen a magasba emelte.

-A felelősségre! – mondta – Hetente kétszer.

-És a köztük lévő napok vakmerőségére. – hangoztattam.

Vigyorgott, majd koccintottunk.

* * *

Később értem haza, mint terveztem és Charlie addigra már rendelt magának egy pizzát, ahelyett, hogy megvárt volna. Nem hagyta, hogy bocsánatot kérjek.

-Nem érdekes – biztosított róla - Amúgy is rászolgáltál már egy kis szünetre a főzések után.

Tudtam, hogy csak meg van könnyebbülve, amiért még mindig normális emberként viselkedem és nem akarta felbolygatni az egészséget.

Mielőtt nekiálltam volna a házi feladatnak megnéztem az e-mailjeimet és volt köztük egy hosszú Reneétől. Mindenről ömlengett, amit csak a tudomására hoztam ezért egy másik kimerítő leírást küldtem neki a mai napról. Mindenről, kivéve a motorbiciklittől. Még a mindig boldog és szerencsés Renée is felriadna erre. Kedden az iskolában megvoltak a jó és a rossz pillanatok egyaránt. Úgy tűnt Mark és Angela tárt karokkal fogad vissza – kedvesen átsiklottak azon a pár hónapos aberáns viselkedésen. Jess már sokkal inkább ellenállóbb volt. Azon tűnődtem, hogy írásos bocsánatkérést nyújtsak-e be neki a Port Angelas-i incidens miatt.

Mike lelkesen beszélgetett a munkáról. Olyan volt, mintha a félév értékes beszélgetéseit elraktározta volna és most mindent kiadott magából. Rájöttem, hogy képes vagyok mosolyogni és nevetni vele, bár ez nem volt olyan könnyed, mint Jacobbal. Elég ártatlannak látszott, amíg abba nem kell hagynia az idő miatt. Mike becsukta az ablakot én meg összehajtottam a mellényem és a pult alá raktam.

-Vicces lesz a ma este. – mondta Mike boldogan.

-Igen – értettem vele egyet, bár inkább töltöttem volna a délutánomat a garázsban.

-Kár, hogy olyan hamar el kellett menned a moziból előző héten.

Kicsit összezavart a gondolatmenete. Vállat vontam. – Azt hiszem egy kicsit gyengék az idegeim.

-Amire én gondolok az az, hogy talán egy jobb filmet kellene megnézned, valami olyat, amit te is élvezel. – magyarázta.

-Ó – suttoztam, még mindig zavartan.

-Például ezen a pénteken. Velem. Elmehetnénk megnézni valamit, ami nem annyira félelmetes. Az ajkamba haraptam. Nem akartam összekavarni a dolgokat Mike-kal, nem most amikor ő az egyike azoknak az embereknek, akik készek megbocsátani nekem amiért bolond voltam. De ez már megint nagyon ismerős volt. Mint előző évben, ami nem történt meg. Remélem Jess elnézi ezt nekem.

- Mint egy randi? – kérdeztem. Az őszinteség volt a legjobb dolog, amit tettem ebben a helyzetben. Hogy letudjam. Feldolgozta a hangom.

– Ha akarod. De nem kell annak lennie.

-Nem randizom. - mondtam lassan, felismerve mennyire igaz ez. Az egész világ lehetetlenül messzinek tűnt.

-Mint barátok? – tanácsolta. A tiszta, kék szemei most nem voltak annyira buzgóak. Remélem, hogy komolyan gondolta azt, hogy csak barátok legyünk.

-Jó lenne. De ezen a pénteken nem érek rá. Akkor talán a következő héten?

-Mit csinálsz? – kérdezte kevésbé mellékesen, mintahogyan akarta, hogy hangozzon.

-Házi feladatot. Egy... tanulás összejövetelet terveztem egy barátommal.

-Ó, Oké. Talán a következő héten.

Elsétált velem a kocsimig, de sokkal kevésbé áradozott, mint előtte. Tisztára az első hónapomra emlékeztetett, amit Forksban töltöttem. Tettem egy kört és most minden olyan, mint volt, mint a visszhang – egy üres visszhang, érdeklődéstől mentesen. Következő éjjel Charlie egyáltalán nem tűnt meglepődve, amikor Jacobot és engem a nappaliban talált szétterpeszkedve a könyvek gyűrűjében, úgyhogy szerintem ő és Billy biztos megbeszélték már ezt a hátunk mögött.

-Hello srácok – mondta, szemével a konyhát pásztázva. A lasagna illata, amelyet délután készítettem – míg Jacob figyelt és néha belekóstolt – a hallba áramlott és kezdtem jól érezni magam, mert így próbáltam vezekelni a pizzák miatt. Jacob vacsoráig maradt és vitt egy tányérral Billynek is.

Vonakodva hozzáadott még egy évet az átruházható éveimhez, mert jól főzök. Pénteken a garázsban voltunk és szombaton Newtonék műszaka után megint házit írtunk. Charlie elég biztosnak érezte a józanságomat ezért egész nap Harryvel pecáztak. Mikor hazatért mindketten elkészültünk – sokkal bölcsőbbnek és érettebbek lettünk –

Monster Garage-t néztük a Discovery Channelen. Jobb, ha megyek – sóhajtott Jacob – Később van, mint gondoltam.

-Jól van – morogtam – Hazaviszlek. Nevetett a vonakodó válaszom hallatán – úgy látszott tetszett neki.

-Holnap vissza a munkához. – mondtam mikor már elég biztonságban voltunk a kocsimban – Mit szeretnél mikor jössz? A válasz mosolyában volt valami megmagyarázhatatlan izgatottság.

- Előtte felhívlak, jó?

- Rendben. – mondtam azon gondolkozva, hogy vajon mit akarhatott ezzel. Szélesen mosolygott.

Másnap reggel kitakarítottam a házat – Jacob hívását vártam és próbáltam megszabadulni a legutóbbi rémálomtól. A szín megváltozott. Múlt éjjel páfrányok széles tengerében sétáltam hatalmas bürok fákkal tűzdelve. Nem volt semmi más ott és én eltévedtem, céltalanul és egyedül bolyongtam a semmi után kutatva. Meg akartam rúgni magamat, azért a hülye réti kirándulásomért előző hétről. Kisöpörtem az álmot a tudatos elmémből, abban reménykedve, hogy ott marad valahol és nem szökik meg újra. Charlie kint volt, épp a cirkálóját mosta, ezért amikor megcsörrent a telefon eldobtam a WC kefért és leszaladtam a földszintre, hogy felvegyem.

-Halló? – kérdeztem lélekszakadtan.

-Bella – mondta Jacob, furcsa, formális hangnemben.

-Hé, Jake.

-Azt hiszem, hogy... randink lesz. – mondta és a hangja teli volt jelentőséggel.

Egy percig tartott, mire rájöttem. – Elkészültek? Nem hiszem el! – Micsoda nagyszerű időzítés.

Szükségem volt valamire, ami távol tart a rémálomtól és a semmittevéstől

-Igen. Működnek, meg minden.

-Jacob kétség kívül te vagy a legtehetségesebb és legbámulatosabb ember, akit ismerek. Ezért kapsz 10 évet!

-Király! Most már középkorú vagyok.

Nevettem. – Úton vagyok én is felfele!

Bedobáltam a takarító eszközöket a fürdőszoba pult alá és felvettem a kabátom.

-Meglátogatod Jaket. – mondta Charlie, mikor elhaladtam mellette. Nem igazán volt kérdés.

-Aha – válaszoltam, miközben beugrottam a kocsimba.

-Az állomáson leszek később. – kiáltotta utánam.

-Oké. – szóltam vissza, elfordítva a kulcsot.

Charlie mondott még valamit, de nem hallottam tisztán a motor zúgása miatt. Valahogy úgy hangzott, mint „Ég a ház?”

A Black ház mellé parkoltam le a kocsimmal, közel a fákhöz, hogy könnyebb legyen a bicikliket kicsempészni. Mikor kiszálltam egy színes folt kapta el a tekintetem – két kifényesített motorkerékpár, egy piros és egy fekete volt elrejtve a lucfenő alá láthatatlanul a házból. Jacob elkészült. Mindkét kormányra kék masni volt kötve. Elnevettem magam, mire Jacob kiszaladt a házból.

-Kész vagy? – kérdezte halkan ragyogó szemekkel. Átpillantottam a válla fölött és semmilyen jel nem mutatott Billy jelenlétére.

-Aha – mondtam, de én egyáltalán nem voltam annyira izgatott, mint amilyen előtte voltam; megpróbáltam elképzelni magam a motorbiciklin. Jacob könnyen felpakolta a bicikliket a teherautóm hátuljára, óvatosan az oldalukra fordítva őket, hogy el ne dőljenek.

-Menjünk! – mondta és a hangja az izgalomtól sokkal hangosabb volt, mint általában.

– Tudok egy tökéletes helyet – senki sem fog rajtakapni minket.

A város déli kijárata felé mentünk. A piszkos út ide-oda kanyargott az erdőben – néha nem is volt más csak fák, aztán hirtelen ott volt a Csendes-óceán lélegzetelállító látványa, ameddig a szem ellátott, sötétszürkén a felhők alatt. A part felett mentünk, a sziklák tetején, ami a partot szegélyezte és a látvány a végtelenségig húzódott. Lassan vezettem, így biztonságosan ki tudtam nézni az óceánra, amikor az út közelebb vitt a sziklák széléhez. Jacob arról beszélt, hogy hogyan fejezte be a bicikliket, de a leírása túl sok technikai részletet tartalmazott ezért nem igazán figyeltem. Ekkor négy alakot vettem észre, akik a sziklás szegélynél álltak, túl közel a szakadékhoz. Nem tudtam megmondani a távolság miatt, hogy mennyi idősek lehetnek, de mindannyian férfiaknak néztek ki. A hideg ellenére úgy tűnt, mintha csak shortban lennének. Ahogy tovább figyeltem őket a legmagasabbik közülük közelebb lépett a széléhez. Automatikusán lelassítottam, a lábam hezitált a fékpedál felett. És aztán levetette magát.

-Ne! – kiáltottam rátaposva a fékre.

-Mi van? – kiáltott vissza Jacob.

-Az a fiú – épp most ugrott le a szikláról! Mért nem állították meg? Hívunk kell a mentőket! – kinyitottam az ajtót és elkezdtem kikászálódni a kocsiból, aminek nem volt semmi értelme. A leggyorsabb út, hogy felhívjuk a mentőket az, ha visszamegyünk Billyékhez. De nem tudtam elhinni, amit az előbb láttam. Talán, tudatalatt abban reménykedtem, hogy valami mást látok ha nincs előttem a szélvédő. Jacob nevetett én meg megfordultam és rámeredtem. Hogy lehet ennyire lelketlen, ennyire hidegvérű?

-Bella, ez csak sziklaugrás. Szórakozás. Tudod La Pushban nincs bevásárlóutca.

-Sziklaugrás – ismételtam. Néztem ahogy a második alak lép a szegélyhez, megáll és utána méltóságteljesen kilép az ürbe. Zuhanása egy örökkévalóságnak tűnt számomra, míg végül bele nem vágódott a sötétszürke habokba.

-Hű. Ez nagyon magas. – csúsztam vissza az ülésemre, miközben még mindig a maradék két ugrót figyeltem. – Van vagy 100 láb.

-Nos. Igen, a legtöbbünk alacsonyabbról ugrik, arról a szikláról, ami félúton van. – mutatott ki az ablakon. Az a pont amire gondolt sokkal ésszerűbbnek tűnt. – Azok a srácok bolondok. Valószínűleg azt mutatják mennyire kemények. Úgy értem ma tényleg elég hideg van. Hideg lehet a víz. – zsémbes arcot vágott mintha a mutatvány személyes sértené. Ez egy kicsit meglepett. Azt gondoltam, hogy Jacobot nagyon nehezen lehet felidegesíteni.

-Te leugrottál a szikláról? – kihagytam azt a szót, hogy velük.

-Persze, persze – vontam meg a vállát és vigyorgott – Tök jó. Kicsit félelmetes, egyfajta zuhanás. Visszanéztem a sziklához, ahol a harmadik alak lépett előrébb. Sosem láttam még ennél vakmerőbb dolgot életemben. A szemem összeszűkülte és elmosolyodtam

– Jake, el kell vinned sziklát ugrani. Arca helytelenítő volt.

- Bella, épp az előbb akartál mentőket hívni Samhez. – emlékeztetett. Meglepődtem, hogy a távolság ellenére is meg tudta mondani, hogy ki volt az.

-Ki akarom próbálni – erősködtem és újra elkezdtem kikászálódni a kocsiból. Jacob megragadta a csuklóm.

– Nem ma, oké? Nem várhatnánk legalább addig, amíg melegebb nem lesz?

-Oké, rendben. – helyeseltam. Ahogy az ajtó nyitva volt és megcsapott a fagyos szellő libabőrös lett a karom. – De szeretnék mihamarabb menni.

-Hamar. – forgatta a szemét – Néha egy kicsit furcsa vagy, Bella. Tudsz róla?

Sóhajtottam. - Igen.

-És nem fogunk a legtetejéről leugrani.

Megbűvölve figyeltem ahogy a harmadik fiú futni kezdett és sokkal jobban nekiugrott az üres levegőnek, mint az előző kettő. Pörgött és forgott a levegőben mintha repülne. Tökéletesen szabadnak látszott – meggondolatlanul és teljesen felelőtlenül.

-Rendben. – helyesltem – Ne első alkalommal.

Most Jacob sóhajtott.

-Ki fogjuk próbálni a bicikliket vagy sem? – kérdezte.

-Oké, oké. – mondtam és elfordultam az utolsó fiútól a sziklán. Becsatoltam a biztonsági övem és becsuktam az ajtót. A motor még mindig ment, úgy morgott, mintha pihenne. Ismét elindultunk az úton.

-Szóval kik voltak azok a fiúk – a bolondok? – kíváncsiskodtam. Undorító hangot adott ki.

– a La Push-i banda.

-Van bandátok? – kérdeztem. Úgy éreztem, hogy ez úgy hangzott, mintha le lennék nyugózva.

Nevetett a reakción. – Nem olyan. Esküszöm ezek olyanok mintha elromlott volna a képernyő.

Nem provokálnak harcot, inkább felügyelik a békét. – prüszkölt – Ott volt az a srác valahonnan fentről a Makah rezervátumból, szintén nagydarab és félelmetes. Nos, az a szóbeszéd járta, hogy alkoholt árul a gyerekeknek és Sam Uley és a tanítványai elüldözték a földünkről. Mindig csak ez a földünk, meg a törzs, meg a büszkeség... ez egyre nevetségesebb. A legrosszabb az egészben hogy a tanács komolyan veszi őket. Embry mondta, hogy a tanács tulajdonképpen találkozik velem. – megrázta a fejét, az arca teli volt sértődöttséggel – Embry azt is hallotta Leah Clearwatertől, hogy

„patronusoknak” „védelmezőknek” nevezik magukat, vagy valami ilyesmi. Jacob ökölbe szorította a kezét, mintha meg akarna ütni valamit. Még sose láttam erről az oldaláról. Meglepődtem, hogy Sam Uley nevét hallottam. Nem akartam felidézni a képeket a rémálomból, ezért csak egy gyors megfigyelést tartottam, hogy eltérítsem a figyelmem. – Nem igazán kedveled őket.

-Látszik? – kérdezte szarkasztikusan.

-Nos... nem úgy hangzik mintha valami rosszat tettek volna. – Próbáltam lenyugtatni, hogy megint vidám legyen. – Csak egy idegesítő szenteskedő banda.

-Igen. Az idegesítő az jó szó. Mindig feltünösködnek – mint ez a sziklás dolog. Olyanok, mint... mint, nem is tudom. Mint a kemény csávók. Épp a boltnál lógtunk Embryvel és Quillel az előző félévben és jött Sam a követőivel, Jareddel és Paullal. Quil mondott valamit, te is tudod mekkora szája van, és felidegesítette Pault. A szemei tiszta sötétek lettek és furán mosolygott – nem is inkább csak kimutatta a fogait, minthogy mosolygott volna – és olyan volt mintha teljesen meg lenne örülve, remegett meg minden. De Sam Paul mellkasára tette a kezét és megrázta a fejét. Paul egy percig nézett rá aztán lenyugodott. Komolyan, olyan volt mintha Sam visszatartotta volna őt – mintha Paul széttépett volna minket, ha nem állítja le. – nyögte – Mint egy rossz western. Tudod, Sam egy elég nagy srác, 20 éves. De Paul meg csak 16, és alacsonyabb mint én és nem annyira széles a vállai, mint Quilnek. Szerintem bármelyikünk elbánt volna velem.

-Kemény fiúk. – helyesltem. Lelki szemeim előtt megjelent a kép, ahogy leírta őt, és ez valamire emlékeztetett... egy magas, sötét emberekből álló trióra akik nyugodtan és egymáshoz közel álltak az apám nappalijában. A kép oldalról látszódott, mert a fejemet a kanapéra tettem amíg Dr. Grandy és Charlei felém hajoltak... Ez lenne Sam bandája?

-Újra gyorsan kezdtem el beszélni, hogy eltereljem a figyelmem a rossz emlékektől. – Egy kicsit nem túl idős ez a Sam ezekhez a dolgokhoz?

-Igen. Úgy volt, hogy főiskolára megy, de itt maradt. És senki sem papolt neki emiatt. Az egész tanács kikapott amikor a nővérem elutasított egy részleges ösztöndíjat és férjhez ment. De ne, Sam Uley nem csinál semmi rosszat.

Az arca a szörnyűség ismeretlen vonalaiba torzult – szörnyűség vagy valami egészen más, amire nem jöttem rá először.

-Ez az egész tényleg elég idegesítő... és furcsa. De nem értem, hogy mért veszed ezt ennyire személyesen. – Az arcát figyeltem, abban reménykedve, hogy nem sértettem meg őt. Hirtelen lenyugodott és kibámult az ablakon.

-Pont most hagytad el a fordulót. – mondta. Végrehajtottam egy elég széles U kanyart, és majdnem nekimentem egy fának, amikor ráfordultam az útra.

-Kösz, hogy szóltál. – suttogtam, ahogy kibámultam az oldalablakon.

-Bocs, nem figyeltem.

Egy ideig csend volt.

-Most már megállhatsz bármikor. – mondta halkan.

Félrehúzódtam és leállítottam a motort. A fülem csengett az azt követő csendben. Mindketten kiszálltunk és Jacob hátra ment, hogy leszedje a bicikliket. Próbáltam olvasni az arckifejezését. Valami más zavarta. ???

Bátortalanul elmosolyodott, amikor odatolta hozzám a piros biciklit. – Boldog megkésített születésnapot. Kész vagy?

-Azt hiszem. – a bicikli hirtelen megijesztett, megfélemlített amikor rájöttem, hogy hamarosan rá kell ülnöm.

-Majd lassan megyünk. – ígérte meg. Óvatosan a kocsisárhányójának támasztottam a motort, míg ő hátrament a sajátjáért.

-Jake... - hezitáltam, miközben ő megkerülte a kocsit.

-Igen?

-Mi az ami ennyire zavar? Úgy értem, ezzel a Sam dologgal kapcsolatban. Van valami más is? – az arcát figyeltem. Grimaszolt, de nem látszott mérgesnek. Lenézett a piszkos cipőjére és újra meg újra nekiütötte a keréknek, mintha időt próbálna nyerni ezzel.

Majd sóhajtott. – Csak... ahogy velem bánnak. Teljesen kiakaszt. – A szavak most már ömlöttek. – Tudod, a tanács egyenlőnek tekint mindenkit, de ha volna egy vezető, akkor az az apám lenne. Soha nem jöttem rá, hogy mért kezelik úgy őt, ahogyan. Mért az ő véleménye számít a leginkább. Biztos van valami köze az nagyapámhoz, és az ő apjának az apjához. Az dédnagyapám, Ephraim Balck volt az utolsó törzsfőnök és talán ezért még mindig hallgatnak Billyre.

-De eddig olyan voltam, mint a többiek. Senki sem kezelt engem másképp... eddig.

Ez váratlanul ért. – Sam különlegesen bánik veled?

-Igen. – helyeselt, kétségbeesett szemekkel nézve rám. – Úgy néz rám, mintha várna valamire... mintha egy nap csatlakoznék a hülye bandájához. Sokkal több figyelmet szentel rám, mint a többi fiúra. Utálok.

-Nem kell csatlakoznod sehová. – A hangom teli volt méreggel. Ez igazán felizgatta Jacobot és ez felbőszített engem. Mégis mit képzelnek ezek a „védelmezők”, kik ők?

-Igen. – Még mindig a kocsikeréken dobolt a lábával.

-Mi? – Volt itt még valami.

Összehúzta a szemöldökét és így inkább szomorúnak és aggódónak nézett ki, mint mérgesnek. – Embry. Már egy ideje elkerül.

Úgy tűnt a dolgoknak nincs köze egymáshoz, de azon tűnődtem, én lennék-e az oka ennek

– Túl sokat lógsz velem. – emlékeztettem rá, egy kicsit önzőnek éreztem magam. Kisajátítottam őt.

-Nem, ez nem így van. Nem csak velem – Quilt is kerüli és úgy mindenkit. Embry kihagyott egy hetet a suliból, de sose volt otthon, amikor meg akartuk látogatni. És amikor visszajött, úgy nézett ki... úgy nézett ki, mint aki meg van örülve. Félelmetes volt. Quil és én megpróbáltuk rávenni, hogy mondja el mi a baja, de egyikünket sem avatta be.

Jacobra néztem és aggódva ráharaptam az ajkamra – tényleg meg volt ijedve. De ő nem nézett rám. A saját lábát figyelte, ahogy a kereket rugdossa, mintha az valaki máshoz tartozna. Sokkal gyorsabban rugdalt.

-Aztán ezen a héten, szinte a semmiből Embry Sammal és a többiekkel lógott. Ma is kint volt a sziklánál. – A hangja halk volt és feszült.

Aztán végre rám nézett. – Bella, sokkal jobban idegesítette őt a banda, mint engem. Semmit nem akart csinálni velük. És most Embry úgy követi Samet, mintha valami kultuszhoz csatlakozott volna.

-És ugyan ez volt Paullal. Pontosan ugyan ez. Egyáltalán nem voltak barátok Sammel. Aztán pár hétig kimaradt a suliból és amikor visszajött hirtelen már Sam tulajdona lett. Nem tudom mit jelent mindez. Nem tudom kitalálni, pedig úgy érzem ki kéne, mert Embry a barátom és... Sam furcsán néz rám... és... – Elakadt.

-Beszéltél már erről Billyvel? – kérdeztem. Az ijedtsége rám is áterjedt. Teljesen kirázott a hideg. Most már düh sugárzott az arcából.

– Igen – prüszkölte – Nagy segítség volt.

-Mit mondott?

Jacob arca szarkasztikus volt és amikor beszélni kezdett a hangja olyan mély lett, mint az apjáé. –

Nincs semmi, ami miatt aggódnod kéne, Jacob. Pár év múlva, ha nem... nos, majd később

elmagyarázom. – Aztán a hangja már a sajátja volt. – Mégis mire következtessenek ebből? Azt próbálta elmondani, hogy ez egy idióta pubertás, serdülőkori dolog? Ez valami más. Valami rossz.

Ráharapott az alsó ajkára és ökolbe szorította a kezét. Úgy nézett ki, mint aki mindjárt elsírja magát. Ösztönösen átöleltem őt, átkarolva a derekát és az arcomat a mellkasához szorítottam. Olyan magas volt. Úgy érezte magam, mint egy gyerek, aki egy felnőttet ölelget.

-Ó, Jake, minden rendben lesz! – ígértem – Ha rosszabbra fordul a helyzet, gyere hozzánk nyugodtan és élj velünk, Charlival és velem. Ne félj, majd csak kitalálunk valamit!

Egy ideig nem mozdult és aztán hosszú karjaival átölelt. – Kösz, Bella. – A hangja még rekedtebb volt, mint általában.

Egy pillanatig így álltunk és ez egyáltalán nem borított ki; sőt, tulajdonképpen kényelmesen éreztem magam. Nem olyan érzés volt, mint amikor legutoljára öleltek meg így. Ez barátság volt. És Jacob olyan meleg volt. Furcsa érzés volt számomra, ennyire közel lenni – inkább érzelmileg, mint testileg, bár a fizikai kontaktus is furcsa volt – egy másik emberi lényhez. Nem éppen ez volt a megszokott stílusom. Nem túl könnyen nyíltam meg az embereknek, még ezen az alapvető szinten sem. Nem emberi lényeknek.

-Ha mindig így fogsz reagálni, akkor sokkal gyakrabban fogok kiakadni. – Jacob hangja könnyű volt, ismét normális és a nevetése a fülemnél zengett. Az ujjai megérintették a hajamat, lágyan és bátortalanul. Nos, barátság volt részemről. Gyorsan elhúzódtam és együtt nevettem vele, de eltökéltem, hogy mindent visszaállítok a régi perspektívába.

-Nehéz elhinni, hogy két évvel idősebb vagyok nálad. – mondtam, kihangsúlyozva az idősebb szót. – Törpének érzem magam melletted. – Tényleg ki kellett nyújtanom a nyakam, ennyire közel állva hozzá.

-Természetesen elfelejtetted, hogy már a negyvenes éveimben járok.

-Ó, igazad van.

Megveregette a fejem.

– Olyan vagy, mint egy baba. – ugratott – Egy porcelán baba.

A szemeimet forgattam és egy lépéssel hátrébb álltam. – Ne kezdjük megint ezt az albínós baromságot.

-Komolyan, Bella, ennyire biztos vagy benne? – A vörös karját az enyém mellé tette. A különbség hízelt volt. – Soha nem láttam még nálad sápadtabb embert... , kivéve – Elharapta a mondatot és én meg félrenéztem. Próbáltam nem megérteni azt, hogy mit akart mondani.

-Akkor motorozunk, vagy sem?

-Csináljuk. – helyeselt, sokkal lelkesebben, mint amilyen fél perccel ezelőtt voltam. A befejezetlen mondata emlékeztetett arra, hogy mért vagyok itt.

8. fejezet: Adrenalin

„Oké, hol a kuplungod?”

A fogantyúra mutattam a bal oldali kormánykerekenél. Hiba volt elengedni a fogást. A nehéz motorbicikli imbolygott alattam, azzal fenyegetve, hogy lelök az egyik oldalra. Újra megragadtam a kart, próbálva egyenesen tartani.

„Jacob, ez nem fog fennmaradni,” panaszkodtam.

„De fog, amikor mozgásba lendülsz,” ígérte. „Most, hol a féked?”

„A jobb lábam mögött.”

„Rossz.”

Megragadta a jobb kezem és ujjammal körbefogta a fogantyút a gázadagoló felett.

„De azt mondtad--”

„Ez az a fék, amit akarsz. Ne használd a hátsó féket most, az majd későbbre, amikor tudod, hogy mit csinálsz.”

„Ez nem hangzik jól,” mondtam gyanakodva. „Nem mindkét fék ugyanolyan fontos?”

„Felejtse el a hátsó féket, oké? Itt--” Körbecsomagolta kezével az enyémet és leszorította velem a kart. „Így tudsz fékezni. Ne felejtse el!” Szorította meg újra a kezem.

„Jó,” értettem egyet.

„Gázpedál?”

Elfordultam a jobb oldali markolathoz.

„Sebességváltó?”

Megböktem a váltót a bal vádlímmal.

„Nagyon jó. Azt hiszem minden részt megtanultál. Most már csak mozgásba kell hoznod.”

„Uh-huh,” motyogtam, félve többet mondani. A gyomrom furcsán eltorzult és azt hiszem a hangom is megtörhetett. Rettogtam. Próbáltam mondani magamnak, hogy a félelem értelmetlen. Már túléltem a legrosszabb dolgot, ami lehetséges. Összehasonlítva azzal, miért kéne engem bárminek megfélemlítenie most? Képesnek kellene a halál arcába néznie és nevetnie.

A gyomrom nem vette meg.

Lebámultam a koszos út hosszú sávjára, amit minden oldaláról sűrű, ködös zöld borított. Az út homokos volt és nyirkos. Jobb, mint a sár.

„Szeretném, ha lenyomva tartanád a kuplungot,” utasított Jacob.

Körbefontam az ujjaimat a kuplungon.

„Most ez döntő, Bella,” hangsúlyozta Jacob. „Ne engedd el azt, oké? Azt akarom, hogy tettesd azt, hogy egy élő gránátot adtam. Az érintkezőláb kint van és te fogod le azt.”

Szorosabban szorítottam.

„Jó. Gondolod, be tudod rúgni a kart?”

„Ha megmozdítom a lábam, leesek,” mondtam neki a csikorgó fogaimon keresztül, és az ujjaim körbeszorították az élő gránátomat.

„Oké, megcsinálom. Ne engedd el a kuplungot!”

Hátrébb lépett és akkor hirtelen lerántotta a lábát a pedálról. Volt egy rövid hasító zaj, és a tolóereje megremegtetta a biciklit. Elkezdtem oldalra esni, de Jake elkapta a motorbiciklit mielőtt az a földre lökött volna.

„Maradj így,” bátorított. „Még mindig meg van a kuplung?”

„Igen,” ziháltam.

„Helyezd el a lábaidat—újra megpróbálom.” De az ülés hátuljára rakta a kezét, csak a biztonság kedvéért.

Még négy rúgásba tellett mielőtt az gyújtást kapott. Éreztem, ahogy a motor morog alattam, mint egy dühös állat. Addig markoltam a kuplungot míg az ujjaim meg nem fájdtak.

„Próbáld ki a gázpedált,” javasolta. „Nagyon könnyedén. És ne engedd el a kuplungot!”

Habozva elfordítottam a jobboldali fogantyút. Bár a mozdulat apró volt, a bicikli morgott alattam.

Most mérgesnek és éhesnek hangzott. Jacob mély elégedettséggel mosolygott.

„Emlékszel, hogy kell első sebességbe rakni?” kérdezte.

„Igen.”

„Nos, rajta, csináld!”

„Oké.”

Várt pár pillanatig.

„Bal láb,” súgta.

„Tudom,” mondtam egy mély lélegzetet véve.

„Biztos vagy benne, hogy ezt akarod csinálni?” kérdezte Jacob. „Ijedtnek tűnsz.”

„Jól vagyok,” csattantam fel. Elsőre lerúgtam a gázpedált.

„Nagyon jó,” dicsért meg. „Most pedig, nagyon finoman, ereszd ki a kuplungot.”

Tett egy lépést hátra a biciklitől.

„Azt szeretnéd, ha elengedném a gránátot?” kérdeztem hitetlenkedve. Nem csoda, hogy hátrált.

„Így tudsz elindulni, Bella. Csak csináld, apránként!”

Ahogy elkezdtem a fogásomon enyhíteni, sokkolva szakított meg a hang, ami nem a mellettem álló fiúhoz tartozott.

„Ez vakmerő és gyerekes és ostoba, Bella,” füstölgött a bársonyos hang.

„Oh!” ziháltam és a kezeim leestek a kuplungról.

A motorbicikli akadozva elindult alattam, előrerántva engem és aztán a földre omlott, félig rám. A dörmögő motor lefulladva megállt.

„Bella?” Jacob könnyedén lerántotta rólam a nehéz biciklit. „Magsérültél?”

De én nem figyeltem.

„Én megmondtam,” morogta a tökéletes hang kristálytisztán.

„Bella?” Jacob megrázta a vállamat.

„Jól vagyok,” dörmögtem kábultan.

Több mint jól. A hang a fejemben visszatért. Még mindig csengett a füleimben—lágú, bársonyos visszhangok.

Az agyam gyorsan végigszaladt a lehetőségeken. Itt nincs semmi jártasságom---az úton, amit sose láttam, csinálni valami, amit eddig sose csináltam---semmi deja vu. Tehát a hallucinációk valami más által kell, hogy kiváltódjanak... Éreztem, ahogy az adrenalin végigfutott az ereimen újra, és azt hiszem megtaláltam a választ. Az adrenalin és a veszély valamiféle kombinációja, vagy talán csak a hülyeség. Jacob felhúzott a lábaimra.

„Megütötte a fejed?” kérdezte.

„Nem hiszem.” Megráztam hátra és előre, ellenőrzésképp. „Ugye nem bántottam a biciklit?” Ez a gondolat aggasztott engem. Nyugtalan voltam, hogy megint kipróbálhassam, most azonnal. Vakmerőnek lenni jobban kifizetődő, mint gondoltam. Csalás elfelejtve. Talán megtaláltam a módját annak, hogy hogyan idézzem elő a hallucinációkat—ez most sokkal fontosabb.

„Nem. Te csak leállítottad a motort,” mondta Jacob, megszakítva a gyors spekulációm. „Túl gyorsan engedted el a kuplungot.”

Bólintottam. „Próbáljuk meg újra!”

„Biztos vagy benne?” kérdezte Jacob.

„Feltétlen.”

Ez alkalommal én magam próbáltam meg lerúgni a kart. Ez bonyolult volt; egy kicsit ugranom kellett, hogy elég erővel csapjam le a pedált, és minden alkalommal, amikor ezt megtettem, a bicikli megpróbált ledönteni. Jacob kezei a kormánykerék felett lebegtek, készen arra, hogy elkapjanak engem, amikor szükségem van rájuk.

Számos jó próbálkozásba és még több rossz próbálkozásba telt, mielőtt a motor beindult és életbe üvöltötte magát alattam. Emlékezve arra, hogy tartsam a gránátot, megpörgettem a gázpedált kísérletképpen. Az felmorgott a legkisebb érintésre. A mosolyom most már a Jacobén tükröződött.

„Óvatosan a kuplunggal,” emlékeztetett.

„Meg akarod ölni magad? Ez az, amiről ez az egész szól?” beszélt újra a másik hang, a hanghordozása szigorú volt.

Szilárdan mosolyogtam—még mindig működött—és semmibe vettem a kérdést. Jacob nem engedni, hogy bármi komoly történjen velem.

„Menj haza Charlie-hoz,” utasított a hang. A tiszta szépsége ámulatba ejtett engem. Nem engedhetem, hogy az emlékezetem elveszítse ezt, nem számít milyen áron.

„Engedd fel lassan,” bátorított Jacob.

„Az lesz,” mondtam. Egy kicsit zavart, amikor észrevettem, hogy mindkettőjüknek válaszolok.

A hang a fejemben morgott a motorzaj ellen.

Próbáltam koncentrálni ez alkalommal, nem engedni a hangnak, nehogy megint megijesszen. Pár fokkal lazítottam a kezemen. Hirtelen a bicikli sebességet kapott és tovarántott.

És repültem.

Volt szél, ami azelőtt nem volt, ami a bőrömet a koponyám ellen fújta és hátam mögé dobta a hajamat elég erővel ahhoz, hogy úgy érezzem, mintha valaki húzgálná. Úgy éreztem a gyomrom hátul maradt a kezdőpontnál; az adrenalin végigszaladt a testemen, bizseregve az ereimben. A fák sietve elhagytak engem, zöld falként elhomályosodva.

De ez csak első sebesség volt. A lábam viszkedett a sebességváltó felé, amikor több gázt adtam.

„Ne, Bella!” parancsolta a dühös, mézédés hang a fülemben. „Figyelj arra, mit csinálsz!”

Ez eltérített eléggé a sebességtől, hogy észrevegyem, hogy az út elkezdett lassan balra kanyarodni, és én még mindig egyenesen mentem. Jacob nem mondta, hogy kell fordulni.

„Fék, fék,” mormogtam magamnak, és ösztönösen lecsaptam a bal lábammal, mintha a járgányomban lennék.

A bicikli hirtelenen ingataggá vált alattam, először az egyik oldalra dőlöngélve, aztán a másikra.

Tovább vonszolt engem a zöld fal felé, és én túl gyorsan mentem. Megpróbáltam elfordítani a kormányt a másik irányba, és az azonnali súlyeltolódás a föld felé tolt a biciklit, még mindig a fák felé sodorva.

A motorbicikli megint rajtam landolt, hangosan ordítva, áthúzza engem a nedves homokon, amíg valami állandóba nem ütköztem. Nem láttam. Az arcom összekeveredett a mohával. Próbáltam felemelni a fejem, de volt valami az utamban.

Szédültem és összezavarodtam. Úgy hangzott, mintha három dolog kuszálódott volna össze—a bicikli rajtam, a hang a fejemben, és valami más...

„Bella!” kiáltotta Jacob, és hallottam, ahogy a másik bicikli moraja megszakad.

A motorbicikli nem szegezett többé a földnek, és én körbefordultam levegőért. Minden morgás elnémult.

„Wow,” mormoltam. Megborzongtam. Ennek annak kellett lennie, a receptnek a hallucinációkhoz--- adrenalin meg baklövés meg hülyeség. Valami ehhez közeli, valahogyan.

„Bella!” hajolt felém nyugtalanul Jacob. „Bella, életben vagy?”

„Jól vagyok!” lelkesedtem. Behajlítottam a kezeimet és lábaimat. Minden pontosan működőképesnek tűnt. „Csináljuk újra!”

„Nem hinném.” hangoztatta még mindig aggódva Jacob. „Azt hiszem, jobb, ha kórházba szállítalak először.

„Mevagyok.”

„Um, Bella? Van egy nagy vágás a homlokodon, és ömlik belőle a vér,” tájékoztatott.

Odaütöttem kezemmel a fejemre. Épp eléggé, az nedves és ragadós volt. Semmit nem éreztem, csak a nyirkos moha szagát az arcomon, és az visszatartotta a hányingert.

„Oh, sajnálom Jacob!” Erősen leszorítottam a mély sebet, mintha vissza tudnám erőszakolni a vért a fejembe.

„Miért kérsz elnézést a vérzésért? csodálkozott, ahogy hosszú karját a derekam köré fonta és talpra állított. „Menjünk! Én vezetek!” kinyújtva kezét a kulcsokért.

„Mi lesz a biciklikkel?” kérdeztem, átadva neki őket.

Egy pillanatig gondolkozott. „Várj itt. És vedd el ezt.” Levette a pólóját, ami már vérrel volt pöttyözve és odadobta nekem. Összetekertem és szorosan a homlokomhoz tartottam. Elkezdtem érezni a vér szagát; mélyeket lélegeztem a számon keresztül és próbáltam valami másra koncentrálni.

Jacob felugrott a fekete motorbiciklire, elsőre beindította, és visszasietett az útra, homokot és kavicsokat permetezve maga után. Kisportoltak és profinak nézett ki, ahogy a kormánykerék fel hajolt, alacsony fejjel, előre nézve, csillogó haja csapkodta a rézsínű bőrét a hátán. A szemeim irigykedve szűkültek össze. Biztos voltam benne, hogy én nem így néztem ki az én motoromon.

Meglepődtem, hogy milyen messzire elmentem. Alig láttam Jacobot a távolban, amikor végre elért a járgányhoz. Feldobta a biciklit a csomagtartóra és a vezetőüléshez sietett.

Tényleg nem éreztem rosszul magam, amikor ő siettében, hogy visszajöjjön hozzám megpróbálta kihízelegni a fülsüketítő motorzörgést. A fejem kissé szúrt, és a gyomrom nyugtalan volt, de a vágás nem volt komoly. Feji sebek jobban véreznek, mint a többi. Sietsége nem volt szükséges.

Jacob hagyta járni a motort, ahogy visszasietett hozzám, megint körbefonva karjával a derekam.

„Oké, tegyük vissza a járgányra.”

„Én őszintén jól vagyok,” biztosítottam őt, amikor segített beszállni. „Ne izgasd fel magad! Ez csak egy kis vér.”

„Csak nagyon sok vér,” hallottam őt dörmögni, ahogy visszament az én biciklimért.

„Most, gondoljuk ezt át ezt egy pillanatra,” kezdtem, mikor visszaért. „Ha elviszel a sürgősségre csak így, Charlie biztos, hogy hallani fog róla.” pillantottam le a farmeromba préselt homokra és piszokra.

„Bella, azt hiszem neked öltésekre van szükséged. Nem hagyom hogy elvérezz.”

„Nem fogok,” ígértem. „Vigyük először vissza a bicikliket, és ezután megállunk a házamnál, így megszabadulhatunk a bizonyítékoktól, mielőtt a kórházba mennénk.”

„Mi lesz Charlie-val?”

„Azt mondta, hogy dolgoznia kell.”

„Teljesen biztos vagy benne?”

„Bízz bennem! Könnyen vérző típus vagyok. Ez nem annyira szörnyű, mint amilyenek látszik.”

Jacob nem volt boldog—az egész szája lefelé görbült egy nem jellemző rosszállásba—de nem akarta, hogy bajba kerüljek. Kibámultam az ablakon, a tönkrement pólóját a fejemhez tartva, mialatt ő Forksba vitt.

A motorbicikli jobb volt, mint amiről álmodtam. Az eredeti célt szolgálta. Csaltam—megszegve az ígéretemet. Talán gyorsan végeznek velem a sürgősségin és megpróbálhatnám újra ma este.

Lesietni az úton így csodálatos volt. A szél érzete az arcomon, a sebesség és a szabadság... a múltbéli életre emlékeztetett engem, átrepülni a sűrű erdőn út nélkül, hátizsákként, amíg Ő futott—megszüntem gondolkodni akkor ott, hagyva, hogy az emlék megtörjön hirtelen gyöttrődéssel. Összerándultam.

„Még mindig jól vagy?” ellenőrizte Jacob.

„Aha.” Próbáltam olyan meggyőző lenni, mint azelőtt.

„Mindenesetre,” tette hozzá. „Ki fogom kötni a lábfékedet ma este.”

Othton, először elmentem megnézni magamat a tükörben; meglehetősen hátborzongató volt. A vér vastag csíkokban rászáradt az arcomra és a nyakamra, összegubancolódva a sáros hajamban. Megvizsgáltam magam klinikailag, azt tetetve, hogy a vér csak festék, így az nem háborgatta a gyomromat. A számon keresztül lélegeztem és így rendben volt.

Lemostam amennyire csak tudtam. Aztán elrejtettem a szennyes, véres ruháimat a szennyestartó aljára, felvéve egy új farmert és egy begombolós inget (azt nem kellett a fejemen áthúzni) olyan óvatosan, ahogy csak tudtam. Mindezt egy kézzel intéztem el, úgy, hogy minden ruhám vérmentes maradt.

„Siess,” hívott Jacob.

„Oké,oké,” kiabáltam vissza. Azután, hogy megbizonyosodtam, hogy semmi rendetlenséget nem hagytam magam után, a földszintre mentem.

„Hogy nézek ki?” kérdeztem őt.

„Jobban,” ismerte el.

„De úgy nézek ki, mint aki megbotlott a garázsodban és beverte a fejét a kalapácsba?”

„Persze, gondolom.”

„Akkor menjünk!”

Jacob sietve kitessékelt az ajtón és megint ragaszkodott a vezetéshez. Félúton voltunk a kórházba, amikor észrevettem, hogy még mindig póló nélkül van.

Bűnösen összeráncoltam a homlokom. „Hoznunk kellett volna a kabátod.”

„Az elárult volna minket,” ugratott. „Mindamellet, nincs hideg.”

„Viccelsz?” Borzongtam és kinyúltam, hogy felkapcsoljam a fűtést.

Néztem Jacobot, hogy lássam, ha csak a kemény legényt játssza, így nem aggódtam, elég kényelmesen érezte magát. Az egyik kezét az ülés hátuljára tette, bár én összekuporodtam, hogy melegen tartsam magam.

Jacob tényleg idősebbnek nézett ki, mint tizenhat—nem kifejezetten 40, de talán idősebbnek, mint én. Quil-en nincs sokkal több izomkötegből, de mindazért Jacob állítja, hogy ő csak csontváz. Az izmok hosszú, szívós fajtából voltak, de mindenképpen ott voltak a sima bőr alatt. A bőre olyan szép színű volt, hogy féltékennyé tett.

Jacob észrevette a részletekbe menő vizsgálatomat.

„Mi az?” kérdezte, hirtelen öntudattal.

„Semmi. Csak nem vettem észre korábban. Tudod, hogy afféle szép vagy?”

Miután a szavak kicsúsztak, aggódtam, hogy talán rosszul értelmezi az ösztönző észrevételemet.

De Jacob csak forgatta a szemét. „Nagyon erősen beütötted a fejed, ugye?”

„Nem viccelek.”

„Nos, akkor, afféle köszönöm.”

Vigyoroztam. „Afféle szívesen.”

7 öltés kellett, hogy bezárják a vágást a homlokomon. A helyi érzéstelenítő szúrás után nem volt fájdalom a műveletben. Jacob fogta a kezem, amíg Dr. Snow varrt, én pedig próbáltam nem arra gondolni, hogy miért ironikus is ez.

Örök időig a kórházban voltunk. Mire végeztem, ki kellett dobnom Jacobot otthon és visszasietnem, hogy vacsorát főzzek Charlie-nak. Charlie úgy tűnt bevette a történetemet arról, hogy elestem Jacob garázsában. Elvégre nem úgy nézett ki, hogy én ne lettem volna képes bevinni magamat a sürgősségire az előbb, nem több segítséggel, mint a saját lábam.

Ez az este nem volt olyan rossz, mint az első, miután hallottam a tökéletes hangot Port Angeles-ben. A lyuk visszatért, mint mindig, mikor távol voltam Jacob-tól, de nem lüktetett olyan nagyon a szélek körül. Már előre elterveztem, hogy várni fogom az érzéki csalódást, és ez egy elterelés volt. Azt is tudtam, hogy jobban fogom érezni magam, amikor Jacobbal lehetek megint. Ez könnyebbé tette az üres lyuk és az ismerős fájdalom hordozását; megkönnyebbülés volt kilátásban. A rémálom is, vesztett egy kicsit a befolyásából. Elborzadtam az értéktelenségtől, mint mindig, de furcsán türelmetlen is voltam, amint vártam a pillanatra, ami sikoltozva küld engem a tudatosságba. Tudtam, hogy a rémálomnak vége kell, hogy legyen.

A következő szerdán, mielőtt hazaérhettem volna a sürgősségiről, Dr. Gerandy felhívta apámat, hogy figyelmeztesse, lehetséges, hogy agyrázkódásom van és azt tanácsolta neki, hogy minden második órában ébresszen fel az éjszaka, hogy meggyőződjön róla, semmi komoly. Charlie szeme gyanakvóan összeszűkült a gyenge magyarázatomra arról, hogy megint megbotlottam.

„Talán teljesen távol kéne maradnod a garázstól, Bella,” javasolta aznap este, vacsora közben. Bepánikoltam, aggódva, hogy Charlie azon van, lefektet valamiféle rendeletet, ami megtiltja La Push-t, következésképpen a motorkerékpáromat. És én nem adom fel—a legcsodálatosabb hallucinációm volt ma. A bársonyhangú káprázatomban kiabált velem majdnem minden öt percben, mielőtt túl hirtelen húztam volna be a féket és kilöttem volna magamat egy fára. Elviselek bármilyen fájdalmat, amit ez okoz nekem ma este, egyetlen zokszó nélkül.

„Ez nem a garázsban történt,” tiltakoztam gyorsan. „Túráztunk és megbotlottam egy kőben.”

„Mióta túrázol te?” kérdezte Charlie kételkedően.

„Dolgozni Newton-éknál egyben egy kikötés, hogy kirándulj néha,” mutattam rá. „Ha minden napot azzal töltesz, hogy kültéri értékeket árulsz, végül kíváncsivá válsz.”

Charlie mereven bámult rám, meggyőzetlenül.

„Óvatosabb leszek,” ígértem, titokban az asztal alatt keresztbe téve az ujjaimat.

„Nem bánom, ha ott túrázol La Push körül, de maradj közel a városhoz, oké?”

„Miért?”

„Nos, kaptunk egy csomó panaszt a vadvilágról mostanában. Az erdészeti osztály meg fog győződni róluk, de addig is...”

„Oh, a nagy medve,” mondtam, hirtelen megértve. „Ja, pár kiránduló, akik bejöttek Newton-ékhoz, látták. Gondolod, hogy tényleg valami óriás mutáns grizzly van odakint?”

Összeráncolta a homlokát. „Valami van. Maradj közel a városhoz, oké?”

„Persze, persze,” mondtam gyorsan. Nem látszott teljesen megbékéltnek.

„Charlie kezd kíváncsiskodó lenni,” panasztam Jacob-nak, amikor felvettem őt pénteken, sulis után.

„Talán kicsit jegelnünk kéne a dolgot a motorokkal.” Látta az ellenző kifejezésemet, ezért hozzátette,

„Legalább körülbelül egy hétig. Távol tudsz maradni a kórháztól egy hétig, igaz?”

„Mit fogunk csinálni akkor?” ragadtam meg.

Jókedvűen mosolygott. „Amit csak akarsz.”

Egy percre gondolkodtam ezen—azon, hogy mit akarok.

Utáltam a gondolatot, hogy elveszítsem éppen azon emlékekhez való közelség rövid másodperceit, amik nem fájtak—az egyetlen, ami magától jött, anélkül, hogy tudatosan gondoltam volna rá. Ha nincsenek a biciklik, akkor fogok találni valamilyen másik utat a veszélyhez és az adrenalinhoz, és ez komoly gondolkodást és kreativitást fog igényelni. Semmit se csinálni időközben nem volt megnyerő. Feltételezem, hogy megint depressziós leszek, még Jake-vel is? Elfoglaltnak kell maradnom.

Talán van valami más mód, valami más recept...valami más hely.

A ház egy hiba volt, természetesen. De az ő jelenléte valahova oda van bélyegezve, valahova máshova, mint bennem. Kell lennie egy helynek, ahol valóságosabbnak tűnik, mint az összes ismerős terepen, ami zsúfolva van más emberi emlékekkel.

Csak egy helyre tudtam gondolni, ami az igazságot hordozza. Egy helyre, ami mindig hozzá fog tartozni és senki máshoz. A varázslatos helyre, tele fénnel. A gyönyörű mező, amit életemben csak egyszer láttam, megvilágítva napsütés és a bőrének ragyogása által.

Az ötletnek volt egy nagy lehetséges hátulütője—lehet, hogy veszélyesen fájdalmas lesz. A mellkasom fájt az ürességtől, már attól is, ha csak rágondoltam. Nehéz volt egyenesen állni, nem elhagyni magam. De biztosan, minden hely közül ott, hallani fogom a hangját. És már úgyis mondtam Charlie-nak, hogy túrázok...

„Mire gondolsz ilyen erősen?” kérdezte Jacob.

„Nos...” kezdtem lassan. „Megtaláltam egyszer ezt a helyet az erdőben—átjöttem rajta, amikor, um, kirándultam. Egy kis mező, a legszebb hely. Nem tudom, hogy megint le tudnám-e nyomozni egyedül. Mindenképpen beletelne pár próbálkozásba...”

„Használhatnánk iránytűt és egy rácszott térképmintát,” mondta Jacob magabiztos segítőkészséggel.

„Tudod, hogy honnan indultál?”

„Igen, épp főcsapás alól, ahol az 1-10-es véget ér. Főként dél fele mentem, azt hiszem.”

„Klassz. Meg fogjuk találni!” Mint mindig, Jacob benn volt akármiben, amit akartam. Nem számított mennyire furcsa is volt az.

Így szombat délután felpróbáltam az új túrabakancsomat—amit aznap reggel szereztem be, az első alkalommal felhasználva a 20 százalékos alkalmazotti kedvezményemet—megragadtam az új topográfiai térképet az Olympic Peninsuláról és La Pushba vezettem.

Nem kezdtük el azonnal; először, Jacob szétterpeszkedett a nappali padlóján—elfoglalva az egész szobát—és egy teljes húsz percen keresztül, egy bonyolult hálózatot rajzolt a térkép jelmagyarázatain keresztül, amíg én letelepedtem a konyhaszékre és Billyvel beszéltem. Billy egyáltalán nem tűnt aggódónak a mi megtervezett kirándulásunkat illetően. Meglepődtem, hogy Jacob elmondta neki, merre megyünk, a medvét látó, fontoskodó embereknek hitelt nem adva. Meg akartam kérni Billyt, hogy nem mondjon semmit erről Charlienak, de attól féltem, hogy a kérésem az ellenkező eredményt érné el.

„Talán látni fogunk egy szuper medvét,” viccelt Jacob, a tervezetére nézve.

Gyorsan Billyre pillantottam, Charlie-féle reakciótól féltre.

De Billy csak nevetett a fián. „Talán vinned kéne egy csupor mézet, szükség esetén.”

Jacob kuncogott. „Remélem az új bakancsaid gyorsak Bella. Egy kis csupor méz nem fog sokáig lefoglalni egy éhes medvét.”

„Nekem csak nálad kell gyorsabbnak lennem.”

„Sok szerencsét hozzá!” mondta Jacob, körözve a szemével, mialatt újra összehajtogatta a térképet.

„Gyerünk!”

„Érezteek jól magatokat!” dörmögte Billy, a hűtőszekrény felé kerekedve.

Charlieval nem nehéz együtt élni, de nekem úgy látszott, hogy Jacobnak még könnyebb dolga van, mint nekem.

A koszos út legvégéig vezettem, a jelzés közelében megállva, ami jelezte a főösvény kezdetét. Már régen volt, mióta itt voltam és a gyomrom idegesen reagált. Ez lehet, hogy egy nagyon rossz dolog. De megéri, ha hallhatom őt.

Kiszálltam és megvizsgáltam a sűrű zöld falat.

„Erre mentem,” mormogtam, egyenesen előre mutatva.

„Hmm,” motyogta Jake.

„Mi az?”

Megvizsgálta az irányt, ahova mutattam, aztán a tisztán észrevehető ösvényt, majd vissza.

„Én ösvényjáró típusnak gondoltalak.”

„Én nem.” Zordul mosolyogtam. „Lázadó vagyok.”

Nevetett és aztán kihúzta a térképet.

„Adj egy másodpercet.” Szakértő módon tartotta az iránytűt, körbeforgatva a térképet addig, amíg az arra nem szegeződött, amire ő akarta.

„Oké—első vonal a hálón. Akkor csináljuk!”

Elmondhatom, hogy lelassítottam Jacobot, de ő nem panaszkodott. Próbáltam nem elidőzni az utolsó túrámon, amikor az erdő ezen részén mentem keresztül, egy teljesen más társasággal.

A normális emlékek még mindig veszélyesek voltak. Ha engedem magamnak, hogy baklövést kövessek el, azzal fog végződni, hogy a karjaim megragadják a mellkasomat, hogy egyben tartás, zihálnék a levegőért és ezt hogy magyaráznám meg Jacobnak?

Ez nem volt olyan nehéz, mint gondoltam, hogy megőrizzem a jelenre való koncentrálságomat. Az erdő sokkal inkább a félsziget egy másik részének nézett ki, és Jacob mérhetetlenül más hangulatot állított be.

Jókedvűen fütyörészett egy ismeretlen dallamot, lengette a kezét és könnyedén mozgott a durva aljnövényzeten keresztül. Az árnyékok nem tűntek olyan sötétnek, mint általában. Nem az én személyes napommal menetelve.

Jacob ellenőrizte az iránytűt minden pár percben, egyenes vonalban tartva minket a hálójának egyik sugarában. Tényleg úgy nézett ki, mint aki ért hozzá, mit csinál. Bókolni akartam neki, de visszafogtam magam. Semmi kétség, hozzátett még néhány évet az ő képzeletbeli korához.

Az elmém vándorolt, amíg sétáltunk és kíváncsivá váltam. Nem felejtettem el a beszélgetést, amit a tengeri sziklákról tettünk—vártam rá, hogy felhozza, de nem úgy nézett ki, hogy ez be fog következni.

„Hé... Jake?” kérdeztem tétován.

„Igen?”

„Hogy vannak a dolgok... Embryvel? Visszatért normálisba már?”

Jacob egy percig néma volt, hosszú lépésekkel még mindig tovább mozogva. Amikor 10 lábnyira elől volt, megállt, hogy megvárjon.

„Nem. Nem lett normális,” mondta Jacob, mikor utolértem őt, a szája széle legörbült. Nem kezdett el újra sétálni. Hirtelen megbántam, hogy felhoztam.

„Még mindig Sammel.”

„Upsz.”

Karját a vállam köré helyezte, és annyira aggódalmasan nézett, hogy nem tudtam játékosan lerázni azt, mint ahogy azt talán más esetben.

„Még mindig különösen néznek rád?” mondtam félig suttogva.

Jacob keresztülbámult a fákon. „Néha.”

„És Billy?”

„Olyan hasznos, mint eddig,” mondta keserű, mérges hangon, ami zavart engem.

„A kanapénk mindig nyitva áll előtted,” ajánlottam fel.

Nevetett, kitörve a természetellenes lehangoltságból. „De a helyzetre való tekintettel, ez Charliet is beiktatná—amikor Billy hívja a rendőrséget, hogy jelentse az emberrablást.

Én is nevettem, örülve, hogy Jacob visszatért a normális kerékvágásba.

Megálltunk, amikor Jacob azt mondta, hogy hat mérföldet mentünk, levágtunk nyugatra egy kis időre, és a hálózatának újabb vonalán haladtunk tovább. Minden ugyanúgy nézett ki, mint idefelé, és az az érzésem volt, hogy a buta keresésem eléggé halálra van ítélve. Egyre jobban elismertem, mikor elkezdett sötétedni, és a naptalan nap elhalványult csillagtalan éjszakába, de Jacob annál magabiztosabb volt.

„Amíg biztos vagy benne, hogy a jó helyről kezdtük...” pillantott le rám.

„Igen. Biztos vagyok.”

„Akkor meg fogjuk találni,” ígérte, megragadva a kezem és áthúzva engem a páfránytömegben. A másik oldalon volt a járgányom. Ő büszkén tovább gesztikulált. „Bízz bennem!”

„Jó van!” ismertem el. „A következő alkalommal hozunk zseblámpákat is.”

„Mostantól mentsük meg a vasárnapokat a kirándulástól. Nem tudtam, hogy ilyen lassú vagy.”

Visszarántottam a kezemet és átrappoltam a vezetőüléshez, amíg ő a reakción kuncogott.

„Tehát vevő vagy egy következő próbálkozásra holnap?” kérdezte, becsúsztatva az anyósülésre.

„Persze. Kivéve, ha nélkülem akarsz menni, így nem tartóztatlak fel az én törpejárásommal.”

„Túlélem,” biztosított. „Ha megint túrunk, lehet, hogy szeretnél szert tenni egy kis vakondprémre. Fogadok, hogy már most nyomnak azok az új csizmák.”

„Egy kicsit,” ismertem el. Úgy éreztem, hogy több rajtam a vízhólyag, mint amennyi elférne.

„Remélem látjuk a medvét holnap. Egy kissé csalódott vagyok emiatt.”

„Igen, én is,” értettem egyet gúnyosan. „Talán holnap nagyobb szerencsénk lesz és valami megesz minket!”

„Medvék nem akarnak embert enni. Nem vagyunk olyan jóízűek.” vigyorgott rám a sötét kocsiban.

„Természetesen, te talán kivétel vagy. Fogadok, hogy jó ízű van.”

„Kösz szépen,” mondtam, másfele nézve. Nem ő volt az első személy, aki ezt mondta nekem.

9. Fejezet Harmadik kerék

Az idő elkezdett repülni, sokkal gyorsabban, mint azelőtt. Iskola, munka, Jacob—nem feltétlenül ebben a sorrendben—egy arányos és könnyű sablon alkotott, amit követhettem. És Charlie megkapta, amit akart: többé már nem voltam nyomorúságos. Persze nem tudtam teljesen becsapni magamat. Amikor megálltam, hogy leltárt készítsék az életemről, amit próbáltam nem túl gyakran csinálni, nem tudtam figyelmen kívül hagyni a viselkedésem burkolt célzásait.

Olyan voltam, mint egy elveszett hold—a bolygóm elpusztult valami kataklizmikus, katasztrófafilm-béli kipusztulásról szóló forgatókönyvben—ami, annak ellenére folytatta tovább a körözést a megmaradt néptelen űrben, a szűk, kicsi keringési pályáján, semmibe véve a gravitáció törvényét.

A motorozás egyre jobban ment, így ez kevesebb aggasztó kötést és sérülést jelentett Charlienak. De ez azt is jelentette, hogy a hang a fejemben elkezdett halkulni, amíg már nem hallottam többé. Csendesen, de bepánikoltam. Belevetettem magamat a mező keresésébe enyhén dühöngő intenzitással. Más adrenalin növelő tevékenységeikért gyötörtem az agyamat.

Nem követtem nyomon a napokat, amit elteltek—nem volt rá ok, próbáltam annyira a jelenben élni, amennyire csak lehetséges, semmi fakuló múlt, semmi közelgő jövő. Meg is lepődtem a dátumon, amikor Jacob felhozta az egyik tanulás napon. Már várt, amikor megálltam a házukkal szemben.

„Boldog Valentin Napot!” Mondta mosolyogva Jacob, de lehajtotta a fejét, amikor üdvözölt engem.

Egy kis rózsaszín dobozt tartott a tenyerében. Beszélgető szívek.

„Ostobának érzem magam.” motyogtam. „Ma van Valentin Nap?”

Jacob látszólagos szomorúsággal megrázta a fejét. „Néha olyan kívülálló tudsz lenni. Igen, Február 14-e van. Tehát, leszel a Valentinom? Mivelhogy nem vettél nekem egy doboz, 50 centes cukorkát, ez a legkevesebb, amit tehetsz.”

Kezdtém kényelmetlenül érezni magam. A szavak ingereltek, de csak a felszínen.

„És pontosan mit von ez maga után?” Biztosítottam be magam.

„A szokásos—életfogytig tartó rabszolgaság— ilyesmi dolgok.”

„Nos, ha ez minden...” Elfogadtam az édességet. De próbáltam kigondolni valami módot, hogy tisztává tegyem a határokat. Újra. Ezek elég elmosódottnak tündek Jacobnál.

„Tehát, mit csinálunk holnap? Kirándulás, vagy a sürgősségi?”

„Kirándulás.” Döntöttem. „Nem csak Te lehetsz megszállott. Kezdtém azt gondolkozni, hogy csak képzeltem azt a helyet...” Rosszalló tekintettel néztem a távolba.

„Meg fogjuk találni.” Győzködött. „Motorozás pénteken?” Ajánlotta.

Láttam egy lehetőséget, és hezitálás nélkül megragadtam.

„Pénteken moziba megyek. Megígértem az ebédlőbeli bandának, hogy mostantól el fogok járni szórakozni.” Mike elégedett lesz.

De Jacob arca elkomorult. Elkaptam a kifejezést a sötét szemiben,mielőtt azokat a földre szegezte volna.

„Te is jössz, igaz?” Tettem hozzá gyorsan. „Vagy túl sok lenne a dögunalomból egy csomó, unalmas felsőssel?” Ennyit a lehetőségemről, hogy egy kis távolságot teremtsék Jacob és köztem. Utáltam bántani Jacobot; úgy tűnt, mintha egy szokatlan dolog kapcsolna minket össze, és az ő fájdalma elindította a kis kart az enyémhez. Ez is, hogy elhívjam erre a megpróbáltatásra—megígértem Mikenak, de egyáltalán nem éreztem semmi lelkesedést a gondolatra, hogy kövessem az ígéretem—túl csábító volt.

„Azt akarod, hogy elmenjek barátaiddal oda?”

„Igen.” ismertem be őszintén, tudván, ahogy ezt folytattam, valószínűleg lelőttem volna magam a szavaimmal. „Sokkal jobban fogok szórakozni, ha Te is ott leszel. Hozd el Quilt, és partyt csapunk majd.”

„Quil ki fog akadni. Idősebb lányok.” Kuncogott, és forgatta szemeit. Embryt nem is említettem, még ő sem. Én is nevettem. „Megróbálom neki biztosítani a jó felhozatalt.”

Angolon szóba hoztam a témát Mikekal.

„Hé, Mike” Mondtam, amikor az óra véget ért. „Ráérsz péntek este?”

Felnézett, a kék szemei reménykedve csillantak fel. „Igen. Szeretnél elmenni valahova?”

A válaszomat óvatosan fogalmaztam meg. „Azon gondolkoztam, hogy összehozhatnánk egy pár embert”—Direkt kihangsúlyoztam a szót. „És együtt megnézhetnénk a Crosshairs-t.” – Már megcsináltam a házimat —még az előzeteseket is elolvastam, hogy semmi se érjen váratlanul. Ez a film tetőtől talpig vérfürdő volt. Nem lettem volna képes végigülni egy romantikus filmet. „Jól hangzik?”

„Persze.” Mondta kevésbé buzgón.

„Király”

Egy másodperc múlva visszatért az előbbihez közel álló izgatottsági szintjébe. „Mi lenne, ha elhívnánk Angelat és Bent? Vagy Ericet és Katet?”

Nyilvánvalóan el volt szánva, hogy valami páros randi szerűt hoz ki a dologból.

„És ha mindkettőt meghívnánk?” Javasoltam. És persze Jessicát. És Tylert meg Connert, és talán Laurent. Kelletlenül taktikáztam. Változatosságot ígértem Quilnek.

“Oké.” Mormogta Mike csalódottan.

„És,” Folytattam. „Van egy pár barátom La Push-ból, akiket megívtam. Tehát ez úgy hangzik, hogy szükségünk lesz a Suburban-odra, ha mindenki jön.”

Mike szeme gyanakvóan összeszűkült.

„Ezek azok a barátaid, akikkel mostanság az összes idődet tanulással töltöd?”

„Aham, ők maguk.” válaszoltam jókedvűen. „Bár ezt nézheted úgy, mint egy oktatást —ők még csak másodévesek.”

„Ó,” mondta Mike meglepetten. Egy pillanatnyi gondolkodás után elmosolyodott.

Bár végül nem volt szükség a Suburbanra.

Jessica és Lauren kijelentette, hogy elfoglaltak, amint Mike kikotyogta, hogy én is részt veszek a szervezésben. Ericnek és Katiének már voltak tervei—3 hetes „évfordulójuk” volt vagy ilyesmi. Lauren beszervezte Tylert és Connert mielőtt Mike tudta volna, így ők ketten is elfoglaltak voltak. Még Quil is kilépett—iskolai verekedése okán. A végén csak Angela és Ben és persze Jacob tudott menni.

Noha a csökkenő számok nem tompították Mike várakozását. Csak a péntekről tudott beszélni.

„Biztos vagy benne, hogy nem a Holnap és Örökké akarod helyette megnézni?” kérdezte ebédnél, megnevezve az aktuális romantikus vígjátékot, amik uralták a jegypénztárakat. „A rohadt paradicsomok után jobban számba kéne venni.”

„A Crosshairs-t akarom látni.” bizonygattam. „Akciófilmekhez van kedvem. Hajrá vér és belek!”

„Oké.” fordult el Mike, de nem azelőtt, hogy láthattam volna a talán-mégiscsak-őrült-a-csaj kifejezését.

Amikor hazaértem suliból egy nagyon ismerős autó parkolt a házunkkal szemben. Jacob a motorháztetőnek dőlt, és egy hatalmas vigyor ragyogta be az arcát.

„Na ne!” kiáltottam, ahogy kiugrottam a járgányomból. „Kész vagy! Nem hiszem el! Befejezted a

Rabbit-et!”

Sugárzott. „Épp tegnap este. Ez az első utazása.”

„Hihetetlen.” Feltartottam a kezem egy ötösért.

Belecsapta a kezét ez enyémbe, de otthagyta, összefonva az ujjait az enyémmel. „Szóval vezethetek ma este?”

„Mindenképpen,” mondtam, majd sóhajtottam.

„Mi a baj?”

„Feladom—ezt nem tudom felülmúlni. Nyertél. Te vagy az idősebb.”

Vállat vont, nem meglepve, hogy feladtam. „Persze, hogy én.”

Mike Suburbanja pöfögött be a sarkon. Kihúztam a kezem a Jacobéból, és ő grimaszolt erre-> amire ő grimaszt vágott, amit én nem szándékoztam meglátni.

„Emlékszem erre a sráca.” mondta halk hangon, ahogy Mike leparkolt az utca túloldalán. „Az, aki azt hitte, hogy te vagy a barátnője. Még mindig össze van zavarodva?”

Felemeltem az egyik szemöldökömet. „Néhány embert nehéz elkedvteleníteni.”

„Akkor megint,” mondta Jacob elgondolkozva, „néha a kitartás kifizető.”

„Bár az idő nagy részében csak bosszantó.”

Mike kiszállt az autójából és átszelte az utat.

„Hé Bella,” üdvözölt, aztán a szemei elfordultak, ahogy felnézett Jacobra. Röviden rápillantottam Jacobra én is, próbáltam objektív lenni. Egyáltalán nem másodikosnak nézett ki. Ő egyszerűen túl nagy volt—Mike feje épphogy csak elérte Jacob vállát; nem is akartam arra gondolni, hogy én mekkora lehetek mellette—az arca is idősebbnek nézett ki, mint ahogy régebben, akár egy hónappal ezelőtt.

„Hé Mike! Emlékszel Jacob Black-re?”

„Nem igazán.” nyújtotta ki Mike a kezét.

„Régi családi barát,” mutatta be magát Jacob, kezét ráztak, nagyobb erővel, mint az szükséges lett volna. Amikor abba hagyta a markolást, Mike behajlította az ujjait.

Hallottam, hogy a telefon csörög a konyhában.

„Ezt jobb ha felveszem —lehet, hogy Charlie az,” mondtam nekik, és besiettem.

Ben volt. Angela beteg, gyomorinfluenzája van és ő nem akar nélküle jönni. Bocsánatot kért, hogy magunkra hagy minket.

Lassan mentem vissza a várakozó fiúkhoz, fejrázogatva. Nagyon reméltem, hogy Angela hamarosan jobban fogja érzni magát, de be kellett ismernem, hogy önző módon dühös voltam ettől a fejleménytől. Csak mi hárman, Mike, Jakob és én, együtt egész este —hát ez pompásan alakult, gondoltam maró gúnnyal.

Nem úgy tűnt, hogy Jake és Mike a távollétében bármilyen haladást tettek volna a barátság felé. Több méter távolság volt köztük és elfordultak egymástól, míg rám vártak. Mike arckifejezése mogorva volt, Jacobé pedig vidám, mint mindig.

„Ang beteg” mondtam nekik rosszkedvűen. „Ő és Ben nem jönnek.”

„Úgy sejtem az influenza körbemegey. Austin és Conner is hiányoztak ma. Talán egy másik alkalommal kellene elmennünk.” Javasolta Mike.

Mielőtt helyeselhettem volna, Jacob megszólalt.

„Én még mindig benne vagyok. De, ha te, Mike inkább későbbre halasztanád—”

„Nem, jövök!” Szólt közbe Mike. „Csak Angelára és Benre is gondoltam. Menjünk!” Majd elindult a Suburbanja felé.

„Hé, nem bánnád, ha Jacob vezetne?” kérdeztem. „Mondtam neki, hogy vezethet—épp most fejezte be az autóját. Roncsból építette, mindent egyes egyedül.” Hengegtem, mint egy büszke tanár-szülő egyesületbeli anyuka, akinek a gyermeke rajta van az igazgatói listán.

„Rendben,” csattant fel Mike.

„Jól van akkor,” mondta Jacob, mintha ez mindent megoldott volna. Könnyedebben érezte magát, mint bárki más.

Mike beszállt a Rabbit hátsó ülésére, utálatos arckifejezéssel.

Jacob normális, napos hangulatában volt, fecsegett rendületlenül, amíg majdnem elfelejtkeztem arról, hogy Mike némán duzzog hátul.

Azután Mike megváltoztatta a stratégiáját. Előre dőlt, az állát az ülés vállán pihentetve; az arca majdnem hozzáért az enyémhez. Távolabb húzódtam, a hátamat az ablakok irányába fordítva.

„Működik a rádió ebben az izében?” kérdezte Mike rejtett ingerültséggel, félbeszakítva Jacobot a mondat közepén.

„Igen,” válaszolta Jacob. „De Bella nem szereti a zenét.”

Meglepődve bámultam Jacobot. Ezt sosem mondtam neki.

„Bella?” kérdezte Mike bosszúsan.

„Igaza van.” motyogtam, még mindig Jacob derűs profilját nézve.

„Hogy tudod nem szeretni a zenét?” követelődzött Mike.

Vállat vontam. „Nem tudom. Egyszerűen csak irritál.”

„Hmph.” Dőlt hátra Mike.

Mikor odaértünk a mozihoz, Jacob egy 10 dollárost nyomott a kezembe.

„Mi ez?” kifogásoltam.

„Nem vagyok elég idős, hogy beengedjenek erre a filmre.” Emlékeztetett.

Hangosan felnevettem. „Ennyit a relatív életkorról. Billy meg fog ölni engem, ha becsempészek?”

„Nem, mondtam neki, hogy azt tervezed, hogy megrontod a fiatalkori ártatlanságomat!”

Kuncogtam, erre Mike gyorsított a járásán, hogy lépést tartson velünk.

Majdnem azt kívántam, bárcsak Mike úgy döntött volna, hogy nem jön. Még mindig mogorva volt—nem sokat hozzáadva a bulihoz. De azt sem akartam, hogy egy randin végezzem, kettesben Jacobbal. Az nem segített volna semmin.

A film pontosan olyan volt, mint amilyennek állították. Már a legelején, négy embert felrobbantottak, és egyet lefejeztek. Az előttem ülő lány a kezeit a szeme elé tette és a fejét a barátja mellkasára hajtotta. Ő megsimogatta a vállát és alkalmanként megrezsent az arca.

Mike nem úgy tűnt, mint aki nézi a filmet. Az arca merev volt, ahogy a képernyő fölötti függönyrojt felé bámult.

Elhelyezkedtem, hogy elviseljem a 2 órát, a színeket és a mozgást nézve a képernyőn, inkább, mint az emberek alakját vagy az autókat és a házakat. De akkor Jacob elkezdett kuncogni.

„Mi az?” suttogtam.

„Ó, ugyan már” sziszegte vissza. „Húsz lábnyira fröccsent ki a vér abból a pasasból. Micsoda hamisítvány, láttad?”

Megint kuncogott, amikor felnyársalt egy zászlórúd egy másik embert egyenesen a betonfalba.

Ezután már tényleg néztem az előadást, vele nevetve, ahogy a csonkítás egyre és egyre nevetségesebbé vált. Hogyan fogok tudni valaha is harcolni az elmosódott határokkal a kapcsolatunkban, mikor annyira szerettem vele lenni?

Jacob és Mike is igényt tartottak a karfámra, mindkét oldalamon. Mindkettőjük keze könnyedén pihent a karfán, tenyérrel felfelé, természetellenesnek tűnő pozícióban. Mint az acél medve csapdák – nyitottan és készen.

Jacobnak volt az a szokása, hogy megfogta a kezem, amikor csak lehetőség adódott rá, de itt, az elsötétített mozi teremben, Mike figyelő szemei mellett, más jelentése lenne—és biztos voltam benne, hogy tudja ezt. Nem tudtam elhinni, hogy Mike is ugyanarra a dologra gondolt, de a kezeit pontosan ugyanúgy tartotta, mint Jacob.

Szorosan keresztbefontam a karomat a mellkasomon és reméltem, hogy mindkettőjük keze elfárad.

Mike adta fel először. A film fele körül visszahúzta a karját, és előredőlt, hogy a fejét a kezeibe temesse. Először azt hittem, hogy valamire a mozivásznon reagált így, de aztán nyögött egyet.

„Mike, jól vagy?” suttogtam.

Az előttünk ülő pár megfordult, hogy ránézzen, amikor Mike újra felnyögött.

A képernyőről visszaverődő fényben láttam, ahogy az arcán izzadságcseppek ragyognak.

Mike megint nyögött, és elrohant az ajtóhoz. Felpattantam, hogy kövessem és Jacob azonnal utánozta a mozdulataimat.

„Ne, maradj!” suttogtam. „Csak meggyőződök róla, hogy rendben van-e.”

Jacob így is velem jött.

„Neked nem kell jönnöd. A nyolc dollárod megér egy kis vérontást.” Ragaszkodtam hozzá, ahogy végigsétáltunk a folyosón.

„Semmi baj, Bella. Biztos lehetsz benne, hogy megkaptam. Ez a film elég szar.” A hangja közben suttogásból felerősödött normál hangnemre, ahogy kísérteltünk a moziból.

Mike-nak semmi jele nem volt az előcsarnokban, és most már boldog voltam, hogy Jacob velem jött—bekukkantott a férfi wc-be, hogy ellenőrizze, nincs-e ott.

Jacob egy pár másodperc múlva visszatért.

„Oh, bent van, minden rendben.” Mondta, miközben forgatta a szeméit. „Micsoda puhány. Valaki erősebb gyomrú mellett kéne kitartanod. Valaki mellett, aki röhög az alvadt vér látványán, amelytől a gyenge pasik hánynak.”

„Nyitva tartom a szemem valaki ilyenért.”

Teljesen egyedül voltunk az előcsarnokban. Mindkét teremben a felénél tartott a film, ezért az elhagyatott volt—elég halk ahhoz, hogy hallhassuk, ahogy a popcorn pattog a kiszolgáló pultnál a hallban.

Jacob odament, hogy leüljön a pamutbársony-kipárnázott padra a fal mellé, megveregetve a helyet maga mellett.

„Úgy hangzott, hogy még egy ideig bent lesz.” mondta, majd kinyújtotta a hosszú lábait maga elé, ahogy elhelyezkedett a váráshoz.

Csatlakoztam hozzá egy sóhajjal. Úgy nézett ki, mint aki arra gondol, hogy még több vonalat töröljön el. De még mennyire, amint leültem, átrakta a karját a vállam köré.

„Jake” Tiltakoztam, és elhajoltam. Ő leeresztette a karját, de egyáltalán nem látszott bosszúnak a jelentéktelen elutasítás miatt. Kinyúlt, és határozottan megfogta a kezem, a másik kezét a csuklóm köré csavarva, amikor megint el akartam húzódní. Honnan vette ezt a magabiztosságot?

„Most várj egy percet Bella” Mondta nyugodt hangon „Mondj meg nekem valamit.”

Fintorogtam egyet. Nem akarom ezt csinálni. Nem csak most, de soha. Semmi sem maradt az életemben, ennél a pontnál, ami fontosabb lenne számomra, mint Jacob Black. De úgy tűnik, elhatározta, hogy elront mindent.

„Mi az?” Kérdeztem fanyarul.

„Te kedvelsz engem, igaz?”

„Tudod, hogy igen.”

„Jobban, mint azt a kóklert, aki épp most hányja ki a beleit?” Intett a WC ajtó felé.

„Igen.” Sóhajtottam.

„Jobban, mint a többi srácot, akit ismersz?” Nyugodt volt és békés—mintha a válaszom nem számítana, vagy mintha már tudná mi lesz az.

„Még a lányoknál is jobban.” Mondtam

„De ez minden.” mondta és ez már nem egy kérdés volt.

Nehéz volt válaszolni, kimondani a szót. Megsértődik majd és kerülni fog? Hogy bírnám azt ki?

„Igen.” Suttogtam.

Rám mosolygott. „Tudod, hogy ez így okés. Addig, amíg engem bírsz a legjobban. És úgy gondolod, hogy jóképű vagyok – aránylag. Fel vagyok készülve, hogy idegesen kitartó legyek.”

„Nem fogok megváltozni.” Mondtam, és bár próbáltam normális hangnemben beszélni, mégis hallottam a szomorúságot benne.

Az arca most elméledő volt, már nem viccelődő. „Még mindig a másik, igaz?”

Meghajlottam. Furcsa, hogy tudja, hogy ne mondja ki a nevét – mint korábban a kocsiban a zenével. Sok mindent felfedez rajtam, amiket sose mondtam neki.

„Nem kell róla beszélned.” Mondta.

Hálásan bólintottam.

„De ne légy mérges rám, amiért körülöttem ólálkodok, rendben?” Jacob megveregette a kézfejemet.
„Mert nem adom fel. Rengeteg időm van.”

Sóhajtottam. „Nem rám kéne pazarolnod.” Mondtam, habár szerettem volna. Különösen, ha hajlandó elfogadni engem úgy, ahogy vagyok – sérült áruként.

„Ez az, amit szeretnék, addig, amíg te is szeretsz velem lenni”

„El sem tudom képzelni, hogy ne szeretnék veled lenni.” Mondtam neki őszintén.

Jacob sugárzott. „Ezzel együtt tudok élni.”

„Csak ne várj többet.” Figyelmeztettem, és megpróbáltam elhúzni a kezem, de makacsul tartotta.

„Ez igazából nem zavar téged, ugye?” Kérdezte és megszorította az ujjaim.

„Nem.” Sóhajtottam. Igazából egész kellemes volt. A keze sokkal melegebb volt az enyémnél; mostanában folyton fáztam.

„És nem érdekel, hogy ő mit gondol?” Bökött a hüvelykujjával a WC felé.

„Azt hiszem nem.”

„Akkor mi a probléma?”

„A probléma az,” mondtam „hogy ez nekem mást jelent, mint neked.”

„Nos.” Szorosabban fogta a kezem. „Ez az én problémám, nem?”

„Rendben” Morogtam „De azért ne felejtse el.”

„Nem fogom. Szóval a pocok most már ki van húzva a gránátból, ha?” Megbökte az oldalam.

Forgattam a szemem. Ha úgy érzi, viccet csinálhat az egészből, akkor fel van rá hatalmazva. Gondoltam.

Egy percig halkán kuncogott, miközben a kisujjával szórakozottan rajzolgatott a kézfejemre.

„De furcsa ez a sebed itt.” Mondta hirtelen és megfordította a kezem, hogy megvizsgálja. „Hogy szerezted?”

Szabad kezének mutatóujjával követte a hosszú, ezüstös félhold alakú seb vonalát, ami alig volt látható a fehér bőrömön.

Összevontam a szemöldököm. „Te most őszintén elvárod, hogy emlékezzek, honnan van az összes sebem?”

Vártam az emlékre, hogy lesújtson – hogy megnyissa a tátongó lyukat. De most is, ahogy gyakran megtörténik, Jacob jelenléte egyben tartott.

„Hideg.” dörmögte, könnyedén megnyomva a helyet, ahol James belém eresztette a fogait.

És ekkor Mike kibotorkált a wc-ből, az arca hamuszürke és izzadt volt. Szörnyen nézett ki.

„Oh, Mike” Levegőért kaptam.

„Nem bánod, ha korábban megyünk?” Suttogta.

„Nem, dehogyis” Kiszabadítottam a kezem és odamentem segíteni Mike-nak sétálni. Ingatagnak tűnt.

„Túl sok volt a film?” kérdezte Jacob szívtelenül.

Mike pillantása rosszindulatú volt. „Nem igazán láttam belőle semmit.” motyogta. „Már azelőtt hányingerem volt, mielőtt kialudtak a fények.”

„Miért nem szóltál semmit?” Szidtam le, miközben a kijárat felé támolyogtunk.

„Azt reméltem elmúlik,” mondta.

„Csak egy pillanat,” mondta Jacob, amint elértük az ajtót. Gyorsan visszament a büféhez.

„Kaphatnék egy üres popcornos zacskót?” kérdezte az eladótól. A lány egyszer pillantott Mike-ra, aztán odatolt egy zacskót Jacobnak.

„Vigyétek ki innen, légszivi” könyörgött. Nyilván ő volt az, akinek fel kellett volna takarítania a padlót.

Kivonszoltam Mike-ot a friss, nedves levegőre. Mélyeket lélegzett. Jacob rögtön mögöttünk volt. Segített nekem Mike-ot betenni a kocsí hátuljába, majd a kezébe adta a zacskót komoly arckifejezéssel.

„Kérlek.” volt minden, amit Jacob mondott.

Letekertük az ablakokat, engedve a jeges éjszakai levegőnek, hogy átfújja az autót, azt remélve, hogy

ez majd segíteni fog Mike-on. Átfogtam a karommal a lábaimat, hogy melegen tartsam magam.

„Megint fázol?” Kérdezte, és a karját körém rakta, mielőtt még válaszolhattam volna.

„Te nem?”

Megrázta a fejét.

„Biztos lázas vagy, vagy valami.” Morogtam. Jéghideg volt kint. Hozzáérintettem a kezem a homlokához, és az tűzfórró volt.

„Whoa, Jake – te lángolsz!”

„Pedig jól érzem magam,” vontam meg a vállát. „Makkegészségesnek.”

Ráncoltam a homlokom, majd újra megnéztem a homlokát. A bőre égette az ujjaimat.

„Olyan a kezed, mint a jég.” panaszkodott.

„Talán ez vagyok én,”

Mike felnyögött a hátsó ülésen és behányt a zacskóba. Fintorogtam, remélve, hogy az én gyomrom kibírja a szagot és a hangot. Jake aggódalmasan nézett hátra a vállai fölött, hogy megbizonyosodjon, a kocsija nem lett-e bemocskolva.

A visszaút hosszabbnak tűnt.

Jacob csendes volt, elgondolkodó. A karját körülöttem hagyta, ami olyan meleg volt, hogy a hideg szél már jólesett.

Emésztő büntudattal bámultam ki a szélvédőn.

Nagy hiba volt Jacobot bátorítani. Tiszta önzőség. Az nem számított, hogy próbáltam tisztázni a helyzetemet. Ha még érzett reményt, hogy ez valami több is lehet, mint barátság, akkor nem voltam elég érthető.

Hogy tudnám neki megmagyarázni, hogy megértse? Egy üres kagylóhéj voltam. Mint egy üres ház – halálraítélt – hónapokig teljesen lakatlan voltam. Most már kissé megjavítottak. Az előszoba jobb állapotban volt. De ez volt minden – csak egy kis rész. Ő ennél jobbat érdemel – jobbat, mint egy egyszobás, omladozó feljavított ház. Nincs akkora összegű beruházás a részéről, amellyel segíthetne visszatérnem a régi kerékvágásba.

Mégis tudtam, hogy nem fogom elküldeni őt. Túlságosan is szükségem volt rá, és önző voltam. Talán, tisztázhatnám a dolgokat jobban a részemről, így tudná, hogy el kéne hagynia engem. Beleremegtem a gondolatba, ekkor Jacob még szorosabban karolt át.

Haza vittem Mike-ot a kocsijával, míg Jacob hátulról követett minket, hogy aztán engem vigyen haza. Jacob csendben volt egész úton a házunk felé, és azon gondolkodtam, hogy vajon ő is ugyanazokon a dolgokon töpreng, mint én. Talán meggondolta magát.

„Szeretném behívni magamat, mivel korán megjöttünk.” mondta, mikor lehúzódtunk a teherautóm mellé. „De azt hiszem igazad, van a lázzal kapcsolatban. Kezdem egy kicsit... furán érezni magam.”

„Ó ne, nehogymár te is! Szeretnéd, hogy haza vigyelek?”

„Nem.” rázta meg a fejét, és összehúzta a szemöldökét. „Még nem érzem magam betegnek. Csak... rosszul vagyok. Ha kell, félrehúzódok.”

„Felhívsz, amint megérkeztél?” kérdeztem aggódva.

„Persze, persze.” Ráncolta a szemöldökét, miközben a sötétségbe bámult, és az ajkába harapott.

Kinyitottam az ajtót, hogy kiszállhassak, de ő megfogta a csuklómat könnyedén és ott tartott. Megint felfigyeltem, hogy milyen forrónak érződik a bőre az enyémen.

„Mi az, Jake?” kérdeztem.

„Valamit el akarok mondani, Bella...de az hiszem, túl érzélgősen fog hangzani.”

Sóhajtottam. Ez ugyanolyan lesz, mint a moziban. „Folytasd.”

„Csak annyi, hogy tudom, hogy nagyon boldogtalan vagy. És talán ez nem segít semmit, de szeretném, ha tudnád, hogy én mindig itt leszek. Soha nem foglak cserbenhagyni–megígérem, hogy mindig számíthatsz rám. Wow, az elég érzélgősnek hangzott. De legalább tudod, ugye? Hogy én soha de soha nem bánthatlak?”

„Igen Jake, tudom. És már eddig is számítottam rád, talán jobban, mint ahogy te gondolnád.”

Mosoly jelent meg az arcán, mint ahogy a napfelkelte vörösre festi a felhőket, és ki akartam vágni a nyelvemet. Egy szó sem volt hazugság abból, amit mondtam, de hazudnom kellett volna. Az igazság rossz volt és fájni fog neki. En fogom őt cserbenhagyni.

Egy különös kifejezés suhant át az arcán. „Tényleg jobb, ha most haza megyek,” mondta.

Gyorsan kiszálltam.

„Majd hívj!” Kiabáltam, miközben elhajtott.

Néztem amint elment, és úgy tűnt, legalább a kocsit tudja irányítani. Bámultam az üres utcát, miután elment, és egy kicsit émelyegtem, de nem, fizikai értelemben.

Mennyire vágytam rá, hogy Jacob Black bárcsak a testvéremként született volna, a hús-vér testvéremként, így tarthatnék valamiféle törvényes igényt őrá, ami mentesítene engem bármilyen felelősség alól. Isten tudja, hogy soha sem akartam kihasználni Jacobot, de nem tudtam orvosolni, csak megmagyarázni a büntudatot, amit most éreztem, és ami azt jelentette, hogy mégiscsak megtettem.

Még inkább, hogy sosem szándékoztam szeretni őt. Egy dolgot igazán tudtam, – tudtam a gyomrom mélyén, a csontjaimban, tudtam a fejem búbjától a talpamig, tudtam az üres mellkasom mélyén – hogy hogyan ad a szerelem erőt valakinek, hogy összetörjön téged.

Én helyrehozhatatlanul össze voltam törve.

De most szükségem volt Jacobra, úgy, mint egy drogra. Túl sokáig használtam őt mankónak, sokkal mélyebb lett vele a kapcsolat, mint azt én terveztem volna megint bárkivel. Most már nem bírnám elviselni, hogy bármi baja legyen, de azt sem tudtam megakadályozni, hogy bántsam. Azt hitte, hogy az idő és a türelem majd megváltoztathat, és, habár én tudtam, hogy egyáltalán nincs igaza, azt is tudtam, hogy hagyni fogom neki, hogy megpróbálja.

A legjobb barátom volt. Mindig szeretni fogom őt, és ez soha, soha nem lesz elég.

Bementem a házba, leültem a telefon mellé és rágtam a körmeimet.

„Már vége a filmnek?” Kérdezte Charlie meglepetten, amint bementem. A földön ült, csak egy méterre a TV-től. Biztos egy izgalmas meccs.

„Mike beteg lett,” magyaráztam „Valamilyen gyomorinfluenza.”

„Te jól vagy?”

„Most jól érzem magam.” Mondtam bizonytalanul. Valójában, lelepleződtem.

A konyhapultonak dőltem, a kezem csak centikre a telefontól és próbáltam türelmesen várni. Arra a különös kifejezésre gondoltam, amit Jacob arcán láttam, mielőtt elhajtott, és az ujjaim elkezdtek dobolni a pulton. Ragaszkodnom kellett volna hozzá, hogy én vigyem haza.

Néztem az órán a percek múlását. Tíz. Tizenöt. Még ha én vezetek is csak tizenöt percbe telik az út, és Jacob gyorsabban vezetett. Tizennyolc perc. Fölkaptam a telefont és tárcsáztam.

Csak csöngött és csöngött. Talán Billy alszik. Talán rossz számot hívtam. Újra próbáltam. A nyolcadik csöngésre, amikor már le akartam tenni, Billy fölvette.

„Hello?” kérdezte. Hangja óvatos volt, mintha rossz hírre számított volna.

„Billy, Bella vagyok – Jake hazaért már? Kb. húsz perce ment el innen.”

„Itthon van.” mondta kifejezéstelenül

„Föl kellett volna hívnia,” Kicsit ideges lettem. „Rosszul volt, mikor elment és aggódtam.”

„Túl rosszul volt, hogy fölhívjon. Most sem érzi jól magát.” Billy tartózkodónak hangzott. Rájöttem, hogy biztos Jacobbal akar lenni.

„Szólj, ha bármiben segíthetek” ajánlottam „Át tudok menni.” Billyre gondoltam a tolószékében és Jacobra, amint magáról gondoskodik...

„Ne, ne” mondta Billy gyorsan „Jól vagyunk. Maradj otthon.”

Már majdnem udvariatlan volt, ahogy mondta.

„Oké.” mondtam

„Viszlát Bella!”

Megszakadta a vonal.

„Viszlát!” Morogtam.

Nos, legalább hazaért. Különös módon, még mindig aggódtam. Felvászorogtam a lépcsőn, ingerülten. Talán holnap átmehetek munka előtt, hogy megnézzem jó van-e. Vihetnék levest – kell lennie itthon valahol egy zacskó Campbell's-nek. (szerk._márka)

Ráébredtem, hogy az összes ilyen tervet törölhetem, amikor korán felébredtem – az órám szerint fél ötkor – és besprinteltem a mosdóba. Charlie ott talált rám fél órával később, a földön fekve, és az arcom a hideg fürdőkád szélének nyomtam.

Hosszú percig nézett rám.

„Az influenza,” mondta végül.

„Igen.” nyögtem.

„Szükséged van valamire?” kérdezte.

„Hívd fel nekem Newtonékat, légy szíves!” mondtam rekedten. „Mondd meg nekik, hogy elkaptam azt, amit Mike is, és hogy ma nem tudok dolgozni menni. Mond, hogy sajnálom.”

„Persze. Nem probléma.” mondta.

A nap hátralevő részét a fürdőszoba padlóján töltöttem, egy pár órát aludtam az összegyűrődött törölközőkön fekve. Charlie azt állította, hogy dolgoznia kell, de gyanítottam, hogy csak belépést szeretett volna egy fürdőszobába. Ott hagyott mellettem a földön egy pohár vizet, nehogy kiszáradjak.

Fölbredtem, mikor hazaért. Láttam, hogy sötét volt a szobámban – szürkület után. Nehézkesen följött a lépcsőn, hogy lássa jól vagyok-e.

„Még életben?”

„Fogjuk rá.” mondtam.

„Szeretnél valamit?”

„Nem, köszi.”

Hezitált, látszólag nem volt elemében. „Akkor oké.” mondta és lement a konyhába.

Egy pár perc múlva hallottam, ahogy csöng a telefon. Charlie halkán beszélt valakivel egy percig, majd lerakta.

„Mike jobban érzi magát” szólt föl az emeletre.

Nos, ez biztató volt. Ő kb. 8 órával előbb lett beteg, mint én. Még nyolc óra. A gondolatra forgott egyet a gyomrom, és felhúztam magam, hogy a WC fölé hajoljak.

Megint a törölközőn aludtam el, de amikor fölkeltem az ágyamban voltam és kint világos volt. Nem emlékeztem rá, hogy felkeltem volna, szóval biztos Charlie cipelt be a szobámba – és az éjjelimre rakta a pohár vizet. Fonnyadtnak éreztem magam. Az egészet megittam, habár kicsit fura íze volt attól, hogy egész éjjel állt.

Lassan fölkeltem, próbáltam nem előidézni a hányingert megint. Gyenge voltam és szörnyű íze volt a számnak, de a gyomrom jól volt. Az órára néztem.

Az én 24 órájára lejárt.

Nem erőltettem, nem ettem semmi mást, csak sós kekszet reggelire. Charlie megkönnyebbültnek tűnt, hogy jól vagyok.

Amint meggyőződtem róla, hogy nem fogom a napot a fürdőszoba padlóján tölteni, felhívtam Jacobot.

Jacob vette föl, de amint meghallottam a hangját, tudtam, hogy ő még nincs túl rajta.

„Halló?” A hangja megtört volt, rekedtes.

„Oh, Jake” együtt érzően sóhajtottam. „Szörnyen betegnek hangzol.”

„Szörnyen is érzem magam.” Suttogta

„Annyira sajnálom, hogy rávettelek, hogy gyere el velem. Ez szívás.”

„Én örülök, hogy elmentem.” Még mindig suttogott „Ne okold magad. Ez nem a te hibád”

„Hamarosan jobban leszel” ígértem „Mikor felébredtem ma reggel, már semmi bajom sem volt.”

„Beteg voltál?” Kérdezte egyhangúan.

„Igen, én is elkaptam, de már jól vagyok.”

„Az jó.” A hangja halott volt.

„Szóval pár órán belül jobban leszel,” bátorítottam.

Alig hallottam a válaszát. „Nem hiszem, hogy ugyanazt a bajom, mint neked volt.”

„Nem az influenzát kaptad el?” Kérdeztem zavartan,

„Nem. Ez valami más”

„Mi a baj veled?”

„Minden” suttogta „ Minden egyes porcikám fáj.”

A fájdalom a hangjában már majdnem tapintható volt.

„Mit csináljak, Jake? Mit vigyek hozzátok?”

„Semmit. Nem jöhetsz ide.” Váratlan volt. Billyre emlékeztetett az előző estéről.

„Én már túljutottam azon a valamin, ami neked van.” mutattam rá.

Nem törődött velem. „Majd hívlak, ha tudlak. És szólok, ha majd átjöhetsz.”

„Jacob__ ”

„Mennem kell.” mondta hirtelen sürgősséggel.

„Hívj, ha jobban érzed magad.”

„Rendben.” Egyezett bele és a hangjában volt valami keserű él.

Egy másodpercig csendben volt. Vártam, hogy elköszönjön, de ő is várt.

„Hamarosan találkozunk” mondtam végül.

„Várj, amíg hívlak” mondta újra.

„Oké...viszlát, Jacob.”

„Bella” suttogta a nevem, majd lerakta a telefont.

10. A RÉT

Jacob nem jelentkezett.

Mikor először hívtam, Billy azt mondta, még mindig ágyban van. Kíváncsivá váltam, ellenőrizni akartam, hogy Billy elvitte-e őt orvoshoz. Azt mondta igen, de néhány okból kifolyólag nem győzött meg, nem hittem neki igazán. Újra telefonáltam, naponta többször is az elkövetkező két napban, de nem válaszolt senki.

Szombaton arra az elhatározásra jutottam, hogy meglátogatom Jacobot, meghívás ide vagy oda. De a kis vörös ház üresen tátongott. Ez megrémisztett – Jacob annyira beteg lett, hogy be kellett vinni a kórházba? Hazafelé meg is álltam a kórháznál, de az információs ablaknál azt mondta a nővér, hogy se Jacob, se Billy nem járt itt.

Felhívtam Charlie-val Harry Clearwatert, miután hazaért a munkából. Aggódva vártam, miközben Charlie régi barátjával beszélt. A beszélgetés egy örökkévalóságnak tűnt, Jacobról pedig egy szó sem esett. Úgy tűnt, Harry volt a kórházban... valamilyen tesztet végeztek rajta a szíve miatt. Charlie homloka egyre jobban ráncba szaladt, mígnem Harry viccelődni kezdett, elmulasztva aggodalmát, s Charlie is nevetni kezdett. Csak ezután kérdezett rá Jacobra, azonban a beszélgetés ezen felől nem sokat tudtam kibogarászni egy-két hm és igenen kívül. Elkezdtem dobolni az ujjaimmal a telefon mellett, mígnem a szabad kezét az enyémre tette, hogy abbahagyjam.

Charlie végül letette a kagylót és felém fordult.

„Azt mondja Harry, hogy problémák vannak a telefonvezetékekkel, ezért nem érted utol őket. Billy elvitte a helyi dokihoz, és úgy néz ki, monoja van. Jacob nagyon fáradt és Billy azt üzeni, semmi látogatás” adta tudtomra.

„Semmi látogatás?” kérdeztem vissza hitetlenül.

Charlie felvonta a szemöldökét. „Ne kellemetlenkedj, Bells. Billy jól tudja, mi a legjobb Jake-nek. Hamarosan kutya baja sem lesz. Légy türelmes!”

Nem erőltettem. Charlie túlságosan aggódott Harryért. Egyértelműen ez volt a legfontosabb kérdés – nem lett volna helyes, ha az én csekély dolgaimmel piszkálnám őt. Így felmentem az emeletre, és beültem a számítógémem elé. Találtam egy orvosi oldalt és bepötyögtem a 'mononukleózis' szót a kereső mezőbe.

Csupán annyit tudtam a monoról, hogy csokolózással lehet megkapni, ami én és Jake esetében ki van zárva. Gyorsan átolvastam a tüneteket – láz, nyilvánvalóan volt neki, de mi van a többivel? Semmi gyötrő torokfájás, se kimerültség, se fejfájás, főleg miután hazaértünk a filmről; azt mondta, makkegészséges. Tényleg ilyen hamar elkaphatta a betegség? A cikk szerint torokfájásnak kellett volna először jelentkeznie.

Egyre csak bámultam a képernyőt, miközben azon csodálkoztam, pontosan miért is csinálom ezt? Miért éreztem magam annyira... annyira gyanakvónak, mint ahogy nem hittem el Billy sztoriját sem. Miért hazudna egyáltalán Billy Harrynek?

Talán csak kezdtem megzakkanni. De ha egyszer aggódtam, és hogy őszinte legyek féltem, hogy nem engedik meg, hogy lássam Jacobot – ettől ideges lettem.

Felületesen átolvastam az írás többi részét, hogy több információhoz jussak. Megakadtam, mikor ahhoz részhez értem, hogy a mono több mint egy hónap múlva tűnhet el.

Egy hónap? Leesett az állam.

De Billy nem erőszakolhatja rám ezt a semmi-látogatás dolgot olyan hosszú ideig. Még szép, hogy nem. Jake meg is örülne, ha addig ágyban kéne dekkolnia minden külső érintkezés nélkül.

De akkor mitől fél Billy? A cikk szerint a monoval fertőzött embernek kerülnie kell a fizikai tevékenységeket, de a látogatásról nem ír semmit. A betegség nem volt olyan fertőző.

Adok Billynek egy hetet, döntöttem el, mielőtt nyomulni kezdenék. Egy hét igen nagylelkű.

Egy hét hosszú volt. Szerdára biztos voltam benne, hogy nem érem meg a szombatot. Amikor elhatároztam, hogy magukra hagyom Billyt és Jacobot egy hétre, nem gondoltam komolyan, hogy Jacob nem fogja megszegni Billy szabályát. Minden nap, amint hazaértem a suliból, rohantam megnézni a telefonüzeneteket, de soha nem jött egy sem.

Háromszor próbálkoztam, hogy felhívom Jacobot, de a vonalak még mindig nem működtek.

Egyre több időt töltöttem a házban, egyre több időt töltöttem egyedül. Jacob nélkül az adrenalin, a figyelemelterelés, és minden, amit visszafojtottam, elkezdett felülemelkedni rajtam. Az álmaim megint erőteljesebbé váltak. Többé nem bírtam nézni, ahogy közeledik a vég. Csak a borzalmas semmisség – részben az erdőben voltam, részben pedig az üres páfránytengerben, ahol a fehér ház már nem létezett többé. Néha Sam Uley is ott volt az erdőben, figyelt engem. De nem szenteltem neki figyelmet – a jelenléte nem nyugtatott meg; hanem még inkább egyedül éreztem magam. Nem segített, hogy ne sikoltozva ébredjek fel minden éjszaka.

A lyuk a mellkasomban soha nem fáj ennyire. Nehezen tudtam kontrollálni, nap nap után úgy kellett magam összekaparnom és levegőért kapkodnom.

Nehezen kezeltem ezt egyedül.

Módfelett megkönnyebbültem, mikor a következő reggel felébredtem – sikoltozva persze –; végre szombat volt. Ma már hívhattam Jacobot. És ha a telefonvonalak még mindig nem működtek, akkor elmegyek La Push-ra. Így vagy úgy, a mai napnak jobbnak kell lennie, mint az elmúlt magányos hét volt.

Tárcsáztam és minden magas elvárás nélkül vártam.

Váratlanul ért, hogy Billy felvette második csengésre.

„Halló?”

„Oh, hé, a telefon újra működik! Szia Billy, Bella vagyok. Csak azért hívlak, hogy megtudjam, hogy van Jacob. Meg lehet már látogatni? Arra gondoltam...”

„Sajnálom, Bella” szakított félbe Billy, és arra gondoltam, biztos tévét nézett; szórakozottnak hallatszott. „Nincs itt.”

„Oh” nyögtem egy másodperccel később. „Tehát akkor jobban érzi magát?”

„Igen” Billy hezitált. „Kiderült, hogy mégse mono volt. Csak néhány másik vírus.”

„Oh. Akkor... hol van?”

„Néhány barátját elfuvarozta Port Angelesbe – Azt hiszem, valami dupla játékfilmet akartak megnézni. Ma már nem jön haza.”

„Nos, ez megnyugtató. Nagyon aggódtam miatta. Örülök, hogy jól érezte magát annyira, hogy kimozduljon.” A hangomon szörnyen hallatszott, hogy nem így gondoltam.

Jacob jobban volt, de annyira nem, hogy fel is hívjon? A barátival ment el szórakozni. Otthon ültem és minden órával egyre jobban hiányoltam. Egyedül voltam, aggódtam, untam magam... lyukkal a mellkasomban – és most már lesújtott is lettem, amint ráébredtem, hogy az elmúlt hét, rá nem volt ilyen hatással.

„Valami fontosat akartál?” kérdezte Billy udvariasan.

„Nem, nem igazán.”

„Nos, akkor majd mondom neki, hogy hívtad” ígérte. „Viszlát, Bella.”

„Viszlát” válaszoltam, de addigra már letette.

Egy pillanatig még álltam a telefontal a kezemben.

Jacob biztosan meggondolta magát, épp amitől tartottam. Megfogadta a tanácsomat, így már nem pazarolja az idejét olyasvalakire, aki nem tudja viszonzni az érzéseit. Éreztem, ahogy kiszökik a vér az arcomból.

„Valami baj van?” kérdezte Charlie, miközben lejött a lépcsőn.

„Nem” hazudtam, miközben letettem a kagylót. „Billy azt mondja, Jacob már jobban van. Nem mono volt. Ez jó.”

„Ő jön ide vagy te mész oda?” tette fel újabb kérdését szórakozottan, mivel a hűtőben kezdett el kutakodni.

„Egyik sem” ismertem be. „Néhány másik barátjával ment el szórakozni.”

A hangom tónusa végül aztán felhívta Charlie figyelmét. Hirtelen támadt figyelemmel nézett rám, a kezei megdermedtek, miközben a sajt szeleteket tartotta.

„Nincs egy kicsit korán az ebédhez?” próbáltam olyan könnyedén kérdezni, ahogy csak tudtam, hogy eltereljem a figyelmét.

„Nem, csak összeszedek pár dolgot a folyóhoz...”

„Oh, halászni mentek ma?”

„Hát, Harry hívott... és nem is esik” pakolt ki a munkalapra egy halom ételt, miközben beszélt. Hirtelen rám nézett, mint akinek most ugrott be valami. „Mondd csak, szeretnéd, hogy itt maradjak veled, míg Jake távol van?”

„Dehogy, apa” próbáltam más hangszínt megütni. „A halak könnyebben horogra akadnak szép időben.”

Rám bámult egyértelmű határozatlansággal. Tudtam, hogy fél egyedül hagyni engem, nehogy megint „szomorkodjak”.

„Komolyan, apa. Azt hiszem, felhívom Jessica-t” füllesztettem gyorsan. Inkább egész nap egyedül vagyok, minthogy figyeljen engem. „Készülünk kell a számtan tesztre. Segítségemre lehetne.” Ez a része igaz volt. Bár inkább nélküle készültem volna.

„Ez jó ötlet! Annyi időt töltöttél Jacobbal, hogy a többi barátod már azt hihette, elfelejtetted őket.”

Elmosolyodtam és bólintottam, mintha érdekelt volna, mit gondolnak a barátaim.

Charlie már fordult vissza, mikor egyszer csak megpördült aggódó ábrázattal. „Itt fogtok tanulni, vagy Jess-nél, nem?”

„Persze, hol máshol?”

„Csak szeretném, ha óvatos lennél, és távol maradnál az erdőtől, mint ahogy mondtam már.”

Beletelt egy percbe, mire megértettem, mire is gondol. „Még több medve probléma?”

Charlie homlokráncolva bólintott. „Eltűnt egy túrázó - az erdőőrök megtalálták a táborát ma kora reggel, de a férfinak semmi nyoma. Volt ott néhány hatalmas állati lábnyom... persze később is odakeveredhettek az étel illatára... Mindegy, éppen csapdákat állítanak fel.”

„Oh” feleltem bizonytalanul. Nem igazán hallgattam a figyelmeztetéseire, sokkal jobban lekötött a Jacobbal kialakult dolog, minthogy amiatt aggódjak, hogy felfal egy medve.

Szerencsémre Charlie sietett, nem várta meg, míg felhívtam Jessica-t, így nem kellett megjárni magam. Összeszededgettem az iskolai könyveimet a konyhaasztalról és belepakoltam őket a táskámba; talán túl sok volt, és ha rájönne a dolgokra, biztosan még bizalmatlanabbá válna.

A kegyetlenül üres nap nem igazán sújtott le, főleg, miután láttam Charlie-t elhajtani. Körülbelül két percig kellett néznie a telefont az üres konyhában, hogy eldöntsem, nem fogok itthon maradni. Mindent elterveztem.

Eszemben sem volt felhívni Jessica-t. Ha ezt megtettem volna, rossz oldalra csábítottam volna.

Elmehettem volna La Push-ra a motorbiciklimért – vonzó gondolat, de felvetett egy fontos problémát: ki vitt volna el utána a kórházba?

Vagy... Volt térképem és iránytűm is a kocsiban. Biztos voltam benne, hogy jól megértettem a dolog lényegét, tehát nem tévedhettem volna el. Talán elvethetném mindkét eshetőséget, és megvárhatnám, míg Jacob megtisztel a személyével. Elutasítottam még a gondolatát is, hogy ez mennyi időbe telhet. Vagy, hogy ez talán soha nem következik be.

Egy pillanatra büntudat nyilallt belém, Charlie miatt, de végül figyelmen kívül hagytam. Képtelen voltam még egy napot a házban tölteni.

Pár perccel később a megszokott piszkos úton vezettem, amely különösképpen sehová sem vezetett. Az ablakokat leengedtem, és olyan gyorsan hajtottam, ahogy a kocsim szusszal bírta, miközben élveztem, ahogy a szél fújja az arcomat. Felhős, de száraz idő volt – nagyon szép Forkshoz képest.

Kezdtem hosszabb ideig haladni, mint Jacobbal szoktam. Miután leparkoltam a megszokott helyen, jó 15 percig kellett tanulmányoznom az iránytű apró mutatóját és a most már nyüstölt térképet. Amikor már elfogadhatóan biztos voltam benne, hogy tudom követni a helyes utat, nekivágtam az erdőnek.

Az erdő teli volt élettel ezen a napon, minden kicsi lény élvezte az átmeneti szárazságot. Valahogy, bár igaz, a madarak csiripeltek és károgtak, a bogarak pedig hangosan zümmögtek a fejem körül, és a mezei egerek alkalmanként keresztülrohantak a bokrokon, az erdő hátborzongatóbbnak tűnt ma; az állandóan visszatérő rémálomra emlékeztetett. Tudtam, ez csak azért van, mert egyedül voltam, hiányoltam Jacob gondtalan fütyülését és egy másik pár láb gyors lépteit a nyirkos talajon.

Minél mélyebbre értem az erdőben, annál jobban erősödött bennem a szorongás. Egyre nehezebben ment a légzés – nem a lefáradás miatt, hanem az a hülye lyuk a mellkasomban megint nem hagyott nyugton. A karjaimat közel tartottam a törzsemhez és megpróbáltam kiűzni a fájdalmat a gondolataimból. Már majdnem visszafordultam, de akkor kárba veszett volna az eddig megtett erőfeszitésem.

A lépéseim ritmusa kezdtek eltompítani az agyam és a fájdalmam, miközben tovább vánszorogtam. A légzésem néha kihagyott és örültem, hogy nem adtam be a kulcsot. Egyre jobb voltam ebben a bozótban való kószálásban; elmondhattam, hogy gyorsabban ment.

Nem igazán ismertem fel, mennyire hatékonyan haladtam. Talán már megtettem 4 mérföldet, de még nem néztem körül, hogy megbizonyosodjak róla. Aztán hirtelen megzavarodtam; egy alacsony, két juharfa alkotta boltíven át beléptem – ellökve a mellkasomig érő páfrányokat – a rétre.

Ugyanaz a hely volt, ebben teljes mértékig biztos voltam. Soha nem láttam még ennél szimmetrikusabb tisztást. Olyan tökéletesen kör alakú volt, mintha valaki szándékosan ilyenre alkotta volna meg, kivágva a fákat, de ezek nyoma meg sem látszódott a hullámzó fűvön. Keletről pedig hallhattam a patak halk csobogását.

A hely nem volt olyan lélegzetelállító a napfény nélkül, de így is gyönyörű és nyugodt volt. A vad növények számára kedvezőtlen hónap volt; a talajon magas és sűrű fű burjánzott, amely lengett a lágy szellőtől, ahogy a víz fodrozódott a tavon.

Ugyanaz a hely volt... de nem tartalmazta azt, amire vágytam, amit kerestem.

A csalódottság majdnem olyan pillanatnyi volt, mint a felismerés. Ott helyben térdre rogytam a tisztás szélén, s zihálni kezdtem.

Miért is haladtam volna tovább? Semmi nem készített erre. Csak az emlékeim voltak, amelyeket bármikor magam elé idézhettem, ha egyáltalán valaha is képes leszek elviselni azt a fájdalmat – a fájdalmat, amit most is éreztem, amely megfagyasztott. Már semmi különleges nem volt ebben a helyben nélküle. Nem is voltam benne biztos, mit reméltem, hogy mit fogok itt érezni, de a rét légköre üres volt, üres volt minden, mint mindenütt máshol. Ahogy a rémálmaim is. A fejem szédületesen kavargott. Végülis egyedül jöttem. Igen megkönnyebbültem, mikor rájöttem erre. Ha Jacobbal fedeztem volna fel a rétet... nos, most már úgysem tudtam volna palástolni azt a káoszt, amibe egyre jobban belesüllyedtem. Hogyan is magyarázhattam volna el azt, hogyan hullok darabokra, hogy miért gubóztam össze labdává, hogy hagyjam, hogy az üres lyuk felemésszen? Sokkal jobb volt így, hogy nem volt hallgatóságom.

És nem kellett elmagyaráznom senkinek azt sem, hogy miért siettem ennyire. Jacob feltételezte volna, hogy ennyi gond árán, míg idejutottunk volna, több időt töltöttem volna itt pár percnél. De próbáltam

összeszedni az erőmet, hogy lábra álljak, kényszerítve magamat, hogy kigubózzak a labdából és elmeneküljek innen. Túl sok volt itt a fájdalom, amit el kellett viselnem – akár négykézláb is elmásztam volna innen, ha kellett volna.

Milyen szerencse, hogy egyedül voltam!

Egyedül. Ismétetem a szót elkéseredett elégedettséggel, ahogy lábra küzdöttem magam a fájdalom dacára. Abban a pillanatban egy alak lépett elő a fák mögül északra, vagy harminclépésnyire tőlem.

Egy pillanatra teljesen összezavarodtam. Először meglepődtem; messze voltam minden ösvénytől, nem számítottam túrázókra. Aztán, ahogy a szemem jobban szemügyre vette a mozdulatlan alakot, látva a teljes nyugodtságot, a sápadt bőrt, reménysugár töltötte be a lelkem. Azonban hevesen el is fojtottam, harcolva a hirtelen belém nyilalló gyötrellemmel, ahogy felfedeztem a fekete haj alatt lévő arcot, az arcot, amely nem az volt, amelyet látni akartam. Utána jött a félelem; ez nem az az arc volt, mely után áhítoztam, de nagyon is elég volt ahhoz, hogy tudjam, aki szemben állt velem, nem is túrázó volt.

És végül jött a felismerés.

„Laurent!” kiáltottam fel meglepett boldogsággal.

Igencsak irracionális reakció volt. Talán inkább meg kellett volna dermednem a félelemtől.

Laurent James egyik társa volt, mikor először találkoztunk. Nem vett részt az ez után következett vadászatban – a vadászatban, ahol én voltam a zsákmány – de csak azért, mert félt; egy nagyobb csoport védett engem, mint amihez ő tartozott. Nyilván más lett volna, ha nem ez a helyzet – lelkiismeret furdalás nélkül ebédet csinált volna belőlem. Természetesen, meg kellett változnia, mert Alaszkába ment, hogy más civilizált csoportokkal éljen együtt, egy olyan családdal, mely elutasította az emberi vér ivását erkölcsi okok miatt. Egy olyan családdal, mint... de nem engedhettem meg magamnak, hogy a nevükre gondoljak.

Igen, a félelemnek több értelme lett volna, de mindössze elsöprő elégedettséget éreztem. A rét ismét varázslatossá vált. Az biztos, hogy sötétebben varázslatos, de akkor is varázslatos. Itt volt a kapcsolat, amit kerestem. A bizonyosság, mely habár távoli, hogy – valahol egy megegyező világban, ahol én éltem – ő is létezett.

Hihetetlen volt, Laurent mennyire nem változott semmit külsőre. Azt hiszem, nagyon buta és emberi dolog volt azt várni, hogy bármit is változott volna az elmúlt egy évben. De volt valami... amit nem tudtam megmagyarázni.

„Bella?” kérdezte jobban elámulva, mint én.

„Emlékszel?” mosolyogtam. Nevetséges volt, mennyire fellelkesültem attól, hogy egy vámpír tudta a nevemet.

Elvigyorodott. „Nem gondoltam volna, hogy itt találkozunk” sétált felém, ködös arckifejezéssel.

„Miért, máshol kellett volna? Itt élek. Azt hittem, Alaszkába mentél.”

Körülbelül 10 lépésre megállt tőlem, a fejét oldalra döntötte. Az övé volt a leggyönyörűbb arc, melyről igazán érezhető volt az örökkévalóság. Különösen mohón tanulmányoztam minden egyes vonását. Végre itt volt valaki, aki előtt nem kellett titkolóznom – valaki, aki tudott mindenről, amiről én nem beszélhettem.

„Oda is mentem” helyeselt. „Voltam Alaszkában. Bár nem vártam... Amikor megtaláltam a Cullen házat üresen, azt hittem, elköltöztek.”

„Oh” haraptam be az ajkam, ahogy a családnév élesen felszakította a sebemet. Beletelt egy másodpercebe, míg összeszedtem magam. Laurent kíváncsi szemekkel várt.

„El is költöztek” mondtam neki végül.

„Hmm” mormolta. „Meglepő, hogy itt hagytak téged. Nem egyfajta kedvencük voltál?” A szemei ártatlanok voltak, mellőzve mindenféle szándékos sértést.

„Valami olyasmi” mosolyogtam erőltetetten.

„Hmm” felelte ismét gondolkodva.

Abban a szent pillanatban rájöttem, miért tűnt annyira változatlanok – túlságosan is ugyanolyannak. Miután Carlisle elmesélte, hogy Laurent Tanya családjával maradt, elkezdtem egy új képet kialakítani róla, abból az okból kifolyólag, hogy azt gondoltam, neki is olyan arany szemei lesznek, mint... Cullenéknak – kényszerítettem magam, hogy kiejtsem a nevet, ha megrázkódom is. Olyan szemei, mint amilyen minden jó vámpírnak volt. Akaratlanul is visszább léptem egyet, és a kíváncsi, sötét, vörös szemei követték a mozdulatomat.

„Gyakran meglátogatnak?” kérdezte még mindig átlagosan, de testével felém mozdult.

„HAZUDJ” suttogta aggódva a gyönyörű bársonyos hang az emlékezetemből.

Elképedtem az ő hangjától, pedig nem kellett volna, hogy meglepjen. Nem épp az elképzelhető legnagyobb veszélyben voltam? A motorozás ehhez képest kiscicákkal ért fel.

Azt tettem hát, amire a hang utasított.

„Újra és újra” próbáltam a hangom nyugodtnak tettetni. „Az idő számomra lassabban telik, azt hiszem. Tudod, mennyire fel lehet őket húzni...” Elkezdtem ricsázni. Össze kellett szednem magam.

„Hmm” mondta újra. „Nekem úgy tűnt a ház szagából ítélve, hogy már jó ideje elmentek...”

„JOBBAN KELL ENNÉL HAZUDNOD, BELLA” hangsúlyozta a hang.

És én megpróbáltam. „Meg kell, hogy említsem majd Carlisle-nak, hogy beugrottál. Biztos sajnálni fogja, hogy elszalasztotta.” Egy másodpercre úgy tettem, mint aki elgondolkozik. „De... Edwardnak talán nem kéne említenem” próbáltam volna elkerülni, hogy ki kelljen ejtenem a nevét; felkavarta az érzéseimet, miközben kimondtam, s tönkretette a blöffömet „A természete igen... nos, biztos emlékszel még rá. Még mindig eléggé ingerlékeny a James-ügy miatt” forgattam a szemeimet és lenézően legyintettem a kezemmel, mintha az egész csak egy régi történet lett volna, pedig már ki lehetett hallani a hisztériát a hangomból. Meglepődtem volna viszont, ha felismeri.

„Valóban?” kérdezte Laurent kellemesen... szkeptikusan.

Röviden válaszoltam csak, hogy a hangom ne árulhassa el, mennyire bepánikoltam. „Mm-hmm.”

Laurent nyugodtan tett pár lépést, felmérve a rétet. Nem hagytam figyelmen kívül, hogy egyre közeledett hozzám. A hang a fejemben egy halk vicsorgással felelt rá.

„És hogy mentek a dolgok Denaliban? Carlisle azt mondta, Tanya-nál maradtál” kérdeztem, de a hangom túl magas volt.

A kérdésem megakasztotta. „Nagyon megkedveltem Tanya-t” mélázott el. „És a testvérét, Irinát még jobban... Még soha nem maradtam ezelőtt olyan sokáig egy helyen, és élveztem az előnyeit, az

újszerűségét. De túl nagyok voltak a korlátok... Elképesztő, hogy ilyen sokan közülük bírják hosszú ideig.” Cinkosan mosolygott rám. „Néha csalok.”

Képtelen voltam nyelni. A lábaimba kezdett visszaáramolni az élet, de lefagytam, mikor a vörös szemei rám villantak, várva, hogy mozduljak valamerre.

„Oh” feleltem fakó hangon. „Jaspernek is vannak ezzel problémái.”

„NE MOCCANJ” suttogta a hang. Próbáltam azt tenni, amire utasított, de nehezen ment; a késztetés, hogy elrohanjak, szinte már kontrollálhatatlan volt.

„Valóban?” Laurent érdeklődőnek tűnt. „Ezért mentek el?”

„Nem” feleltem őszintén. „Jasper sokkal óvatosabb otthon.”

„Persze” helyeselt Laurent. „Ahogy én is.”

A lépés, amit felém tett már egészen megfontolt volt.

„Victoria rád talált aztán?” kérdeztem lélegzetvétel nélkül, kétségbeesve, hogy ez eltereli-e a figyelmét. Ez volt az első kérdés, ami eszembe jutott, és egyből meg is bántam, amint kimondtam a szavakat. Victoria – aki viszont vadászott rám Jameszel, majd eltűnt – nem épp az a személy volt, akire gondolni akartam ebben a pillanatban.

De a kérdés megállította Laurent-t.

„Igen” mondta, tétovázva a következő lépésén. „Igazából azért jöttem, hogy szívességet tegyek neki.” Fura képet vágott. „Nem fog örülni ennek.”

„Mégis minek?” kérdeztem buzgón, hogy beszéltessem. A fák felé haladt, távolodva tőlem. Előnyként fogtam fel ezt a változást, óvatosan léptem egyet vissza.

Visszanézett aztán rám és mosolygott – egy fekete hajú angyal benyomását keltette bennem.

„Hogy megöllek téged” – válaszolta elragadóan dorombolva.

Hátratántorodtam még egy lépést. A dühöngő morgástól a fejemben nehezen hallottam.

„Ő maga akart megölni téged” váltott vidám hangnemre. „Ő olyan... bosszút akar, Bella.”

„Bosszút?” nyikkantottam.

Bólintott egyet, s kuncogott. „Tudom, úgy tűnik, ez hátrány számomra. De James a társa volt, és a te Edwardod megölte őt.”

Még itt is, a halál szélén, a neve feltépte a még be sem gyógyult sebeimet.

Laurent nem vette észre a reakcióm. „Úgy gondolta, sokkal találóbb megölni téged, mint Edwardot – fáir visszavágás, társat a társért. Arra kért, hogy mérjem fel a terepet. Nem képzeltem, hogy ilyen könnyen elkaphatlak. Talán a terve mégse volt jó – szemmel láthatóan már nem lenne meg az a bosszú, amit ő elképzelt, hiszen már nem jelenthetsz Edwardnak valami sokat, ha így itt hagyott védtelenül.”

Megint ő, újabb szakadás a mellkasomban.

Laurent óvatosan közeledett, én ismét visszább léptem egyet.

„Feltételezem, Victoria dühös lesz” ráncolta a homlokát.

„Akkor miért nem várjuk meg?” – nyögtem.

Egy gonosz vigyor átrendezte az arckifejezését. „Nos, nem éppen jókor futottunk össze, Bella. Nem azért jöttem erre a helyre, hogy Victoria kérését teljesítsem - vadásztam. Elég szomjas vagyok, és az illatod... egyszerűen összefut a nyál a számban tőle.”

Laurent kedvesen nézett rám, mintha ezt bóknak szánta volna.

„FÉLEMLÍTSD MEG” utasított a gyönyörű illúzió, a hang eltorzult a félelemtől.

„Tudni fogja, hogy te voltál” suttogtam engedelmesen. „Nem fogod csak úgy megúszni.”

„És miért nem?” szélesedett Laurent mosolya, miközben a fáknál időzött. „Az illatot a következő eső el fogja mosni. Senki nem fogja megtalálni a tested – egyszerűen eltűnsz, mint sok megannyi ember. Edwardnak semmi oka nem lesz, hogy rám gondoljon, ha egyáltalán nekiáll nyomozni. Nincs benne semmi személyes, erről biztosíthatlak, Bella. Csupán szomjúság.”

„KÖNYÖRÖGJ” kérlelt az illúzió.

„Kérlek” leheltem.

Laurent megrázta a fejét, kedves arccal fordult felém. „Gondolj csak bele, Bella. Nagyon is szerencsés vagy, hogy én találtam rád.”

„Szerencsés?” grimaszoltam, s még egyet hátrább léptem.

Laurent követett, ruganyos léptekkel, elegánsan.

„Igen” biztosított. „Nagyon gyors leszek. Semmit nem fogsz érezni, ígérem. Oh, és persze hazudni fogok erről később Victoria-nak, csak hogy megbékítsem. De ha tudnád, mit is tervezett számodra, Bella...” rázta meg lassan a fejét, mintha felháborodott volna. „Biztos vagyok benne, hogy megköszönnéd, hogy én végzek veled.”

Rettegve bámultam.

Beszívta a szellőt, mely felé libbent a hajam illatával. „Összefut a nyál a számban,” ismételte, mélyen belélegezve.

Megfeszültem, s hunyorogtam, ahogy összehúztam magam, és Edward dühöngő ordítása visszhangzott a fejemben. A neve minden egyes falat lerombolt, melyet azért építettem, hogy eltemessem. Edward, Edward, Edward. Meg fogok halni. Nem érdekelt, hogy ekkor rá gondoltam. Edward, szeretlek.

Az összeszűkített szemeimen keresztül néztem, ahogy Laurent abbahagyja a lélegzést és hirtelen balra kapja a fejét. Félttem nem rá nézni, hogy kövessem a tekintetét, bár nehezen lett volna szüksége bármi trükkre vagy figyelemelterelésre, hogy elkapjon engem. Túlságosan el voltam ámulva ahhoz, hogy megkönnyebbülést érezek, mikor lassan távolodni kezdett tőlem.

„Nem hiszem el” – mondta olyan halkán, hogy alig hallottam.

Ekkor már muszáj volt körül nézmem. A rétet pásztáztam, olyan dolog után kutatva, amely meghosszabbította az életemet még pár percre. Először semmit nem vettem észre, és a tekintetemmel visszatértem Laurent-hoz. Egyre gyorsabban távolodott tőlem, a szemei az erdőt fürkésztek.

Aztán észrevettem; egy hatalmas fekete alak vált ki a fák közül, halkan, mint egy árny, és határozottan a vámpír felé közeledett. Óriási volt – magas, mint egy ló, de testesebb, sokkal izmosabb. A hosszú pofa elfintorodott, felfedve így a törszerű metszőfogait. Egy szörnyű vicsorgás tört fel a torkából, átsöpörve a tisztáson, mint egy elnyújtott mennydörgés.

A medve. Csak már mégsem volt medve. Ennek a hatalmas fekete szörnynek kellett lennie annak a lénynek, amely a riasztásokat okozta. A távolból mindenki azt feltételezné, hogy egy medve. Mi más lehetett volna ennyire óriási, ennyire erőteljes testfelépítésű?

Bárcsak olyan szerencsés lettem volna, hogy csak a távolból kellett volna látnom. Ehelyett nesztelen léptekkel átvágott a fűvön és csupán 10 lábnyira tőlem megállt.

„EGY HAJSZÁLNYIT SE MOZDULJ!” suttogta Edward hangja.

Bámultam a szörnyű teremtményt, az agyam pedig tiltakozott, mikor meg akartam volna nevezni, mi is ez. Valahogy úgy mozgott, mint egy kutya. Csak egy lehetőségre tudtam gondolni, miközben a rémület megdermesztett. Soha nem gondoltam volna, hogy egy farkas ilyen nagyra megnőhet.

Újabb morgást hallatott, amibe beleborzongtam.

Laurent még mindig távolodott tőlem a fák felé és a fagyasztó félelmem közepette zavarodottság söpört végig rajtam. Miért hátrált meg Laurent? Igaz, a farkas elképesztően hatalmas volt, de csak egy állat volt. Miért félne egy vámpír egy állattól? És Laurent igenis félt. A szemei ugyanúgy tágra nyíltak a félelemtől, mint nekem.

Mintha csak megválaszolták volna a kérdésem, az óriási farkas nem volt már egyedül. Két másik hatalmas szörnyeteg tűnt fel, halkan belopakodva a rétre. Az egyikük sötétszürke volt, a másik barna, de egyik sem olyan magas, mint az első. A szürke farkas áthatolt a fákon, és csak néhány lépésre megállt mellettem, a szemeivel Laurent-t figyelve.

Mielőtt még bármit is reagálhattam volna, még két farkas követte az előzőket, V alakba fejlődve, mint mikor a libák délre vonulnak. Ami azt jelentette, hogy a rozsdabarna szörny, amely utoljára tűnt fel, már elég közel volt hozzám, hogy megérintsen.

Akaratlanul is zihálni kezdtem és visszaugrottam – ami a legostobább dolog volt, amit tehettem. Ismét lefagytam, és vártam, hogy a farkas rám támadjon, a sokkal gyengébb prédára. Egy rövid időre azt kívántam, bárcsak Laurent rájönne erre és nekitámadna a csapat farkasnak – olyan egyszerű lenne számára. Találgattam, miközben két választás közé szorultam, az, hogy farkasok ettek volna meg, biztosan a legrosszabb lehetőség volt.

A vörösesbarna farkas közeledett felém, a fejét felém fordította, miközben ziháltam.

A szemei sötétek voltak, majdnem hogy feketék. A másodperc töredékéig bámult, s a sötét szemek túl intelligensnek tüntek egy vadállathoz képest.

Ahogy rám szegezte a tekintetét, hirtelen Jacob jutott eszembe – megint, hálával. Legalább egyedül jöttem erre a szörnyekkel teli mesés szép rétre. Legalább Jacob nem halt volna meg. Legalább az ő halála nem az én lelkemen száradt volna.

Aztán egy halk morgás a vezértől arra készítette a sárgás-vörösesbarna farkast, hogy elfordítsa a fejét Laurent felé.

Laurent leplezetlen megdöbbenéssel és félelemmel bámulta a csapat farkast. Ezt megértettem elsőre. De aztán meglepődtem, mikor minden figyelmeztetés nélkül megfordult és eltűnt a fák között.

Elrohant.

A farkasok egy másodperccel később már követték is, néhány erőteljes ugrással utána iramodtak, viczorogva, morogva, de olyan hangosan, hogy ösztönösen a fülemre tapasztottam a kezeim. Meglepő gyorsasággal halkultak el a hangok, majd egyszer csak el is tűntek az erdőben.

És aztán megint egyedül voltam.

A térdeim összecsuklottak alattam, a tenyeremre estem, s zokogni kezdtem.

Tudtam, hogy el kellett mennem, eltűnnöm innen azonnal. Milyen hosszú ideig üldözhetik a farkasok Laurent-t, mielőtt visszafordulnának értem? Vagy Laurent nekik támadna? És ő jönne vissza értem?

Az agyam képtelen volt elűzni a félelmet, a rettegést vagy a zavarodottságot. Nem értettem, aminek éppen szemtanúja voltam.

Egy vámpírnak nem kéne elszaladnia ilyen túlméretezett kutyák elől. Mi is lenne a fogaik az ő gránit bőréhez képest? És a farkasoknak nagy ívben el kellene kerülniük Laurent-t. Még ha a rendkívüli méretük miatt is nem félnek semmitől, akkor sincs értelme, miért kezdték el üldözni. Kétkedtem abban, hogy az ő jeges, márványszerű bőrét ételként fogták volna fel. Miért mondtak volna le rólam, egy gyenge melegvérűről azért, hogy Laurent-t hajszolják?

Ennek nem volt semmi értelme.

Egy hideg szellő fűjt keresztül a réten, megmozdítva a fűvet, mintha valami mozgott volna benne.

Feltápászkodtam a lábamra, hátrálva, pedig a szél ártatlanul keresztül fűjt rajtam. Pánikolva botladoztam, megfordultam és egyenest elrohantam a fák közé.

A következő néhány óra gyötrelmes volt. Háromszor tovább tartott kijutnom az erdőből, mint mikor a rét felé tartottam. Először nem is figyeltem arra, hogy merre haladtam, egyedül azzal foglalkoztam, ami elől menekültem. Mire összeszedtem magam annyira, hogy eszembe jusson az iránytű, mélyen voltam az ismeretlen és fenyegető erdőben. Annyira remegett a kezem, hogy le kellett tennem a sáros talajra az iránytűt, hogy le tudjam olvasni róla az irányt. Minden egyes percben, amíg megálltam letenni az iránytűt, és ellenőrizni, hogy északnyugatra tartottam-e még mindig, hallottam – kivéve, mikor a kétségbeesetten cuppogó lépéseim elnyomták – a csendes suttogását a láthatatlan dolgoknak, melyek a levelekben mozogtak.

Egy szajkó rikoltása visszaugrásra készítetett, és nekiestem egy fiatal lucfenyőnek, felsértve a kezem, a hajam pedig belegabalyodott egy ágba. Egy mókus hirtelen kirohant a helyéről, amitől olyan hangosan felsikítottam, hogy a saját füleim is belefájdultak.

Végül aztán simán egyenesen kirohantam a fák közül. Az üres úton lyukadtam ki körülbelül egy mérföldnyire, délre a kocsimtól. Kimerülve elkezdtem kocogni, mígnem megtaláltam. Amint beültem a vezetőülésre, sírni kezdtem. Indulatosan lezártam a két ajtót és kivettem a kulcsokat a zsebemből. A motor felbőgése megnyugtató és józanító volt. Segített kontrollálni a könnyeimet, ahogy annyira felgyorsítottam, amennyire az autóm engedte, s elhajtottam a főút felé.

Már nyugodtabb voltam, mikor hazaértem, bár még mindig egy halom szerencsétlenség. Charlie járórautója már a felhajtón volt – nem jöttem rá, milyen késő lehetett már. Az ég már sötétedett. „Bella?” kérdezte Charlie, mikor becsaptam a bejárati ajtót magam mögött és gyorsan be is zártam.

„Igen, én vagyok.” A hangom bizonytalan volt.

„Hol voltál?” mennydörögte, miközben baljós arckifejezéssel előtűnt a konyhából.

Tétováztam. Lehet, felhívta Stanleyéket. Jobb, ha az igazságnál maradok.

„Kirándultam” mondtam.

Összehúzott szemekkel nézett rám. „Nem úgy volt, hogy Jessica-hoz mész?”

„Nem volt kedvem a matekhoz ma.”

Charlie keresztbe fonta a karjait a mellkasán. „Azt hittem, világosan megmondtam, hogy maradj távol az erdőtől.”

„Igen, tudom. Ne aggódj, többet nem megyek oda” borzongtam meg.

Úgy tűnt, most néz csak végig rajtam Charlie igazán. Eszembe jutott, hogy eltöltöttem egy kis időt az erdei talajon; biztosan ramatyul néztem ki.

„Mi történt?” követelte Charlie.

Ismét úgy döntöttem, hogy az igazság a legjobb választás, legalábbis egy része ennek. Túlságosan remegtem még ahhoz, hogy úgy tehettem volna, hogy egy teljesen eseménytelen napom lett volna.

„Láttam a medvét” próbáltam nyugodtan mondani, de a hangom magas és remegő volt. „Bár nem is medve – valamiféle farkas. És öten vannak. Egy nagy fekete, egy szürke, egy vörösésbarna...”

Charlie szemei elkerekedtek a félelemtől. Gyorsan odalépett hozzám és megragadta a vállaimat.

„Jól vagy?”

Gyengén bólintottam.

„Mondd el, mi történt.”

„Nem is figyeltek rám. De miután elmentek, elrohantam és sokszor elestem.”

Elengedte a vállaimat és magához ölelt. Egy hosszú pillanatig nem mondott semmit.

„Farkasok” mormolta.

„Mi?”

„Az erdőőrök azt mondták, hogy a nyomok nem medvére utaltak – de a farkasok nem nőnek ilyen nagyra...”

„Ezek hatalmasak voltak.”

„Mit is mondtál, hányat láttál?”

„Ötöt.”

Charlie megrázta a fejét, aggódalmasan rosszállóan. Végül olyan hangszínen szólalt meg, ami nem tűrt ellenvetést. „Nincs több kirándulás.”

Hogy megnyugtassam magam, lehetetlenséget találtam ki: elképzeltem, ahogy a farkasok elkapják Laurent-t és lemészárolják az elpusztíthatatlan halhatatlant, ahogy egy sima emberrel tennék. Bár undorodtam ettől az abszurd látványtól, az ötlet megnyugtató volt. Ha a farkasok pedig elkapták, akkor nem tudta elmondani Victoria-nak, hogy teljesen egyedül voltam. Ha nem tért vissza, talán Victoria még azt hitte, hogy Cullenék még mindig védelmeznek engem. Ha a farkasok meg is nyerhetnének egy ilyen harcot...

Az én jó vámpírjaim soha nem jönnek vissza; milyen megnyugtató volt elképzelni, hogy a másik fajta el tudna akkor tűnni.

Összeszorítottam a szemem és vártam az eszméletlenségre – szinte már buzgón a rémálmom kezdődésére. Jobb, mint az a sápadt, gyönyörű arc, amely a szemhéjam mögött mosolygott rám.

A képzelgésben Victoria szemei feketék voltak a szomjúságtól, fényesek a várakozástól, és az ajkai örömmel húzódtak hátra a csillogó fogairól. A vörös haja ragyogott, mint a tűz; összevissza hullámozott vad arca körül.

Laurent szavai ismétlődtek a fejemben. Ha tudnád, mit is tervezett számodra...

Az öklöm a számhoz nyomtam, hogy elnyomjam a sikításomat.

11. KULTUSZ

Minden alkalom, mikor kinyitottam a szemem a reggeli fényre, és rájöttem, hogy túléltem egy másik éjszakát, nagy meglepetés volt. Miután a meglepetés elmúlt, a szívverésem elkezdett gyorsulni és a tenyereim izzadtak; nem igazán tudtam fellelegezni, amíg fel nem keltem és ki nem derítettem, hogy Charlie is túlélte-e.

Elmondhatom, hogy aggódott—nézte, ahogy hangos zajra felugrok vagy, hogy az arcom hirtelen elsápad számára érhetetlen okokból. A kérdésekből, amiket néha feltett úgy tűnt, hogy Jacob folytatódó távollétét okolja a változásért.

A félelem, ami mindig a legelső volt a gondolataimban, általában elvonta a figyelmemet arról a tényről, hogy egy másik hét is eltelt, de Jacob még mindig nem hívott fel. De amikor képes voltam koncentrálni a normális életemre—mintha az életem valaha is normális lett volna—ez feldühített.

Szörnyen hiányoltam őt.

Azelőtt is elég rossz volt egyedül lenni mielőtt halálra rémültem. Most, jobban mint valaha, vágyoztam a gondtalan nevetése és a fertőző vigyorgása után. Szükségem volt az ő házi szerviz-garázsának biztonságos józanságára és a meleg kezére a hideg ujjaim körül.

Félig-meddig vártam tőle, hogy hétfőn felhívjon. Ha lenne valami előrehaladás Embryvel, azt nem akarná jelenteni nekem? Azt akartam hinni, hogy csak a barátai iránti aggodás volt az, ami lefoglalta az összes idejét és nem az, hogy lemondott rólam.

Kedden felhívtam, de senki sem válaszolt. Még mindig problémák vannak a telefonvonalakkal? Vagy Billy beruházott egy hívásfelismerőre?

Szerdán minden fél órában hívtam őt egészen este tizenegy utáncig, kétségbeesetten, hogy halljam a meleget Jacob hangjában.

Csütörtökön a járgányomban ültem a házunk előtt—a zárat lenyomva—kulcsokkal a kezemben, egy szolid órán át. Vitatkoztam magammal, próbáltam megindokolni egy gyors utazást a La Pushba, de nem sikerült.

Tudtam, hogy Laurent mostanra visszament Viktóriához. Ha a La Push-ba mennék, akkor megkockáztatnám azt, hogy az egyiküket odavezetem. Mi van, ha akkor fognának el, amikor Jake a közelben van? Amennyire ez fáj nekem, annyira tudtam, hogy jobb Jacobnak, ha elkerül engem. Biztonságosabb neki.

Az is elég rossz volt, hogy nem találtam semmilyen módot rá, hogy biztonságban tartsam Charlie-t. Éjjel volt a leginkább valószínű idő, hogy eljönnek megkeresni engem, és mit mondhatnék, hogy kijuttassam Charlie-t a házból? Ha elmondanám neki az igazságot, akkor bezáratna engem egy gumiszobába valahova. Én azt is elviselném—még üdvözlém is—ha ezzel biztonságban tudhatnám őt. De Viktória ennek ellenére is a házunkhoz jönne először, engem keresve. Talán ha itt találna, az elég lenne neki. Talán csak távozna, amikor végzett velem.

Tehát nem futhattam el. Még ha tudnék is, hová mehetnék? Renee-hez? Megborzongtam a gondolatra, hogy az anyám biztonságos, napos világába becipeljem a halálos árnyékomat. Soha nem veszélyeztetném őt így.

Az aggodalom lyukat mart a gyomromba. Hamarosan összeilleszthető lyukaim lesznek.

Azon az éjszakán Charlie tett egy másik szívességet és megint felhívta Harryt, hogy utánanézzon, hogy Blackék a városon kívül vannak-e. Harry jelentette, hogy Billy megjelent szerdán éjszaka a tanács ülésén, és nem említett semmit a távozásról. Charlie figyelmeztetett, hogy ne csináljak kellemetlenséget magamból—Jacob majd hív, ha odajut.

Péntek délután, ahogy az iskolából hajtottam haza, és derült égből hirtelen rájöttem.

Nem figyeltem az ismerős útra, hagytam, hogy a motor elszibbassa az agyamat és elhallgattassa az aggodalmakat, mikor a tudatalattim kiszolgáltatót egy olyan ítéletet, amin már egy ideje dolgoznia kellett, a tudomásom nélkül.

Amint erre gondoltam nagyon hülyén éreztem magam, hogy nem láttam meg korábban. Hogyne. Sok minden volt a fejemben—bosszúban megszállott vámpírok, óriás mutáns farkasok, egyenletlen lyuk a mellkasom közepén—de mikor kitettem a bizonyítékokat, azok kínosan nyilvánvalóak voltak.

Jacob kerül engem. Charlie azt mondja, hogy furának tűnt, dühösnek. . . . Billy homályos, keveset mondó válaszai.

Szent Isten, pontosan tudtam mi folyik Jacobbal.

Ez Sam Uley volt. Még a rémálmaim is megpróbálták elmondani. Samnek kellett Jacob. Bármilyen történet a többi fiúval a rezervátumban az kinyúlt és ellopta a barátomat. Őt is beszívták Sam kultuszába.

Ő egyáltalán nem mondott le rólam, jöttem rá egy sietős érzéssel.

Hagytam, hogy a járgányom üresen járjon a házunk előtt. Mit kellene tennem? Mérlegeltem a veszélyeket egymással szemben.

Ha elmegyek megkeresni Jacobot, kockáztatom az esélyt, hogy Viktória vagy Laurent megtalálnak velem.

Ha nem megyek utána, Sam mélyebbre húzná őt az ő ijesztő, kötelező a bandájába. Talán túl késő lenne, ha nem cselekednék hamarosan.

Már egy hét eltelt, és egy vámpír se jött még értem. Egy hét több mint elég idő számukra, hogy visszatérjenek, tehát biztos nem vagyok elsődleges. A legvalószínűbb az, ahogy az előbb eldöntöttem, hogy éjjel jönnének értem. Az esélyek arra, hogy követnek engem La Pushba sokkal alacsonyabbak voltak, mint az a lehetőség, hogy elvesztem Jacobot Sammel szemben.

Ez megérte az elhagyatott erdei út veszélyét. Ez nem hasztalan látogatás volt, hogy megértsem, mi folyik itt. Már tudtam, mi folyik itt. Ez egy mentőakció volt. Beszélni fogok Jacobbal—elrabolom őt, ha kell. Láttam egyszer egy PBS showt, hogy hogyan kell átprogramozni az agymosottakat. Lennie kell valami fajta gyógy módnak.

Eldöntöttem, hogy jobban teszem, ha először felhívnom Charlie-t. Talán akármi is folyik lent La Pushban, az olyasvalami amibe a rendőrség is be van vonva. Rohantam befelé, sietve, hogy úton legyek.

Charlie maga vette fel a telefont az állomáson.

„Swan rendőrfőnök.”

„Apu, itt Bella.”

„Mi a baj?”

Ez alkalommal nem vitatkozhattam ítéletnap feltevésével. A hangom remegett.

„Aggódok Jacob miatt.”

„Miért?” kérdezte, meglepődve a váratlan témán.

„Azt hiszem... azt gondolom, hogy valami furcsa történik lent, a rezervátumban. Jacob mesélt nekem pár különös dologról, ami a többi, ő korabeli fiúval történik. Most ugyanaz játszódik vele is és megrémültem.”

„Miféle dolgok?” A hivatalos, rendőrségi hangját használta. Ez jó volt; komolyan vett engem.

„Először rémült volt, azután elkerült engem, és most... én attól tartok, hogy ő is tagja annak a bizarr bandának, ott lent, Sam bandájának. Sam Uley-ének.”

„Sam Uley?” ismételte Charlie, megint meglepődve.

„Igen.”

Charlie hangja nyugodtabb volt, amikor válaszolt. „Azt hiszem, hogy félreérted Bells. Sam Uley egy remek gyerek. Nos, ő most már egy férfi. Egy jó fiú. Hallanod kellene Billyt róla beszélni. Valóban csodákat tesz a fiatalokkal a rezervátumban. Ő az egyetlen, aki--” Charlie féleszakította a mondanóját, azt hiszem azon volt, hogy utalást tegyen az éjszakára, amikor elvesztem az erdőben. Gyorsan továbbléptem.

„Apa, ez nem olyan. Jacob félt tőle.”

„Beszéltél erről Billy-vel?” próbált most lecsillapítani. Elvesztettem őt, amint megemlítettem Sam-et.

„Billy-t nem érdekli.”

„Nos, Bella, biztos vagyok benne, hogy jól van. Jacob egy gyerek; valószínűleg csak játszik a társaságában. Biztos, hogy remekül érzi magát. Végül is, nem tudja minden egyes éber percét veled tölteni.”

„Ez nem rólam szól”, ragaszkodtam, de csata már el volt veszve.

„Nem hiszem azt, hogy aggódnod kell emiatt. Engedd meg Billynek, hogy ő vigyázzon Jacobra.”

„Charlie...” a hangom nyafogósnak kezdett hangzani.

„Bells, jelen pillanatban nagyon sok dolgom van. Kint, a félhold alakú tónál két turista eltűnt a csapásról.” Volt egy nyugtalan él a hangjában. „Ez a probléma a farkasokkal elszabadult.”

Egy pillanatra megzavarodtam—ledöbbsentem igazából—a híreitől. A farkasok sehogy sem élhettek túl egy összetűzést Laurenttel...

„Biztos vagy benne, hogy ezt történt velük?” kérdeztem.

„Attól félek drágám. Volt—” Habozott. „Megint voltak nyomok, és... egy kevés vér is ez alkalommal.”

„Ó!” Akkor nem szabad elkezdenem a szembesítést. Laurent biztos csak simán hagyta a farkasokat, de miért? Amit a réten láttam, az kezd furcsább és furcsább lenni — egyre lehetlenebb megérteni.

„Nézd, tényleg mennem kell. Ne aggódj Jake miatt, Bella. Biztos vagyok abban, hogy semmiség”.

„Jól van,” mondtam kurtán, csalódottan, mert a szavai emlékeztettek a közelben lévő egyre sürgetőbb krízisre. „Viszlát”. Letettem a kagylót.

Egy hosszú percen keresztül bámultam a telefont. Egye fene, döntöttem.

Billy két csörgés után válaszolt.

„Hallo?”

„Hello, Billy”, szinte morogtam. Megpróbáltam barátságosabbnak hangzani és folytattam. „Beszélhetnék Jacobbal, kérlek?”

„Jake nincs itt.”

Milyen megdöbbsentő! „Tudod, hogy hol van?”

„Elment a barátaival”. Billy hangja óvatos volt.

„Oh igen?” Valakivel, akit ismerek?” Quil?” Elmondhatom, hogy a szavak nem tűntek olyan hétköznapiak, mint ahogy gondoltam őket.

„Nem,” mondta lassan Billy. „Nem hinném, hogy ma Quillel van.”

Jobban ismertem annál, mintsem hogy megemlítsem Sam nevét.

„Embry?” kérdeztem.

Billy úgy tűnt, boldogabban válaszol erre. „Igen, Embryvel van.”

Az nekem elég volt. Embry egy volt közülük.

”Nos, hívjon fel, amikor megérkezik, rendben?”

”Persze, persze. Nem probléma.” Klikk.

„Hamarosan találkozunk Billy”, motyogtam az üres telefonba.

Elvezettem La Push-ba, elhatározva, hogy várok. Végigülném a házukkal szemben az egész éjszakát, ha kell. Kimaradnék a suliból. A fiúnak haza kell majd jönnie egyszer, és amikor megteszi, beszélnie kell majd velem.

Az agyam annyira a gondolataiba merült, hogy az utazás, amit rettegettem megtenni, úgy tűnt, mintha csak néhány másodpercet vett volna igénybe. Mielőtt számítottam volna rá, az erdő elkezdett ritkulni, és tudtam, hogy hamarosan láthatom a rezervátum első kicsi házait.

Az út bal oldalán egy magas fiú sétált baseballsapkában.

A lélegzetem megakadt egy pillanatra a torkomban, reménykedve, hogy a szerencse most az egyszer velem lesz, és belebotlok Jacobba minden megerőltető próbálkozás nélkül. De ez a fiú túl széles volt, és a haja rövid volt a kalap alatt. Hátról már biztos voltam benne, hogy ez Quil, bár nagyobbak tűnt azóta, mióta utoljára láttam. Mi van ezekkel a Quileute fiúkkal? Kísérleti növekedési hormonokat etettek meg velük?

Átmentem az út rossz oldalán, hogy megálljak mellette. Felnézett mikor a teherautóm ordítva közeledett.

Quil kifejezése jobban megijesztett, mint ahogy meglepett. Az arca zord, merengő, a homloka aggodalomtól ráncos.

„Oh, hé, Bella!” üdvözölt fakón.

„Szia, Quil... jól vagy?”

Mogorván bámult engem. „Jól!”

„Elvihetlek valahová?” Ajánlottam fel.

„Persze, azt hiszem” motyogott. Körbecsoszogott a teherautó elején és kinyitotta az ajtót, hogy bemásson.

„Hová?”

„A házam az északi oldalon van, egyből a bolt mögött” mondta.

„Láttad ma Jacobot?” Tört ki belőlem a kérdés, majdnem azelőtt, mielőtt befejezte volna.

Mohón Quilre néztem, a válaszára várva. Kibámult a szélvédőn egy pillanatig mielőtt beszélt volna. „Távolról”, mondta végül.

„Távolról?” Visszhangzottam.

„Megpróbáltam követni őket—Embryvel volt”. A hangja kemény és halk volt a motorzajon túl. Közelebb hajoltam. „Tudom, hogy láttak engem. De elfordultak és csak úgy eltűntek a fák között. Nem hiszem hogy egyedül voltak—gondolom, hogy Sam és a bandája is velük lehetett.

„Egy órán át botladoztam körbe az erdőben, utánuk kiabálva. Épp csak megtaláltam utat megint, amikor feltűntél”.

„Tehát Sam bevette őt.” A szavak egy kissé eltorzultak—a fogaimat csikorgattam.

Quil engem bámult. „Tudsz erről?”

Bólintottam. „Jake elmondta...mielőtt”

„Mielőtt,” ismételte Quil és sóhajtott.

„Jacob pont olyan rossz, mint a többiek?”

„Soha nem hagyja el Sam oldalát.” Quil elfordította a fejét és kiköpött a nyitott ablakon.

„És azelőtt—elkerült mindenkit? Megjátszotta a dühöst?”

A hangja halk volt és durva volt. „Nem olyan hosszú ideig, mint a többiek. Talán egy napig. Azután Sam elfogta őt.”

„Mit gondolsz, mi lehet ez? Drogok vagy ilyesmi?”

„Nem tudom elképzelni, hogy Jacob vagy Embry belekerülne valami hasonlóba, ... de mit tudok én? Mi más lehetne? És az öregek miért nem aggódnak?” Megrázta a fejét, és most félelem mutatkozott a szemeiben. „Jacob nem akart ennek a...kultusznak a részévé válni. Nem értem, hogy mi változtathatta meg őt”. Rám bámult, az arca rémült volt. „Nem akarok a következő lenni.”

A szemeim visszatükrözték a félelmét. Az volt a második alkalom, amikor hallottam, hogy úgy írták le, mint egy kultuszt. Reszkettem. „A szüleid segítenek?”

Grimaszolt. „Persze. A nagyapám Jacob apjával van együtt tanácsban. Sam Uley a legjobb dolog, ami valaha történt ezzel a hellyel, már amennyire ő érintett ebben.”

Hosszú, elnyújtott pillanatig bámultuk egymást. Most már a La Pushban voltunk, és a járgányom az üres út mentén vánszorgott. Láttam, hogy elöl, a falu egyetlen boltja már nincs túl messze. „Most kiszállok,” mondta Quil. „A házam pont ott van.” A kicsi fából készült téglalap irányába intett a bolt mögött. Lehúzódtam az útpadkához, és ő kiugrott.

„Várni fogok Jacobora,” mondtam neki kemény hangon.

„Sok szerencsét!” Becsapta az ajtót és csoszogott tovább az út mentén, a fejét előre hajtotta, a vállai lerogytak.

Quil arca kísértett, amikor egy széles U-fordulatot tettem és Blackék felé vettem az irányt. Rettegett attól, hogy a következő lesz. Mi történik itt?

Megálltam Jacob házával szemben, leállítottam a motort és lehúztam az ablakokat. Fülledt idő volt ma, semmi szellő. A műszerfalra tettem a lábamat és elhelyezkedtem a váráshoz.

Egy kis mozgás villant a periférikus látókörömben — megfordultam és kiszúrtam Billyt, ahogy zavarodott arckifejezéssel nézett engem az elülső ablakokon keresztül. Integtem egyszer és feszesen

mosolyogtam, de ott maradtam ahol voltam.

A szemei összeszűkültek; leengedte a függönyt az üveg előtt.

Készen álltam arra, hogy maradjak, addig amíg ez eltart, de azt kívántam, hogy bárcsak lenne valami amit csinálhatnék. Kiástam egy tollat a hátizsákom aljából, és egy régi tesztet. Elkezdtem firkálgatni a darabka hátán.

Csak egy sor gyémántot firkáltam, amikor élesen kopogtak az ajtómon.

Ugrottam egyet, felnéztem, arra számítva, hogy Billy az.

„Mit csinálsz itt Bella?” morogta Jacob.

Jacob gyökeresen megváltozott, az utóbbi hetekben, mióta utoljára láttam őt. Az első dolog, amit észrevettem, hogy a haja—a szép haja mind eltűnt, egészen rövidre vágták, ami koromfekete csillogással takarta be a fejét, mint a fekete selyem. Az arcvonásai, úgy tűnt, finoman megkeményedtek, feszesebbé váltak... öregedtek. A nyaka és a vállai is mások voltak, valahogy vastagabbak. A kezei, ahogy az ablakkeretet markolták, óriásinak tűntek, az inak és az erek kiemelkedőbbek voltak a vörösbarna bőr alatt. De a testi változások jelentéktelenek voltak.

Az arckifejezése volt az, ami majdnem teljesen felismerhetetlenné tette őt. A nyitott, barátságos mosoly eltűnt, mint a haj, a melegség sötét szemeiben átváltoztak tűnődő neheztelésbe és ez volt azonnal zavaró. Most sötétség volt Jacobban. Mintha a Napom berobbant volna.

„Jacob?” suttogtam.

Ő csak bámult engem, a szemei feszültek és dühösek voltak.

Észrevettem, hogy nem voltunk egyedül. Mögötte állt a négy másik; mind magas és rézbőrű, rövidre nyírt, fekete hajú épp, mint Jacob. Testvérek is lehetnének — nem tudtam kiszűrni Embryit a csoportból. A hasonlóságot csak erősítette a feltűnően hasonló ellenséges érzés minden egyes szempárban.

Minden pár, kivéve egyet. A pár évvel idősebb Sam állt leges-leghátul, az arca derűs és biztos volt. Le kellett nyelnem az epét, ami növekedett a torkomban. Meg akartam ütni. Nem, többet akartam tenni ennél. Vad és halálos akartam lenni, olyan, akivel senki nem merne kikezdeni. Valaki, aki halálra ijesztené Sam Uleyt.

Vámpír akartam lenni.

A heves vágy védtelenül ért és a szuszt is kiszorította belőlem. Ez volt a legtiltottabb az összes kívánság közt— még akkor is, amikor csak egy bűnös okból kívántam, mint ez, hogy előnyt szerezzek az ellenség felett — mert ez volt a legfájdalmasabb. A jövő örökké elveszett számomra, soha nem is tudtam felfogni azt. Küzdöttem, hogy visszanyerjem az irányítást magam fölött, amíg a rés a mellkasomban fáj az ürességtől.

„Mit akarsz?” követelte Jacob, a kifejezése még bosszúsabbá vált, ahogy nézte az érzelemjátékot az arcomon.

”Beszélni akarok veled” mondtam gyenge hangon. Megpróbáltam összpontosítani, de még mindig szédültem, hogy elszökjek a titkos álmom elől.

„Csak tessék!” sziszegte a fogain keresztül. A pillantása gonosz volt. Soha sem láttam bárkire így nézni, legkevésbé rám. Ez meglepő intenzitással fáj — testi fájdalommal, mintha késsel szúrtak volna a fejembe.

„Egyedül!” Sziszegtem, és a hangom most már erősebb volt.

Hátra nézett, és tudtam, hogy a szemei hova tévednek. Mindannyian Sam reakciójáért fordultak.

Sam egyszer bólintott, az arca higgadt volt. Tett egy rövid megjegyzést egy ismeretlen, folyékony nyelven—csak abban lehettem biztos, hogy nem francia és nem spanyol, azt hiszem, hogy Quileute volt. Elfordult és besétált Jacob házába. A többiek, Paul, Jared, és Embry, tételeztem fel, követték őt.

„Rendben.” Jacob kevésbé tűnt mérgesnek, mikor a többiek elmentek. Az arca kicsit nyugodtabb volt, de reménytelenebb is. A szája állandóan lekonyult a sarkainál.

Vettem egy mély lélegzetet. „Tudod, hogy mit akarok tudni.”

Nem válaszolt. Csak keserűn bámult engem.

Visszabámultam, és a csönd feszült lett. A fájdalom az arcában elbátortalanított. Éreztem, hogy egy gombóc kezd nőni a torkomban.

„Sétálunk?” Kérdeztem, amíg még tudtam beszélni.

Semmilyen módon nem válaszolt; az arca sem változott.

Kiszálltam az autóból, éreztem, hogy láthatatlan szemeket tapadnak rám az ablakok mögül, és elkezdtem sétálni a fák irányába, északra. A lábaim tocsogtak a nedves fűvön és a sárban az út mellett, és, mivel az volt az egyetlen hang, először azt gondoltam, hogy nem követett engem. De amikor körbepillantottam, ő pont ott volt mellettem, a lábai valahogy találtak egy kevésbé zajos útvonalat, mint az enyém.

Jobban éreztem magamat a fák peremén, ott ahol Sam valószínűleg nem figyelhetett. Ahogy sétáltunk, küzdöttem a helyes szavakért, amiket mondhatnék, de semmi nem jött. Csak egyre és egyre dühösebb lettem, hogy Jacobot csöbe húzták... hogy Billy ezt engedi... Sam képest volt ott állni annyira magabiztosan és nyugodtan...

Jacob hirtelen felvette a lépést, könnyedén lépkedve előttem a hosszú lábaival, aztán megfordult, hogy szembenézzen velem, elhelyezkedve az utamon, így nekem is meg kellett állnom.

Megzavart a nyilvánvaló kecsesség a mozdulataiban. Jacob majdnem olyan ügyetlen volt, mint én a végtelen növekedési hajrájával. Mikor változott ez meg?

De Jacob nem hagyott időt, hogy erre gondoljak.

„Essünk túl rajta”, mondta kemény, robosztus hangon.

Vártam. Tudta, hogy mit akartam.

„Ez nem az, amire gondolsz.” A hangja hirtelen fáradt volt. „Ez nem az amire gondoltam—messze nem.”

„Tehát mi ez, akkor?”

Egy hosszú pillanatig tanulmányozta az arcomat, töprengve. A harag soha nem tűnt el teljesen a szemeiből. „Nem mondhatom el neked,” mondta végül.

Az állkapcsom megfeszült, és a fogaimon keresztül beszéltem. „Azt hittem barátok vagyunk.”

„Voltunk.” Hangsúlyozta ki kissé a múlt időt.

„De neked már nincs szükséged barátokra”, mondtam savanyúan. „Neked ott van Sam. Hát nem aranyos—mindig úgy felnéztél rá.”

„Nem értettem őt azelőtt.”

„És most már látod a fényt. Halleluja.”

„Ez nem olyan, mint amire gondoltam. Ez nem Sam hibája. Ő úgy segít nekem, ahogy csak tud.” A hangja törekeny lett és a fejem fölé nézett, át rajtam, a harag kiégett a szemeiből.

„Segít neked.” ismételtém kétértelműen. „Természetesen.”

De Jacob nem úgy tűnt, mint aki figyel. Mélyen, szándékosan vette a levegőt, megpróbálva lecsendesíteni magát. Annyira dühös volt, hogy a kezei remegtek.

„Jacob, kérlek,” suttogtam „Nem fogod elmondani nekem, hogy mi történt? Talán én tudok segíteni.”

„Senki nem tud most segíteni.” A szavak halk nyögések voltak; a hangja megtört.

„Mit tett veled”? Követeltem, könnyek gyűltek a szemeimben. Kinyúltam érte, mint egyszer azelőtt, felé lépve, a karjaimat széttárva.

Ez alkalommal elhajolt, védekezően feltartva a kezeit. „Ne érh hozzám,” suttogta.

„Sam meglátná”? Motyogtam. A hülye könnyek kiszöktek a szemeim sarkából. Letöröltem őket a kézfejemmel, és a karjaimat keresztbefontam a mellkasomon.

„Fejezd be Sam hibáztatását”. A szavak gyorsan, reflexszerűen jöttek. A kezei felnyúltak, hogy beletúrjanak a hajába, ami nem volt már ott, azután ernyedten estek az oldala mellé.

„Akkor kit kéne hibáztatnom”? vágtam vissza.

Félig-meddig mosolygott; hideg, eltorzult dolog volt ez a félmosoly.

„Nem akarod hallani”.

„A pokolba, dehogynem!” csattantam fel. „Tudni akarom, most azonnal tudni akarom”.

„Tévedsz,” förmedt vissza.

„Ne merd azt mondani nekem, hogy tévedek— nem én vagyok az egyetlen, akin agymosást végeztek! Most azonnal mondd el, hogy mindez kinek a hibája, ha nem a te drága Samedé!”

„Te kérdezted,” morgott rám, a szemei élesen felvillantak. „Ha akarsz valakit hibáztatni, miért nem mutogatsz azokra a mocskos, büzlő vérszívókra, akiket annyira szeretsz?”

A szám szétnyílt és süvítő hangként jött ki a levegő. Ott helyben lefagytam, a kétélű szavaival keresztüldöfött. A fájdalom ismerős sémában járta át a testem, a kicsipkézett lyuk belülről felhasított, de ez csak másodlagos volt, háttérzenéje a zűrzavaros gondolataimnak. Nem tudtam elhinni, hogy jól hallottam, amit mondott. A határozatlanságnak nyoma sem volt az arcán. Egyedül csak a dühnek.

A szám még mindig tátva volt.

„Én mondtam, hogy nem akarod hallani,” mondta.

„Nem értem, hogy kire gondolsz,” suttogtam.

Hitetlenül emelte fel az egyik szemöldökét. „Azt hiszem, pontosan érted, hogy kire gondolok. Ugye nem kényszerítesz rá, hogy kimondjam? Nem szeretnék fájdalmat okozni.”

”Nem értem, hogy kire gondolsz,” ismételtém gépiesen.

„Cullenékre,” mondta ki lassan, elnyújtva a szót, miközben alaposan szemügyre vette az arcom. „Ezt láttam — látom a szemeidben, hogy mit tesz veled, mikor kimondom a nevüket”.

Tagadólag megráztam a fejem, ugyanakkor próbáltam kitisztítani is. Honnan tudja ezt? És ennek mi köze van a Sam kultuszhoz? Ez egy banda a vámpírutálóknak? Mi értelme van megalakítani egy ilyen kört, amikor egy vámpír se él már Forksban? Jacob miért most kezdené elhinni a történeteket Cullenékről, mikor a bizonyítékuk már régóta eltűnt, és soha nem is tér vissza?

Túl sokáig tartott, amíg előhozakodtam a megfelelő válasszal. „Na ne mondd, hogy most már hallgatsz Billy babonás képtelenségeire.” mondtam, gyenge kísérletet téve, hogy kigúnyoljam.

„Ő többet tud, mint amennyi hitelt adtam neki.”

„Légy komoly, Jacob”.

Kritikus szemekkel pillantott rám.

„Babonákat félretéve,” mondtam gyorsan. „Még mindig nem értem miért vádolod a... Cullenéket”— megrándult az arcom „Több mint fél évvel ezelőtt elmentek. Hogy tudod őket okolni amiatt, amit Sam most tesz?”

„Sam nem tesz semmit, Bella. És tudom, hogy eltűntek. De néha... a dolgok mozgásba lesznek hozva és aztán már túl késő.”

„Mi van mozgásban? Mihez van túl késő? Mi miatt hibáztatod őket?”

Hirtelen egészen az arcomban volt, düh izzott a szemében. „Mert léteznek.” sziszegte,

Meglepődtem és összezavarodtam, amint figyelmeztető szavak jöttek Edward hangján megint, akkor, amikor nem is féltem.

„Csendesedj el most, Bella. Ne támadd őt,” intett óva Edward a fülemben.

Mióta csak Edward neve áttört azokon a gondos falakon, amik mögé elrejtettem, képtelen voltam megint bezárni. Most már nem fáj—azalatt az értékes másodpercek alatt nem, amikor hallhattam a hangját.

Jacob füstölgött előttem, haragtól remegve.

Nem értettem, hogy az Edward-káprázat miért jelent meg váratlan az elmémben. Jacob hamuszínű volt, de ő Jacob volt. Nem volt se adrenalin, se veszély.

„Adj neki esélyt, hogy lenyugodjon,” ragaszkodott hozzá Edward hangja.

Zavartan ráztam a fejemet. „Nevetséges vagy,” mondtam mindkettőnek.

„Jól van,” válaszolt Jacob, újra mély lélegzetet véve. „Nem veled fogom ezt megvitatni. Amúgy se számít, a kár már elvégezve”.

„Milyen kár”?

Nem hátrált meg, ahogy arcába kiáltottam a szavakat.

„Menjünk vissza! Nincs több mondanivalóm”.

Tátott szájjal bámultam. „Dehogy nincs több mondanivalód! Semmit nem mondtál még!”

Elsétált mellettem, a ház irányába lépkedve.

„Ma összefutottam Quillel”, ordítottam utána.

Félbehagyta a mozdulatot, de nem fordult meg.

„Emlékszel a barátodra, Quilre? Igen, halálra van rémülve”.

Jacob megpördült, hogy szembe nézzen velem. A kifejezéseit elgyötörtek voltak. „Quil” volt minden amit mondott.

„Ő is aggódik miattad. Kiborult”.

Jacob kétségbeesett szemekkel bámult keresztül rajtam.

Tovább nógattam őt. „Fél, hogy ő lesz következő”.

Jacob támogatásért megragadott egy fát, az arcára furcsa zöld árnyék vetült a vörösesbarna felszín alatt. „Nem ő lesz következő,” motyogta magának Jacob. „Ő nem lehet. Már vége van. Már nem kellene tovább történnie. Miért? Miért?” Az ökle belevágódott a fába. Nem volt egy nagy fa, karcsú és csak néhány méterrel magasabb, mint Jacob. De még mindig meglepett engem, mikor a törzs hangosan kitört az ütései nyomán.

Jacob döbbsen bámulta az éles, törött pontot, ami gyorsan rémületbe fordult.

„Vissza kell mennem.” Megpördült és olyan gyorsan elosont, hogy kocognom kellett, hogy ne maradjak le.

„Vissza Samhez!”

„Ez is egy nézőpont,” úgy hangzott, mintha ő mondta volna. Motyogott és aztán elfordult.

Üldöztem vissza a járgányomig. „Várj”! Kiáltottam utána, amikor a ház felé fordult.

Megfordult, hogy szembenézzen velem, és láttam, hogy a kezei megint remegnek.

„Menj haza, Bella. Nem lóghatok többé veled.”

Az ostoba, következetlen fájdalom hihetetlenül erős volt. A könnyek megint kibuggyantak. „Te most... szakítasz velem”? A szavak teljesen rosszak voltak, de ez volt legjobb mód, hogy kifejezzem azt, amit kérdezni akarok. Végül is, ami Jake és köztem van, az több mint egy iskolai románc. Erősebb.

Egy keserű nevetést adott ki. „Nehezen. Ha ez volna a helyzet, akkor azt mondanám 'Maradjunk barátok!'. Már nem mondhatom ezt.”

„Jacob... miért? Sam nem engedné, hogy más barátaid is legyenek? Kérlek, Jake. Megígérted. Szükségem van rád!” A korábbi életem kitöltetlen üressége—mielőtt Jacob adott volna neki valami látszólagos értelmet—felágaskodott és szembeszállt velem. A magány fojtogatta a torkomat.

„Sajnálom, Bella”, Jacob minden egyes szót határozottan mondott ki, hideg hangon, ami mintha nem is hozzá tartozott volna.

Nem hittem, hogy ez volt az, amit Jacob igazán szeretett volna mondani. Úgy tűnt, mintha volna valami más, amit a mérges szemem keresztül még próbál elmondani, de nem értettem az üzenetet.

Talán ez egyáltalán nem Samról szólt. Talán ennek semmi köze Cullenékhez. Talán csak megpróbálta kihúzni magát a reménytelen helyzetből. Talán engednem kéne neki, hogy megtegye, ha ez a legjobb neki. Ezt kellene tennem. Ez lenne a helyes.

De hallottam, ahogy a hangom suttogva kiszökik.

„Sajnálom, hogy nem tudtam...korábban... azt kívánom, bárcsak megváltoztathatnám az érzéseimet irántad Jacob.” Kétségbeesett voltam, annyira kicsavartam az igazságot, hogy az már majdnem hazugságba hajlott át. „Talán... talán megváltoznék,” suttogtam. „Talán, ha adnál nekem egy kis időt... csak ne most hagyj el Jake. Nem tudom elviselni.”

Az arca egy másodperc alatt haragból gyötrődésbe váltott. Egy remegő kéz kinyúlt felém.

„Ne. Kérlek Bella ne így fogd fel. Ne hibáztasd magad, ne gondold, hogy ez a te hibád. Az egész az enyém. Esküszöm, hogy nem rólad szól.”

„Nem a tiéd, az enyém,” suttogtam. „Ez egy újabb.”

„Komolyan mondom Bella. Én nem ...” erősen küzdött, a hangja még rekedtebb lett, ahogy harcolt, hogy kontrolálja az érzelmeit. A szemei megkínzottak voltak. „Többé már nem vagyok elég jó, hogy a barátod legyek, vagy bármi más. Már nem olyan vagyok, mint azelőtt. Nem vagyok jó.”

„Mi?” Meghökkenve és zavarosan bámultam rá. „Miről beszélsz? Te sokkal jobb vagy, mint én, Jake. Te jó vagy! Ki mondta neked, hogy nem vagy az? Sam? Ez egy rosszindulatú hazugság, Jacob! Ne engedd, hogy ezt mondja neked!” Hirtelen megint ordítottam.

Jacob arca kemény és határozott lett. „Senkinek nem kellett mondania semmit. Tudom, mi vagyok.”

„Te a barátom vagy, ez az, ami vagy! Jake—ne!”

Elhátrált tőlem.

„Sajnálom, Bella,” mondta megint; ez alkalommal ez csak egy megtört motyogás volt. Megfordult és majdhogynem befutott a házba.

Képtelen voltam, hogy elmozduljak onnan, ahol álltam. Bámultam a kicsi házat; túl kicsinek tűnt, hogy elférjen benne négy hatalmas fiú és két még hatalmasabb férfi. Semmi reakció nem volt odabent. Nem lebbent meg a függöny széle, nem voltak hangok vagy mozgás. Üresen nézett szembe velem.

Az eső elkezdett szitálni, itt és ott megszúrva a bőrömet. Nem tudtam levenni a szememet a házról. Jacob vissza fog jönni. Vissza kell jönnie.

Az eső felerősödött, úgy ahogy a szél is. A cseppek már nem fentről estek; egy szögben megdőltek nyugati irányba. Éreztem a sós vizet az óceánból. A hajam csapkodta az arcomat, hozzátapadtak a nedves helyekhez és összekuszálták a szempilláimat. Vártam.

Végül az ajtó kinyílt, és tettem egy lépést előre megkönnyebbülésemben.

Billy odagurította a székét az ajtókerethez. Nem láthattam senkit mögötte.

„Charlie épp most hívott Bella. Azt mondtam neki, hogy úton vagy hazafelé”. A szemei tele voltak szánnalommal.

A szánnalom valahogy lezárta az egészemet. Nem kommentáltam. Csak megfordultam robotszerűen és bemásztam a járgányomba. Nyitva hagytam az ablakokat és az ülések nedvesek és simák voltak. Nem érdekelt. Már így is bőrig áztam.

Nem olyan rossz! Nem olyan rossz! próbált megvigasztalni az agyam. Ez igaz volt. Ez nem olyan rossz. Ez nem a világ vége, újfent nem. Csak annak a kevés békének volt vége, ami még hátra maradt. Ez minden.

Nem annyira rossz, értettem egyet, aztán hozzátettem, de eléggé.

Azt hittem, hogy Jake meggyógyítja a lyukat bennem—vagy legalább betömi azt, megakadályozza, hogy annyira fájjon. Tévedtem. Ő csak kifaragta a sajátját, így az most már lyukas volt, mint a svájci sajt. Azon töprengtem, hogy miért nem morzsolódtam szét darabokra.

Charlie tornácon várt rám. Ahogy odagurultam a felhajtóhoz, kísértelt, hogy találkozzon velem.

„Billy hívott. Azt mondta, hogy összevesztél Jakekel—hogy nagyon dühös vagy”, magyarázta, ahogy kinyitotta az ajtót nekem.

Azután megnézte az arcomat. Egyfajta elborzasztó felismerés mutatkozott az arckifejezésén. Megpróbáltam elképzelni az arcomat kívülről, hogy tudjam mit látott. Az arcomat üresnek és ridegnek éreztem, és rájöttem, hogy mire emlékezteti őt.

„Ez nem pontosan az, ami történt”, motyogtam.

Charlie körém fonta a karját és kiségett az autóból. Nem tett megjegyzést az ázott ruháimra.

„Akkor mi történt”? kérdezte, amikor már bent voltunk. Levette a plédet a kanapéról, miközben beszélt és betakarta a vállaimat vele. Rájöttem, hogy még mindig remegek.

A hangom élettelen volt. „Sam Uley azt mondja, hogy Jacob nem lehet többé a barátom.”

Charlie furcsa pillantást lövellt rám. „Ki mondta el ezt neked”?

„Jacob,” állítottam, bár, ez nem pontosan az volt, amit mondott. Attól még igaz volt.

Charlie szemöldökei összehúzódtak. „Tényleg azt gondolod, hogy van valami gond ezzel az Uley gyerekekkel”?

„Tudom hogy van. Bár Jacob nem fogja elmondani mi az”. Hallottam, ahogy a víz a ruhámból a padlóra csepeg és szétloccsan a linóleumon. „Megyek ruhát cserélni”.

Charlie belemerült a gondolataiba. „Rendben,” mondta szórakozottan.

Úgy döntöttem, hogy letusolok, mert nagyon hideg voltam, de a forró víz úgy tűnt nem hat a bőröm hőmérsékletére. Még mindig fáztam, mikor feladtam és leállítottam a vizet. A hirtelen csöndben meghallottam Charliet, amint beszélt valakivel a földszinten. Egy törülközőt tekertem magam köré, és kipattintottam a fürdőszoba ajtót.

Charlie hangja dühös volt. „Nem veszem be ezt. Ennek semmi értelme.”

Aztán csönd volt, és rájöttem, hogy telefonál. Egy perc telt el.

„Ne próbáld ez Bellára fogni!” Charlie hirtelen kiabált.

Felugrottam. Amikor újra beszélt, a hangja óvatos és halkabb volt. „Bella teljesen nyilvánvalóvá tette mindvégig, hogy ő és Jacob csak barátok... Nos, ha ez így volt, akkor miért nem mondtad az elején? Nem, Billy, úgy gondolom, hogy igaza van ebben... ismerem a lányomat, és ha ő mondja, hogy Jacob korábban félt—” Megszakították a mondat közepén, és amikor válaszolt megint majdnem kiabált.

„Hogy érted, hogy nem ismerem a lányomat annyira, mint amennyire gondolom!” Egy rövid másodpercig hallgatott és a válasza olyan halk volt, hogy alig hallottam. „Ha azt gondolod, hogy emlékeztetni fogom arra, akkor jobb, ha ezt újra átgondolod. Csak éppen, hogy kezdett túljutni ezen, és azt hiszem javarészt Jacob miatt. Ha bármi is ez, ami Jacob és ez a Sam alak közt folyik visszaküldi őt abba a depresszióba, akkor Jacobnak válaszolnia kell majd pár kérdésemre. Te a barátom vagy, Billy, de ez bántja a családomat”.

Egy újabb szünet volt, amíg Billy válaszolt.

„Jól mondd—ha azok fiúk akár egy lábujjkkal is átlélik a határt, tudni fogok róla. Szemmel fogjuk tartani a helyzetet, biztos lehetsz benne.” Ő már nem Charlie hanem Swan rendőrfőnök volt.

„Rendben! Igen. Viszlát”. Lecsapta a telefont.

Lábujjhegyen gyorsan átosontam a folyosón keresztül a szobámba. Charlie dühösen motyogott a konyhában.

Tehát Billy engem fog hibáztatni. Jacobot belelovaltam ebbe az egészbe és végül elege lett.

Ez furcsa volt, mivel féltettem magamat ettől, de azután, az utolsó dolog után, amit ma délután Jacob mondott, többé már nem hittem ezt. Sokkal több volt ez egy viszonzatlan szerelemnél, és meglepett, hogy Billy lealacsonyodna addig, hogy ezt állítsa. Ez arra készítetett, hogy azt gondoljam, bármilyen titok is, amit őriznek az nagyobb, mint amit elképzeltem. Legalább Charlie most az oldalamon áll.

Felvettem a pizsamámat és bemásztam ágyba. Az élet elég sötétnek látszott ahhoz, hogy megengedjek magamnak, hogy csaljak. A lyuk, — a lyukak most már — úgyis fájnak, szóval miért ne? Elővettem az emléket — nem az igazi emléket, az túlságosan is fájna, de a hamisat Edward hangjáról az elmémbe

ma délután— és lejátszottam újra és újra a fejemben amíg álomba nem zuhantam a könnyekkel az üres arcomon, amik még mindig nyugodtan özönlöttek lefelé.

Ma este egy új álmom volt. Az eső esett és Jacob hangtalanul sétált mellettem, bár az én lábaim alatt a föld csikorgott a száraz kavicsoson. De ő nem az én Jacobom volt; ő az új, keserű, kecses Jacob volt. Járása könnyed hajlékonysága valaki másra emlékeztetett, és, ahogy néztem, a jellemvonásai elkezdtek változni. A vörösbarna szín a bőrén átmosódott, csontfehéren hagyva az arcát. A szemei aranyra változtak, azután karmazsinvörösre, aztán aranyra megint. A lenyírt haja meglebbent a szellőben, bronz színűre válva, ahol a szél megérintette azt. És az arca annyira széppé lett, hogy összetörte a szívemet. Érte nyúltam, de hátrált egy lépést pajzsként felemelve a kezét. Azután Edward eltűnt.

Nem voltam biztos abban, mikor felébredtem a sötétben, hogy akkor kezdtem-e el sírni vagy a könnyeim folytak alvás közben és most folytatódtak. Bámultam a sötét mennyezetemet. Éreztem, hogy az éjszaka közepe volt —még mindig fél-álomban voltam, talán kissé éberebb. Fáradtan becsuktam a szemeimet és egy álom nélküli alvásért imádkoztam.

Ekkor hallottam meg a zajt, ami eredetileg ébreszthetett fel engem. Valami éles kaparászott az ablakomon éles sikítással, mint a körmök az üvegen.

12. BETOLAKODÓ

A szemeim hirtelen kipattantak a félelemtől, habár annyira kimerült és zavart voltam, hogy nem igazán lehettem benne biztos, hogy egyáltalán ébren vagyok, vagy álmodom.

Valami kaparászta az ablakomat ugyanazzal az éles sikítással.

Az álomosságtól zavartan és ügyetlenül elbotorkáltam az ágyamtól az ablakig miközben kipislogtam a megmaradt könnyeket a szememből.

Egy hatalmas, sötét alak imbolygott összevissza az üveg másik oldalán, ahogy megingott felém, úgy tűnt, mint aki mindjárt átesik a csukott ablakon. Rémülten hátratántorodtam és sikolyra nyílt a szám.

Victoria.

Eljött értem.

Meghalok.

Csak Charlie-t ne!

Visszafojtottam a kitörő sikoltást. Csendben kell maradnom. Valahogy. Meg kell akadályoznom, hogy Charlie idejőjjön megnézni mi a baj.

És aztán egy ismerős, erős hang megszólított a sötét alak irányából.

"Bella!" sziszegte. "Auuu! Francba, nyisd ki az ablakot! ÁÚ!"

Szükségem volt két másodpercre, hogy megszabaduljak a rémülettől, mielőtt megmozdultam volna, de aztán az ablakhoz siettem és ellöktem az útból. A fény halványan átszűrődött a felhőkön, épp annyira, hogy érzékelnem tudjam a formákat.

"Mit csinálsz?" ziháltam.

Jacob bizonytalanul kapaszkodott a lucfenyő tetején, ami Chalire kis előkertjének a közepén állt. A súlyától a fa a ház felé hajlott és Jacob ott himbálózott rajta – a lábai több méter magasban lógtak a föld fölött – alig egy yardnyira tőlem. A fa felső vékony ágai hangosan súrolták a ház oldalát.

"Próbálok betartani"—förmedt rám miközben a súlypontja elmozdult, ahogy a fa tetején imbolygott —"az ígéretemet!"

Pislogtam egyet a nedvességtől homályos szemeimmel, hirtelen biztos voltam benne hogy álmodom.

"Mikor ígérted meg, hogy leesel Charlie fájáról és megölnöd magad? "

Unottan horkantott egyet miközben lóbálta a lábát, hogy javítson az egyensúlyán. "Menj el az útból," utasított.

"Tessék?"

Előre hátra lóbálta a lábát hogy növelje a lendületét. Rájöttem, hogy mire készül.

"Ne, Jake!"

Oldalra kaptam a fejem, de a figyelmeztetés elkésett. Belökte magát a nyitott ablakomon egy horkantás kíséretében.

Megint sikolyra nyitottam a számat, ahogy láttam magam előtt hogy, lezuhan és szörnyethal, vagy legalábbis örökre megnyomorítja magát miközben neki vágódik a fa zsalunak. Legnagyobb megdöbbenésemre a talpai halk puffanással landoltak a padlón, ahogy fürgén belibbent a szobámba.

Visszafojtott lélegezettel az ajtóra meredtünk, hogy lássuk vajon a zaj felébresztette-e Charliet. Egy rövid pillanatig csend volt aztán meghallottuk Charlie fojtott hangú horkolását.

Egy lassú, széles mosoly terült el Jacob arcán, láthatóan elégedett volt magával. Ez nem az a mosoly volt, amit ismertem és szerettem —ez egy új mosoly volt, az egykori nyíltságának kegyetlenül gúnyos mosolya, az új arcán, ami már Sam-hez tartozott.

Ez egy kicsit sok volt már nekem.

E miatt a fiú miatt sírtam magam álomba. A kíméletlen visszautasítása egy új, fájdalmas lyukat vájt a mellkasomban. Egy rémálmot hagyott maga után olyat, mint egy gyulladt fertőzés - ami még a sérülés elmúltá után is sajog. És most itt állt a szobámban, egy önelégült vigyorral a képén mintha mi sem történt volna. És ami még ennél is rosszabb volt, habár az érkezése zajos volt és ügyetlen, emlékeztetett arra az időre, amikor még Edward surrant be hozzám este az ablakon, és ez az emlék rosszindulatúan tépte fel a heges sebeimet

És ez mind összekapcsolva azzal a ténnyel, hogy hulla fáradt voltam, nem igazán hozott barátságos hangulatba.

"Kifelé!" suttogtam olyan mérgesen, ahogy csak tudtam.

Rámpislogott meglepett arccal..

"Nem," tiltakozott. "Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek."

"Nem fogadom el!"

Próbáltam kiteszigálni az ablakon —elvégre is, ha ez egy álom, akkor nem eshet baja. Azonban hiábavaló volt. Egy centivel sem tudtam arrébb mozdítani. Gyorsan leeresztettem a kezemet és elléptem tőle.

Nem volt rajta póló, habár az ablakon beáramló levegő elég hideg volt, ahhoz hogy vacogni kezdjek, és kényelmetlenül éreztem magam, ahogy a kezeim a csupasz mellkasán pihentek. A bőre olyan forró volt, mint a homloka, amikor utoljára megérintettem. Mintha még mindig lázas lenne.

Pedig nem nézett ki betegnek. Inkább hatalmasnak tetszett. Nagy terjedelmével eltakarta az ablakot miközben szótlánul nézte a dühös reakciómat.

Hirtelen, ez már több volt, mint amit elbírtam viselni—úgy éreztem, hogy az álmatlanul töltött éjszakáim ledöntenek a lábamról. Annyira fáradt voltam, hogy azt hittem most rögtön összeesek. Erőlködve próbáltam nyitva tartani a szememet miközben bizonytalanul tántorogtam.

"Bella?" nyugtalanul suttogta Jacob a nevemet. Megragadott a könyökömnél fogva, ahogy meginogtam és odairányított az ágyamhoz. A lábaim feladták a szolgálatot, amikor elértem az ágy szélét és lehuppantam a puha, meleg matracra.

"Hé, jól vagy?" kérdezte Jacob, aggódalmasan ráncolva a homlokát.

Felnéztem rá, a könnyek még nem száradtak fel az arcomról. "Már hogy lennék jól, Jacob?"

Az arcán fájdalom vette át a harag helyét. "Igaz," értett egyet, és vett egy mély lélegzetet. "A francha is...,Nos...én—én sajnálom, Bella." A bocsánatkérés őszinte volt, efelől nem lehetett kétségem, de az arcvonásai még mindig haragot árultak el.

"Miért jöttél ide? Nem akarom, hogy bocsánatot kérj, Jake."

"Tudom," suttogta. "De nem hagyhattam úgy a dolgokat, ahogy ma délután voltak. Borzasztó volt. Sajnálom"

Fáradtan ráztam a fejemet. "Semmit sem értek."

"Tudom. El akarom magyarázni—" hirtelen abbahagyta, a szája kinyílt, mintha levegő után kapkodna. Aztán vett egy mély lélegzetet. "De nem tudom," mondta mérgesen. "Bárcsak el tudnám."

Hagytam, hogy a fejem ráhulljon a karomra. Így a kezem tompította a kérdésem hangerejét."Miért?"

Egy percig némán ült. Oldalra fordítottam a fejem—túl fáradt voltam, hogy felemeljem— azért hogy lássam az arckifejezését. Meglepett. Hunyorogva összeszorította a fogait, a homloka ráncolódott az erőfeszítéstől.

"Mi baj?" kérdeztem.

Nehezen fújta ki a levegőt, és észrevettem hogy visszatartja a lélegzetét.

„Nem tudom megtenni," motyogta, meghíúsulva.

"De mit?"

Nem vett tudomást a kérdésemről. "Nézd, Bella, sose volt még olyan titkod, amit nem mondhattál el senkinek?"

Mindentudóan nézett rám, és a gondolataim rögtön a Cullenékre irányultak. Reméltem, hogy az arcom nem árul el büntudatot.

"Valami, amit úgy éreztél, hogy nem mondhatod el Charlie-nak vagy anyukádnak...?" erőszakoskodott. "Valami, amiről még velem sem beszélhetsz? Még most sem?"

Éreztem, hogy összeszűkülnek a szemeim. Nem válaszoltam a kérdésére, noha tudtam, hogy ezt csak megerősítésnek veszi.

"Meg tudod érteni, hogy most én is hasonló helyzetben vagyok?" küszködött, hogy megtalálja a megfelelő szavakat. "Néha, a hűséged abba az irányba visz, amit te is akarsz. Néha nem neked kell elmondanod egy titkot.

Nem tudtam vitatkozni ezzel. Pontosan eltalálta—volt egy titkom, amit nem az én feladatom volt elmondani, egy titok, amit úgy éreztem kötelességem megvédeni. Egy titok, amiről hirtelen úgy tűnt, hogy ő már mindent tud.

Még mindig nem értettem, hogy mi köze van ehhez Jacobnak, Sam-nek vagy Billy-nek. Mit jelenthet számukra, most hogy a Cullenék már elmentek?

"Nem tudom, miért jöttél ide Jacob, ha csak találós kérdéseket teszel fel ahelyett, hogy válaszokat adnál.."

"Sajnálom," suttogta. "Ez olyan zavarba ejtő."

Reményvesztetten bámultunk egymásra hosszú másodpercekig a sötét szobában.

"A dolog, ami megöl engem," mondta váratlanul, "Az az, amiről már tudsz. Már rég elmondtam neked mindent!"

"Miről beszélsz?"

Vett egy meglepett lélegzetet és felém hajolt, a reményvesztett arckifejezése egy pillanat alatt csapott át lángoló hevességbe. Indulatosan a szemembe nézett, a hangja sürgető és türelmetlen volt. Ahogy közvetlenül az arcomba mondta a szavakat, éreztem a perzselő leheletét, ami olyan forró volt, mint a bőre.

"Azt hiszem kitaláltam, hogy hogy mondhatnám el neked—mert már egyébként is tudod, Bella! Nem mondhatom el, de te kitalálhatod! Ez levenné a vállamról a felelősséget!"

"Azt akarod, hogy kitaláljam? Mit találjak ki?"

"A titkomat! Meg tudod csinálni—tudod a választ!"

Pislogtam kettőt, próbáltam megérteni. Nagyon fáradt voltam. Semminek nem volt értelme. Észrevette az üres arckifejezésemet, de az ő arcáról leolvashattam, hogy megint erőlködik.

"Várj, hadd nézzem...hátha tudok adni egy kis segítséget," mondta. Bármit is próbált tenni, az annyira nehéz lehetett, hogy elkezdett zihálni az erőlködéstől.

"Segítséget?" kérdeztem, miközben megpróbáltam rávenni, hogy folytassa. A szemhéjaim elnehezültek, de én erőnek erejével nyitva tartottam a szememet.

"Igen," sóhajtott egy nagyot. "Mint a nyomok."

Az arcomat a két hatalmas és meleg kezébe vette és csak pár centire tartotta a sajátjától. Mélyen a szemembe nézett miközben suttogott, mintha közölni akarna valamit azon kívül, amit mondott.

"Emlékszel, amikor először találkoztunk—La Push-ban a strandon?"

"Persze, hogy emlékszem."

"Mesélj róla."

Vettem egy mély lélegzetet és megpróbáltam koncentrálni. "A furgonomról kérdeztél. ..."

Bízatóan bólogatott.

"Beszéltünk a Rabbit-ról..."

"Folytasd."

"Sétáltunk a parton..." Az arcom átvette a keze melegségét miközben próbáltam emlékezni, de ő nem vette észre, hogy milyen forró a bőre. Megkértem, hogy sétáljon velem, én pedig idétlenül, de sikeresen flörtöltem vele, azért hogy információt szedjek ki belőle.

Izgatottan bólogatott felém.

A hangom szinte hallhatatlan volt. "Rémtörténeteket meséltél nekem... Quileute legendákat." Behunyta a szemét majd újra kinyitotta őket. "Igen." Ahogy kimondta ez az egy szó egyszerre volt feszült, görcsös és lelkes, mintha valami létfontosságú dolog szélén állnánk.

Lassan beszélt, minden szónak nyomatékot adott.

"Emlékszel, mit mondtam?"

Még ebben a sötétben is látnia kellett az arcom hirtelen színváltozását. Hogy felejthetném el? Anélkül, hogy rájött volna Jacob pontosan, azt mondta nekem, amit tudni akartam – azt hogy Edward egy vámpír.

Úgy nézett rám, mint aki túl sokat tud. "Gondolkozz erősebben" mondta.

"Igen, emlékszem," leheltem.

Mélyet lélegzett, megfeszült. "Emlékszel minden tört.....—" Nem tudta befejezni a kérdést. A szája hirtelen kinyílt, mintha valami szorítaná a torkát.

"....minden történetre?" kérdeztem.

Némán bólogatott.

A fejem kóválygott. Igazából csak egy történet rémlett. Tudom, hogy a többivel kezdte, de nem emlékeztem a lényegtelen bevezetésre, különösen most nem, hogy a kimerült agyamat köd borította. Elkezdtem rázni a fejemet.

Jacob felnyögött és leugrott az ágyról. Az öklét a homlokához nyomta, gyorsan és mérgesen lélegzett. "Tudod, tudod," motyogta magának.

"Jake? Jake, kérlek, kimerültem. Most nem vagyok túl jó ebben. Talán majd reggel..."

Bólogatott és megerősítésként vett egy lélegzetet. "Talán majd eszedbe jut. Azt hiszem, tudom, hogy miért csak egy történetre emlékszel," tette hozzá gúnyosan, keserű hangsúllyal. Visszahuppant mellém a matracra "Nem bánod, ha felteszek egy kérdést erről?" kérdezte még mindig gúnyosan. "Majd meghalok, hogy tudjam."

"Miről?" kérdeztem óvatosan.

"A vámpír történetről, amit meséltem neked."

Feszülten bámultam rá, nem voltam képes válaszolni. Azért feltette a kérdést.

"Tényleg nem tudtad?" kérdezte szárazon "Tőlem tudtad meg, hogy miféle?"

Ezt meg honnan tudja? Miért döntött úgy, hogy elhiszi, miért most? Összeszorítottam a fogaimat. Visszabámultam rá, nem állt szándékomban válaszolni. Ő is látta rajtam.

"Na látod, mit értek hűség alatt? Mormolta most már még szárazabban. "Velem ugyanez a helyzet, csak rosszabb. El sem tudod képzelni, milyen szorosan köt az ígéretem."

Ezt nem szerettem—nem szerettem, ahogy a szemei lecsukódtak fájdalmában, amikor az elkötelezettségről beszélt. Ez több annál, hogy nem szeretem—ráébredtem, hogy gyűlölöm, gyűlöltem mindent, ami fájdalmat okozott neki. Szenvedélyesen gyűlöltem.

Sam arca jelent meg a lelki szemeim előtt.

Én önként vállaltam ezt az egészet. Én szerelemből védtem a Cullenék titkát, viszonzatlanul, de attól még igaz. Úgy tűnt Jacob nem maga választotta ezt.

"Nincs semmi mód rá, hogy szabad legyél?" suttogtam, miközben megérintettem a nyírott hajának szűrős végét.

A kezei elkezdtek remegni, de a szemét nem nyitotta ki

"Nem. Örökre benne maradok. Az életem végéig." Barátságatlanul felkacagott. "Talán tovább is."

"Nem, Jake," nyögtem. "Mi van, ha megszökünk? Csak te és én. Mi van, ha elmegyünk itthonról és Sam-et magunk mögött hagyjuk?"

"Ez nem olyasmi, ami elől elmenekülhetek, Bella," suttogta "Habár elmenekülnék veled, ha tudnék." Már a vállai is rázkódtak. Vett egy mély lélegzetet. "Nézd, most mennem kell."

"Miért?"

"Csak azért, mert úgy nézel ki, mint aki mindjárt kidől. Szükséged van alvásra—nekem pedig szükségem van arra, hogy rá gyere a titkomra. Ki fogod találni, muszáj lesz."

"És még?"

Összehúzta a szemöldökét. "Ki kellett osonnom—nem szabadna itt lennem. Csodálkozni fognak, hogy hova tűntem" A szája legörbült. "Azt hiszem el kéne mondanom nekik."

"Nem kell elmondanod nekik semmit sem," sziszegtem.

"Mindegy, elfogom."

Felizzott bennem a düh. "Gyűlölöm őket!"

Jacob tágra nyílt szemekkel bámult rám a meglepettségtől. "Ne, Bella. Ne gyűlöld a srácokat. Ez nem Sam vagy a többiek hibája. Már mondtam neked—én, tehetek róla. Sam igazából... hihetetlenül jó fej, Jared és Paul is nagyszerűek, és Paul mindig is... és Embry is a barátaim voltak. Ez soha sem volt másképp—ez az egyetlen dolog, ami nem változott. Igazán szörnyen érzem magam amiatt, hogy miket gondoltam azelőtt Sam-ról. ..."

"Sam hihetetlenül jó fej." Hitetlenkedve bámultam, de ráhagytam a dolgot.

"Akkor miért nem engedik, hogy velem legyél?" követeltem a választ.

"Mert nem biztonságos," motyogta maga elé.

A szavaira borzongás futott rajtam végig.

Hát erről is tud? Senki sem tudja rajtam kívül. De igaza volt—az éjszaka közepén jártunk, a legjobb idő a vadászathoz. Jacob-nak nem kéne itt lennie a szobámban. Ha valaki eljön értem, akkor egyedül kell lennem.

"Ha azt hittem volna, hogy túl kockázatos..." suttogta "Akkor nem jöttem volna ide. De Bella," megint rám nézett. „Ígértem neked valamit. Fogalmam sem volt róla, hogy ilyen nehéz lesz betartani, de ez nem jelenti azt, hogy nem fogom megpróbálni.”

Látta az értetlenséget az arcomon. "Azután a buta film után," emlékeztetett. "Megígértem neked, hogy soha nem foglak bántani... úgyhogy eléggé elszúrtam ma délután, ugye?"

"Tudom, hogy nem akartad, Jake. Semmi baj."

"Köszö, Bella." Megfogta a kezemet. "Mindent megteszek, ami tőlem telik, csak hogy mindig itt lehessen neked, ahogy megígértem." Hirtelen rámosolygott. Ez a mosoly nem az én Jacobom mosolya volt, de nem is Samé, hanem valami furcsa kombinációja a kettőnek.

"Az tényleg segítene, ha ki tudnád találni magadtól, Bella. Erőltess meg magad egy kicsit."

Vágtam egy erőtlenséges grimaszt. "Megpróbálok."

Én pedig megpróbálok hamarosan meglátogatni." sóhajtott "És ők majd megpróbálnak lebeszélni róla."

"Ne hallgass rájuk"

"Megpróbálok." Megrázta a fejét, mintha kétségei lennének a sikerében. "Gyere el hozzám, amint kitalálsz."

Valami eszébe jutott, valami, amitől elkezdett remegni a keze."Ha... ha te is akarsz."

"Miért ne akarnálak látni?"

Az arca megkeményedett és keserű lett, száz százalékig az az arc lett belőle, ami Sam-hez tartozik. "Oh, tudok egy okot," mondta durván. "Nézd, tényleg mennem kell. Megtennél nekem valamit?"

Csak rémülten bólogtam a hirtelen változása láttán.

"Legalább hívj fel—ha nem is akarsz újra látni. Csak tudasd velem, hogy ez a helyzet."

"Nem fog megtörténni—"

Felemelte az egyik kezét, hogy félbeszakítson. "Csak tudasd velem."

Felállt és az ablak felé fordult.

"Ne hülyéskedj, Jake," panaszkodtam. "El fogod törni a lábad. Használd az ajtót. Charlie nem fog észrevenni."

"Nem lesz semmi bajom," motyogta, de azért az ajtó felé fordult. Habozott, ahogy elment mellettem, és úgy bámult rám mintha valami szurkálná. Könnyögően kinyújtotta az egyik kezét.

Megfogtam, mire ő hirtelen megrántott – olyan erősen —hogy leestem az ágyról, és a mellkasához vágódtam.

"Csak arra az esetre," motyogta bele a hajamba, miközben úgy szorított, hogy majdnem összeroppantotta a bordáimat.

"Nem kapok—levegőt!" ziháltam.

Végre elengedett, de az egyik kezét továbbra is a derekamon tartotta, úgy hogy nem dőltem el. Visszalökött az ágyra, ezúttal sokkal finomabban.

"Aludj egy kicsit, Bells. Rá kell vened az agyadat, hogy dolgozzon. Tudom, hogy képes vagy rá. Szükségem van rá, hogy megértsd. Nem veszíthetlek el, Bella. Emiatt nem."

Pár lépéssel az ajtónál termett, csendesen kinyitotta, és eltűnt. Figyeltem, hogy mikor lép a nyikorgós lépcsőfokra, de nem hallottam semmit.

Visszafeküdtem az ágyba, az agyam pörgött. Túlságosan össze voltam zavarodva. Behunytam a szemem, hogy próbáltam gyorsan értelmet vinni ebbe az egészbe, de ez elég volt arra, hogy a tudatalattim olyan gyorsan elnyeljen, hogy az már zavaró volt.

Nem az a békés, álommentes alvás volt, amire áhítoztam- még szép, hogy nem. Megint az erdőben voltam, és elindultam ugyanazon az úton, amelyiken mindig. Gyorsan rájöttem, hogy ez nem az az álom, ami általában szokott lenni.

Valamiért nem éreztem késztetést, hogy barangoljak, vagy kutassak valami után; csak megszokottan kószáltam egyedül, mert ez az, ami általában várható tőlem az álmaimban. Igazából, ez még csak nem is ugyanaz az erdő volt. A fények és a szagok is mások voltak. Nem olyan volt, mint a nedves fa szaga, hanem inkább olyan, mint a sós víz illata. Az eget még mindig nem láttam, de a felettem elterülő világos jáde zöld levelekből arra következtettem, hogy túl a lombokon a nap süt valahol.

Ez az erdő, La Push körül volt, valahol a strand közelében, most már biztos voltam benne. Tudtam, hogy ha megtalálom a partot, akkor láthatom majd a napot, úgyhogy sietősen követtem a halk hullámok távoli hangját.

És aztán megláttam Jacob-ot. Megragadta a kezemet és az erdő sötétebb részei felé húzott.

"Jacob, mi a baj?" kérdeztem. Az arca olyan volt, mint egy ijedt kisfiúé, és a gyönyörű hosszú lófarokba kötött haja a tarkóját csapkodta. Teljes erőből megrántott, de én ellenálltam, nem akartam bemenni a sötétbe.

"Fuss, Bella, futnod kell!" suttogta rémülten.

A deja vu váratlan hulláma olyan erősen söpört végig rajtam, hogy majdnem felébredtem.

Most már tudtam miért tűnt olyan ismerősnek ez a hely. Azért mert már voltam itt egyszer, egy másik álomban. Millió évvel ezelőtt, egy teljesen más élet részeként. Ez az az álom volt, amit azután láttam, hogy Jacobbal a parton sétáltunk, az első éjszaka miután rájöttem, hogy Edward egy vámpír. Újraéltem ezt a napot Jacobbal, biztos a mélyen eltemetett emlékeim közül ástam elő.

Most hogy elkülönítettem az álomtól, vártam, hogy végigjátsszam. Egy furcsa fény jött felém a part irányából. Csak egy pillanat, és Edward kisétál a fák közül, a bőre halványan ragyog, és a szemei feketék és veszélyesek. Odahív magához és mosolyog. Olyan gyönyörű, mint egy angyal, a fogai pedig élesek és hegyesek...

De kezdtem a saját fejem után menni. Valami másnak kell előbb történnie. Jacob megragadta a kezemet és kiáltott egyet. Rázkódva lerogyott a földre, a lábamhoz.

"Jacob!" sikítottam, de már eltűnt.

A helyén egy hatalmas vörösesbarna farkas volt, sötét de értelmes szemekkel.

Az álom irányt váltott, mint ahogy egy vonat átugrik egy másik vágányra.

Ez már nem az a farkas volt, amiről a másik életemben álmodtam. Ez az a hatalmas rozsdabarna farkas volt, amitől csak fél méterre álltam a tisztáson, alig egy héttel ezelőtt. Ez a farkas rettenetes és óriási volt, nagyobb, mint egy medve.

A farkas figyelmesen bámult rám, miközben megpróbált valami létfontosságú dolgot közölni velem az értelmes szemein keresztül. Jacob Black ismerős barnás fekete szemein keresztül.

Arra ébredtem, hogy torkomszakadtából sikítok.

Azt vártam, hogy Charlie ezúttal idejön, hogy megnézzé, mi van velem. Ez nem a szokásos sikításom volt. A párnáim közé tettem az arcom, próbáltam elnémítani a hisztérikus rohamomat, amiből a sikításom is származott. A pamutot szorosan az arcomhoz nyomtam, azon tűnődtem, hogy nem tudnám-e valahogy megszakítani a kapcsolatot, amit csak most alkottam.

De Charlie végül nem jött be, képes voltam elfojtani a furcsa visítást, ami a torkomból jött.

Most már mindenre emlékeztem—minden szóra, amit Jacob a parton mondott nekem azon a napon, még arra a részre is, amit azelőtt mondott, hogy rátért volna a vámpírokra, a „hidegekre”. Különösképpen az első részére.

"Ismered azokat a történeteket, amik arról szólnak, hogy honnan jöttünk— úgy értem, a Quileute-ok honnan származnak?" kérdezte.

"Nem igazán," vallottam be.

"Nos, nagyon sok legenda létezik, némelyik egészen visszanyúlik az Özönvíz idejébe—állítólag - az ősi Quileute-ok a legmagasabb fák csúcsához kötözték a kenuikat a hegyen, hogy túléljék, mint Noé és a bárkája." Elmosolyodott, hogy megmutassa, mennyire nem hisz ezekben a történetekben. "Egy másik legenda azt állítja, hogy a farkasoktól származunk—és a farkasok még mindig a testvéreink. A törzs szabályai tiltják, hogy vadásszunk rájuk.

"És ott vannak azok a történetek a „hidegekről”." Folytatta halkabban.

"A hidegek?"

"Igen. Vannak olyan ősi történetek róluk, mint a farkasokról szóló legendák, de vannak újabb keletűek is. A legenda szerint a dédnagyapám ismerte őket. Ő volt az, aki szerződést kötött velük, hogy ne tegyék a lábukat a földünkre." Jacob az égnek emelte a tekintetét.

"A dédnagyapád?"

"Ő is a törzs előjárói közé tartozott, ahogy az apám is. Érted már, a hidegek az ősi ellenségei a farkasoknak – mármint nem az igazi farkasoknak, hanem azoknak, akik emberré változtak, mint az őseink. Ti úgy nevezitek őket, hogy vérfarkasok.

"A vérfarkasoknak vannak ellenségeik?"

"Csak egy."

Valami fojtogatta a torkomat. Megpróbáltam lenyelni, de továbbra is ott maradt. Megpróbáltam kiköpni.

"Vérfarkas," ziháltam.

Igen, ez volt az a szó, ami szorította a torkomat.

Az egész világ elbillent, a rossz tengely felé dőlt

Miféle hely ez? Tényleg létezhet egy olyan világ, ahol az ősi legendák körbejárják a jelentéktelen kisvárososok határait, hogy elegyengessék a mitikus szörnyek útját. Ez azt jelentette, hogy minden hihetetlen tündérmese igaz történeten alapszik? Van itt valami épeszű normális dolog egyáltalán, vagy minden varázslatból és rémtörténetekből áll?

Megfogtam a fejemet két oldalt, azt hittem mindjárt felrobban.

Egy apró, tartózkodó hang a fejemben megkérdezte, hogy miért ekkora ügy ez. Nem fogadtam már el rég a vámpírok létezésének tényét—mindennemű hisztérikus kitörés nélkül?

Pontosan, vissza akartam üvölni a hangnak. Nem elég egy mítosz mindenkinek az életben?

Emellett, egyetlen pillanat sem telt el úgy, hogy ne lettem volna tudatában, annak hogy Edward Cullen eltér az átlagostól. Nem volt olyan nagyon nehéz rájönni, hogy mi volt ő—mert ő nyilvánvalóan egy valami volt.

De Jacob? Jacob, aki csak Jacob volt, és semmi több? Jacob, a barátom? Jacob, az egyetlen olyan ember, akihez a legszorosabb barátság fűződött...

És még csak nem is ember.

Elfojtottam a feltörő sikítást

Mit is jelent ez?

Erre az egyre tudtam a választ. Azt jelenti, hogy valami nagyon nincs rendben velem. Mi másért lenne az életem tele horrorfilm szereplőkkel? Miért foglalkoznák velük, annyit, hogy amikor elmennek, hogy folytassák a mitikus életüket, hatalmas darabokat tépnek ki a mellkasomból?

A fejemben rendezetlenül kavarogtak a gondolatok, olyannyira hogy az, ami még egy perce jelentett valamit, most már teljesen már értelmet kapott.

Nincsen semmiféle kultusz. Soha nem is volt semmilyen kultusz, se banda. Nem, ez sokkal rosszabb volt annál. Ez egy farkas volt.

Öt, elképesztően hatalmas, tarka vérfarkasé, akik közvetlenül mellettem mentek el, Edward tisztásán.

Eszeveszetten kapkodtam. Az órára bámultam—nagyon korán volt még de nem érdekelt. El kell mennem La Push-ba, most. El kell mennem Jacobhoz, hogy megnyugtasson nem vesztettem el egészen a józaneszemet.

Felráncigáltam magamra az első kezembe akadó tiszta ruhadarabokat, nem figyelve arra, hogy egyáltalán passzolnak-e. Kettesével vettem a lépcsőket. Majdnem belerohantam Charlie-ba, ahogy az ajtó felé igyekeztem.

"Hova mész?" kérdezte, és majdnem olyan meglepetten bámult rám, mint ahogy én rá. "Tudod hány óra van?"

"Igen. El kell mennem Jacobhoz."

"Azt hittem ez a dolog Sam-mel—"

"Nem erről van szó, most azonnal beszélnem kell vele."

"Elég korán van még." Felhúzta a szemöldökét, amikor az arckifejezésem nem változott.

"Nem akarsz reggelizni?"

"Nem vagyok éhes." Mondtam gyorsan. Elállta a kijáratot. Fontolóra vettem, hogy gyorsan megkerülöm és kirohanok az ajtón, de tudtam, hogy ezt később meg kéne magyaráznom "Hamar visszaérek, oké?"

Charlie ráncolta a homlokát. "Egyenesen Jacobék házához mész, ugye? Sehol nem állsz meg útközben?"

"Persze hogy nem, hol állnék meg?" sietősen válaszoltam.

"Nem tudom," adta meg magát. "Csak... szóval, volt egy másik támadás—megint farkasok. Elég közel volt a forrásokhoz—de ezúttal találtunk egy szemtanút is. Az áldozat csak pár méterre volt az úttól, amikor eltűnt. Pár perccel később a felesége látott egy hatalmas szürke farkast, amikor segítségért sietett."

A gyomrom görcsbe rándult, úgy, mint amikor valaki rosszul van hullámvasúton. "Egy farkas támadta meg?"

"Nincs semmi nyoma—csak egy kevés vér megint." Charlie arca szomorú volt. "Az erdészek fegyverekkel mennek ki, és önkénteseket toboroznak. És sok vadász van, aki szintén részt akar venni az üldözésben—vérdíjat, tűztek ki, a farkasokra. Ez elég nagyszámú fegyveres erőt jelent az erdőben, és ez elég aggasztó. Megrázta a fejét. "Amikor az emberek túl izgatottak, akkor történnek a balesetek..."

"Le fogják lőni a farkasokat?" a hangom három oktávval magasabb volt.

"Mi mást tehetnének? Mi a baj?" kérdezte, miközben az arcomat tanulmányozta

Bágyadtnak éreztem magam, sápadtabb voltam, mint általában. "Ugye nem mész be az erdőbe?"

Nem tudtam válaszolni. Ha nem nézett volna, akkor a fejemet a térdem közé raktam volna. Elfelejtkeztem az eltűnt túrázókról, a véres lábnyomokról... nem kapcsoltam össze a tényeket a titokkal, amire rájöttem.

"Nézd, kicsim, nem akarom, hogy megijedj. Csak maradj a városban vagy a főúton—nincsenek megállók—oké?"

"Oké," ismételttem gyenge hangon.

"Mennem kell."

Ahogy közelebből megnéztem Charlie-t láttam, hogy a derekára van erősítve a pisztolya, és túrabakancs van rajta.

"Ugye te nem mész a farkasok után, apu?"

"Nekem is segítenem kell, Bells. Emberek tűnnek el."

A hangom hisztérikusan csengett "Ne! Ne, ne menj. Túl veszélyes!"

"Végeznem kell a munkámat, ne legyél ilyen pesszimista—minden rendben lesz." Az ajtó felé fordult és kinyitotta. "Na nem mész?"

Haboztam, a gyomrom még mindig kavargott. Mit mondhatnék neki, hogy megállítsam? Túlságosan kába voltam ahhoz, hogy a megoldáson gondolkodjam.

"Bells?"

"Talán még túl korán van La Pusha-ba menni" suttogtam.

"Szerintem is," mondta, és kilépett az esőbe, majd becsapta maga mögött az ajtót.

Amint eltűnt a látóteremből, lerogytam a földre és a térdeim közé tettem a fejem.

Charlie után kéne mennem? Mit mondanék neki?

És mi van Jacobbal? Jacob a legjobb barátom; figyelmeztetnem kell. Ha ő tényleg—megrezzentem és kényszerítettem magam, hogy arra a szóra gondoljak—vérfarkas (tudtam hogy az, éreztem), akkor az emberek le fogják lőni! El kell mondanom neki és a barátainak, hogy az emberek megpróbálják lelőni őket, ha hatalmas farkas képében mászkálnak fel s alá. El kell mondanom nekik, hogy ne csinálják.

Be kell fejezniük! Charlie kint van az erdőben. Vajon érdekli őket egyáltalán? eltűnődtem... Eddig nem foglalkoztam ezzel, amíg csak idegenek tűntek el. Jelent ez valamit, vagy csak véletlen?

Azt akartam hinni, hogy legalább Jacob-ot érdekli.

Így is, úgy is figyelmeztetnem kell.

Vagy... mégsem?

Jacob a legjobb barátom, de ugyanakkor egy szörnyeteg is? Egy igazi? Gonosz? Figyelmeztetnem kéne őket, akkor is, ha gyilkosok?! Ha hidegvérrel lemészárolták az ártatlan túrázókat? Ha minden porcikájukban igazi horror filmbeli teremtmények is, rosszul tenném, ha megvédeném őket?

Elkerülhetetlen volt hogy ne hasonlítsam Jacobot és a barátait a Cullenékhez. Átfontam a karommal a mellkasomat, küzdöttem a fájdalmas lyukkal, amíg rájuk gondoltam.

Őszintén szólva, semmit sem tudok a vérfarkasokról. Valami olyasmire számítottam, mint a filmekben látható nagy szőrös farkasemberek – ha egyáltalán számítottam valamire. Úgyhogy nem tudom, hogy mi készíteti őket a vadászatra, éhség, szomjúság vagy csak a vágy hogy öljenek? Így nehéz volt dönteni, hogy nem tudtam.

De nem lehet rosszabb annál, amit a Cullenék elviseltek annak érdekében, hogy jók legyenek. Esmére gondoltam—elkezdett hullani a könnyem, amikor magam elé idéztem a jóindulatú, kedves arcát—és milyen gyengéd és gondoskodó volt, amikor szégyenkezve befogta az orrát és elfutott mellőlem, amikor véreztem. Ennél nehezebb nem is lehetett volna. Most a gondolataim átvándoroltak Carlisle-ra, ahogy századokon át szenvedett, hogy megtanulja figyelmen kívül hagyni a vér szagát, csak, azért hogy életeket menthessen, mint orvos. Ennél nehezebb nem lehet.

A vérfarkasok egy másik utat választottak.

Nekem melyiket kéne választanom?

13. fejezet: Gyilkos

Ha bárki más lett volna, de ez Jacob, gondoltam magamban, fejrázogatva, miközben hajtottam lefelé az erdő övezte autóúton La Pushba.

Még mindig nem voltam biztos benne, hogy helyesen cselekszem, de kompromisszumot kötöttem magammal.

Nem tudtam megbocsátani, amit Jacob és a barátai, az ő falkája, csináltak. Most már értettem, amit tegnap este mondott—hogy lehet nem akarom majd újra látni—és felhívhattam volna, ahogy ő javasolta, de az gyávának tűnt. Tartoztam neki, legalább egy szemtől-szembeni beszélgetéssel. El fogom mondani egyenesen neki, hogy nem tudok csak úgy átnézni azon, ami itt folyik. Nem tudok egy gyilkos barátja lenni és semmit se mondani, hagyni, hogy az öldöklés folytatódjon... Az szörnyeteggé változtatna engem is.

De nem figyelmeztetni sem tudtam. Meg kell tennem azt, amit csak tudok, hogy megvédjem.

Lehúzódtam a Black háznál, az ajkaim kemény vonallá préselődtek össze. Elég rossz volt az, hogy a legjobb barátom egy vérfarkas. Még neki is egy szörnynek kell lennie?

A ház sötét volt, az ablakok nem világítottak, de nem érdekelt, ha felébresztem őket. Az öklöm dühös energiával püfölte a bejárati ajtót; a hang visszaverődött a falakon át.

„Gyere be,” hallottam Billy hívását egy perccel később, és felcsapódott a lámpa.

Elfordítottam a gombot; nem volt bezárva. Billy a kis konyhából épp kilépve a nyitott ajtónak támaszkodott, fürdőköpennyel a vállai körül, még nem ült a székében. Mikor meglátta ki az, a szemei rövid időre kitágultak, és aztán az arca higgadtá vált.

„Nos, jó reggelt Bella! Mit csinálsz te fent ilyen korán?”

„Hello Billy. Beszélnem kell Jakekel—hol van?”

„Um...nem igazán tudom,” hazudta pléhpopfával.

„Tudod, mit csinál ma reggel Charlie?” kérdeztem követelőzőn. Elegem volt a falazásából.

„Kellene?”

„Ő és a férfiak fele a városból mind kint vannak az erdőben, a fegyvereikkel, óriás farkasokra vadászva.”

Billy kifejezése megrezsent, aztán kifejezéstelenbe fordult.

„Úgyhogy, szeretnék beszélni Jakekel erről, ha te nem bánod,” folytattam.

Billy egy hosszú pillanatra összeráncolta vastag száját. „Fogadok, hogy még mindig alszik,” mondta végül, az előszobából kivezető apró folyosó felé bólintva. „Sokat volt házon kívül a napokban. A kölyöknek szüksége van a pihenésre—talán nem kéne felébresztened”

„Most én jövök,” motyogtam az orrom alatt, ahogy a folyosón lopakodtam. Billy sóhajtott.

Jacob apró szobájának ajtaja volt az egyetlen az udvar hosszúságú folyosón. Nem vesződtem a kopogtatással. Kivágtam az ajtót; az nagy durranással a falnak csapódott.

Jacob—még mindig ugyanazt a fekete szakadt tréninget viselte, amit tegnap este—átlósan kinyúlt a francia ágyon, ami az egész szobát elfoglalta, kivéve azt a pár centit a pereme körül. Az ágy még így rézsútosan sem volt elég hosszú; az egyik végén a lábai lógtak le, a másikon pedig a feje. Mélyen aludt, enyhén horkolva a nyitott száján át. Az ajtó hangjára még csak meg sem rándult.

Az arca békés volt mély álmában, minden mérges vonás kisimult. Karikák voltak a szemei alatt, amit előzőleg nem vettem észre. A nevenséges mérete ellenére most nagyon fiatalnak nézett ki és nagyon kimerültnak. Szánalom járt át.

Visszaléptem és csendesen becsuktam az ajtót magam mögött.

Billy kíváncsian bámult rám, óvatos szemekkel, amint lassan visszasétáltam az előszobába.

„Azt hiszem hagyom pihenni egy kicsit.”

Billy bólintott, és aztán mereven néztük egymást egy percen át. Majd meghaltam, hogy megkérdezzem mi az ő része ebben az egészben.

Mit gondolt, mivé vált a fia? De tudtam, hogyan támogatta Samet már a lelegejétől kezdve, szóval feltételeztem, hogy a gyilkosságok nem zavarhatják őt. Hogy hogyan indokolta ezt magának, azt el se tudtam képzelni.

Láttam a sok kérdést számomra a sötét szemeiben, de ő sem mondta ki őket.

„Nézd,” mondtam, megtörve a hangos csendet. „Lent leszek a parton egy ideig. Amikor felébred, mondd meg neki, hogy várok rá, oké?”

„Persze, persze,” egyezett bele Billy.

Tűnődtem, hogy tényleg meg fogja-e. Nos, ha nem, én megpróbáltam, nemigaz?

Levezettem a First Beach-re és leparkoltam az üres, koszos parkolóba. Még mindig sötét volt—komor előhajnala egy felhős napnak—és amikor lekapcsoltam a fényszórót nehezen láttam. Hagynom kellett, hogy a szemeim hozzászokjanak, mielőtt megtalálhattam volna az utat, ami átvezet a magas gázsövényen. Itt hidegebb volt, a szél felkapta a fekete vizet, és én mélyre dugtam a kezeimet a télikabátom zsebeibe. Legalább az eső elállt.

Lassan haladtam le a tengerpartra az északi védőgát felé. Nem láttam a St. Jamest vagy a többi szigetet, csak a határozatlan alakú vízperemet. Óvatosan válogattam meg az utamat a köveken keresztül, figyelve az uszadékfára, ami gáncsot vethet.

Megtaláltam, amit kerestem, mielőtt tudatában lettem volna annak, hogy keresem. Az testet öltött a homályból, amikor már csak pár lépésre volt: egy hosszú, csontfehér fa, mélyen megfenekedve a kövek közt. A gyökerek kicsavarodtak a tenger felé, mint száz törékeny polipkar. Nem lehettem biztos abban, hogy ez ugyanaz a fa, ahol Jacob és én az első beszélgetésünk folytattuk—egy beszélgetést, ami elindította megannyi különböző, bonyodalmas fonalaikat az életemnek—de úgy tűnt, ugyanazon hely közelében ültem le, ahol előzőleg ültem, és keresztülbámultam a láthatatlan tengeren.

Így látni Jacobot—ártatlannak és sebezhetőnek álmában—ellopta minden ellenérzésemet, eloszlatta minden haragomat. Még mindig nem tudtam úgy tenni, mintha semmi sem történné, mint ahogy Billy látszik tetetni, de nem tudtam elítélni Jacobot érte. A szeretet nem így működik, döntöttem el. Ha egyszer törödsz egy emberrel, lehetetlen többé logikusnak lenned velük. Jacob a barátom, ha embereket ölt, ha nem. És én nem tudom, mihez kezdek ezzel.

Amikor magam előtt láttam, ahogy békésen alszik, túlradó kényszert éreztem ahhoz, hogy megvédjem. Teljesen logikátlan.

Logikátlan vagy sem, eltűnődtem a békés arcának emléken, próbáltam előhozakodni valamilyen válasszal, valahogy menedéket nyújtani neki, mialatt az ég lassan szürkévé változott.

„Szia Bella!”

Jacob hangja a sötétségből jött és ez ugrásra készítetett. Lány volt, majdnem félénk, de mielőtt megjelenik zajra számítottam a kövektől, így az mégis megijesztett. Láttam a sziluettjét a közelgő napfelkeltével szemben—hatalmasnak tűnt.

„Jake?”

Néhány lépéssel arrébb állt, aggodva áthelyezve a súlyát egyik lábáról a másikra.

„Billy mondta, hogy benéztél—nem tartott sokáig neked, ugye? Mondtam, hogy ki tudod találni.”
„Igen, most már emlékszem az egész történetre.” suttogtam.
Egy hosszú másodpercig csend volt, és habár még mindig túl sötét volt, hogy jól lehessen látni, a bőröm bizsergett, mintha a szemei az arcomat fürkésznék. Neki biztos, hogy elég volt a fény, hogy leolvassa az arckifejezésemet, mert amikor újra beszélt, a hangja hirtelen fanyarú volt.
„Csak hívnod kellett volna,” mondta élesen.
Bólintottam. „Tudom.”
Jacob elkezdett lépkedni a sziklák mentén. Ha nagyon erősen figyeltem, éppcsak hallottam, a tengerzúgás mellett, a finom lépteit a köveken. A kövek úgy csattogtak, mint a patkók.
„Miért jöttél?” kérdezte, abba nem hagyva a mérges lépteit.
„Úgy gondoltam, jobb szemtől szembe.”
Felhorkantott. „Oh. Sokkal jobb.”
„Jacob, figyelmeztetnem kell téged, hogy—”
„A vadőrökről és a vadászokról? Ne aggódj emiatt. Mi már tudjuk.”
„Ne aggódjak emiatt?” kérdeztem hitetlenkedve. „Jake, fegyvereik vannak! Csapdákat raknak ki és jutalmat ajánlanak fel és—,
„Tudunk vigyázni magunkra,” dörmögte, még mindig járásban. „Semmit se fognak elkapni. Csak még nehezebbé teszik—ők is elkezdenek majd eltűnni elég hamarosan.”
„Jake!” sziszegtem.
„Mi van? Ez csak egy tény.”
A hangom fakó volt az ellenérzéstől. „Hogy tudsz... így érezni? Ismered ezeket az embereket. Charlie is kint van!” A gondolat felkavarta a gyomromat.
Hirtelen megállt. „Mi többet tehetnénk?” vágott vissza.
„Tudnál... nos, próbálj meg nem... vérfarkas lenni?” javasoltam suttogva.
Feltartotta a kezét az égbe. „Mintha lenne választásom ez ügyben!” kiabálta. „És ezt miért segíthetne bármin is, ha te az eltűnt emberek miatt aggódsz?”
„Nem értelek.”
Rámbámult, a szemei összeszűkültek és a szája vicsorba görbült. „Tudod mitől örülök meg, hogy csak köpni tudnék?”
Elfordultam az ellenséges arckifejezése elől. Úgy tűnt, a válaszra vár, szóval megráztam a fejem.
„Te egy olyan álszent vagy Bella—ott ülsz, megfélemlítve általam! Hol igazságos ez? A kezei remegtek a méregtől.
„Álszent?” Hogy tesz engem álszenné az, ha félek a szörnyetegektől?”
„Ugh!” nyögte, remegő kezét a halántékához téve, összeszorította a szemét. „Hallgatsz te önmagadra?”
„Mi?”
Tett két lépést felém, fölém hajolva, dühösen fixírozva. „Nos, annyira sajnálom, hogy nem lehetek a megfelelő fajta szörnyeteg számodra, Bella. Azt hiszem, nem vagyok olyan nagyszerű, mint a vérszívók, ugye?”
Lábra ugrottam és visszabámultam. „Nem, nem vagy!” kiáltottam. „Ez nem arról szól, ami vagy, hülye, hanem arról, amit csinálsz!”
„Ez mit akar jelenteni?” üvöltötte, az egész teste remegett a dühtől.
Teljesen meglepetésként ért, amikor Edward hangja figyelmeztetett. „Légy óvatos Bella,” intett óva a bársonyos hangja. „Ne menj túl messzire. Le kell nyugtatnod őt.”
Még a hangnak se volt értelme a fejemben ma.
Bár, hallgattam rá. Mindent megtettem volna azért a hangért.
„Jacob,” esedeztem, a hangomat lággyá és egyenletessé téve. „Tényleg annyira szükséges embereket ölni, Jacob? Nincs valami más út? Mármint, ha a vámpírok tudtak egy módot találni, hogy túléljék, emberek meggyilkolása nélkül, nem tudnád te is megpróbálni?
Egy rándulással kiegyenesedett, mintha a szavaim elektromos sokkot küldtek volna keresztül rajta. A szemöldökei felszaladtak és a szeme nagyra meredt.
„Emberölés?” kérdezte.
„Mit gondolsz, miről beszélgetünk?”
Már nem remegett többé. Félig reménykedő hitetlenséggel nézett rám. „Én azt hittem az undorodról beszélünk a vérfarkasok iránt.”

„Nem, Jake, nem. Ez nem arról szól, hogy te egy... farkas vagy. Az rendben van,” ígértem neki, és tudtam, amint kimondtam a szavakat, hogy komolyan gondolom őket. Engem tényleg nem érdekel, ha ő egy nagy farkassá változik—ő még mindig Jacob maradt. „Ha tudnál módot találni, hogy ne bánts az embereket... ez minden, ami zaklat engem. Ezek ártatlan emberek Jake, emberek, mint Charlie, és én nem tudok csak úgy a másik irányba nézni, amíg te—”

„Ez minden? Tényleg?” szakított félbe, egy mosoly szaladt át az arcán. „Te csak azért félsz, mert én egy gyilkos vagyok? Ez az egyetlen ok?”

„Ez nem elég ok?”

Elkezdett nevetni.

„Jacob Black ez nagyon nem vicces!”

„Persze, persze,” értett egyet, még mindig kuncogva.

Tett egy nagy lépést és elkapott egy újabb satu-szorító medveölelésre.

„Te tényleg, őszintén nem bánod, hogy én átalakulok egy hatalmas kutyává?” kérdezte, a hangja örömteli volt a fülemben.

„Nem,” ziháltam. „Nem—kapok—levegőt—Jake!”

Elengedett, de megfogta mindkét kezem. „Én nem vagyok gyilkos Bella!”

Tanulmányoztam az arcát, és az világos volt, hogy ez az igazság. Megkönnyebbülés lüktetett át rajtam.

„Komolyan?” kérdeztem.

„Komolyan,” ígérte ünnepélyesen.

Meglendítettem a karjaimat köré. Ez az első napra emlékeztetett engem a motorbiciklivel—bár, nagyobb volt és én most még jobban gyereknek éreztem magam.

Mint a másik alkalommal, megsimogatta a hajam.

„Bocs, hogy álszentnek neveztelek,” mentegetőzött.

„Bocs, hogy gyilkosnak neveztelek.”

Nevetett.

Akkor eszembe jutott valami és eltoltam magam tőle, hogy láthassam az arcát. A szemöldökeim nyugtalanul összeráncolódtak. „Mi van Sammel? És a többiekkel?”

Megrázta a fejét, mosolyogva, mintha egy nagy terhet vettek volna le a válláról. „Természetesen nem. Emlékszel hogyan hívtuk magunkat?”

Az emlék tiszta volt—csak az első napon gondoltam arra. „Védelmesz?”

„Pontosan.”

„De nem értem. Mi történik az erdőben? Az eltűnt túrázók, a vér?”

Az arca komoly volt, azonnal aggódó. „Próbáljuk a munkánkat végezni Bella. Megpróbáljuk megvédeni őket, de mi mindig éppen csak egy kicsit késünk.”

„Megvédeni őket mitől? Tényleg van egy medve is odakint?”

„Bella, édesem, mi csak egy dologtól védjük meg az embereket—a mi egyetlen ellenségünkötől. Ez az ok, amiért létezőnk—mert ők is.”

Egy pillanatig kifejezéstelenül bámultam rá mielőtt megértettem. Akkor a vér kiürült az arcomból és egy vékony, szóltan horrorkiáltás tört át az ajkaimon.

Bólintott. „Gondolom te, az összes ember közül tisztában vagy, mi folyik itt igazából.”

„Laurent” suttogtam. „Még mindig itt van.”

Jacob kétszer pislogott, és lehajtotta a fejét az egyik oldalra. „Ki az a Laurent?”

Próbáltam elrendezni a káoszt a fejemben, hogy tudjak válaszolni. „Te tudod—láttad őt a mezőn. Ott voltál...” A szavak csodálkozó hangnemen jöttek ki, ahogy minden értelmet nyert. „Te ott voltál és visszatartottad attól, hogy megöljön...”

„Oh, a fekete hajú vérszopó?” vigyorgott egy feszes, heves vigyorban. „Ez volt a neve?”

Megborzongtam. „Mire gondoltál?” suttogtam. „Meg is ölhetett volna! Jake, te nem fogtad fel, milyen veszélyes—”

Egy másik nevetés szakított félbe. „Bella, egy magányos vámpír nem olyan nagy probléma egy rakás nagydarabnak, mint mi. Annyira egyszerű volt, szinte majdnem móka.”

„Mi volt egyszerű?”

„Megölni a vérszívót, aki meg akart ölni téged. Most, én nem számolom ezt bele továbbiakban, ebbe az egész gyilkosos dologba,” tette hozzá gyorsan. „Vámpírok nem tekinthetők embernek.”

Csak formálni tudtam a szavakat. „Te... megölted... Laurentet?”

Bólintott. „Nos, csapatmunka volt,” módosította.

„Laurent halott?” suttogtam.

Az arckifejezése megváltozott. „Ugye nem vagy kiborulva emiatt? Megölt volna—ő az ölésre ment Bella, mi meggyőződünk róla, mielőtt támadtunk. Tudod ezt, igaz?”

„Tudom. Nem, nem vagyok kiborulva—én...” Le kellett ülnöm. Hátrabotorkáltam, amíg a vádlimmal nem éreztem az uszadékfát, és aztán lehanyatlottam rá. „Laurent halott. Nem jön vissza értem.”

„Nem vagy mérges? Ő nem az egyik barátod volt vagy valami, ugye?”

„A barátom?” Néztem fel rá, összezavarodva és szédülve a megkönnyebbüléstől. Elkezdtem fecsegni, a szemeim nedvesek lettek. „Nem, Jake. Én annyira...annyira megkönnyebbültem. Azt hittem meg fog találni—minden este vártam rá, reménykedve, hogy megáll nálam és békén hagyja Charliet. Annyira rettegettem Jacob...De hogy? Ő egy vámpír! Hogy tudtátok megölni? Ő annyira erős, annyira kemény, mint a márvány...”

Leült mellém és egyik kezével vigasztalóan körbefogott. „Így vagyunk teremtve Bells. Erősek is vagyunk. Bárcsak elmondtad volna, hogy ennyire félsz. Nem kellett volna.”

„Nem voltál a közelben,” motyogtam, gondolatokba veszve.

„Oh, igaz.”

„Várj, Jake—bár, azt gondoltam, hogy tudod. Tegnap este azt mondtad, hogy nem biztonságos neked, hogy a szobámban legyél. Azt hittem tudod, hogy a vámpír lehet, hogy eljön. Nem ez volt, amiről beszéltél?”

Egy percig zavartnak tűnt, aztán lehorgasztotta a fejét. „Nem, ez nem az, amire gondoltam.”

„Akkor miért gondoltad, hogy nem biztonságos ott neked?”

Büntudatban úszó szemekkel nézett rám. „Én nem azt mondtam, hogy nekem nem volt biztonságos. Én rád gondoltam.”

„Mire gondolsz?”

Lenézett és megrúgott egy követ. „Több mint egy ok van, amiért nem volna szabad körülöttem lennem Bella. Egyetlen dolog miatt nem szabadott elmondanom a titkunkat, de a többi rész az, ami nem biztonságos neked. Ha túl dühössé válok...túl izgatottá...megsérülhetsz.”

Óvatosan elgondolkodtam ezen. „Amikor dühös voltál az előbb...amikor ordítottam veled...és te remegtél...?”

„Igen.” Az arca még lejjebb süllyedt. „Akkor nagyon hülye voltam. Jobban kell tartanom magamat. Megesküdtem, hogy nem fogok dühbe gurulni, nem számít mit is mondasz nekem. De...de annyira mérges lettem, hogy el foglak veszíteni...hogy nem tudsz megbirkózni, azzal ami vagyok...”

„Mi történt volna... ha túl mérgessé válsz?” suttogtam.

„Farkassá változtam volna,” suttogta vissza.

„Nincs szükség a teliholdra?”

Forgatta a szemeit. „Hollywoodi verzió nem sok igaz dolgot kapott el.” Aztán sóhajtott és újra komollyá vált. „Nem kell túlstresszelned magad Bells. Mi gondoskodni fogunk erről. És továbbra is külön figyelmet fordítunk Charliera és a többiekre—nem hagyjuk, hogy bármi történjen vele. Bízz bennem ez ügyben.”

Valami nagyon, nagyon nyilvánvaló, valami, amiért azonnal levegőért kellett volna kapkodnom—de annyira megzavart az elképzelés Jacobról és a barátairól, ahogy Laurenttel küzdenek, hogy teljesen kimaradt abban a pillanatban—csak akkor bukkant fel, amikor Jacob újra jelen időt használt.

Gondoskodni fogunk erről.

Ennek nincs vége.

„Laurent halott,” ziháltam, az egész testem jéghideg lett.

„Bella?” kérdezte Jacob aggódva, hozzáérve hamuszürke arcomhoz.

„Ha Laurent meghalt...egy héttel ezelőtt...akkor valaki más most is embereket öl.”

Jacob bólintott; a fogait összeszorította, és rajtuk keresztül beszélt. „Ketten voltak. Azt hittük a társa, majd harcolni akar velünk—a mi történeteinkben általában nagyon feldühödnek, ha megölnöd a társukat—de ő mindig csak elmenekült, hogy aztán megint visszajöjjön. Ha ki tudnánk találni, hogy mi volt emögött, könnyebb lenne leteríteni. De neki semmi értelme. A perem körül táncol, mintha tesztelné a védelmünket, keresi a befelé vezető utat—de hová? Mire megy ki ez? Sam úgy gondolja, hogy szét akar választani minket, így jobb esélye lenne...”

A hangja elhalványult, amíg úgy nem hangzott, mintha egy hosszú alagúton át jönne; nem tudtam többé kivenni az egyes szavakat. A homlokom nedves lett az izzadságtól és a gyomrom felfordult, mintha megint gyomorinfluenzám lenne. Pontosan úgy, mint az influenzakor.

Gyorsan elfordultam tőle és a fatörzs fölé hajoltam. A testem megrázkódott a hasztalan lökésektől, az üres gyomrom összehúzódott a rettegett hányingertől, habár semmi nem volt benne, amit kiúzhatne.

Victoria itt van. Engem keres. Idegeneket öl az erdőben. Az erdőben, ahol Charlie keresi...

A fejem émelyítően forgott.

Jacob kezei elkapták a vállaimat—visszatartva, hogy előrecsússzak a kövekre. Éreztem a meleg leheletét az arcomon. „Bella! Mi a baj?”

„Victoria,” ziháltam, amint levegőt kaptam a hányingergörcsöktől.

A fejemben Edward dühösen horkantott a névre.

Éreztem, hogy Jacob felhúz az eséséből. Kínosan az ölébe vont, az ajkaim a vállán pihentek. Igyekezett egyensúlyba hozni engem, megtartani, nehogy elessek, egyik oldalra vagy a másikra. Hátrafésülte az átizzadt hajamat az arcomból.

„Ki?” kérdezte Jacob. „Hallasz engem Bella? Bella?”

„Ő nem Laurent társa,” nyögtem a vállába. „Ők csak régi barátok voltak...”

„Szükséged van egy kis vízre? Egy orvosra? Mondd el mit tegyek,” kérte frenetikusán.

„Nem vagyok beteg—megrémültem,” magyaráztam suttogva. A szó, megrémülni, nem igazán fedte a valóságot.

Jacob megsimogatta a hátam. „Megrémültél ettől a Victoriától?” Borzongva bólintottam. „Victoria az a vörös hajú nő?” Megint reszkettem és nyöszörögtem, „Igen.”

„Honnan tudod, hogy nem a társa volt?”

„Laurent mondta nekem, hogy James volt a társa.” magyaráztam és automatikusan megfeszítettem a heges kezem.

Körbevonta az arcomat, biztosan tartva a nagy kezeiben. Erősen a szemembe nézett. „Mondott valami mást is Bella? Ez fontos. Tudod, hogy mi akar?”

„Persze,” suttogtam. „Ő engem akar.” Tágra nyíltak a szemei, aztán résszé szűkültek. „Miért?” kérdezte.

„Edward megölte Jamest,” suttogtam. Jacob olyan szorosan tartott, hogy nem volt szükség rá, hogy megragadjam a lyukat—egyben tartott. „Ő nagyon...dühös lett. De Laurent azt mondta, hogy úgy gondolja az igazságosabb, ha engem öl meg Edward helyett. Társat a társért. Ő nem tudta—még nem tudja, gondolom—hogyan...hogyan...” Nyeltem egy nagyot. „Hogy a dolgok már nem olyanok köztünk többé. Nem Edwardnak, mindenesetre.”

Jacob ettől megzavarodott, az arca számos különböző kifejezés között száguldott. „Ez az ami történt? Amiért Cullenék elmentek?”

„Elvégre én nem vagyok más, csak egy ember. Semmi különleges.” magyaráztam, gyenge vállrándítással.

Valami morgáshoz hasonló—nem igazi morgás, ez csak egy emberi megközelítés—morajlott Jacob mellkasában, a fülem alatt. „Ha az az idióta vérszívó tényleg elég hülye ahhoz—,”

„Kérlek,” nyögtem. „Kérlek. Ne.”

Jacob hezitált, aztán bólintott egyszer.

„Ez fontos,” mondta újra, az arca teljesen hivatalos már. „Ez pontosan az, amit tudnunk kell. El kell mondanunk a többieknek most rögtön.”

Felállt, lábra húzva engem. A két kezét a csípőmön tartotta, addig, amíg megbizonyosodott, hogy nem fogok elesni.

„Jól vagyok,” hazudtam.

A csípőm tartásáról átváltott az egyik kezemre. „Gyerünk.”

Visszahúzott a furgonom felé.

„Hová megyünk?” kérdeztem.

„Még nem vagyok biztos benne,” vallotta be. „Összehívok egy találkozót. Hé, csak egy percet várj itt, oké? A furgon oldalának döntött és elengedte a kezem.

„Hová mész?”

„Mindjárt visszajövök,” ígérte. Aztán elfordult és átsprintelt a parkolón, át az úton az erdő határáig. Besuhant a fák közé, gyorsan és ügyesen, mint egy őz.

„Jacob!” ordítottam utána rekedten, de ő már elment.

Ez nem a megfelelő idő volt, hogy egyedül hagyjanak. Másodpercekkel később Jacob láthatáron kívül került, hiperventilláltam. Bevonszoltam magam a furgon utasterébe, azonnal lenyomtam a zárakat. Nem éreztem magamat kicsit se jobban.

Victoria már vadászik rám. Csak szerencse volt, hogy nem talált még meg—csak szerencse és öt tinédzser vérfarkas. Élesen vettem a levegőt. Nem számít mit mondott Jacob, a gondolat, hogy akárhol közel kerül Victoriához halálra rémített. Nem érdekel mivé tud változni, amikor dühös. Láttam Victoriát a fejemben, az arca vad, a haja, mint a lángok, halálos, elpusztíthatatlan...

De, Jacob szerint, Laurent-nek vége. Ez tényleg lehetséges? Edward—automatikusan megragadtam a mellkasomat—elmondta milyen bonyolult is megölni egy vámpírt. Csak egy másik vámpír tudja elvégezni a munkát. Mégis Jake azt mondta, hogy ez az, amiért a vérfarkasok teremtettek...

Azt mondta, külön figyelmet szentel Charliera—tehát bíznom kellene a vérfarkasokban, hogy biztonságban tudják az apámat. Hogy bízhatnék ebben? Egyikünk sincs biztonságban! Jacob mindnyájunk közül a legjelentéktelenebb, ha megpróbálja Charlie és Victoria közé vetni magát...vagy Victoria és közém...

Úgy éreztem, hogy megint közel vagyok a hányáshoz.

Egy éles koppintás a furgon ablakán rémült ordításra készítetett—de csak Jacob volt, már visszatért. Reszkető, hálás ujjakkal nyitottam ki az ajtót.

„Te tényleg meg vagy ijedve, ugye?” kérdezte, ahogy bemászott.

Bólintottam.

„Ne legyél. Mi majd vigyázunk rád—és Charliera is. Megígérem.”

„A gondolat, hogy megtalálsd Victoriát rémisztőbb, mint az a gondolat, hogy ő talál meg engem,” suttogtam.

Nevetett. „Ennél egy kicsit több bizalmad kéne, hogy legyen bennünk. Ez sértés.”

Csak ráztam a fejem. Túl sok vámpírt láttam akcióban.

„Hova mentél az előbb?” kérdeztem.

Összeráncolta a száját és nem mondott semmit.

„Mi az? Titok?”

Összeráncolta a homlokát. „Nem igazán. Bár egyfajta furcsaság. Nem szeretnék kiborítani.”

„Tudod, én már valahogy hozzászórtam ezekhez a furcsaságokhoz ebben a kérdésben.” Próbáltam mosolyogni nem sok sikerrel.

Jacob könnyedén visszavigyorgott. „Gondolom, neked hozzá kellett. Oké. Nézd, amikor farkasok vagyunk, mi...halljuk egymást.”

Döbbenetemben leengedtem a szempilláimat.

„Nem hangokat hallunk,” ment tovább, „de mi halljuk a... gondolatokat— egymáséit mindenesetre— nem számít, milyen messze is vagyunk egymástól. Ez igazán segít, amikor vadászunk, de egy nagy fájdalom is egyébként. Nagyon zavaró—így, titkok nélkül. Furcsa, eh?”

„Ez az, amire gondoltál előző este, amikor azt mondtad, hogy el fogod mondani nekik, hogy meglátogattál, noha te nem is akartad?”

„Gyors vagy.”

„Kösz.”

„Fura dolgokkal is nagyon jól bánsz. Azt hittem ez zavarni fog téged.”

„Ez nem...nos, nem te vagy az első személy, akit ismerek és képes erre. Tehát ez nem tűnik olyan furcsának nekem.”

„Tényleg?...Várj—te most a vérszívóidról beszélsz?”

„Bárcsak ne így hívnád őket.”

Nevetett. „Tökmindegy. Akkor a Cullenék?”

„Csak...csak Edward.” Egyik karomat titokban a törzsemhez húztam.

Jacob meglepetten nézett—úgy kellemetlenül. „Azt hittem azok csak mesék. Hallottam legendákat vámpírokról, akik tudnak...extra dolgokat, de azt hittem azok csak mítoszok.”

„Van bármi is, ami mítosz többé?” kérdeztem tőle kényszeredetten.

Ráncolta a homlokát. „Gondolom nem. Oké, találkozni fogunk Sammel és a többiekkel azon a helyen, ahová a motorjainkat vittük kipróbálni.”

Beindítottam a furgont és visszahajtottam az útra.

„Szóval most csak úgy farkassá változtál, hogy beszélj Sammel?” kérdeztem kíváncsian.

Jacob bólintott, zavartnak tűnt. „Próbáltam rövidre fogni—próbáltam nem rád gondolni, így nem fogják tudni, miről van szó. Attól féltem, hogy Sam azt mondaná, ne hozzalak el.”

„Az nem állított volna meg.” Nem tudtam attól az észrevételemtől megszabadulni, hogy Sam egy rosszfű.

„Nos, engem megállított volna,” mondta Jacob, most már mogorván. „Emlékszel, hogy nem tudtam befejezni a mondatomat tegnap este? Hogy nem tudtam csak úgy elmondani az egész történetet?”

„Igen. Úgy néztél ki, mint aki fuldoklik valamitől.”

Sötéten kuncogott. „Majdnem. Sam azt mondta, nem mondhatom el neked Ő a... falkavezér, tudod? Ő az Alfahím. Ha azt mondja, hogy csináljunk valamit, vagy ne csináljunk valamit—amikor igazán úgy érti, nos, mi nem tudjuk csak úgy figyelmen kívül hagyni őt.”

„Fura,” motyogtam.

„Nagyon,” értett egyet. „Ez egyfajta farkas-dolog.”

„Huh” volt a legjobb válasz, amire gondolni tudtam.

„Ja, egy csomó ilyen van—farkas-dolog. Még mindig tanulom. El sem tudom képzelni, milyen lehetett Samnek, megpróbálni meggyürkőzni ezzel egyedül. Egy egész falka segítségével is elég rossz ezt végigcsinálni.”

„Sam egyedül volt?”

„Igen.” Jacob hangja halkult. „Amikor én... átváltoztam, az a leg...szörnyűbb, a legborzasztóbb dolog, amin valaha átmentem—rosszabb bárminél, amit el tudtam képzelni. De nem voltam egyedül—ott voltak a hangok, a fejemben, elmondták mi történt és mit kell tennem. Az visszatartott, hogy elveszítsem az eszméletem, azt hiszem. De Sam...” Megrázta a fejét. „Samnek nem volt segítsége.”

Ez némi igazítást vett igénybe. Amikor Jacob elmagyarázta ezt így, nehéz volt nem szánalmat érezni Sam iránt. Emlékeztetnem kellett magamat, hogy nincs többé ok arra, hogy utáljam őt.

„Mérgesek lesznek, hogy veled vagyok?” kérdeztem.

Vágott egy grimaszt. „Valószínűleg.”

„Talán nem kéne—,”

„Nem, rendben van,” biztosított. „Egy tonna dolgot tudsz, ami segíthet nekünk. Ez nem olyan, mintha te csak egy tudatlan ember lennél. Te olyan vagy...nem tudom, kém vagy ilyesmi. Az ellenséges vonalak mögött vagy.”

Ezt rosszallottam magamban. Ez az, amit Jacob akarna tőlem? Belső információt, hogy segítsen elpusztítani az ellenségeiket? Nem vagyok kém. Nem gyűjtöm az ilyen fajta információkat. Ettől a szavaktól már úgy éreztem magam, mint egy áruló.

De meg akartam állítani Victoriát, nem?

Nem.

Akartam, hogy Victoriát állítsák le, inkább mielőtt halálra kínozz engem vagy Charlieba botlik vagy megöl egy másik idegent. Csak nem akartam, hogy Jacob legyen az egyetlen, aki megállítja, illetve aki megpróbálja. Nem akartam Jacobot Victoria száz mérföldes körzetén belül látni.

„Mint a dolog a gondolatolvasó vérszívóval,” folytatta, hanyagul kezelve az álmodozásomat. „Efféle dolgok azok, amikről tudnunk kell. Ez nagyon szívás, hogy azok a mesék igazak. Ez még komplikáltabbá tesz mindent. Hé, gondolod, hogy ez a Victoria is tud valami különlegeset csinálni?”

„Nem hinném,” tétováztam, majd sóhajtottam. „Ő említette volna.”

„Ő? Oh, Edwardra gondolsz—upsz, bocsí. Elfelejtettem. Nem szereted kimondani a nevét. Vagy hallani.”

Összeprésem a testem középső részét, próbáltam semmibe venni a lüktetést a mellkasom szegélyén.

„Nem igazán, nem.”

„Bocsi.”

„Hogy ismerhetsz ennyire jól Jacob? Néha olyan, mintha tudnál olvasni az én fejemben is.”

„Nem. Csak figyelek.”

A kis, koszos úton voltunk, ahol Jacob először tanított engem, hogy kell megülni egy motorbiciklit.

„Itt jó?” kérdeztem.

„Persze, persze.”

Lehúzódtam és leállítottam a motort.

„Még mindig nagyon boldogtalan vagy, ugye?” mormolta.

Bólintottam, vakon bámulva a sötét erdőbe.

„Gondoltál valaha arra... hogy talán... jobb, hogy vége van?”

Lassan levegőt vettem és aztán kifújtam. „Nem.”

„Mert ő nem volt a legjobb—”

„Kérlek Jacob,” szakítottam félbe, suttogva, könnyörögve. „Kérlek, tudnánk nem erről beszélni? Nem tudom elviselni.”

„Oké.” Vett egy mély levegőt. „Sajnálom, hogy bármit is mondtam.”

„Ne érezd rosszul magad. Ha a dolgok máshogy állnának, jó lenne végre, ha tudnék valakivel beszélni róla.”

Bólintott. „Igen, nehéz volt titkot tartani előtted két hétig. Biztos pokoli nehéz lehet, hogy nem tudsz beszélni senkivel.”

„Pokoli,” értettem egyet.

Jacob élesen beszívta a levegőt. „Itt vannak. Menjünk!”

„Biztos vagy benne?” kérdeztem, miközben hirtelen kinyitotta az ajtaját. „Talán itt kéne maradnom.”

„Megbirkóznak veled,” mondta, aztán vigyorgott. „Ki is fél a nagy, gonosz farkastól?”

„Ha ha,” mondtam. De kiszálltam a furgonból, sietve megkerülve az elejét, hogy szorosan közel álljak Jacob mellé. Túl tisztán emlékeztem az óriás szörnyetegekre a mezőn. A kezeim remegtek, ahogy Jacobéi az előbb, de inkább a félelemtől, mint a dühtől.

Jake megfogta a kezem és megrázta. „Itt jönnek.”

Fordította: Zsozs és Brigitta

14. Család

Fedezékbe húzódtam Jacob oldalán, a szemeim az erdőt pásztázták a többi vérfarkas után kutatva. Amint a fák közül kilépve megjelentek, egyáltalán nem olyanok voltak, mint amire vártam. A farkasok képe megragadt a fejemben. De ez csak négy, nagyon nagy, félmeztelen fiú volt.

Megint testvérekre emlékeztettek, négyes ikrekre. Volt valami abban, ahogy majdnem szinkronban mozogva megálltak előttünk az út másik oldalán; ahogy egyforma, hosszú, kerek izmaik voltak az egyforma, vörösesbarna bőrük alatt, ahogy egyforma rövidre nyírt, fekete hajuk volt, és ahogy az arckifejezésük is éppen ugyanabban a pillanatban változott meg.

Kíváncsian és óvatosan meresztették a szemüket. Amikor megláttak félig elbújva Jacob mellett, ugyanabban a pillanatban váltak dühössé.

Sam volt még mindig a legnagyobb, bár Jacob közel járt ahhoz, hogy utolérje. Sam nem igazán számított fiúnak. Az arca idősebb volt – nem az öregedés vonalainak vagy jeleinek értelmében, hanem abban az érettségben és türelemben, ami az arckifejezésében volt látható.

„Mit tettél, Jacob?” kérdezte.

Egyikük, akit nem ismertem fel – Jared vagy Paul – Sam elé tolakodott, és beszélni kezdett, mielőtt Jacob meg tudta volna védeni magát.

„Miért nem tudod csak követni a szabályokat, Jacob?” ordította, az égbe emelve a karjait. „Mi a fenét gondolsz? Hogy a lány fontosabb mindennél – az egész törzsnél? Fontosabb annál, hogy emberek halnak meg?”

„Segíthet,” felelte Jacob halkán.

„Segíteni!” kiáltotta a dühös fiú. A karjai remegni kezdtek. „Oh, ez valószínű! Biztos vagyok benne, hogy a vérszívó-szerető majd meghal, hogy kiségiítsen minket!”

„Ne beszélj így róla!” kiáltott vissza Jacob, megsértve a fiú kritikájától.

Borzongás hullámzott keresztül a másik fiún a válla mentén, le egészen a gerincén.

„Paul! Nyugi!” parancsolta Sam.

Paul ide-oda rázta a fejét, nem ellenszegülésként, hanem mintha próbálna koncentrálni.

„Jeszus, Paul,” dörmögte a fiúk közül valamelyik – talán Jared. „Tarts ki!”

Paul Jared felé fordította a fejét, az ajka bosszús fintorba görbült. Aztán rám emelte a tekintetét. Jacob tett egy lépést, hogy elélem kerüljön.

Ez megtette a hatását.

„Jól van, véd meg csak meg őt!” ordította Paul durván. Újabb borzongás, vonaglás futott át a testén. Hátravetette a fejét, valódi morgás tört elő a fogai közül.

„Paul!” kiáltotta Sam és Jacob egyszerre.

Úgy tűnt, Paul hevesen vibrálva előre fog zuhanni, de félúton a föld felé hangos, hasító hang hallatszott, és a fiú átváltozott.

Sötétezüst bunda nőtt ki belőle, ami egy nálánál ötször nagyobb alakká formálódott– egy masszív, meghajlott, ugrásra kész alakká.

A farkas pofája összeráncolódtott a kivillanó fogaitól, s újabb morgás tört elő hatalmas mellkasából. Sötét, felbőszült tekintetét rám szegezte.

Ugyanabban a pillanatban Jacob keresztülfutott az úton, egyenesen a szörny felé.

„Jacob!” sikítottam.

Futás közben hosszú remegés futott végig a gerincén. Előre szökkent, fejest ugorva az üres levegőbe.

Újabb éles, szakító hanggal Jacob is átváltozott. Kirobbant a bőréből – fekete és fehér ruhafoszványokat repesztve fel a levegőbe. Mindez olyan gyorsan történt, hogy ha egyet is pislogok, lemaradok az egész átalakulásról. Egyik pillanatban még Jacob száll levegőben, aztán már egy hatalmas, sárgás-vörösesbarna farkas – olyan hatalmas, hogy el sem tudtam képzelni, hogyan fért el ekkora tömeg Jacobban – rohamozta meg a hajlott hátú, ezüst szörnyeteget.

Jacobot a fején érte a másik vérfarkas támadása. Dühös morgásuk mennydörgésként visszhangzott a fák között.

A fekete és fehér rongydarabok – Jacob ruhájának maradványai – ott csapkodták a földet, ahol ő eltűnt.

„Jacob!” sikoltottam újra, előre tántorogva.

„Maradj ott, ahol vagy, Bella,” utasított Sam. Nehezen hallottam őt a harcoló farkasok morgásán túl. Elkapták és tépték egymást, éles fogaik egymás torkánál villogtak. Úgy tűnt, Jacob-farkas kerekedik felül - szemlátomást nagyobb volt a másik farkasnál, és erősebbnek is látszott. Újra és újra nekivágta a vállát a sötét farkasnak, így lökve őt vissza a fák felé.

„Vigyétek őt Emilyhez!” kiáltotta Sam a másik két fiúnak, akik feszült arccal figyelték a konfliktust. Jacob sikeresen letaszította a sötét farkast az útról, és eltűntek az erdőben, bár a morgásuk hangja még mindig hangosan szólt. Sam, útközben lerúgva a cipőit, utánuk szaladt. Amint a fák közé vetette magát már tetőtől talpig remegett.

A morgás és fogcsattogás hangja elenyészett a távolságtól. Hirtelen a hang elnémult, és nagyon nagy csend lett az úton.

Az egyik fiú nevetni kezdett.

Elfordultam, hogy ránézhessenek – úgy éreztem, tágra nyílt szemeim megfagytak, mintha soha többé nem tudnék pislogni velük.

A fiú, úgy látszott, az én arckifejezésemre nevetett. „Nos, ez az, amit nem láthatsz minden nap,” kuncogott. Az arca halványan ismerős volt - vékonyabb, mint a többieké... Embry Call.

„Én igen” morogta a másik fiú, Jared. „Minden áldott nap.”

„Á, Paul nem minden nap veszíti el a hidegvérét,” ellenkezett Embry még mindig vigyorogva. „Csak úgy kettőn a háromból.”

Jared megállt, hogy felvegyen valami fehérét a földről. Továbbadta Embrynek; az petyhüdt szalagként fityegett a kezében.

„Teljesen széttépte,” mondta Jared. „Billy azt mondta, ez az utolsó pár, amint fel tud ajánlani – úgy tűnik, Jacob ezentúl mezítláb jár majd.”

„Ez az egy túlélte,” mondta Embry felemelve egy fehér tornacipőt. „Jake ugrálhat,” tette hozzá nevetve.

Jared elkezdte összegyűjteni a különböző szövetdarabokat a sárból. „Összeszednéd Sam cipőit? Minden más mehet a szemétkébe.”

Embry felkapta a cipőt, aztán bement a fák közé, ahol Sam eltűnt. Néhány perc múlva visszatért egy megszaggatott farmert fektetve a karjára. Jared begyűjtötte Jacob és Paul széttépett ruháinak maradványait és labdába gyűrte őket. Hirtelen úgy tűnt, emlékszik rám.

Óvatosan, fürkészően nézett rám.

„Hé, ugye nem fogsz elájulni, hányni vagy valami?” kérdezte.

„Nem hiszem,” ziháltam.

„Nem nézel ki túl jól. Talán le kellene ülnöd.”

„Oké,” motyogtam. Azon a reggelen már másodszorra hajtottam a fejem a térdeim közé.

„Jake figyelmeztethetett volna minket,” panaszkodott Embry.

„Nem kellett volna belerángatnia ebbe a barátnőjét. Mire számított?”

„Nos, most már kibújt a farkas a zsákból,” sóhajtott Embry. „Nincs visszaút Jake.”

Felemeltem a fejemet, hogy megnézzem a két fiút, akik úgy tündek, nagyon könnyedén veszik ezt az egészet. „Kicsit sem aggódtok miattuk?” kérdeztem.

Embry meglepetten pislogott egyet. „Aggódni? Miért?”

„Megsebesíthetik egymást!”

Embry és Jared hahotáztak.

„Remélem, Paul kiharap belőle egy darabot,” mondta Jared. Mőresre tanítja.”

Elsápadtam.

„Ja, persze!” ellenkezett Embry. „Láttad Jake-et? Még Sam sem tud így átváltozni a levegőben. Láttam, hogy Paul elveszti az önuralmát, és mennyi, fél pillanat se kellett neki, hogy támadjon. Tehetséges a fiú.”

„Paul már régebb óta harcol. Tíz dollárt teszek rá, hogy rajta hagyja a kézjegyet.”

„Benne vagyok. Jake őstehetség. Paul imádkozhat.”

Vigyorgva kezet ráztak.

Próbáltam nyugodtan viselni az aggodalmuk hiányát, de nem tudtam elűzni a fejemből a harcoló vérfarkasok szörnyű képét. A gyomrom háborgott, fájóan és üresen, a fejem sajgott az aggodalomtól.

„Menjünk, nézzük be Emilyhez. Tudod, étellel vár. Embry lenézett rám. „Elvinnél minket, ha nem gond?”

„Nem probléma,” köhögtem.

Jared felvonta az egyik szemöldökét. „Talán jobb lenne, ha te vezetnél, Embry. Még mindig úgy néz ki, mint aki kidobhatja a taccsot.”

„Jó ötlet. Hol vannak a kulcsok?” kérdezte tőlem Embry.

„A gyűjtásban.”

Embry kinyitotta az utas oldali ajtót. „Szállj be,” mondta derűsen, egy kézzel felemelve és elhelyezve engem az ülésen. Felbecsülte a fennmaradó helyet. „Hátul kell utaznod,” mondta Jarednek.

„Nem gond. Gyenge a gyomrom. Nem akarok ott lenni, mikor hányni fog.”

„Fogadok, hogy edzettebb annál! A lány vámpírokkal lóg együtt.”

„Öt dollár?” kérdezte Jared.

„Rendben. Bűntudatom van, amiért ilyenekkel veszem el a pénzed.”

Embry beszállt és beindította a motort, miközben Jared gyorsan felugrott a platóra. Amint az ajtaja becsukódott, Embry odadörmögte: „Ne hányj, oké? Csak egy tízesem van, és ha Paul Jacobban hagyja a fogát...”

„Oké,” suttogtam.

Embry visszahajtott velünk a falu felé.

„Hé, egyébként hogy került meg Jake a parancsot?”

„A... mit?”

„Öhm... a szabályt. Tudod, hogy nem szabad kikotyogni. Hogyan mondta el neked?”

„Oh, hogy azt.” mondtam, emlékezve arra, hogy Jacob majd megfulladt, amikor el akarta mondani az igazságot előző este. „Nem mondta el. Kitaláltam.”

Embry összeszorította az ajkait és meglepetten nézett. „Hm. Azt hiszem, ez beválhat.”

„Hová megyünk?” kérdeztem.

„Emily házához. Ő Sam barátnője... nem, azt hiszem, a menyasszonya már. Ott találkozunk velük, miután Sam kioktatta a srácokat azok után, ami történt. És miután Paul és Jake szereznek valami ruhát, ha Paulnak egyáltalán maradt még valamennyi.”

„Emily tud róla, hogy...?”

„Igen. És ne bámuld őt. Az idegesíti Samet.”

Szemöldökráncolva néztem rá. „Miért bámulnám?”

Embry kényelmetlenül érezte magát. „Ahogy épp az előbb is láhattad, vérfarkasokkal lógni kockázatos.” Hirtelen témát váltott. „Hé, akkor minden rendben az egész dologgal, ami a fekete hajú vérszívóval történt a réten? Nem úgy tűnt, mintha a barátod lenne, de...” Embry megvonta a vállát.

„Nem, nem volt a barátom.”

„Akkor jó. Nem akarunk semmit se elkezdni, megszegni a megállapodást, tudod.”

„Oh, igen, Jake beszélt nekem egyszer régen a szerződésről. Miért ütközne a szerződésbe Laurent megölése?”

„Laurent,” ismételte horkantva, mintha szórakoztatná, hogy a vámpírnak volt neve. „Nos, gyakorlatilag a Cullenék földjén voltunk. Nem támadhatunk meg egyet sem közülük, a Cullenék közül, legalábbis a földünkön kívül – hacsak nem ők szegik meg elsőként a szerződést. Nem tudtuk, hogy a fekete hajú a rokonuk volt-e vagy ilyesmi. Úgy tűnt, te ismered őt.”

„Hogyan szeghetik meg a megállapodást?”

„Ha megharapnak egy embert. Jake nem rajongott az ötletért, hogy ilyen messzire engedjük.”

„Oh. Nos, köszönöm. Örülök, hogy nem vártatok.”

„Részünkről az öröm.” Úgy mondta, mintha szó szerint értené.

Embry túlhajtott az úton a legkeletebbre fekvő házon, mielőtt ráfordult egy keskeny földútra. „Lassú a furgonod,” jegyezte meg.

„Bocs.”

Az út végén egy apró ház állt, ami egykor szürke lehetett. Csak egy keskeny ablaka volt a mállott kék ajtó mellett, de az ablak alatt virágdoboz állt élénk narancs- és citromsárga körömvirágokkal teleültetve, s ez barátságos kinézetet adott az egész helynek.

Embry kinyitotta a furgon ajtaját, és mélyet lélegzett. „Mmm, Emily főz.”

Jared leugrott a furgon hátuljáról, és az ajtó felé indult, de Embry a mellkasa elé emelt kezével megállította őt. Jelentőségteljesen rá nézett, és megköszönte a torkát.

„Nincs nálam a tárcám.” mondta Jared.

„Oké, nem fogom elfelejteni.”

Felléptek az ajtó előtt álló egyetlen lépcsőre, és kopogás nélkül beléptek a házba. Félénken követtem őket.

Az első szoba, mint Billy házában, a konyha volt. Egy fiatal nő fényes, rézvörös bőrrel és hosszú, egyenes, hollófekete hajjal a mosogató előtt állt, muffinokat szedett ki egy tepsiből, s papírtálcára rakosgatta őket. Egy pillanatra azt hittem, Embry azért mondta nekem, hogy ne bámuljam Emilyt, mert a lány annyira gyönyörű volt.

Aztán dallamos hangon megkérdezte „Éhesek vagytok, srácok?” és arcán kedves félmosollyal felénk fordult.

Az arca jobb oldalát a haja vonalától három vastag, vörös színű vágás húzódott, a színükön látszott, hogy régóta gyógyulnak már. Az egyik sötét, mandulavágású szeme jobb sarkától indult, a másik egészen a szája széléig ért állandó grimasszá húzva azt.

Embry figyelmeztetésének hála gyorsan lesütöttem a szemem, és a muffinokra néztem Emily kezében. Remek illatuk volt - mint a friss áfonyának.

„Oh,” mondta Emily meglepetten. „Ki ez?”

Felnéztem. Próbáltam az arca bal oldalára fókuszálni.

„Bella Swan,” mondta neki Jared vállat vonva. Valószínűleg voltam már beszédtema korábban. „Ki más?”

„Hagyjuk Jacobra, hogy megoldja ezt,” morogta Emily. Rám bámult, és az egykoron szép arcának egyik fele sem volt barátságos. „Szóval te vagy a vámpír-lány.”

Megmerevedtem. „Igen. Te pedig a farkas-lány?”

Nevetett, akárcsak Embry és Jared. Az arca bal oldala szívélyessé vált. „Azt hiszem, én vagyok.” Jaredhez fordult. „Hol van Sam?”

„Bella, öhm, meglepte Pault ma reggel.”

Emily forgatta a jó szemét. „Óh, Paul,” sóhajtotta. „Gondolod, soká lesznek távol? Éppen elkezdtem volna készíteni a tojásokat.”

„Ne aggódj,” mondta neki Embry. „Ha késnek is, semmit sem hagyunk veszendőbe menni.”

Emily kuncogott, és kinyitotta a hűtőt. „Kétség sem fér hozzá,” értett egyet. „Bella, éhes vagy? Gyere, és egyél néhány muffint.”

„Köszönöm.” Elvettem egyet a tálról, és elkezdtem majszolni a szélét. Nagyon finom volt, és jót tett a gyenge gyomromnak. Embry felemelte a harmadik muffinját, és egészben a szájába tömte.

„Hagyj néhányat a bátyáidnak is,” szólt rá Emily, fejbe vágva őt egy fakanállal. A szó meglepett, de úgy tűnt a többieknek semmit se jelent.

„Malac,” kommentálta Jared.

Nekidőltem a pultnak és néztem, ahogy ők hárman ugratják egymást, mint egy család. Emily konyhája barátságos hely volt, világos a fehér konyhaszekrényektől és a megfakult fa padlódeszkáktól. A kicsi

kerek asztalon, egy megrepedt kék-fehér kínai váza állt telis tele vadvirágokkal. Embry és Jared úgy tűnt itt teljesen otthon érzik magukat.

Emily felvert több tucat tojást egy nagy sárga tálban. Feltúrta levendulaszínű pólójának ujját, és láttam, hogy a sebhelyek a jobb karjának hátulján is végigfutnak. Vércapákkal lógni tényleg kockázatos, ahogyan Embry is mondta.

Kinyílt a bejárati ajtó és Sam lépett be rajta.

„Emily,” mondta és a hangján annyi szerelem érződött, hogy zavarban voltam, amiért ilyen tolakodóan bámultam, ahogy egyetlen hosszú lépéssel átszelte a szobát és Emily arcát a nagy, széles tenyerébe fogta. Lehajolt és megcsókolta a sötét hegeket a jobb arcán mielőtt szájon csókolta volna.

"Hé, ne előttünk," panaszkodott Jared. "Éppen eszek."

„Akkor fogd be, és egyél,” javasolta Sam, és még egy csókot nyomott Emily sebhelyes ajkára.

„Ugh,” nyögte Embry.

Ez rosszabb volt, mint bármelyik romantikus film, ez valódi volt, lerítt róluk, hogy tele vannak örömmel, étellel és igaz szerelemmel. Leraktam a muffinomat és keresztbe fontam a karjaimat a mellkasomon. Bámultam a virágokat, és próbáltam figyelmen kívül hagyni a közös perceik tökéletes békéjét, és a sebeim boldogtalan lüktetését.

Hálás voltam Jacob és Paul figyelemelterelő belépésért, és megdöbbsenem, mikor láttam, hogy nevetnek. Közben néztem őket Paul ráütött Jacob vállára, és ő viszonzásként vesén vágta. Megint nevettek. Úgy tűnt mindketten egy darabban vannak.

Jacob végigpásztázta szemével a szobát, majd megállt mikor meglátott, ahogy esetlenül és kívülállóként támaszkodom a pultra a konyha legtávolabbi csücskében.

„Szia Bells,” üdvözölt vidáman. Megragadott két muffint, és megkerülte az asztalt, hogy oda álljon mellém. „Bocs az előbbiért,” motyogta az orra alatt. „Hogy bírod?”

„Ne aggódj, jól vagyok. Finom a muffin.” Újra felvettem a sajátomat és elkezdtem rágcálni. A mellkasomon megkönnyebbültség lett úrrá, amint Jacob mellém állt.

„Oh, ember!” jajdult fel Jared, megzavarva minket.

Felnéztem, és láttam, ahogy ő és Embry egy halvány, rózsaszín vonalat vizsgált Paul felkarján. Embry diadalittasan vigyorgott.

„Tizenöt dollár,” ujjongott.

„Ezt te csináltad?” suttogtam Jacobnak emlékezve a fogadásra.

„Alig értem hozzá. A naplementére már nem is fog látszani.”

„A naplementére?” A Paul karján lévő csíkra néztem. Furcsa, de többhetes sebnek tűnt.

„Farkas dolog,” súgta Jacob.

Bólintottam és próbáltam nem furán nézni.

„Te jól vagy?” kérdeztem lehelve.

„Egy karcolás sincs rajtam,” válaszolt önelégülten.

„Hé srácok,” a kis szobában folyó minden beszélgetést félbeszakított Sam erőteljes hangja. Emily a tűhelynél állt, a felvert tojásokat öntötte bele egy nagy serpenyőben, de Sam egyik keze még mindig öntudatlanul a lány hátán pihent. „Jacobnak információi vannak számunkra.”

Paul nem tűnt meglepettnek. Jacob már biztos elmagyarázta neki és Samnek. Vagy... csak szimplán hallották a gondolatait.

„Tudom, mit akar a vörös hajú.” mondta Jacob Jarednek és Embrynek.

„Ezt próbáltam elmondani nektek korábban is.” Majd belerúgott a szék lábába, amire Paul korábban leült.

„És?” kérdezte Jared.

Jacob elkomorodott. „Megpróbálja megbosszulni a társát – csak hogy nem a feketehajú vérszívó az, akit mi öltünk meg. A Cullenék elkapták a társát tavaly, és most Bella nyomában van.”

Ez nem volt újdonság számomra, de még mindig megremegtem.

Jared, Embry, és Emily bámultak rám leesett állal.

„Ő csak egy lány,” kifogásolta Embry.

„Azt nem mondtam, hogy van értelme. De emiatt akar a vérszívó átjutni rajtunk. Forksba tart.”

Tovább bámultak engem, tátott szájjal, egy hosszú percen át. Lehajtottam a fejem.

„Remek,” mondta végül Jared, s mosolyra húzta a száját. „Van egy csalink.”

Jacob hihetetlen sebességgel kikapta a konzervnyitót a konyhaszekrényből és Jared feje felé hajította. Jared keze kivágódott – gyorsabban, mint ahogy el tudtam képzelni, és elugrott a konzervnyitó útjából, mielőtt az képen találta volna.

„Bella nem csali.”

„Tudod, hogy értem,” mondta Jared zavartalanul.

„Szóval megváltoztatjuk az evező alakzatunkat,” mondta Sam nem törődve a civakodásukkal. „Megpróbálunk néhány rést hagyni, és majd meglátjuk, hogy beleesik-e a csapdába. Szét kell majd válnunk, és ezt nem szeretem. De ha tényleg Bellát üldözi, akkor nem fogja kihasználni a megcsökkent csapatunkat.”

„Quil is közel van hozzá, hogy csatlakozzon hozzánk,” motyogta Embry. „Akkor egyenlően tudnánk szétválni.”

Mindenki lesütötte a szemét. Én Jacob arcára pillantottam, és az reményvesztettnek tűnt, mint tegnap délután a házuk előtt. Nem számított mennyire nyugodtak bele a végzetükbe, itt ebben a boldog kis konyhában, egyik vérfarkas sem kívánt hasonló sorsot a barátjának.

„Nos, erre nem számíthatunk,” mondta Sam halkán aztán a szokásos hangerejével folytatta. „Paul, Jared, és Embry védi a külső széleket, és Jacob meg én a belső területeket. Összegyűlünk, amikor már csapdába esett.”

Észrevettem, hogy Emilynek nem volt különösebben kedvére hogy Sam a kisebbik csapatban van. Ez az aggodalma arra késztetett, hogy én is aggódva pillantsak Jacob felé.

Sam elkapta a tekintetemet. „Jacob úgy gondolja, a legjobb lenne, ha annyi időt töltenél itt, La Push-ban, amennyit csak tudsz. Csak a biztonság kedvéért. Így a nő nem fogja tudni, hogy hol talál meg téged.”

„És mi van Charlie-val?” kérdeztem.

"Ez a vadászati őrület még mindig tart," mondta Jacob. "Azt hiszem Billy és Harry itt tudják tartani Charliet, amikor nem dolgozik."

„Várj!” emelte fel Sam az egyik kezét. A pillantása Emilyre vándorolt, majd vissza rám. "Jacob szerint ez a legjobb megoldás, de ezt neked kell eldöntened. Neked kell komolyan mérlegelned mindkét lehetőség kockázatát. Láttad ma reggel, hogy itt a dolgok milyen könnyen válhatnak veszélyessé, milyen gyorsan kicsúszhatnak a kezünk közül. Ha úgy döntesz, hogy velünk maradsz, nem tudom garantálni, hogy biztonságban leszel.”

„Nem fogom bántani,” dörmögte Jacob, lesütve a szemét.

Sam úgy tett, mintha meg se hallotta volna. „Ha bárhol máshol nagyobb biztonságban érzed magad...”

Megharaptam az ajkam. Hová mehetnék, hogy mást ne sodorjak veszélybe? Újra elborzadtam a gondolattól, hogy belekeverjem Renee-t ebbe az egészbe – hogy behúzzam a céltábla elé, amit én viseltem. „Nem akarom máshová vezetni Victoriát,” súgtam.

Sam biccentett. „Így igaz. Jobb, ha itt tartjuk őt, ahol véget tudunk vetni ennek.”

Megrándultam. Nem akartam, hogy Jacob vagy bármelyikük megpróbáljon végezni Victoriával. Jake arcára pillantottam: nyugodt volt, majdnem olyan, mint amilyenre emlékeztem a farkas dolog előttről, és teljesen semlegesnek tűnt a vámpírvadászat ötletére.

„Óvatos leszel, ugye?” kérdeztem, hallhatóan egy gombóccal a torkomban.

A fiúk hangos huhogásba, füttyülésbe törtek ki, mint akik jól szórakoznak. Mindenki nevetett rajtam – kivéve Emilyt. Találkozott a tekintetünk, és hirtelen láttam a szimmetriát a deformált vonásai alatt. Az arca még mindig gyönyörű volt és élénk, az enyémnél is hevesebb az aggodalomtól. Másfele kellett nézmem, mielőtt az aggodalom mögött rejtőző szerelem újra fájdalommal tölt el engem.

„Kész a kaja!” jelentette be aztán, s a stratégiai megbeszélés már a múlté volt. A fiúk gyorsan körbeülték az asztalt - ami olyan kicsinek tűnt, hogy bármikor összedőlhetett volna a nagy erejüktől – és elpusztították a hatalmas adag rántottát, amit Emily rekordsebességgel tett le középre.

Emily a pulthoz dőlve evett, akárcsak én – elkerülve az asztal körüli tébolydát - és szeretetteljesen nézte őket. Az arckifejezésén tisztán látszott, hogy ez az ő családja.

Összességében ez nem igazán az volt, amit egy csapat vérfarkastól vártam volna.

Egy egész napot, La Push-ban töltöttem, leginkább Billy házában. Billy üzenetet hagyott Charlie telefonján és a rendőrőrsön, és Charlie vacsoraidő körül két pizzával érkezett. Még jó, hogy két nagyot hozott, ugyanis Jacob egyedül megette az egyiket.

Láttam, hogy Charlie egész este gyanakodva járhatja a tekintetét közöttünk, különösképp Jacobon, aki sokat változott. A hajáról kérdezte; Jacob csak megvonta a vállát és azt mondta, hogy így sokkal kényelmesebb.

Tudtam, hogy amint Charlie és én hazafelé indulunk, Jacob elmegy – elmegy, hogy farkasként körbefussa a terepet, ahogy azt egész nap, bizonyos időközönként megtette. Ő és a bátyjai egyfajta állandó felügyelet alatt tartottak minket, lesték Victoria visszatérésének jeleit. De mióta elűzték őt előző este – Jacob szerint félúton Kanadáig – azóta még nem tört be újra.

Kicsit se reméltem, hogy talán feladta. Nincs akkora szerencsém.

Jacob vacsora után kísértált velem a furgonig és elidőzött az ablakomnál, amíg vártuk, hogy Charlie induljon el előbb.

„Ne félj ma este,” mondta Jacob, miközben Charlie úgy tett mintha valami gondja akadt volna a biztonsági övvel. „Kint leszünk és figyelni fogunk.”

„Nem fogok magam miatt aggódni,” ígértem.

„Bolond vagy! Vámpírra vadászni jó móka. A legjobb dolog az egészben.”

Megráztam a fejem. „Ha én bolond vagyok, akkor te meg veszélyesen tébolyodott.”

Kuncogott. „Pihenj kicsit, Bella, drágám. Fáradtnak tűnsz.”

„Megpróbálok.”

Charlie türelmetlenül megnyomta a dudát.

„Holnap találkozunk,” mondta Jacob. Első dolgod az legyen, hogy idejössz.”

„Az lesz.”

Charlie követett engem hazáig. Csekély figyelmet szenteltem a fényeknek a visszapillantó tükörben. Kíváncsi voltam, hol lehet Sam, Jared, Embry és Paul az éjszakában, és hogy Jacob csatlakozott-e már hozzájuk.

Amint hazaértünk, gyorsan a lépcső felé siettem, de Charlie a nyomomban volt.

„Mi folyik itt Bella?” követelte, mielőtt el tudtam volna menekülni. „Úgy tudtam, Jacob valami banda tagja, és hogy ti ketten veszekedtetek.”

„De kibékültünk.”

„És a banda?”

„Nem tudom - ki értheti a tinédzser fiúkat? Rejtélyesek. De találkoztam Sam Uleyval és a menyasszonyával, Emilyvel. Nagyon kedvesnek tündek” Megrántottam a vállam. „Az egész egy félreértés lehetett.”

Az arca megváltozott. „Nem hallottam, hogy ő és Emily hivatalossá tették a dolgot. Ez jó. Szegény lány.”

„Tudod, mi történt vele?”

„Megtámadta egy medve fent, északon, a lazacívási időben (ford. lazacszaporodás) – szörnyű baleset. Több mint egy éve volt. Hallottam, hogy Sam nagyon kikészült.

„Ez szörnyű,” ismételtém. Több mint egy éve. Fogadni mertem volna, hogy ez akkor történt, mikor még csak egy vérfarkas volt La Push-ban. Irtóztam a gondolattól, hogy mit érezhet Sam minden alkalommal, mikor Emily arcára néz.

Az éjszaka hosszú ideig ébren feküdtem az ágyban, s próbáltam átgondolni az egész nap történéseit. Visszafelé haladtam, kezdve a vacsorával Billyvel, Jacobbal és Charlie-val, aztán jött a hosszú délután Blackék házában, az ideges várakozást, hogy halljak valamit Jacobról, Emily konyhája, majd a vérfarkasok horrorisztikus harca és a beszélgetés Jacobbal a parton.

Azon elmélkedtem, amit Jacob hajnalban mondott a képmutatásról. Sokáig gondolkodtam rajta. Nem szerettem arra gondolni, hogy álszent vagyok, mi értelme lenne hazudni magamnak.

Összegömbölyödtem. Nem, Edward nem gyilkos. Még a sötét múltjában sem ölt, legalábbis nem ártatlanokat.

De mi van, ha mégis így volt? Mi van, ha akkor, amikor még nem ismertem őt csak olyan volt, mint a többi vámpír? Mi lett volna, ha emberek tűntek volna el a fák között, akárcsak most? Távól tudom tartani magam tőle?

Szomorúan megráztam a fejem. A szerelem irracionális, emlékeztettem magam. Minél jobban szeretsz valakit, annál kevesebb értelme van.

Megfordultam, és próbáltam másra gondolni – és Jacobra és a bátyjaira gondoltam, ahogyan a kint sötétségben rohangálnak. Úgy aludtam el, hogy elképzeltem a farkasokat láthatatlanul az éjszakában, ahogy védelmeznek a veszélytől. Álomban megint az erdőben álltam, de nem mozdultam. Emily sebhelyes kezét fogtam, az árnyékokat néztem a fák közt és nyugtalanul vártam, hogy a vérfarkasok hazaérjenek.

15. NYOMÁS

Megint tavaszi szünet volt Forksban. Amikor hétfő reggel felébredtem még feküdtem pár percig, hogy feldolgozzam ezt a tényt. A legutóbbi tavaszi szünetben is éppen egy vámpír vadászott rám. Azért reméltem, hogy ez nem válik hagyománnyá.

Már megszoktam a rendszeres La push-i látogatásokat. A vasárnapokat leginkább a strandon töltöttem, amíg Charlie Billyvel lógott a házukban. Úgy volt, hogy Jacobbal leszek, de neki valami más dolga akadt, ezért csak kószáltam egyedül, nehogy Charlie rájöjjön.

Amikor Jacob beugrott, hogy ellenőrizzen, bocsánatot kért, amiért ennyire elhanyagol.

Azt mondta, hogy a beosztásuk általában nem ennyire esztelen, de amíg nem kapják el Victoriát minden vérfarkas készenlétben áll.

Amikor a parton sétáltunk, mindig fogta a kezem.

Azon töprengtem, amit Jared mondott arról, hogy Jake belevonta a „barátnőjét” a dologba.

Feltételezem kívülről pontosan, úgy néztünk ki mintha ez lenne a helyzet. Amíg Jacob és én tisztában voltunk vele, hogy mi is ez valójában, addig nem akartam foglalkozni az ilyesfajta megjegyzésekkel. És nem is foglalkoztam volna velük, ha nem tudtam volna, hogy Jacob pontosan azt szeretné, hogy az legyen a helyzet, ami kívülről látszik. De jó érzés volt, hogy a kezei melegítették az enyémet, ezért nem ellenálltam.

Dolgoztam kedd délután—Jacob biciklivel követett, meg akart bizonyosodni róla, hogy biztonságban odaértem—és ezt Mike észrevette.

"Te azzal a La pushi kölyökkel randizol? Azzal a másodikkal?" kérdezte bosszankodva, alig leplezván az ellenszenvet a hangjában.

Megvontam a vállam. "A szó technikai értelmében nem. Habár a legtöbb időmet vele töltöm. Ő a legjobb barátom."

Mike szemei ravaszul összeszűkültek. "Ne nevetesd ki magad Bella. Az a srác fülig szerelmes beléd.."

"Tudom," sóhajtottam. "Az élet bonyolult."

"És a lányok kegyetlenek," motyogta maga elé Mike.
Azt hiszem ez egy enyhe célzás volt.

Aznap este, Sam és Emily csatlakozott hozzám és Charliehoz desszertre Billy házában. Emily hozott egy tortát és ezzel egy Charlienál keményebb szívű embert is könnyen megnyert volna magának. A beszélgetés zökkenőmentes volt, olyan hétköznapi dolgokról folyt a szó hogy Charlie egyáltalán nem aggódott a megoldatlan banda ügy miatt. Jake és én korán kisliszzoltunk, hogy kicsit kettesben legyünk. Kimentünk a garázsba és beültünk a Rabbit-be. Hátrahajtotta a fejét és láttam rajta, hogy mennyire kimerült.
"Aludnod kéne, Jake."

"Jól vagyok."

Felémnyúlt és megfogta a kezemet. A bőre tűzforró volt az enyémhez képest.

"Ez is egy olyan farkas dolog?" kérdeztem. "Úgy értem ez a meleg."

"Igen. Kicsit melegebbek vagyunk, mint az átlag emberek. Olyan 39-40 fok körül. Soha többé nem fázok meg. Akkár egésznap állhatnék így"—felhúzta a pólóját és a meztelen felsőtestére mutatott—"egy hóvihárban és semmi bajom sem lenne. A hópelyhek megolvadnának ott, ahol állok."

"És gyorsan gyógyulsz—ez is egy farkas-dolog?"

"Igen, akarod látni? Elég menő." Vigyorogva felnézett. Átnyúlt mellettem, hogy elérje a kesztyűtartott és kutatózott benne egy percig.
Megtalálta a zsebkését.

"Ne, nem akarom látni!" kiáltottam amint rájöttem, hogy mire készül. "Tedd azt el!"

Jacob nevetett de visszatette a kést a helyére. "Jól van. Habár jó dolog hogy meggyógyulunk. Nem mehetsz csak el úgy orvoshoz miközben olyan magas a hőmérsékleted, hogy már halott lennél."

"Hát asszem nem." Elgondolkodtam egy percre. "... És hogy ilyen nagy vagy—ez is hozzátartozik? Ezért aggódtok mindannyian Quil miatt?"

"Ezért és még, azért mert a nagypja azt mondja, hogy olyan meleg a homloka hogy tükörtojást lehetne sütni rajta." Jacob arca reménytelen volt.

"Már nem tart soká. Nincs pontosan megadva, hogy mennyi idősnek kell lenni... csak szépen fokozatosan épül és épül. És akkor hirtelen—" elhallgatott, és bele telt pár másodpercebe mire újra meg tudott szólalni.

"Néha, ha valami nagyon feldühít, vagy kiborít akkor túl korán következik be. De én nem voltam kiborulva semmi miatt—boldog voltam." Keserűen nevetett.

"Leginkább miattad. Ez az, amiért nem történt meg velem már hamarabb. Ehelyet csak nőtt és nőtt bennem—olyan voltam, mint egy időzített bomba. Tudod, hogy mitől robbantam fel? Amikor hazaértem a film után Billy azt mondta, hogy furán nézek ki. Ez volt minden, de én csak legyintettem. És aztán —felrobbantam. Majdnem letéptem az apám arcát—a saját apámét. Megborzongott és elsápadt.

"Tényleg ilyen rossz, Jake?" kérdeztem nyugtalanul, azt kívántam bárcsak tudnék segíteni neki.
"Boldogtalan vagy?"

"Nem, nem vagyok." Mondta. "Többé már nem. Most már nem, hogy te is tudod. Míg nem tudtad, nehéz volt."

Felémhajolt és az arca a fejem tetején pihent.
Hallgatott egy pillanatig, és azon tűnődtem, hogy vajon min gondolkozhat. Talán nem is akarom tudni.

"Melyik a legnehezebb része?" suttogtam még mindig azt kívánva, hogy segíthessek rajta valahogy.

"Az a legnehezebb, amikor teljesen... elveszted az önuralmadat," mondta lassan. "Olyankor nem vagyok biztos magamban—mintha olyankor nem szabadna a közelemben lenned, senkinek sem szabadna. Mint egy szörny, aki megsebesíthet valakit. Láttad Emilyt. Sam csak egy pillanatra vesztette el az önuralmát... és ő túl közel állt. És most már sehogy sem tudja helyrehozni. Hallom a gondolatait—tudom, hogy milyen érzés..."

"Ki akar ilyen rémálommá változni, egy szörnyé?"

"És aztán, ahogy ez az egész rám tör, sokkal vadabb vagyok, mint a többiek—ez azt jelenti, hogy kevésbé vagyok emberi, mint Embry vagy Sam? Néha félek, hogy teljesen elvesztem az eszem. "

"Nehéz? Megtalálni önmagad újra?"

"Először az volt," mondta. "Kellett egy kis gyakorlás, amíg megtanultam oda-vissza átváltozni. De most már könnyebb."

"Miért?" csodálkoztam.

"Mert Ephraim Black volt az apám nagyapja, és Quil Ateara volt az anyám nagyapja."

"Quil?" kérdeztem összezavarodva.

"Quil dédnagyapja," helyesbített Jacob. "Az a Quil, akit te ismersz, a másod-unokatestvérem."

"De mit számít az, hogy kik voltak dédnagyapád?"

"Azért számít, mert Ephraim és Quil benne voltak az utolsó falkában. Levi Uley volt a harmadik. Mindkét ágon a véremben van.

Nem volt más választásom. Ahogy Quil-nek sincs más választása."

Az arckifejezése komor volt.

"És mi a legjobb része?" kérdeztem, remélvén, hogy fel tudom vidítani.

"A legjobb rész," mondta mosolyogva, "a sebesség."

"Jobb, mint a motor?"

Lelkesen bólogatott. "Össze se lehet hasonlítani."

"Milyen gyorsan tudsz...?"

"Futni?" fejezte be a kérdésemet. "Elég gyorsan. Mivel is lehetne lemérni? Mi elkaptuk... mi is volt a neve? Laurent? Azt hiszem ez többet mond neked mint más."

Mondott is. De nem tudtam elképzelni, hogy egy vérfarkas gyorsabban fut, mint egy vámpír. A Cullenek olyan gyorsan futottak, hogy a sebességük láthatatlanná tette őket.

"Szóval, mondj valamit, amit még nem tudok," mondta. "Valamit a vámpírokról. Hogy tudtad elviselni, hogy a közelükben voltál? Nem borított ki?"

"Nem," feleltem kurtán.

A hangsúlyom elgondolkodtatta egy percre.

"Mond csak, egyébként miért ölte meg a vérszívód azt a Jamest?" kérdezte hirtelen.

"James megpróbált megölni—olyan volt számára, mint egy játék. De veszített. Emlékszel, amikor múlt tavasszal kórházban voltam Phoenix-ben?"

Jacob vett egy mély lélegzetet. . "Olyan közel került hozzád?"

"Nagyon nagyon közel. Megérintettem a sebhelyemet. Jacob észrevette, mert még mindig fogta a kezem.

"Mi az?" elengedte a kezem, hogy megvizsgálja a másikat. "Ez a vicces sebhelyed, az a hideg." Közelebről megnézte, és szaporábban vette a levegőt.

"Igen, ez pontosan az, amire gondolsz," mondtam. "James megharapott."

A szemei kidülledtek és a rozsdabarna arca elsápadt. Úgy nézett ki, mint aki rosszul van.

"De ha megharapott...? Nem kéne most...?" kérdezte elfúló hangon.

"Edward kétszer mentett meg engem," suttogtam. "Kiszívta a mérget—tudod, mint a csörgőkígyóknál szokás."

Megremegtem, ahogy megéreztem a lyuk széleiből felszínre törő fájdalmat.

De nem csak én remegtem. Éreztem, ahogy Jacob egész teste rázkódik mellettem. Még a kocsí is megingott.

"Vigyázz, Jake. Semmi baj. Nyugi."

"Oké," zihálta. "Nyugalom." Előre hátra ingatta a fejét. Egy pillanat múlva már csak a kezei remegtek.

"Jól vagy?"

"Majdnem. Beszélj. Mondj valami mást, amire gondolhatok."

"Mit akarsz tudni?"

"Nem tudom." Csukott szemmel koncentrált.

"Az ilyen extra dolgokat. Van valamelyik másik Cullennek is különleges képessége? Mint a gondolatolvasás?"

Haboztam egy pillanatig. Ez a kérdés úgy hangzott, mintha egy kémről kérdezte volna és nem a barátjától. De mi értelme lett volna eltitkolni amit tudtam? Már úgysem számít, és legalább segítene neki kontrollálni magát.

Úgyhogy gyorsan beszéltem, megjelent Emily szétroncsolt arca előttem és a karomon felállt a szőr. Nem tudtam elképzelni, hogy egy rozsdabarna farkas hogy férne be a Rabbitba —ha Jacob most átváltozik az egész garázst darabokra tépi.

"Jasper tudta... tudta irányítani a körülötte levő emberek érzéseit. Nem rossz irányba, csak hogy valakit lenyugtasson. Ez valószínűleg sokat segített volna Paulnak," tettem hozzá incselkedve.

"És aztán még Alice látta, a dolgokat, amik történni fognak. A jövőt, tudod, de nem százszázalékosan. A dolgok, amiket látott megváltoztak, amikor valaki megváltoztatta a döntését..."

Mint amikor látta, hogy haldoklom... látta, ahogy én is átváltozok. Két dolog, ami nem is történt meg. És az egyik soha nem is fog. A fejem elkezdett szédülni—úgy tűnt nem jutok elég oxigénhez. A tudóm nem működött.

Jacob már teljesen magánál volt.

"Miért csinálod ezt?" kérdezte. Gyengéden elhúzta a karomat, amivel átfontam a mellkasomat, de feladta, amikor az nem mozdult el olyan könnyen. Azt sem vettem észre hogy én mozdítottam el.

"Amikor zaklatott vagy mindig ezt csinálod. Miért?"

"Fáj, ha rájuk gondolok," suttogtam. "Olyan mintha nem kapnék levegőt... mintha darabokra hullanék... "Olyan furesza volt hogy ennyi mindent mondtam Jacobnak. Nincs több titkunk.

Végigsimította a hajamat. "Semmi baj, Bella, semmi baj. Nem fogom többé felhozni. Sajnálom."

"Jól vagyok." ziháltam. "Mindig ez történik. Nem a te hibád."

"Elég elbaltázott páros vagyunk, nemde?" mondta Jacob. "Egyikünk sem hozza a legjobb formáját."

"Szánalmas," értettem egyet kifulladásra.

"Legalább itt vagyunk egymásnak," mondta, nyilvánvalóan megvigasztalódva erre a gondolatra.

Én is megnyugodtam. "Legalább ez itt van," helyeseltem.

És amikor együtt voltunk, akkor jól voltam. De Jacobnak olyan szörnyű, veszélyes munkája volt, amit úgy éreztem feltétlenül el kell végeznie, hogy gyakran maradtam egyedül La Pushban és ilyenkor csak az aggodalmaimra tudtam gondolni.

Olyan kényelmetlenül éreztem magam, hogy folyton Billyéknél alkalmatlankodtam. Lett volna némi tanulni valóm, mert jövőhéten matekdogát írunk, de rá se bírtam nézni a könyvre. Amikor semmivel sem tudtam lekötni magam, úgy éreztem, hogy illene beszélgetnem Billyvel egy kicsit—a társadalmi élet nyomása. De Billy nem az a fajta volt, aki kitölti a kínos csendet így továbbra is kényelmetlenül éreztem magam.

A szerda délutánt Emilynél töltöttem, ami legalább egy kis változatosságot nyújtott. Először elég kellemes volt. Emily egy nagyon vidám ember, aki nem tud sokáig egy helyben maradni. Mögötte ténferegtem, amíg ő a kis házban és a kertben tüsténkedett; egy ronggyal fényesre suvickolta a padlót, megjavította a törött zsanérokat, meghúzta a vezetőszálat az öreg szövőszéken, és mindeközben folyamatosan főzött. Panaszkodott ugyan a fiúk megnövekedett étvágya miatt, de úgy tűnt nem bánja, hogy gondjukat kell viselnie.

Nem volt nehéz vele lenni—elvégre is most már mindketten farkas-lányok voltunk.

De aztán Sam jött, hogy megnézzé miújság és maradt is egy pár óráig. Csak addig maradtam, amíg megtudtam, hogy Jacob jól van és nincs semmilyen új fejlemény, aztán kislisszoltam. A szerelem aurája és a megelégedettség olyan szinten vette körbe őket, hogy még egy kisebb dózist sem tudtam volna elviselni belőle, pláne így hogy senki nem volt aki enyhítse.

Úgyhogy továbbra is maradt nekem a strandon való kószálás, végig a sziklás parton majd vissza újra és újra.

Az egyedül töltött idő nem volt jó. Az új őszinteségemnek köszönhetően, túl sokat gondoltam a Cullenekre. Nem számítottam hogy, mennyire próbáltam elterelni a gondolataimat—egy csomó dolog volt amiről gondolkozhattam: őszintén és kétségbeesetten aggódtam Jacobért és a farkas-teastvéreiért, reszkettem Charliért és a többiekért akik az erdőt rótták hogy levadásszák az állatokat, és egyre jobban belemélyültem a Jacob dologba, pedig nem tudatosan haladtam ebbe az irányba és most nem tudtam hogy mit csináljak —de ezek közül a valódi, jogos gondolatok és szorongató aggodalmak közül egyik sem tudta sokáig elterelni a figyelmemet a fájdalomról a mellkasomban. Végül már nem tudtam tovább sétálni, mert már lélegezni sem tudtam.

Leültem a nedves kövekre az ösvényen és összegömbölyödtem.

Jacob így talált rám, és láttam rajta, hogy megértette.

"Bocsi," mondta rögtön. Felhúzott a földről és mindkét karjával átölelt. Eddig észre sem vettem, hogy mennyire fáztam. A melegségtől megremegtem, de legalább már tudtam lélegezni.

"Elrontom a tavaszi szünetedet," Jacob vádolta magát, ahogy felfele sétáltunk a parton.

"Nem, nem. Nem voltak terveim. Azt hiszem egyébként sem szeretem a tavaszi szüneteket."

"Elviszlek holnap valahová. A többiek meglesznek nélkülem. Mókázunk egy kicsit."

Ez a szó nem igazán illett bele a mostani életembe, sőt inkább bizarr volt. "Móka?"

"Pont ez az, amire szükséged van. Hmm..." megfontoltan nézte a hatalmas sűrű hullámokat. Ahogy a szemével pásztázta az égalját, támadt egy ötlete.

"Megvan!" ujjongot. "Még egy ígéret, amit be kell tartanom."

"Miről beszélsz?"

Elengedte a kezem és a part déli része felé mutatott, ahol a lapos, köves félhold véget ért és a meredek sziklászirt kezdődött. Értetlenül bámultam.

"Nem megígértem, hogy elviszlek sziklátugrani?"

Megremegtem.

"Hát igen kicsit hideg lesz—de nem annyira, mint ma. Érzed, ahogy változik az időjárás? Érzed a nyomást?"

Holnap már melegebb lesz. Benne vagy?"

A sötét víz nem volt túl hívogató, és ebből a távolságból a sziklák még meredekebbnek tűntek. De már napok óta nem hallottam Edward hangját. Biztos ez is a probléma része volt. Az illúzióim rabja voltam. Csak egyre rosszabb lesz ha sokáig nem hallom őket .A sziklákról való leugrás biztos orvosolná a problémát.

"Még szép, hogy benne vagyok. Jó móka."

"Ez egy randi," mondta és átölelte a vállamat.

"Oké—de most már tényleg aludnod kéne." Nem tetszett, hogy a sötét karikák a szeme alatt már-már az arca részévé váltak .

Reggel korán keltem és betettem a furgonba egy váltásruhát. Olyan érzésem volt, hogy Charlie csak annyira helyeselte volna a mai napi terveimet, mint a motorozást tette volna, ha elmondom neki.

Az ötlet, hogy megszabadulok az összes aggodalmamtól, izgatottá tett. Talán tényleg jó móka lesz. Egy randi Jacobbal, egy randi Edwarddal ... sötéten nevettem magamban.

Jake tudta hogy mit akart mondani azzal, hogy elbaltázott páros vagyunk—de kettőnk közül én voltam az igazán elbaltázott.

Úgy viselkedtem, hogy a vérfarkasok teljesen normálisnak tűntek mellettem.

Azt hittem, hogy Jacob már kint fog várni rám, ahogy mindig amikor a dübörgő furgonom figyelmeztette az érkezésemre. De amikor nem várt rám, arra gondoltam, hogy még biztos alszik.

Vártam—hagytam hogy annyit pihenjen amennyit csak tud.

Szüksége volt alvásra és legalább az idő is felmelegedett egy kicsit.

Jakének igaza volt az időjárással kapcsolatban, habár egy éjszaka alatt változott meg. Egy vastag felhőréteg ereszkedett a légkörre, ami miatt tikkasztó hőség volt a szürke takaró alatt. A pulcsimat a furgonban hagytam.

Halkan kopogtam az ajtón.

"Gyere be, Bella" mondta Billy.

A konyhasztalnál kanalazta a hideg müzlijét.

"Jake még alszik?"

"Ömm, nem." Letette a kanalát miközben összeráncolta a szemöldökét.

"Mi történt?" kérdeztem. Az arckifejezéséből láttam, hogy valam igenis történt.

"Embry, Jared, és Paul találtak egy friss nyomot ma reggel. Sam és Jake elmentek segíteni. Sam bizakodott—hogy Victoria beszorította magát a hegyek közé. Úgy gondolta, hogy jó esélyük van rá, hogy ma véget vessen ennek az egésznek.

"Oh, ne, Billy," suttoztam. "Oh, nem."

Billy halkán kuncogott. "Tényleg annyira szereted La push-t hogy meg akarod hosszabítani az itt tartózkodásod időtartamát?"

"Ne viccelj, Billy. Ez komoly dolog."

"Igazad van," értett egyet még mindig mosolyogva. Lehetetlen volt az idős szemeiben olvasni. "Ez az egy nagyon trükkös."

Megharaptam az ajkamat.

"Nem olyan veszélyes számukra, mint ahogy azt hiszed. Sam tudja, hogy mit csinál. Inkább magad miatt kéne aggódnod. A vámpír nem akarja legyőzni őket. Csak utat próbál törni magának...hozzád."

"Honnan tudja Sam hogy, mit csinál?" követeltem a választ, érdekelt hogy Billy miért van ennyire meggyőződve róla. "Csak egy vámpírt öltek meg eddig—lehet hogy szerencsénk volt."

"Nagyon komolyan vesszük, amit csinálunk, Bella. Semmiről sem feledkezünk meg. Minden, amit tudniuk kell, apáról fiúra száll."

Hát ezzel nem nyugtatott meg, hiába próbálta. Victoria vadmacskaszerű és halálos emléke még élénken élt a képzeletemben. Ha nem sikerült kikerülnie a farkasokat, akkor majd megpróbál átjutni rajtuk.

Billy visszaült a reggelijéhez; én pedig leültem a kanapéra, és céltalanul kapcsolgattam a tv csatornákat.

Nem tartott sokáig. Bezárva éreztem magam a kis szobában, klausztofóbiás lettem már a gondolatra is hogy nem látok ki a lefüggönyözött ablakokon.

"A parton leszek," mondtam Billynek röviden és kisiettem az ajtón.

A kinti levegő nem segített annyit, mint reméltem. A felhők láthatlan súllyal ereszkedtek lejjebb és lejjebb, és ez nem enyhített a bezártság érzetemen. Az erdő különösen sivárnak tűnt, ahogy a part felé sétáltam. Egyetlen állatot sem láttam —se madarakat, se mókusokat. Még a madarak csiripelését sem hallottam. A csend hátborzongató volt, még a szél süvítését sem lehetett hallani a fák között.

Tudtam hogy mindez csak az időjárás következménye, de ennek ellenére nagyon ideges lettem. A nehéz, füledt légnomás érezhetően rontotta az amúgy is gyenge emberi észlelésemet, és azt sejtette, hogy valami nagy vihar van készülóban.

Az égre emeltem a tekintetem, hogy megbizonyosodjak róla, a felhők lomhán vándoroltak annak ellenére, hogy nem volt seholy szellő vagy fuvallat.

A legközelebbi felhők füstösen szürkék voltak, de láttam a rések között egy-egy ijesztően lila foltot.

Az égboltnak kegyetlen tervei voltak mára. Az állatok visszahúzódtak az odúikba.

Amint leértem a partra, azt kívántam, hogy bárcsak ne jöttem volna ki—már bőven elég volt ennyi ebből a helyből.

Majdnem minden nap itt kószáltam egyedül. Tényleg annyira különbözött ez a rémálmaidtól? De hova máshova mehetnék?

Elvánszorogtam az uszadék fához és leültem a végére úgy hogy rátudtam feküdni az összegabalyodott gyökerekre. Borongósan bámultam a viharos eget, és vártam hogy az első esőcseppek megtörjék a csendet. Próbáltam nem gondolni arra, hogy Jacob és a többiek mekkora veszélyben lehetnek. Mert semmi sem történhet Jacobbal. Már a gondolat is elviselhetetlen volt. Már így is túl sokat vesztettem —a végzet a békém utolsó szilánkjait is elpusztítja? Úgy tűnt ez nem igazságos, teljesen felborítja az egyensúlyt. De lehet, hogy megszegtem valamilyen ismeretlen szabályt, átléptem valamilyen határt és most ezért kell bűnhődnöm.

Talán nem kellett volna ennyire belebonyolódnom a mítoszokba és legendákba, lehet, hogy vissza kéne térnem a saját emberi világomba. Talán...

Nem. Semmi sem fog történni Jacobbal. Hinnem kell benne vagy, nem leszek képes ellátni a feladatomban.

"Argh!" nyögtem és leugrottam a farönkről.

Nem ülhetek egy helyben, ez rosszabb, mint a járkálás.

Már úgy számítottam rá, hogy ma reggel hallhatom Edward hangját.

Úgy tűnt ez az egyetlen dolog, ami elviselhetővé tette volna a mai napot. Mostanában a lyuk elkezdett gennyesedni, mintha valamiféle bosszút állna, amiért Jacob jelenléte enyhíti a lüktetését. A szélei izzottak.

A hullámok megnöttek, ahogy sétáltam, és neki csapódtak a szikláknak, de még mindig nem fűjt a szél. Úgy éreztem hogy a vihar nyomása megbénít.

Forgott velem a világ, de ahol álltam ott minden tökéletesen mozdulatlan volt.

Volt a levegőnek egy gyenge elektromos töltése—éreztem a hajamon.

A távolabbi hullámok még vadabbak voltak, mint a partközeli. Láttam, ahogy a fehéren fodrozódó hatalmas hullámok alámoosják a sziklaszirteket. A levegő még mindig nem mozgott, bár a felhők már gyorsabban úsztak az égen. Kísérteties volt—mintha a felhők szabad akaratukból mozogtak volna.

Reszkettem, annak ellenére, hogy tudtam ez csak érzéki csalódás.

A sziklák fekete élei eltértek az ég fakó színétől. Ahogy bámultam őket, eszembe jutott az a nap amikor Jacob mesélt nekem Samról és a bandájáról. Azt hittem, hogy a fiúk—a vérfarkasok—leveti magukat a végtelen mélységbe.

A zuhanó testek képe még élénken élt az emlékezetemben. Elképzeltem a zuhanás egész szabadságát ... elképzeltem, ahogy meghallom Edward hangját a fejemben,—mérgeesen bársonyosan, tökéletesen ... A mellkasomban levő fájdalom gyötrelmes volt.

Kell lennie valami módnak, hogy csillapítsam. A fájdalom percről percre egyre elviselhetlenebb lett.

Bámultam a sziklaszirteket és a tajtékozó hullámokat.

Nos, miért is ne? Miért ne enyhítsem a fájdalmat most azonnal?

Jacob megígérte hogy sziklát ugrunk nemde? Csak, mert ő most nem ér rá, rögtön fel kéne adnom a kapcsolódást, amire már nagyon szükségem van—annál is inkább, mert Jacob éppen az életét kockáztatja.

És pont miattam. Ha én nem lennék, akkor Victoria nem gyilkolászná itt az embereket... csak valahol máshol, messze innen.

Ha bármi történe Jacobbal, az az én hibám lenne. Ez a felismerés késszúrásként ért, és arra sarkalt, hogy visszafussak Billy házához, ahol a furgonom állt.

Tudtam, hogy merre van a sziklákhöz vezető legközelebbi út, de keresnem kellett egy ösvényt, ami egészen a sziklaszirt tetejére visz fel. Ahogy követtem az ösvényt, láttam négy elágazást, tudtam, hogy Jake azt tervezte, hogy az alacsonyabban fekvő szirtre visz, de az ösvény egyetlen keskeny úttá szűkült, ami a meredély szélére vezetett. Nem volt időm hogy másik utat találjak—a vihar gyorsan jött. Végre már éreztem a szél simogatását, és a felhők egyre alacsonyabban szálltak a föld felett.

Éppen csak hogy elértem a poros utat, ami a szakadék felé szélesedett ki, amikor az első esőcseppek rápottantak az arcomra.

Nem volt nehéz meggyőzni magamat, hogy nincs értelme másik utat keresni—a tetejéről akartam leugrani. Ez a kép töltötte be a fejemet. Érezni akartam a hosszú zuhanást, repülni akartam.

Tudtam hogy ez volt a legbutább, legmeggondolatlanabb dolog, amit valaha is tettem. Ez a gondolat mosolyt csalt az arcomra. A fájdalom már attól is enyhült, hogy a testem tudta hogy Edward hangja már csak másodpercekre van tőlem...

Az óceán távolinak tűnt, valahogy még annál is távolibbnak, mint amikor álomban hallottam a fák között. Grimaszoltam, amikor a víz lehetséges hőmérsékletére gondoltam. De nem hagytam, hogy ez megállítson.

A szél már erősen fúj, és felkavarta az esőt körülöttem.

Kiléptem a peremre, a szememet az előttem elterülő ürességre szegeztem. Éreztem a lábujjaimmal a szikla szélét. Vettem egy mély lélegzetet és benn tartottam. . Vártam.

"Bella."

Mosolyogva kifújtam a levegőt.

Igen? Nem válaszoltam hangosan, mert féltem a hangom széttörné a gyönyörű illúziót.

Olyan valódinak és közelinek tűnt. Csak akkor hallottam, így amikor helytelenítette, amit csinálok, mint ahogy most is; hallottam a hangja igazi emlékét—a bársonyosságát, és a dallamos csengését, ami megalkotta a legtökéletesebb hangot az egész világon.

"Ne csináld ezt," kérlelt.

Te akartad, hogy ember maradjak, emlékeztettem. Nos, akkor nézd.

"Kérlek. Értem."

De másképp nem maradsz velem.

"Kérlek." Csak suttogást hallottam a süvítő eső miatt, ami dobálta a hajamat és teljesen átáztatta a ruháimat—olyan nedves voltam, mintha már leugrottam volna egyszer.

Lábujjhegyre álltam.

"Ne, Bella!" kiáltott dühösen, de ez a düh olyan nagyszerű volt.

Mosolyogva felemeltem a karomat, mint aki ugrásra készül, hagytam, hogy az eső áztassa az arcomat. De minden mozdulat berögzült volt már a sokévi úszásnak köszönhetően a nyilvános uszodában—először a lábak. Előre hajoltam, és leguggoltam hogy még több lendületet gyűjtsek...

És elrugaszkodtam a szikláról.

Sikítottam ahogy szeltem a levegőt, mint egy meteor, de ez a sikoly a vidámság sikolya volt, nem a félelemé. A szél ellenállt, hiábavalóan próbálta legyőzni a gravitációt, ahogy zuhantam és forogtam a levegőben, mint egy rakéta mielőtt becsapódik a földbe.

Igen! Visszhangzott a fejemben, miközben elértem a víz felszínét. Fagyos volt, hidegebb, mint amitől féltem, de ez a csípős hideg csak fokozta az ugrás örömét.

Büszke voltam magamra, amint egyre mélyre merültem a fagyos fekete vízben. Egy pillanatig sem éreztem félelmet—csak a tiszta adrenalint. Komolyan, az ugrás egyáltalán nem volt rémisztő. Hol van itt a kihívás?

De akkor elkapott az áramlat.

Annyira belefeledkeztem a sziklák magasságának a nyilvánvaló veszélyeibe, hogy egyáltalán nem aggódtam a fekete víz miatt, ami lent várt rám. Nem is álmodtam róla hogy az igazi veszély a sziklák alatt leselkedik rám.

Úgy éreztem a hullámok legyőznek, előre hátra dobáltak, ráncigáltak, mintha elhatározták volna hogy szétszakítanak és elosztanak maguk között. Tudtam, hogy a legjobb megoldás hogy elkerüljem a

hullámsírt: a parttal párhuzamosan kell úsznom ahelyett hogy a part felé haladnék. De a birtokomban levő tudás nem sokat segített rajtam, mert fogalmam sem volt hogy merre van a part.

Azt sem tudtam megmondani, hogy melyik irányba van a felszín.

A mérges víz feketén vett körül minden irányból, nem volt egy kevés fény se ami segített volna a felszínre jutni. A gravitáció erőteljes volt, amikor a levegővel versenyzett, de semmit sem ért a hullámok között—nem éreztem, hogy húz lefelé, csak forogtam. Csak az áramlat sodort körbe körbe, mint egy rongybabát.

Küzdöttem, hogy benn tartsam a levegőt, és hogy bezárjam a számat, nehogy kiengedjem az utolsó adag oxigént.

Nem lepett meg hogy az Edward illúziom is ott volt. Tartozott ennyivel nekem, figyelembe véve, hogy éppen haldokoltam. Meglepett ez a felismerés. Meg fogok fulladni. Fuldoklom.
"Ússz tovább!" Edward sürgetően könyörgött.

Hova? Itt csak sötétség van. Nincs hova úsznom.

"Hagyd abba!" parancsolta. "Ne merészed feladni!"

A hideg víz megbénította a karomat és a lábaimat. Ezelőtt még sose éreztem ilyen erős lökéseket. Ezúttal sokkal több volt, mint egy kis szédülés, tehetetlenül sodródtam a vízben.
De hallgattam rá. Kényszeríttem a karomat hogy folytassa az úszást, és a lábamat hogy rúgjon erősebben, bár minden egyes pillanatban más-más irányba haladtam. Nem csináltam valami jól. Mi értelme van?

"Küzdj!" ordította. "A fenébe, Bella, harcolj tovább."

Miért?

Nem akarok tovább küzdeni. És nem a könnyelműségem vagy hideg miatt, és nem is az eredménytelen karcsapásaim, vagy a kimerült izmaid ösztönöztek, hogy ott maradjak, ahol vagyok. Majdnem boldog voltam hogy vége.
Ez egy sokkal könnyebb halál, mint bármely más, amivel szembe kéne nézmem. Különösen békés volt.

Arra a közhelyre gondoltam, hogy halálod előtt leperreg a szemed előtt az egész életed. Én szerencsésebb voltam ennél. Egyébként is, ki akarja megegyeszer végignézni?

Láttam őt, és nem akartam tovább harcolni. Ez annyira tiszta volt, sokkal világosabb, mint bármely más emlék. A tudatalattim elraktározta Edwardot minden részletében, hogy megőrizze az utolsó pillanatig. Úgy láttam a tökéletes arcát, mintha tényleg ott lenne, a jeges bőrének pontos árnyalatát, az ajkai formáját, az állkapcsa vonalát és a mérgesen villogó arany szeméit. Természetesen dühös volt, amiért feladtam. Összeszorította a fogait és az orrlyukai kitágultak dühében.

"Ne! Bella, ne!"

A füleim megteltek a fagyos vízzel, de ezt a hangot tisztán hallottam. Nem érdekelték a szavai csak a hangjára koncentráltam. Miért harcolnék, amikor boldog vagyok itt, ahol vagyok?

Még így is, hogy a tudóm levegőért könyörgött és a lábaim begörcsöltek a hideg víztől, elégedett voltam. Már elfelejtettem, hogy milyen volt az igazi boldogság.

Boldogság. Ezt az egész haldoklás dolgot elviselhetővé tette.

Abban a pillanatban az áramlat győzedelmeskedett felettem, és hirtelen neki lökött valami keménynek, egy sötétben láthatatlan sziklának.

Nekiütődött a mellkasom, úgy csapódtam neki, mint egy vasrácsnak, és a levegő elhagyta a tüdőmet, ezüstös buborék függöny kíséretében.

A víz beáramlott a torkomba, fojtogatott és égetett. A vasrács megragadott elhúzva Edwardtól, hogy levigyen az óceán sötét mélyére.

Ég veled, szeretlek, ez volt az utolsó gondolatom.

16. PARIS

Abban a pillanatban a fejem a felszínre ért.
Mennyire zavarbaejtő. Biztos voltam benne, hogy süllyedek.

Az áramlat nem dobott volna fel. Még több sziklához vágódtam, és erősen bevertem a hátam közepét, ritmikusan hol a mellkasom vágódott oda hol meg a hátam, kijött a víz a tüdőmből.
Hatalmas mennyiségű víz spriccelt ki a számon és az orromon keresztül. Csípett a sós víz, a tüdőm égett és a torkom annyira tele volt a vízzel, hogy nem tudtam levegőt venni, ráadásul a sziklák nyomták a hátamat. Valahogy egy helyben maradtam, pedig a hullámok még mindig csapkodtam körülöttem. Az arcomba ömlő víztől nem láttam semmit.

"Lélegezz!" egy ideges hang, vadul utasított, és egy kegyetlen késszúrászerű fájdalmat éreztem, amikor felismertem a hangot—mert ez nem Edward hangja volt.

Nem tudtam engedelmeskedni. A vízszög, ami a számból jött nem hagyta abba annyi időre, hogy levegőt tudjak venni.
A fekete, jeges víz égette a tüdőmet.

A szikla megint megütötte a hátamat, pontosan a lapockámnál, és még egy adag víz találta meg az útját kifelé a tüdőmből.

"Lélegezz, Bella! Gyerünk!" könyörgött Jacob.

Fekete pontok ragyogtak a szemem előtt, egyre csak nőttek és nőttek, és elzárták a fényt.
Megint odavágtam a sziklához.

De a szikla nem volt hideg, mint a víz, forrón égette a bőrömet. Rájöttem, hogy ez csak Jacob keze amint megpróbálta kipumpálni a vizet a tüdőmből. Az a vasrács, ami kiragadott a tengerből szintén ... meleg volt... A fejem kóválygott, fekete foltok borítottak mindent...
Megint haldoklom? Ez nem tetszett—nem volt olyan jó, mint az előbb. Most csak szimplán sötét volt, nem láttam semmit.

A csapkodó hullámok hangja összemosódott a sötétséggel és csend lett, még az a sípolás is elhalkult, ami úgy hangzott mintha a fülemből jönne...

"Bella?" kérdezte Jacob feszülten, de már nem olyan vadul, mint az előbb. "Bells, édesem, hallasz engem?"

A gondolataim cikáztak, és émelyítően kavargtak mintha csatlakoztak volna a tajtékzó vízhez...

"Mennyi ideje eszméletlen?" kérdezte valaki más.
A hang, ami nem Jacobé volt megrémített, arra ösztönzött, hogy még jobban figyeljek.

Észrevettem hogy egy helyben vagyok. Semmi sem rángatott vagy sodort—a hullámozás csak a fejemben volt.

A talaj alattam sima és mozdulatlan volt. Kavicsokat éreztem a csupasz karom alatt. "Nem tudom," mondta Jacob még mindig kétségbeesetten. A hangja nagyon közeli volt. A Kezei—olyan melegek voltak hogy biztos voltam benne, hogy az övéi – kisimitotta a vizes hajamat az arcomból.

"Talán pár perce? Nem tartott sokáig kihúzni a partra."

A halk suhogás a fülemben nem a hullámok zaja volt—hanem a levegőé, ahogy ki-be mozog a tüdőmből. Minden lélegzetvétel égetett—a légszövem olyan érdes volt mintha fémforgáccsal lenne bélelve. De lélegeztem.

És majd meg fagytam. Ezer apró jeges tű szurkálta az arcomat és a karomat. "Lélegzik. Visszatért. Be kéne vinnünk a hidegről. Nem tetszik a színváltozása. ..." felismertem Sam hangját.

"Szerinted nem lesz baja, ha megmozdítjuk?"
"Beütötte a hátát vagy valamilyét, amikor lezuhant?"
"Nem tudom."

Haboztak.

Megpróbáltam kinyitni a szemem. Eltartott egy percre mire megláttam a sötét, lila felhőket, és éreztem szemerklő fagyos esőt magamon.. "Jake?" köhögtem.

Jacob arca eltakarta az eget. "Oh!" megkönnyebülten felsóhajtott. A szemei nedvesek voltak az esőtől.

"Oh, Bella! Jól vagy? Hallasz? Megsérültél?"

"Cs-csak a torkom," dadogtam remegő ajkakkal.

"Akkor elviszünk innen," mondta Jacob. Becsúszta alám a karjait és erőfeszítés nélkül felemelt-, mint egy üres dobozt. A mellkasa csupasz volt és meleg, behúzta a vállát, hogy megvédjen az esőtől. A fejem a lelógott a karjáról. Kifejezéstelenül bámultam vissza a dühöngő vízre, amint csapkodta a homokot mögöttünk.

"Megvan?" kérdezte Sam.

"Igen, majd én elintézem. Menj vissza a kórházba. Majd később csatlakozom hozzád. Kösz, Sam."

A fejem még mindig kóválygott. Először egy szavát sem értettem. Sam nem válaszolt. Semmilyen hangot nem hallottam, azon tűnődtem, hogy lehet, hogy már el is ment.

A víz nyaldosta a partot utánunk, ahogy Jacob elvitt, mintha mérges lenne, hogy megszököm. Ernyedten bámultam, egy parányi szikra villant az szemembe—rikító tűz táncolt a fekete vizen, messze az öbölben. Ennek a képzelgésnek semmi értelme nem volt, és azon töprengtem hogy mennyire vagyok a tudatomnál egyáltalán.

Az emlékeim örvénylettek, felidéztem a fekete vizet, a háborgó tengert—az elveszettség érzését hogy azt sem tudtam, hogy süllyedek vagy sem. Annyira elvesztem... de Jacob valahogy...

"Hogy találtál meg?" kérdeztem reszelős hangon.

"Kerestelek," mondta. Félig-meddig futott az esőben, fel a parton az útfelé.

"Követtem a furgonod keréknyomait, és hallottam a sikításodat..." megborzongott. "Miért ugrottál le, Bella? Nem vetted észre hogy mekkora hurrikán közeledik? Nem tudtál volna megvárni?" kérdezte mérgesen, a megkönnyebülése már alábbhagyott.

"Sajnálom," motyogtam. "Buta voltam."

"Igen, nagyon buta voltál," értett egyet, és egy leesett egy csep eső a hajáról, ahogy bólogatott. "Figyelj, nem tudnád akkora tartogatni a butaságokat, amikor a közelben vagyok? Nem leszek képes koncentrálni, ha sziklákról ugrasz le a hátam mögött."

"Oké," egyeztem bele. "Semmi baj." Úgy hangzott, mint ha egy lánc-dohányos mondta volna. Megköszörültem a torkom—és aztán összerezzentem, olyan volt, mint ha kések szurkálnák a torkomat.

"Mi történt ma? Sikerült.....megtalálni?" most rajtam volt a sor hogy megborzongjak, noha itt nem fáztam közel Jacob nevetségesen meleg testéhez.

Jacob megrázta a fejét. Még mindig inkább futott, mint sétált a házuk felé.

"Nem. Elmenekült a vízzel—nagy előnyt jelent a vérszívóknak. Emiatt siettem haza—féltem hogy, tesz egy kitérőt. Nagyon sok időt töltesz a parton..."

"Sam visszajött veled... van még valaki otthon?" Reméltem hogy nem keresik még mindig Victoriát.

"Igen. Fogjuk rá."

Megpróbáltam leolvasni az arckifejezését, hunyorogtam a kopogó esőbe. A szemei összeszűkültek aggodalmában vagy fájdalomában.

Eszembe jutottak azok a szavak, amiknek az előbb még nem volt értelmük. "Azt mondtad... kórház. Az előbb, Samnek. Megsérült valaki? Legyőzött titeket?" a rekedt hangom furán hangzott egy oktávval feljebb.

"Nem, nem. Amikor visszaértünk, Emily várt minket a hírrel. Harry Clearwater-ről. Harrynek szívrohama volt ma reggel."

"Harry?" megráztam a fejemet, megpróbáltam felfogni a szavait. "Oh, nem! Charlie tudja már?"

"Harry meg fog gyógyulni?"

Jacob szemei megint összeszűkültek. "Hát nincs valami jó állapotban."

Hirtelen büntudatod éreztem—igazán szörnyen éreztem magam az eszement sziklaugrásom miatt. Senkinek nem kellett, volna most miattam aggódnia. Milyen ostoba időzítés a meggondolatlanságra.

"Tehetek valamit?" kérdeztem.

Abban a pillanatban elállt az eső. Észre sem vettem, hogy már Jacobék házánál vagyunk, amíg be nem lépett az ajtón. Még pár csepp eső kopogott a tetőn.

"Itt maradhatsz," mondta Jacob miközben lerakott a kanapéra. "Komolyan—pontosan ott, amíg hozok neked valami száraz ruhát."

Hagytam, hogy a szemem hozzászokjon a szoba sötétségéhez, amíg Jacob a szobájában lomolt.

A szűk utcai szoba üresnek, elhagyatottnak tűnt Billy nélkül. Furcsán vészjósló volt—de valószínűleg csak azért, mert tudtam, hogy hol van.

Jacob egy másodperc múlva vissza is jött. Egy halom szürke pamutot dobott rám.

"Nagyon lesznek rád, de ez a legjobb, amit találtam. Én ömm, kimegyek, nyugodtan öltözz át."

"Ne menj sehová. Túl fáradt vagyok ahhoz, hogy mozogjak. Csak maradj velem."

Jacob leült a földre mellém, a hátát nekítámasztotta a kanapénak. Azon tűnődtem, hogy vajon mikor aludt utoljára. Olyan kimerültnek látszott, mint amennyire én éreztem magam.

Ráhajtotta a fejét a mellettem levő párnára és ásított egyet. "Azt hiszem, talán pihenhetnék egy kicsit ..."

Lehunyta a szemét. Az én szeméjhim és elnehezdedtek.

Szegény Harry. Szegény Sue. Tudtam, hogy Charlie marad mellette. Harry az egyik legjobb barátja.

Annak ellenére, hogy Jake negatívan látta a dolgokat, én azért bizakodtam Harry gyors felépülésében. Charlie kedvéért. És Sue, Leah meg Seth kedvéért is ...

Billy kanapéja a radiátor mellett volt, így már jól átmelegedtem, az elázott ruháim ellenére. A tudóm sajgott és ahelyett hogy a fájdalom ébren tartott volna, inkább az ájulás kerülgetett.

Azon gondolkodtam, hogy alszom-e vagy csak a fuldoklásom okozta megrázkódtatás miatt vagyok ilyen ernyed.

Jacob halk horkolása úgy hangzott, mint egy altatódal. Gyorsan álomba szenderültem.

Hosszú ideje először, az álomom csak egy sima normális álom volt. Csak elmosodott összefüggéstelen régi emlékeket láttam egymás után—a vakító ragyogását a Phoenix-i napnak, az anyám arcát, egy rozoga faházat, egy kopott ágytakarót, a tükrös szobát, a lángot a fekete vizen ... mindegyik kép csak addig maradt az emlékezetemben, amíg az álom nem váltott egy következőre.

Csak az utolsó kép maradt meg a fejemben. Értelmetlen volt—mint egy szindarab vagy mi.

Egy erkély jelenet este, egy festett hold lógott az égen. Néztam a hálóingés lányt amint áthajol a korláton, és magában beszél.

Semmitmondó ... de amikor lassan visszanyertem az öntudatomat, Júlia járt a fejemben.

Jacoba földre roskadva aludt, a légzése lassú volt és egyenletes. A házban félhomály uralkodott, az ablakon át látszódott a kinti sötétség. Zsibbadt és meleg voltam, és már majdnem megszáradtam.

Minden lélegzetvétel égette a torkomat.

Azon voltamn, hogy felkeljek—legalább hogy igyak valamit. De a testem enyedten feküdt, mintha soha többé nem akarna mozogni.

Mozgás helyett, inkább Júliára gondoltam.

Azon tűnődtem, hogy mit tett volna, ha Rómeó elhagyja, de nem azért mert száműzték hanem azért mert már nem érdeklődött iránta.

Mi lett volna, ha Rosalind adott volna neki egy esélyt, és ő meggondolja magát?

És mi lett volna, ha ahelyett hogy feleségül veszi Júliát csak szimplán eltűnik?

Azt hiszem tudom, hogy Júlia hogy érezte volna magát.

Nem tért volna vissza a régi életéhez. Biztos voltam benne, hogy soha nem tudott volna továbblépni.

Még akkor is, ha olyan sokáig él hogy megöregszik és megöszül, minden alkalommal, amikor lehunyta volna szemét Rómeo arca jelent, volna meg előtte. Végül beletörődött volna.

Kíváncsi vagyok, hogy vajon hozzáment volna Parishoz a végén, csak a szülei és a béke kedvéért.

Nem, valószínűleg nem, döntöttem el a kérdést. De aztán rájöttem, hogy az egész történet nem sok mindent árul el Paristról. Ő csak egy mellékszereplő—egy helyettes, egy fenyegetés, aki el akarja nyerni Júlia kezét.

Mi van, ha több is van Parisban?

Mi lett volna, ha Paris és Júlia barátok?

Júlia legjobb barátja?

Mi lett volna, ha ő az egyetlen ember, akivel Júlia megosztja ezt az egész mindentelso-pró Rómeo ügyet?

Az egyetlen, aki igazán megérti őt, és érezteti vele, hogy még mindig emberi lény? Mi van, ha Paris kedves és türelmes volt?

Mi van, ha ő törődött Júliával? És mivan ha Júlia tudta hogy nélküle nem élte volna túl ezt az egészet?
Mi van, ha tényleg szerette őt és csak azt akarta, hogy boldog legyen?

És... mi van, ha Júlia szerette Parist? Nem úgy, mint Rómeot. Nem olyan odaadó szerelemmel, persze. De eléggé, ahhoz hogy boldoggá tegye.

Az egyetlen hang a szobában Jacob lassú, mély lélegzése volt—mint egy kisgyereknek dúdolt altatódal, mint egy hintaszék suhogása, mint egy régi óra ketyegése, amikor tudod hogy sehova se kell menned ...ez a nyugalom hangja volt.

Ha Romeo tényleg elment volna, és soha többé nem tér vissza, az befolyásolta volna Júliát, hogy elfogadja-e Paris ajánlatát? Talán megpróbált volna letelepedni a megmaradt élete maradványaival. Talán ez lett volna a legközelebb a boldogsághoz.

Sóhajtottam, és aztán felnyögtem a torkomat kaparó fájdalomtól. Túl sokat képzelek a történetbe.

Rómeo nem gondolta volna meg magát. És ezért emlékeznek az emberek a nevére, mindig együtt emlegetik őket: Rómeo és Júlia.

Ezért ilyen jó ez a történet. "Júliát dobják, és Parissal végzi " ez nem lett volna nagy siker.

Becsuktam a szemem és hagytam, hogy a gondolataim másfele vándoroljanak, nem akartam erre az ostoba színdarabra gondolni. Inkább a valóságra gondoltam—arra hogy micsoda eszement ötlet leugrani a szikláról. És nem csak a sziklaugrás, de a motorozás is, és ez az egész felelőtlen Evel Knievel (motoros kaszkadőr) dolog.

Mi lett volna ha történik velem valami? Mit tett volna Charlieval? Harry szívrohama hirtelen új távlatokat nyitott meg előttem.

Egy olyan jövőt, amit nem akartam látni, mert —ha elismerem az igazát—az azt, jelentette volna, hogy meg kell változnom. De élehetek így tovább?

Talán. Nem lenne könnyű, tekintettel, arra a tényre teljesen nyomorult lennék, ha fel kéne adnom a hallucinációimat és úgy kéne viselednem mint egy felnőtt. De talán meg kéne próbálnom. És talán sikerülne is. Ha itt van velem Jacob.

Most nem tudom meghozni ezt a döntést. Túlságosan fáj. Valami másra kell gondolnom.

A ma délutáni meggondolatlan kaszkadőr mutatványom emlékei a felszínre törtek, miközben próbáltam valami kellemesre gondolni ... éreztem a levegőt ahogy zuhantam, a víz sötétségét, a sodrás erejét ... Edward arcát... hosszasan időztem ennél a pontnál. Éreztem Jacob kezeit, ahogy visszarántottak az életbe..... éreztem a lila felhőkből szakadó esőt..... láttam a furcsa lángot a hullámok hátán ...

Volt valami ismerős a vízen táncoló láng színében. Persze nem lehetett igazi tűz—

A gondolatmenetemet félbeszakította egy éles fékcsikorgás, ami odakintről jött.

Hallottam, ahogy megáll egy autó a ház előtt, majd ahogy valaki kinyitja az ajtaját és utána becsapja. Fel akartam ülni, de inkább meggondoltam magam.

Billy szokatlanul halk hangját könnyen felismertem, de inkább csak szaggatott mormogásként hallatszott.

Az ajtó kinyílt és fény szűrődött be rajta. Vakon hunyorogtam. Jake felriadt és hirtelen talpra szökött.

"Bocsi," dörmögte Billy. "Felébresztettünk?"

Lassan az arcára fókuszáltam, és láttam a könnyekkel telt szemeit.

"Ó ugye nem, Billy!" nyögtem.

Lassan bólintott egyet és az arca megkeményedett a fájdalomtól. Jake odarohant az apjához és megragadta az egyik kezét.

A fájdalom gyermekéggé változtatta az arckifejezését—különösen festett egy ilyen kemény férfin.

Sam Billy mögött állt és betolta a székét a szobába. A megszokott higgadtsága hiányzott az aggodalmas arcáról.

"Úgy sajnálom," suttogtam.

Billy bólintott. "Mindenkinek nehéz most."

"Hol van Charlie?"

"Az apád még mindig a kórházban van Sue-val. Nagyon sok... elrendezni való van, tudod."

Nyeltem egyet.

"Azt hiszem vissza kéne mennem," motyogta Sam, tétovázva.

Billy elhúzta a kezét Jacobtól és keresztül tolta magát a konyhán a szobája felé.

Jake egy percig bámult utána, aztán megint leült mellém a földre. Az arcát a tenyerébe temette.

Simogattam vállát, és azt kívántam bárcsak lehetne mondani valamit ilyen helyzetben.

Egy hosszú másodperc után, Jacob megfogta a kezemet és az arcához emelte.

"Hogy érzed magad? Jól vagy? El kellett volna vinnelek egy orvoshoz." Sóhajtotta.

"Ne aggódj miattam," krákoktam.

Felém fordította a fejét. A szeme piros volt a kialvatlanságtól. "Nem nézel ki túl jól."

"Asszem nem is érzem magam túl jól."

"Idehozom a furgonod és hazaviszlek—otthon kéne lenned, amikor Charlie hazaér."

"Rendben."

Unottan feküdtem a kanapén amíg vártam Jacobot. Billy síri csendben ült a másik szobában. Úgy éreztem magam, mintha egy résen át lesném, a magányos gyászt, ami nem az enyém volt.

Jake hamar visszaért. A furgon hangja hamarabb törte meg a csendet, mint ahogy számítottam rá. Szónélkül felsegített a kanapéról, átkarolta a vállamat, amikor vacogtam a hideg kinti szélben. Kérés nélkül beült a vezetőülésre és szorosan magához ölelt. A fejemet ráhajtottam a mellkasára.

"Hogy fogsz hazamenni?" kérdeztem.

"Nem megyek haza. Még nem kaptuk el a vérszívót, emlékszel?"

Megremegtem, de most nem a hideg miatt.

Csendben haladtunk hazafelé. A hideg levegő teljesen felébresztett. Az elmém éber volt, nagyon gyorsan és keményen dolgozott.

Mi van, ha...? Mi lenne a leghelyesebb megoldás?

Nem tudtam elképzelni az életemet Jacob nélkül—még az elképzelésnek a gondolatára is megborzonegtem.

Valahogy, nélkülözhetetlenné vált az életbenmaradásomhoz. De így hagyni a dolgokat nem lenne ... kegyetlenség, amivel Mike is vádolt?

Emlékszem, hogy azt kívántam Jacob bárcsak a bátyám lenne. Ráébredtem hogy azért kívántam ezt, mert birtokolni akartam őt. Egyszerűen jól esett—a melegsége, bizalmassága, a megnyugtatósa.

Biztonság. Jacob egy biztonságos menedék volt.

Korlátozhatom ezt az igényt. A saját erőmből kell boldogulnom.

Tudtam, hogy mindent el kell mondanom neki. Ez volt az egyetlen módja, annak hogy igazságos legyek. Úgy kell elmagyaráznom neki, hogy megértse, hogy nem ültetem fel, csak egyszerűen ő túl jó nekem. Már azt tudja, hogy meg vagyok törve, ez a része nem lepné meg, de azt is meg kell tudnia, hogy mekkora mértékben. Azt is el kell mondanom neki, hogy örült vagyok—meg kell magyaráznom a hangokat amiket hallok. Mindent tudnia kell, mielőtt döntést hoz.

De ahogy felismertem ennek a szükségességét, arra is rájöttem, hogy mindezek ellenére is elfogad majd. Még csak át sem gondolná a dolgot.

Rá kell bíznom mindent—mindenemet amim maradt, az összes törött darabkát. Ez az egyetlen járható út. Lehetek igazságos? Tudok egyáltalán igazságos lenni?

Olyan helytelen lenne, ha megpróbálnám boldoggá tenni Jacobot? Még akkor is, ha a szerelem, amit iránta érzek nem több, mint egy gyenge visszhangja annak, amire képes lennék, még akkor is, ha ugyan a szívem messze jár, fájdalmasan kutatva a szeszélyes Rómeoja után....annyira helytelen lenne?

Jacob leparkolt a házunk előtt, hirtelen csend lett mikor leállította a motort. Mint már annyiszor, most is úgy tűnt mintha Jacob hallaná a gondolataimat.

Átölelt a karjával és a mellkasához szorított. Megint jól esett. Majdnem olyan volt mintha egy teljes ember lennék.

Azt hittem, hogy Harryre gondol, de amikor megszólalt a hangja bocsánatkérően csengett. "Ne haragudj. Tudom, hogy te nem úgy érzel, ahogy én, Bella. Esküszöm, hogy nem érdekel. Én csak olyan boldog vagyok hogy jól vagy, hogy énekelni tudnék—és azt senki nem akarja, hallani. Hallottam a fülemben a rekedt nevetését.

A lélegzetem kimetszett egy darabot a torkomból.

Hát nem azt akarta Edward, -olyan közönyösen amennyire csak tudta- , hogy a körülményekhez képest legyek boldog? Hát nem volt benne annyi barátságos érzés, hogy ezt akarja nekem? Azt hiszem de. Tőlem nem sajnálná, de nem akart egy kevéske szerelmet sem adni Jacobnak.

Elvégre is ez nem ugyanaz a szerelem volt.

Jake a hajamba temette a meleg arcát.

Ha oldalra fordítanám a fejem—ha az ajkaimmal, megérinteném a meztelen vállát... Kétségem se volt afelől hogy mi következne.. Olyan könnyű lenne. Nem lenne szükség semmilyen magyarázatra.

De meg tudnám tenni? El tudnám árulni a távol levő szívemet, hogy megmentsem a szálnalmas életemet?

Pillangók repdestek a gyomromban, miközben azon gondolkoztam, hogy elfordítsam-e a fejemet. És akkor, olyan tisztán mintha közvetlen veszélyben lennék, meghallottam Edward bársonyos suttogását.

"Légy boldog," mondta.

Megdermedtem.

Jacob érezte, ahogy megfeszülök és automatikusan elengedett és a kilincs felé nyúlt. Várj, akartam mondani. Csak egy percet. De még mindig egy helyben ültem, és hallgattam Edward szavainak visszhangját a fejemben.

Hideg szél áramlott be a furgon utasterébe.

"OH!" Jacob felnyögött mintha valaki gyomorszájba vágta volna. "Mi a franc!" Ugyanabban a pillanatban becsapta az ajtót és elindította a motort. A kezei annyira remegtek, hogy nem is tudtam elképzelni, hogy sikerült elfordítania a kulcsot. "Mi a baj?"

A motor túl pörgött és akadozott.

"Vámpír," prüsszölte.

A fejembe szállt a vér elkezdtem szédülni. "Honnan tudod?"
"Mert érzem a szagát. A fenébe is!"

Jacob szemei vadul pásztázták a sötét utcát. Aligha vette észre a remegést, ami végigfutott a testén. "Hacoljak vagy vigyem ki innen?" sziszegte magának. Egy pillanatra rám nézett, és látta a rémült-szemeimet és sápadt arcomat, aztán megint az utat nézte.. "Oké, kijutatlak innen."

A motor felmordult. A kerekek csikorogtak, ahogy a furgont az egyetlen menekülési útvonal irányába fordította. A fényszórók bevilágították a járdát és a fekete erdő első fáit, és végül visszatükröződött a szemközti ház előtt parkoló autóról. "Állj!" ziháltam.

Egy fekete autó volt—egy autó, amit ismertem. Lehet, hogy nem vagyok egy nagy autószakértő, de mindent tudtam erről a fekete autóról. Ez egy Mercedes S55 AMG. Tudtam hogy hány lóerős, és hogy milyen színű a belseje. Ismertem az erőeljes motor berregését a vázon. Ismertem a bőr ülések szagát, és azt az érzést, ahogy az ablakokon keresztül még a nap is tinta-feketének és homályosnak látszik. Ez Carlisle autója.

"Állj!" kiáltottam, ezúttal hangosabban, mert Jacob még mindig lefele száguldott az úton.

"Tessék?!"

"Ez nem Victoria. Állj, állj! Vissza akarok menni."

Olyan hirtelen taposott bele a fékbe hogy neki csapódtam a műszerfalnak.

"Mi van?" kérdezte döbbenet. Rémült szemekkel bámult rám.

"Ez Carlisle kocsija! Ezek a Cullenek. Tudom."

Ráébredt a szavaim értelmére és elkezdett vadul rángatózni.

"Hé, nyugi, Jake. Semmi baj. Nincs veszély, látod? Nyugi."

"Igen, nyugalom," lihegte csukott szemmel és lehajtotta a fejét. Amíg öszpontosított hogy ne változzon át farkassá, én a fekete autót bámultam a hátsó ablakon keresztül.

Ez csak Carlisle, mondogattam magamban. Ne számíts semmi többre. Talán Esme is... most hagyj abba, parancsoltam magamra. Csak Carlisle. Az is sok. Több, mint amennyit reméltem.

"Egy vámpír van a házatokban," sziszegte Jacob. "És te vissza akarsz menni?"

Jacobra emeltem a tekintetem miközben kelletlenül levettem a szemem a Mercédesről – félttem hogy eltűnik, amíg nem figyelek.

"Természetesen," mondtam meglepődve a kérdésén. Még szép, hogy vissza akartam menni.

Jacob arca megfeszült, amíg bámultam, ráfagyott az a keserű maszk, amiről azt hittem, hogy soha többé nem látom viszont. Éppen mielőtt felhelyezte a maszkot, elkaptam a tekintetét, amiben csalódottság tükröződött. A kezei még mindig remegtek. Tíz évvel idősebbnek nézett ki, mint én.

Vett egy mély lélegzetet. "Biztos vagy benne, hogy ez nem egy trükk?" kérdezte lassan, nehézkesen.

"Ez nem trükk. Ez Carlisle. Vigyél vissza!"

Megrázkódott a válla, de a tekintete kifejezéstelen volt. "Nem."

"Jake, nincs semmi baj—"

"Nem. Vidd magad vissza, Bella." A hangja pofonvágott—összereztem az ütéstől. Az állkapcsa remegett.

"Figyelj, Bella," mondta, ugyanolyan éles hangon. "Én nem mehetek vissza. Szerződés ide vagy oda, az az ellenségem ott bent."

"Nem ez nem...—"

"Most rögtön el kell mondanom Sam-nek. Ez sok mindent megváltoztat. Nem kaphatnak rajta, hogy a területükön vagyunk."

"Jake, ez nem egy háború!"

Nem figyelt rám. Üresbe állította a motort és kiugrott.

"Viszlát, Bella," szólt vissza a válla fölött. "Remélem, nem halsz meg." Belefutott a sötétségbe, még mindig annyira remegett, hogy az alakja elmosódott; eltűnt mielőtt kinyitottam a számat hogy utána kiálltsak.

Hosszú percekig nem tudtam megmozdulni a büntudattól. Mit tettem Jacobbal?

De a lelkiismeret-furdalás nem tartott sokáig.

Átcsúszantam a vezető ülésre és egyesbe tettem a furgont. A kezeim majdnem annyira remegtek, mint Jaké, és eltartott egy ideig mire koncentrálni tudtam. Aztán óvatosan megfordultam a furgonnal és visszamentem a házukhoz.

Nagyon sötét lett, amikor lekapcsoltam a fényszórókat. Charlie olyan sietve távozott, hogy elfelejtette felkapcsolni a lámpát a tornácon.

Hirtelen kétségeim támadtak, ahogy bámultam a házat. Mi van, ha ez tényleg egy csapda?

Visszanéztem a fekete autóra, ami a sötétben szinte láthatatlan volt. Nem. Ismerem ezt az autót.

A kezeim még jobban remegtek, ahogy a kulcsokat kerestem az ajtó felett.

Amikor megragadtam a kilincset, az könnyen elfordult a kezemben. Hagytam hogy kinyíljon az ajtó. Az előszoba sötét volt.

Köszönni akartam, de a torkom kiszáradt. Nem tudtam levegőt venni.

Tettem egy lépést és a villanykapcsoló után matattam. Annyira sötét volt—mint a fekete víz... Hol van az a kapcsoló?

Pont olyan volt, mint a fekete víz, a tetején a narancssárga pislákoló lánggal. A láng, ami nem lehetett tűz, de akkor micsoda ... ?

Az ujjaim a falat tapogatták, még mindig remegve keresték a kapcsolót....—

Hirtelen, visszhangzott a fejemben valami, amit Jacob mondott ma délután, leroskadtam... Elmenekült a vízzel, mondta Jacob. Nagy előnyt jelent a vérszívóknak. Ezért is siettem haza.

—féltem, hogy tesz egy kitérőt.

Az ujjaim megdermedtek, az egész testem megbénult, ahogy ráébredtem miért ismertem fel a furcsa narancssárga színt a vizen.

Amikor Victoria haját vadul fújta szél, olyan volt, mint a csapkodó lángok....

És ő is ott volt. Pontosan ott a kikötőben velem és Jacobbal. Ha Sam nem lett volna ott, ha csak ketten lettünk volna ... ? Nem tudtam lélegezni, sem mozogni.

A villany felkapcsolódott, annak ellenére, hogy a dermedt ujjaim még mindig nem találták meg a kapcsolót.

A hirtelen jött fénytől összeszűkül a pupillám, és hunyorogva láttam, hogy van ott valaki, aki rám vár.

17. LÁTOGATÓ

Egy természetellenesen merev és fehér arc, hatalmas fekete szemekkel bámult rám; a látogatóm tökéletesen mozdulatlanul állt a hall közepén, egy gyönyörű természetfeletti vízióként.

A térdeim megremegtek egy pillanatra, és majdnem elestem. Aztán rávettem magam.

"Alice, ó, Alice!" kiabáltam, miközben nekicsapódtam.

Már elfelejtettem, hogy milyen kemény; olyan volt mintha fejjel nekirohantam volna egy betonfalnak.

"Bella?" a hangján érződött egy furcsa keveréke a megkönnyebülésnek és zavarodottságnak.

Átfontam a karjaimmal és zihálva lélegeztem be a bőrének illatát.

Nem hasonlítható semmihez—nem virágillat, vagy fűszer, nem citrus vagy pézsmá. Nincs olyan parfüm a világon, ami ehhez fogható lenne. Az emlékeim nem voltak megbízhatóak ilyen szempontból.

Észre sem vettem, hogy a zihálásom már átváltozott valami mássá—csak akkor jöttem rá hogy zokogok, amikor Alice megragadott és lenyomott a kanapéra majd az ölébe húzott.

Olyan volt mintha egy hűvös kőn ülnek, de a kő tökéletesen illeszkedett a testem alakjához. Gyengéden simogatta a hátamat, várta hogy végre uralkodni tudjak magamon.

"Én... sajnálom," zokogtam. "Én csak... olyan boldog... vagyok... hogy látlak!"

"Semmi baj, Bella. Minden rendben."

"Igen," bömböltem. És most az egyszer tényleg minden rendben volt.

Alice felsóhajtott. "Már el is felejtettem, hogy milyen étvágygerjesztő vagy," mondta rosszállóan.

Felnéztem rá a könnyes szemeimmel. Alice feszesen eltartotta tőlem a nyakát és szorosan összezárta az ajkait. A szemei olyan sötétek voltak, mint a szurok.

"Oh," leheltem, amint rájöttem, hogy mi a baj. Szomjas volt. És én étvágygerjesztő voltam. Már régen nem kellett ilyen dolgokkal foglalkoznom. "Ne haragudj."

"Az én hibám. Túl sok ideje nem vadásztam. Nem kellett volna hagynom, hogy megsomjazzak. De nagyon siettem." Ragyogóan meredt rám. "Ha már témánál vagyunk, elmagyaráznád nekem, hogy hogy lehetsz életben?"

Ez kicsit rendbe tett és abba hagytam a zokogást. Ráébredtem hogy mi történt, és hogy Alice miért is van itt.

Hangosan nyeltem egyet. "Láttál zuhanni."

"Nem," összeszűkült szemmel ellenkezett. "Láttalak ugrani."

Megnyaltam a számat és próbáltam kitalálni egy olyan magyarázatot, ami nem hangzik hülyeségnek.

Alice megrázta a fejét. "Mondtam neki, hogy ez fog történni, de nem hitt nekem. 'Bella megígérte,'" olyan tökéletesen utánozta a hangját, hogy teljesen sokkolt miközben a fájdalom végifutott a felsőtestemen.

"Ne nézgesd a jövőjét," folytatta a szavai idézését. "'Már így is eleget ártottunk."

"De csak, azért mert nem nézem, az nem jelenti, azt hogy nem is látom " folytatta.

"Nem néztelek folyton, esküszöm, Bella. Csak arról van szó hogy már rádhangolódtam... amikor láttalak ugrani, nem gondolkodtam, csak rögtön gépre szálltam. Tudtam, hogy már úgy is elkéstem, de nem ülhettem ölbe tett kézzel. És aztán ideértem, azt gondoltam talán tudok segíteni Charlienak valamiben, de aztán hirtelen feltűntél."

Zavarában megrázta a fejét. A hangja feszült volt. "Láttam, hogy beleesel a vízbe és csak vártam és vártam, hogy felbukkanj, de nem jöttél."

Mi történt? Hogy tehetted ezt Charlieval? Elgondokoztál egy pillanatra is azon, hogy ez mit tett volna vele? És a bátyámmal? Van fogalmad róla, hogy mit csinált volna Edward ha—"

Félbeszakítottam, amint kimondta nevét.

Hagytam volna, hogy tovább folytassa, még azután is hogy rájöttem miféle tévedés áldozata, csak hogy halljam a tökéletes csengésű hangját. De most itt volt az idő közbevágni.

"Alice, én nem követtem el öngyilkosságot."

Kétkedően nézett rám. "Azt mondd, hogy nem ugrottál le egy szikláról?"

"Nem, de..." grimaszoltam. "Csak is szórakozási céllal."

Az arckifejezése megkeményedett.

"Láttam Jacob barátait sziklátugrani," bizonygattam. "Úgy tűnt... hogy, jó móka és én unatkoztam..."

Várt.

"Nem gondoltam bele, hogy a vihar milyen hatással lehet a sodrásra. Tulajdonképpen, a vízre sem gondoltam."

Alice nem vette be. Láttam, hogy még mindig azt gondolja, hogy meg akartam ölni magam.

Eldöntöttem, hogy rákérdzek.

"Szóval, ha láttál engem beugrani, akkor miért nem láttad Jacobot?"

Félrebillentette a fejét zavarában.

Folytattam. "Az igaz, hogy valószínűleg megfulladtam volna, ha Jacob nem ugrik utánam. Na jó, oké, nem csak valószínűleg, hanem biztos. De beugrott és kihúzott, és azt hiszem kivonszolt a partra, de

ennél a résznél nem igazán voltam magamnál. Nem lehettem egy percnél tovább a víz alatt mielőtt kihúzott. Hogy hogy nem láttad?"

Zavarában összeráncolta a szemöldökét. "Valaki kihúzott téged?"

"Igen. Jacob megmentett."

Kíváncsian figyeltem, ahogy az érzelmek rejtélyes egymásutánban suhantak végig az arcán. Valami zavarta őt—a hiányos látomása? De nem voltam benne biztos. Aztán megfontoltan előre dőlt és megszagolta a vállamat.

Megdermedtem.

"Ne légy nevetséges," motyogta, és tovább szaglászott.

"Mit csinálsz?"

Nem válaszolt. "Kivel voltál kint az előbb? Veszekedést hallottam."

"Jacob Black. Ő hát... olyan legjobb barátszerűség, asszem. Legalábbis, az volt..." Jacob csalódott arcára gondoltam, és azon töprengtem, hogy vajon mi is ő nekem.

Alice szórakozottan bólintott.

"Mi van?"

"Nem tudom," mondta. "Nem vagyok biztos benne, hogy ez mit jelent."

"Nos, legalább nem vagyok halott."

Forgatta a szemeit. "Bolond volt, hogy azt hitte, hogy túlélheted egyedül. Még sose láttam senkit, aki ennyi éltveszélyes marhaságot csinál."

"Túléltem," jegyeztem meg.

Valami máson gondolkodott. "Szóval, ha túl nagy volt neked a sodrás, akkor Jacob hogy tudta áthidalni ezt az akadályt?"

"Jacob... erős."

Hallotta a vonakodást a hangomban, és a szemöldöke megemelkedett.

Az ajkamat harapdáltam. Ez most akkor titok vagy nem? És ha az volt, akkor kinek tartoztam nagyobb hűséggel? Jacobnak, vagy Alice-nek?

Túl nehéz a titoktartás, döntöttem. Jacob mindenről tudott, akkor Alice miért nem tudhatna?

"Tudod, szóval, ő egy... vérfarkas," vallottam be gyorsan. "A Quileutek farkassá változnak, amikor vámpírok vannak a közelben. Már régóta ismerik Carlisle-t. Carlisle is visszajött veled?"

Alice szájátva bámult rám egy pillanatig, aztán összeszedte magát és sűrűn pislogott. "Nos, azt hiszem, akkor ez megmagyarázza a szagot," motyogta. "De azt is megmagyarázza, hogy miért nem láttam?" összeráncolta a porcelán fehér homlokát.

"A szagot?" ismételttem.

"Borzasztó szagod van," mondta elgondolkodva. "Egy vérfarkas? Biztos vagy benne?"

"Teljesen," biztosítottam, összerezentem mikor eszembe jutott Paul és Jacob harca.

"Úgy látom, hogy nem voltál Carlisle-al amikor utoljára vérfarkasok voltak Forksban."

"Nem. Akkor még nem ismertem." Alice még mindig máshol járt. Hirtelen a szemei kitégultak, és megfordult hogy sokkoltan rámbámuljon. "A legjobb barátod egy vérfarkas?"

Szégyenlősen bólogattam.

"Mióta tart?"

"Nem régóta," mondtam védekezően. "Csak pár hete lett vérfarkas."

Mogorván nézett rám. "Egy fiatal vérfarkas? Még rosszab! Edwardnak igaza volt—te vonzod a veszélyt."

Nem úgy volt, hogy távol tartod magad a bajtól?"

"Semmi baj sincs a vérfarkasokkal" morogtam megütközve a szemrehányó hangján.

"Addig amíg el nem veszít az önuralmukat." Erősen rázta a fejét.

"Ez annyira jellemző rád, Bella. Bárki más jobb lett volna, amikor a vámpírok elhagyták a várost. De neked össze kellett barátkoznod az első szörnnyel, aki szembejött."

Nem akartam veszekedni Alice-val—még mindig remegtem az örömtől, hogy tényleg, igazán itt van, hogy meg tudtam volna érinteni a márvány bőrét és hallottam a csengő hangját—de teljesen rosszul gondolta.

"Nem, Alice, a vámpírok nem mentek el—illetve nem mind. Emiatt van az egész kalamajka. Ha nem lennének a vérfarkasok, Victoria már rég elkapott volna. Nos, ha nem lenne Jake és a barátai Laurent kapott, volna el, mielőtt még Victoriának sikerült volna, úgyhogy—"

"Victoria?" sziszegte. "Laurent?"

Bólintottam, egy parányi rémület jelent meg a fekete szemeiben. Magamra mutattam. "Veszély mágnes, emlékszel?"

Megint megrázta a fejét. "Mondj el mindent—kezd az elejétől."

Mindent összefoglaltam az elejétől, egészen a mai balszerencsés esetig, csak a motorozást és a hangokat hagytam ki.

Alice-nek nem tetszett a gyenge magyarázatom az unatkozásomról és a szikláról, úgyhogy gyorsan áttértem a furcsa lángra, amit a vízen láttam, és hogy mit gondoltam róla. Ennél a résznél a szemei úgy összeszűkültek, hogy csak egy kis rés látszódott belülük.

Furcsa volt így látni őt.....veszélyesnek nézett ki—mint egy vámpír. Nyeltem egy nagyot és a Harry-vel kapcsolatos dolgokkal folytattam.

Közbevágás nélkül hallgatta a történetemet. Egyszer-egyszer, megrázta a fejét, mély ráncok keletkeztek a homlokán, olyan volt mintha eredetileg bele lettek volna faragva a márvány bőrébe. Egy szót sem szólt, végül elcsendesedtem a gyásztól, amit Harry eltávóozása miatt éreztem.

Charlie-ra gondoltam, hamarosan hazaér. Vajon milyen állapotban lesz?

"A távozásunk semmi jót nem tett veled, ugye?" motyogta Alice.

Felnevettem—enyhén hisztérikusan. "Nem is ez volt a célja, nemde? Nem az én hasznomra mentetek el."

Alice a padlóra szegezte a tekintetét. "Nos... azt hiszem ma ösztönösen cselekedtem. Valószínűleg nem kellett volna idetolakodnom."

Éreztem, ahogy a vér kiszalad az arcomból. A gyomrom görcsbe rándult. "Ne menj, Alice," suttogtam. Az ujjaim megmarkolták a fehér pólója nyakát és szaporábban vettem a levegőt. "Kérlek, ne hagyj itt."

A szemei tágra nyíltak. "Rendben," lassú precizitással ejtette ki a szavakat. "Sehova sem megyek ma este. Nyudogj meg."

Megpróbáltam engedelmeskedni, habár a tudómet nem tudtam kontrolálni.

Nézte az arcomat, miközben a légzésemre koncentráltam. Várt amíg megnyugodtam, majd megjegyezte:

"Pokolian festesz, Bella."

"Megfulladtam ma," emlékeztettem.

"Nem csak erről van szó. Egy roncs vagy."
Meghökkenem. "Figyelj, megteszem, ami tőlem telik."
"Ezt hogy érted?"

"Nem olyan könnyű. Dolgozom rajta."

Elgondolkozott "Én mondtam neki," motyogta magának.
"Alice," felsóhajtottam. "Mit gondoltál, mit fogsz találni? Úgy értem, azon kívül, hogy engem holtan?
Azt vártad, hogy ugrándozzok és vidáman fütyörészek majd? Ennél azért jobban ismersz."

"Igen. De azért reménykedtem."

Megszólalt a telefon.

"Biztos Charlie lesz az," mondtam és talpra szökkenem. Megragadtam Alice kő-kezét és magammal ráncigáltam a konyhába. Nem akartam a látókörömön kívül tudni.

"Charlie?" szóltam bele a telefonba.

"Nem, én vagyok" mondta Jacob.

"Jake!"

Alice arcomat fürkészte.

"Csak biztos akartam lenni, benne hogy még élsz," mondta Jacob savanyúan.

"Jól vagyok. Mondtam neked, hogy ez nem—"

"Ja. Értem. 'Szia."

Jacob letette.

Felsóhajtottam és a plafonra emeltem a tekintetem. "Ebből még baj lesz.

Alice megszorította a kezem. Csak nem izgatottak hogy itt vagyok?"

"Nem különösebben. Egyébként sem tartozik rájuk."

Alice körém fonta a karjait. "Szóval most mit fogunk csinálni?" tűnődött. Úgy tűnt mintha saját magához beszélne. "Dolgokat, amiket el kell intézni. El kell varrni a szálakat."

"Milyen dolgokat?"

Az arca hirtelen óvatos lett. "Nem vagyok benne biztos... beszélnem kell Carlisle-val."

Ilyen hamar el akar menni? Görcsbe rándult a gyomrom.

"Nem maradhatnál?" könyörögtem. "Légyszi? Csak még egy kicsit. Annyira hiányoztál." A hangom elfúlt.

"Ha szerinted ez jó ötlet." A szemei gondterheltek voltak.

"Szerintem az. Itt maradhatsz—Charlie is örülne."

"Van saját házam, Bella."

Csalódottan, de beletörődve bólintottam. Tétovázva tanulmányozta az arcomat.

"Na jó, de muszáj szereznem legalább egy váltás ruhát."

Megöleltem. "Alice, te vagy a legjobb!"

"És azt hiszem vadásznom is kéne. Sürgősen," adta hozzá feszült hangon.

"Hupsz." Hátráltam egy lépést.

"Távol tudsz maradni a bajtól egy óráig?" kérdezte szkeptikusan. De mielőtt válaszolni tudtam volna, feltartotta a mutatóját és behunyta a szemét. Egy pár pillanatig az arca sima volt és kifejezéstelen.

Aztán kinyitotta a szemét és válaszolt a saját kérdésére. "Igen, nem lesz semmi baj. Legalábbis ma este." Grimaszolt. Még így is úgy nézett ki, mint egy angyal.

"Visszajössz?" kérdeztem gyenge hangon.
"Megígérem—egy óra."

Ránéztem a konyha asztalon álló órára. Nevetve előrehajolt és egy pusztit nyomott az arcomra. Aztán már itt se volt.

Vettem egy mély lélegzetet. Alice vissza fog jönni. Hirtelen sokkal jobban éreztem magam. Sok mindent kell csinálnom, hogy lefoglaljam magam, amíg várok. Egy zuhany kétségkívül az első a listán. Megszagoltam a vállamat amint levetkőztem, nem éreztem semmit csak a sós víz hínáros illatát. Azon töprengtem, hogy vajon Alice mit értett azon, hogy búzlók. Amikor már tiszta voltam, visszamentem a konyhába. Nem láttam semmi jelét annak, hogy Charlie evett volna mostanában, úgyhogy valószínűleg éhes lesz, amikor hazaér. Hamisan dudorásztam magamnak, míg a konyhában tevékenykedtem.

Miközben a csütörtöki ragu a mikróban melegedett, megágyaztam a kanapén. Alice-nek nem lesz rá szüksége, de jó, ha Charlie látja. Kínosan figyeltem rá, hogy ne nézzek az órára. Semmi okom nem volt pánikolni; Alice megígérte. Gyoran habzsoltam be a vacsorámat, nem is éreztem az ízét—csak a szúrós fájdalmat minden egyes nyelésnél.

Inkább csak szomjas voltam, mire befejeztem a vacsit már vagy fél hordó vizet megittam. Az a sok só teljesen kiszárította a szervezetemet.

Megpróbáltam nézni a tévét várakozás közben. De Alice már ott volt, a rögtönzött ágyán ült. A szemei olyanok voltak mint a vajkaramella. Mosolyogva megpaskolta a párnát. "Köszö." "Korán jöttél," mondtam ujjongva.

Leültem mellé a vállára hajtottam a fejem. Átölelt a hideg karjaival és felsóhajtott. "Bella. Mit kezdünk most veled?" "Nem tudom," vallottam be. "Tényleg megteszek minden tőlem telhetőt." "Elhiszem."

Csend volt.

"Tudja—ő tudja..." vettem egy mély lélegzetet. Annak ellenére, hogy képes voltam rá gondolni, még mindig nehéz volt hangosan kimondanom a nevét. "Tudja Edward, hogy itt vagy?" Nem tudtam megállni, hogy meg ne kérdezzem. Végül is csak nekem fáj. Majd ráérek a foglalkozni a fájdalommal, ha már elment Alice, megígértem magamnak habár már a gondolattól is rosszul voltam. "Nem."

Csak egyféle képpen lehet ez igaz. "Nincs Carlisle-val és Esme-vel?" "Minden hónapban beugrik." "Oh." Biztos élvezni a kikapcsolódást. Egy biztonságosabb témára öszpontosítottam a kíváncsiságomat.

"Azt mondtad, hogy iderepültél... honnan jöttél?" "Denaliból. Meglátogattam Tanya családját." "Jasper is itt van? Veled jött?" Megrázta a fejét. "Nem helyeselte a beavatkozásomat. Megígértük..." elhallgatott, aztán megváltozott a hangszínya. "Szerinted Charlie nem bánja, hogy itt vagyok?" kérdezte aggódalmasan.

"Charlie azt gondolja, hogy csodálatos vagy, Alice." "Nos, majd most meglátjuk."

Az biztos; néhány másodperccel később hallottam, hogy egy járőkocsi megáll a felhajtón. Felugrottam és rohantam, hogy kinyissam az ajtót. Charlie lehajtott fejjel és összehúzott vállakkal lassan vánszorgott az ajtó felé. Elébe mentem; észre sem vett amíg át nem öleltem a derekát. Magához szorított.

"Nagyon fog hiányozni," motyogta.

"Hogy van Sue?"

"Össze van zavarodva, úgy tűnik még nem fogta fel egészen. Sam vele maradt..." a hangja elhalkult.

"Azok a szegény gyerekek. Leah csak egy évvel idősebb, mint te, és Seth még csak tizennégy..." megrázta a fejét.

Szorosan magához ölelt és elindult az ajtó felé.

"Ömm, apu?" gondoltam jobb, ha figyelmeztetem. "Soha sem találod ki, hogy ki van itt."

Meglepetten nézett rám. Körbe nézett, és a túloldalon parkoló Mercedest kémlelte, a veranda fénye, visszaverődött a ragyogó fekete fényezésről. Még mielőtt reagálhatott volna, Alice már ott állt az előszobában.

"Szia, Charlie," mondta szelíd hangon. "Sajnálom, hogy ilyen rosszkor jöttem."

"Alice Cullen?" alaposan megnézte a kis alakot maga előtt, mintha nem hinne a szemének. "Alice, te vagy az?"

"Igen," megerősítette. "Éppen a környéken jártam."

"Carlisle is...?"

"Nem, egyedül jöttem."

Mindketten tudtuk, hogy igazából nem Carlisle után érdeklődött. A karjai még erősebben szorították a vállamat.

"Ugye itt maradhat?" érveltem. "Már megkértem rá."

"Persze," mondta Charlie automatikusan. "Örülünk hogy itt vagy, Alice."

"Köszönöm, Charlie. Tudom, hogy borzasztó az időzítés."

"Nem, semmi baj, komolyan. Úgy is nagyon elfoglalt leszek, hogy segítsek Harry családjának, jó hogy lesz Bellának társasága."

"A vacsi az asztalon van, apu," mondtam neki.

"Köszi, Bell." Mégegyszer megölelt mielőtt elcsoszogott a konyha felé.

Alice visszament a kanapéra, én meg követtem. Most ő húzott a vállához.

"Fáradtnak tűnsz."

"Igen," értettem egyet miközben megvontam a vállam. "A halál-közeli élményeknek köszöhetem ... Szóval, mit gondol Carlisle arról, hogy itt vagy?"

"Nem tudja. Esmével éppen vadászni voltak. Néhány nap múlva hallok majd felőle, amikor visszaérnek."

"Nem fogod elmondani neki, ... amikor megint beugrik?" kérdeztem. Tudta, hogy nem Carlisle-ra értem.

"Nem. Leharapná a fejemet," mondta sötéten.

Nevettem aztán felsóhajtottam.

Nem akartam aludni. Egész éjjel fenn akartam maradni Alice-vel. Nem volt semmi értelme annak, hogy fáradt voltam, hiszen egésznap Jacob kanapéján feküdtem. De a fuldoklás elég sokat kivett belőlem, és nem bírtam nyitva tartani a szememet. A fejemet a kőkemény vállán nyugtattam és sokkal békésebb álomba, merültem, mint reméltem volna.

Korán ébredtem, egy mély és álommentes alvásból, teljesen kipihentnek, de ugyanakkor merevnek éreztem magam. A kanapén voltam lepedőbe burkolva, Alice nem volt mellettem, de hallottam, ahogy Charlie-val beszélget a konyhában. Úgy hangzott mintha Charlie éppen a reggelijét csinálná.

"Mennyire volt rossz, Charlie?" kérdezte Alice gyengéden, és az első gondolatom az volt, hogy a Clearwater családról beszélnek.

Charlie sóhajtott egyet. "Nagyon."

"Mesélj róla. Tudni akarom, hogy pontosan mi történt miután elmentünk.

Volt egy kis szünet miközben a szekrényajtó bezárult és a kialudt a láng a tűzhelyen. Ijedten vártam.

"Sose éreztem még magam ennyire tehetetlennek," kezdte Charlie lassan. "Nem tudtam, hogy mit tegyek. Az az első hét—azt hittem, hogy kórházba kell vinnem. Nem evett, nem ivott nem is mozgott. Dr. Gerandy olyan szavakkal dobálózott, hogy „katatónikus”, de nem engedtem, hogy megvizsgálja. Félttem, hogy megrémítené."

"De aztán abba hagyta?"

"Rávettem Reneét hogy jöjjön el és vigye magával Floridába. Csak nem én akartam az lenni, aki... hát érted, ha kórházba kellett volna vinni vagy ilyesmi. Azt reméltem, hogy az anyjával töltött idő segítene. De amikor elkezdtek bepakolni a ruháit, teljesen kikelt magából. Soha nem láttam még, hogy Bella ilyen rohamot kapjon. Sosem volt olyan hisztérikus típus, de akkor öjögött. Szétdobálta a ruháit és azt üvöltözte, hogy nem kényszeríthetjük, hogy elmenjen—és végül elkezdett sírni. Azt hittem ez volt a fordulópont. Nem vitatkoztam, amikor ragaszkodott hozzá, hogy itt maradjon... és először tényleg úgy tűnt javul az állapota ..."

Charlie elhallgatott. Nehéz volt ezt hallgatni, rájönni, hogy mennyi fájdalmat okoztam neki.

"De?" sürgette Alice.

"Visszament a suliba és dolgozni, evett és aludt, megcsinálta a háziját. Válaszolt, amikor kérdezték. De valahogy... üres volt. A szemei kifejezéstelenek voltak. Csomó kis dolog volt—nem hallgatott többé zenét; találtam egy tucát törött CD-t a szemétkben. Nem olvasott, sosem volt abban a szobában, ahol a TV ment, pedig olyan sokat nézte azelőtt. Végül rájöttem, hogy—mindent elkerül, ami rá emlékezteti.

"Alig beszélünk; annyira aggódtam, hogy semmi olyat nem mondjak, ami felzaklatta volna—a legkisebb dologra és összerendeztem—és magától sose csinált semmit. Csak válaszolt, ha kérdeztem valamit.

"Teljesen egyedül volt abban az időben. Nem hívta vissza a barátait, és egy idő után már nem hívták többé.

"Éjszaka olyan volt, mintha élőhalottak lettek volna körülöttünk. Még mindig szoktam hallani, ahogy sikít az álmában..."

Szinte láttam, ahogy reszketett. Én is reszkettem, az emlékektől. Aztán felsóhajtottam. Egy percre sem kellett volna a boldogjárt jártnom vele.

"Sajnálom, Charlie," mondta Alice gyászosan.

"Nem a te hibád." Az a mód, ahogy mondta, teljesen nyilvánvalóvá tette, hogy kit tart felelősnek a történetekért.

"Te mindig jó barátja voltál."

"Azért most már jobban néz ki."

"Igen. Amióta Jacob Black-vel lóg, javulást vettem észre rajta. Legalább van egy kis színe, amikor hazaér, van egy kis fény a szemében. Boldogabb." Szünetet tartott, de a hangja máshogy hangzott, amikor újra megszólalt.

"Jacob több mint egy évvel fiatalabb nála, és tudom, hogy azelőtt csak úgy gondolt rá, mint egy barátára, de azt hiszem ez most már valami több, vagy legalábbis abba az irányba halad..."

Charlie majdnem harciasan mondta ezt. Ez egy figyelmeztetés volt, nem Alice számára, de neki kellett tovább adnia. "Jake sokkal érettebb a korához képest" folytatta még mindig támadóan. "Ő fizikailag viseli gondját az apjának, míg Bella érzelmileg támogatja az anyját. Ettől felnőtt. Meg aztán jóképű kölyök—az anyjára ütött. Pont jó Bellának tudod," bizonygatta Charlie.

"Akkor jó, hogy van neki," értett egyet Alice.

Charlie megkönnyebülten kifújta a levegőt, hogy Alice is egyetért vele.

"Oké, azt hiszem kicsit, elsietem a dolgokat. Nem tudom... még amikor Jacobbal van akkor sem... olykor olykor látok valamit a szemében, és azon tűnődöm, hogy képes leszek e- valaha is felfogni hogy mekkora fájdalom van benne valójában, az már nem normális, Alice és...ez megrémít.

Egyáltalán nem normális. Nem mintha valaki... elhagyta volna, hanem mintha valaki meghalt volna." A hangja elfúlt.

Olyan volt, mintha valaki meghalt volna—mintha én haltam volna meg. Mert ez több volt annál, mint elveszteni a legigazabb szerelmet, mintha az nem lenne épp elég, hogy megöljön valakit. Ez az egész jövő és család elvesztése volt—ez egész életé, amit választottam.

Charlie csüggedten folytatta. "Nem tudom, hogy valaha is túljut-e ezen—nem vagyok biztos, hogy ez a természetében van, hogy felgyógyuljon egy olyan dologból, mint ez. Ő mindig is egy állandó, változatlan kis teremtés volt. Nem jut túl dolgokon, nem változtatja meg a döntését."

"Tényleg olyan típus," értett egyet Alice szárazon.

"És Alice..." Charlie habozott. "Szóval, tudod, hogy mennyire elfogult vagyok veled szemben, látom, hogy mennyire örül neked ... de egy kicsit aggódom amiatt, hogy mit fog tenni vele a látogatásod."

"Én is, Charlie, én is. Nem jöttem volna, ha tudtam volna. Sajnálom."

"Ne kérj bocsánatot, aranyom. Ki tudja? Talán jót tesz neki."

"Remélem igazad van."

Hosszú szünet állt be, miközben a villák csikorogtak a tányérokon, és Charlie rágott. Azon gondolkodtam, hogy vajon Alice hova rejti a kaját.

"Alice, kérdeznem kell valamit," mondta Charlie feszélyezetten.

Alice nyugodt maradt. "Ki vele."

"Ugye ő nem fog visszajönni látogatóba?" hallottam az elfojtott dühöt Charlie hangjában.

Alice lágy, megnyugtató hangon válaszolt. "Azt sem tudja, hogy itt vagyok. Amikor utoljára beszéltem vele, akkor Dél-Amerikában volt."

Megmerevedtem, amint meghallottam ezt az új információt és még jobban füleltem.

"Ez is valami, legalább." Horkantotta Charlie. "Nos, remélem jól szórakozik."

Most először lehetett Alice hangján egy kis keménységet hallani. "Én nem feltételeznék ilyesmit, Charlie." Tudtam, hogy villámlanak a szemei, amikor ezt a hangot használja.

Egy szék hangosan csikorgott a padlón, ahogy kihúzták. Elképzeltem Charlie-t ahogy feláll; Alice nem csapna ekkora zajt. A csapból a koszos edényekre folyt a víz

Nem úgy hangzott, hogy mondani akarnának még valamit Edwardról, úgy hogy eldöntöttem, itt az ideje felébredni.

Megfordultam egyenesen a rúgokra, hogy zajt csapjak velük. Hangosan ásítottam.

A konyhában csend volt.

Nyújtózkodtam és felnyögtem.

"Alice?" a reszelős hangom jól illett az ártatlan hangsúlyhoz amivel szólítottam.

"A konyhában vagyok, Bella," kiáltotta Alice, nem volt semmi a hangjában, ami arra utalt volna, hogy hallgatózással gyanúsítana. De jó volt, abban hogy elrejtsem ilyen dolgokat.

Charlienak el kellett indulnia—segít Sue Clearwaternek elrendezni a temetést. Ez egy nagyon hosszú nap lenne Alice nélkül. Soha nem beszélt távozásról és én nem is kérdeztem róla. Tudtam, hogy elkerülhetetlen, de nem akartam erre gondolni.

Inkább a családjáról beszélgettünk—kivéve egy valakiről.

Carlisle este Ithaca-ban dolgozik, és részmunkaidőben tanít a Cornellen. Esmé egy 17. századbeli házat újít fel, egy történelmi emlékművet az északi erdőben. Emmett és Rosalie Európába utaztak a második nászútjukra, de most már ők is otthon vannak. Jasper is a Cornellre jár, és filozófiát tanul. És Alice személyes kutatást végzett, azzal az információval kapcsolatban, amit véletlenül és szolgáltattam neki még múlt tavasszal. Sikeresen kinyomozta, hogy melyik elmeegógyintézetben töltötte az utolsó éveit. Egy olyan élet utolsó éveit, amiről nem voltak emlékei.

"A nevem Mary Alice Brandon volt," mondta csendesen. "Volt egy Cynthia nevű kishúgom. A lánya—az unukoahúgom—még mindig él, Biloxi-ban."

"Kitaláltad már, hogy mikor küldtek... arra a helyre?" Mi vehet rá szülőket, hogy ilyet tegyenek? Még ha a lányuk látja is a jövőt...

Megrázta a fejét, a topáz szemei elméláztak. "Nem sok mindent találtam róluk. Végig néztem az összes régi újságot és fényképet. Nem említették őket túl gyakran; nem voltak annak a társadalmi körnek a tagjai, akikről sokat írtak. A szüleim és Cynthia eljegyzését is ott tartották (Biloxiban)." Cynthia neve bizonytalanul hangzott az ő szájából.

"A születésemet bejegyezték... és a halálomat is. Megtaláltam a síromat. Elcsentem a kartonomat az intézet archívumából. A halálom időpontja a kartonon és a sírkőn is ugyanaz."

Nem tudtam, hogy mit mondhatnék, és egy rövid szünet után, Alice témát váltott.

Most az összes Cullen egy helyen volt, kivéve egy, aki a Cornelli tavaszi szünetet Denaliban tölti, Tanya családjával. Mohón figyeltem még a legjelentéktelenebb híreket is. Soha sem említette azt, aki a legjobban érdekelt, és ezért hálás voltam. Nekem az is elég volt, hogy a történeteket hallgathatom arról a családról, amelyikhez egykor tartozni akartam.

Charlie csak sötétedés után ért haza és még megviseltebbnek látszott, mint tegnap este. Holnap első dolga lesz, hogy elmegy a rezervátumba, Harry temetésére, úgyhogy korán nyugovóra tért. Én megint a kanapén töltöttem az éjszakát Alice-val.

Charlie úgy festett, mint egy idegen, amikor hajnalban lebotorkált a lépcsőn, egy régi öltönyben, amit még sose láttam ezelőtt. Nem volt összegombolva— azt hiszem nem is ért volna össze rajta. A nyakkendője egy kicsit szélesebb volt, a jelenlegi divathoz képest. Lábujjhegyen az ajtóhoz osont, nem akart minket felébreszteni. Hagytam, hogy elmenjen, úgy tettem mintha aludnék, ahogy Alice is.

Amint kilépett az ajtón, Alice felült. Teljesen fel volt öltözve a paplan alatt.

"Szóval, mit csinálunk ma?" kérdezte.

"Nem tudom—látsz valami érdekeset?"

Mosolyogva megrázta a fejét. "De még úgy is korán van."

A La Push-ban töltött idő miatt, egy rakás dolgot elhanyagoltam itthon, és eldöntöttem hogy ma behozom a lemaradásom. Csinálni akartam valamit, bármit, amivel megkönnyíthetem Charlie életét—talán kicsit jobb érzés lesz hazajönnie egy tiszta, rendezett házba.

A fürdőszobával kezdtem—ez mutatta a legtöbb jelét az elhanyagoltságnak.

Miközben dolgoztam, Alice az ajtófélfának dölve kérdezgetett az én, illetve a mi iskolai barátainkról, hogy mennyit változtak amióta elment. Az arca közömbös volt és kifejezéstelen, éreztem rosszallását, amikor észrevette, hogy milyen keveset tudtam csak mondani. Vagy csak nekem volt lelkiismeret furdalásom, amiért tegnap reggel kihallgattam a beszélgetésüket Charlieval.

Szó szerint a könyökömön támaszkodtam fürdőkádsúrolás közben, amikor valaki csengetett. Alicre néztem és láttam, hogy az arca meghökkenett volt, szinte aggodalmas, ami elég furcsa, mert Alicet sosem lepte meg semmi.

"Jövök!" kiabáltam az ajtó irányába, miközben feltápáskodtam és sietve leöblítettem a karom.

"Bella," mondta Alice meghiúsulva, "Azt hiszem sejtem, hogy ki lehet az, és szerintem jobb, ha most lelépek."

"Sejted?" visszhangoztam. Alice mióta sejt dolgokat?

"Ha ez megint az az égbekiállító tévedésem, mint a tegnapi, akkor nagyon valószínű, hogy Jacob Black vagy az egyik barátja áll az ajtóban."

Rábámultam, és összraktam a dolgokat. "Te nem látod a vérfarkasokat?" Grimaszolt. "Úgy tűnik." Nyilvánvalóan zavarta ez a tény—nagyon zavarta. Megint szólt a csengő—türelmetlenül.

"Nem kell elmenned, Alice. Te voltál itt előbb."

Könnyeden és ezüstösen kacagott—de sötét éle volt a nevetésének. "Bízz bennem—nem lenne jó ötlet egy szobában maradnom Jacob Black-kel."

Megpuszilta az arcom mielőtt eltűnt Charlie szobájában—és kétségkívül kislisszolt a hátsó ablakon.

Megint csengettek.

18. A TEMETÉS

LEROHANTAM A LÉPCSŐN ÉS KITÁRTAM az ajtót.

Jacob volt az természetesen. Bár Alice „vak” volt, de nem lassú.

Jacob nagyjából háromméternyire állt az ajtótól, orrát az undor ráncolta, de arca egyébként sima volt – maszkzerű. Nem vert át, láttam kezének remegését.

Az ellenségesség hullámokban sugárzott róla. Hirtelen beugrott az a rettenetes délután, mikor Samet választotta helyettem, és éreztem, ahogy válaszként megfeszül az állam.

Jacob Rabbitja üresben állt a járdaszegély mellett Jareddel és Embryvel az anyósülésen. Tudtam, hogy ez mit jelent: nem engedték Jacobot egyedül jönni, féltek. Ez elszomorított és egy kicsit zavart is. A Cullenek nem ilyenek voltak.

- Szia – mondtam végül, mikor láttam, hogy ő nem fog megszólalni.

Jake lebiggyesztette az ajkát, még mindig az ajtó előtt ácsorogva. Szeme végigsuhant a ház elején.

- Nincs itt. Szükséged van valamire? – kérdeztem, ő pedig hezitált.
- Egyedül vagy?
- Igen – sóhajtottam.
- Beszélhetnék veled egy percre?
- Persze, hogy beszélhetsz velem, Jacob. Fáradj beljebb!

Jacob hátrapillantott barátaira a válla felett. Láttam, amint Embry megrázza a fejét, egy egész picikét. Valamiért betelt nálam a pohár akkor. A fogaim összeszorultak ismét.

- Nyuszi... - motyogtam csak úgy magamnak.

Jake hirtelen visszapillantott rám, sűrű fekete szemöldökei mérges ráncba szaladtak mélyen ülő szemei felett. Állkapcsa megfeszült, majd elindult menetelve – nincs jobb mód leírni, hogy mozgott – a járdán és megvonta a vállát, ahogy követett engem a házba.

Merev pillantást váltottam először Jareddel, majd Embryvel – nem tetszett, ahogy keményen bámulnak; tényleg azt gondolták, hogy engedném, hogy bármi is történjen Jacobbal? – mielőtt „rájuk csaptam” az ajtót.

Jacob a hallban állt mögöttem, a nappaliban lévő takarók zűrzavarával szemezve.

- Pizsama party? – kérdezte szarkasztikusan.
- Ja, - válaszoltam ugyanolyan maróan. Nem szerettem, mikor Jake így viselkedett. – Mi közöd hozzá? Ismét összeráncolta orrát, mintha valami kellemetlen szag csapta volna meg.
- Hol van a „barátod”? – szinte hallottam az idézőjeleket a hangjában.
- Néhány megbízatást kell teljesítenie. Nézd Jacob, mit akarsz tőlem?

Úgy tűnt, valami nyugtalanítja a szobában – hosszú karjai reszkettek. Nem válaszolt a kérdéseimre. Helyette inkább a konyha felé indult, nyugtalan szemeivel mindent tüzetesen megvizsgálva.

Követtem. Visszalépett és az ellenkező irányba indult.

- Hé! – mondtam, és elálltam az útját. Erre megállt és lenézett rám. – Mi bajod?
- Nem szeretem, hogy itt kell lennem.

Ez fáj, összerendeztem, az ő szemei pedig összeszűkültek.

- Akkor sajnálom, hogy ide kellett jönnöd – dűnnyögtem. – Miért nem mondd el, mit szeretnél? És már mehetsz is.
- Csak fel kell tennem neked néhány kérdést. Nem tart sokáig. Vissza kell mennünk a temetésre.
- Oké, akkor essünk túl rajta. – Kicsit talán túlzásba vittem az ellenségeskedést, de nem akartam, hogy lássa, mennyire fáj ez nekem. Tudtam, hogy nem vagyok fair. Elvégre is a vérszopót választottam helyette múlt éjjel. Én bántottam meg őt először.

Vett egy mély lélegzetet és remegő ujjai hirtelen megálltak. Arca hirtelen nyugodt maszkká simult.

- Az egyik Cullen itt van veled – állította.
 - Igen. Alice Cullen.
- Elgondolkodva bólintott.
- Meddig marad itt?
 - Addig, amíg csak szeretne – az ellenségeskedés még mindig ott bujkált a hangomban – ez egy nyílt meghívás.
 - Gondolod, hogy megtudnád... kérlek... magyarázni neki a dolgot a másikról – Victoriáról?
- Elsápadtam.
- Már említettem neki.

Jacob bólintott.

- Tudnod kell, hogy csak a saját területünket figyelhetjük, amíg itt van egy Cullen. Csak La Pushban leszel biztonságban. Többé nem tudlak megvédeni.
- Rendben – mondtam halkán.

Aztán félrenézett, ki az ablakon. Nem tudta folytatni.

- Ez minden?

Az üvegen tartotta a szemét, miközben válaszolt.

- Csak még egy dolog.

Vártam, de nem folytatta.

- Igen? – sürgettem végül.

- Visszajön még a többi is? – rideg, csendes hangon kérdezte. Sam mindig hidegvérű módszerére emlékeztetett. Jacob egyre jobban kezdett hasonlítani Samre... Azon gondolkodtam, miért zavar ez engem annyira.

Most én nem szoltam semmit. Fürkésző tekintettel fordult vissza felém.

- Nos? – kérdezte. Igyekezett elrejtetni a feszültséget egy derűs kifejezés mögé.
- Nem, - mondtam végül kelleetlenül – nem jönnek vissza.

Hangsúlya nem változott.

- Oké, ez minden.

Kihívó pillantást vettem rá, újra lángra lobbantva az ellenségeskedés tüzét.

- Menj csak. Menj és újságold el Samnek, hogy az ijesztő szörnyek nem jönnek vissza, hogy elkapjanak.

- Jól van – válaszolt, még mindig nyugodtan.

Úgy tűnt, ennyi volt. Jacob gyorsan távozott a konyhából. Vártam a bejárati ajtó csapódásának hangját, de nem hallottam semmit. Hallottam az óra ketyegését a tűzhely felett. Csodálkoztam, milyen halk lett Jake.

Micsoda katasztrófa. Hogy tudtam teljesen elidegeníteni ilyen rövid idő alatt?

Megbocsát majd, ha Alice is távozik? Mi lesz, ha nem?

A pultnak zuhantam, arcomat a kezeimbe tettem. Hogy cseszhettem el mindent ennyire? De mit csinálhattam volna máshogy? Még ilyen végkifejlet mellett sem tudtam akár csak egyetlen jobb megoldásra gondolni, egyetlen helyénvaló cselekedetre sem.

- Bella...? – hallottam Jacob zaklatott hangját.

Felemeltem tekintetem a tenyeremből és láttam, ahogy ott ácsorog a konyhaajtóban; mégsem távozott, mikor azt hittem. Csak mikor láttam a tiszta cseppeket becsapódni a tenyerembe, vettem észre, hogy sírok.

Jacob nyugodtsága semmivé foszlott, arca zaklatott volt és bizonytalan. Gyorsan visszajött és megállt velem szemben, olyan testhelyzetben, hogy szemei nagyjából egy szintbe kerüljenek az enyémmel.

- Megint megtettem, ugye?
- Megtettél, mit? – kérdeztem elcsukló hangon.
- Megszegtem az ígéretem. Ne haragudj.
- Se-semmi baj, – motyogtam – én kezdtem ezúttal.

Arca megrándult.

- Tudtam, hogy érzel irántuk. Nem kellett volna, hogy ennyire meglepetésként érjen.

Láttam a hirtelen változást a szemeiben. El akartam neki magyarázni, hogy igazából milyen Alice, meg akartam védeni az ítélezéstől, de valahogy tudtam, hogy ez nem a megfelelő pillanat. Úgyhogy csak megint azt mondtam – Sajnálom.

- Ne aggódj emiatt, oké? Csak látogatóban van, ugye? Majd elmegy, és minden visszatér a normál kerékvágásba.

- Nem lehetek egyszerre mindkettőtök barátja? – kérdeztem meg sem próbálva elrejteni hangomban, hogy mennyire fájdalmasan érint ez engem.

Lassan megrázta a fejét.

- Nem, nem hiszem, hogy lehetsz.

Szipogtam és lenéztem hatalmas lábaira.

- De várni fogsz, igaz? A barátom lesz az ellenére, hogy Alicet is szeretem?

Nem néztem fel, féltem szembesülni azzal, mit gondolhat erről az utolsó részről. Beletelt egy percre mire válaszolt, szóval valószínűleg igazam volt, hogy oda sem akartam nézni.

- Igen, mindig a barátod leszek, - mondta nyersen – nem számít, kit szeretsz és kit nem.

- Ígéred?

- Ígérem.

Éreztem, ahogy átkarol, én pedig a mellkasára hajtottam a fejem, még mindig szipogva.

- Ez szívás.

- Az – mondta, és beleszagolt a hajamba. – Uh.

- Mi az? – értetlenkedtem. Felnéztem és láttam, hogy ismét ráncolja az orrát. – Miért csinálja velem ezt mindenki? Nem vagyok bűdös!

Mosolygott egy kicsit.

- De igen... olyan szagod van, mint nekik. Túl édes... betegesen édes. És... hideg. Égeti az orrom.

- Tényleg? – Ez különös volt. Alicenek hihetetlenül csodálatos illata volt. Egy ember számára legalábbis. – De akkor miért gondolta Alice is, hogy bűdös vagyok?

Ettől lehervadt a mosolya.

- Huh, talán én is bűdös vagyok neki... huh.

- Hát, ti mindketten jó illatúak vagytok nekem. – Újra neki támasztottam a fejem. Úgy éreztem, rettenetesen fog hiányozni, ha kilép azon az ajtón. Szép példája volt ez a 22-es csapdájának. Egyrészt azt akartam, hogy Alice örökké velem maradjon. Belehaltam volna – átvitt értelemben – ha elhagy. De hogy viselhettem volna el, ha nem láthatom Jake-et? Szopóka-nyalóka, gondoltam megint.

- Hiányozni fogsz, – suttogta Jacob és visszhangzott a fejemben – minden egyes percben. Remélem, hamar elmegy.

- Tényleg nem kéne így lennie, Jake.

Sóhajtott.

- De muszáj. Bella. Te... szereted őt. Úgyhogy jobb, ha nem kerülök a közelébe. Nem vagyok biztos, hogy elég fegyelmezett vagyok ahhoz, hogy kezelni tudjam a helyzetet. Sam hihetetlenül mérges lenne, ha megszegném a szerződést, és... - a hangja szarkasztikus lett – valószínűleg te sem csipnéd annyira, ha kinyírnám a barátodat.

Eltántorodtam tőle, mikor ezt mondta, de ő csak szorított az ölelésén, szabotálva ezáltal a menekülésre tett próbálkozásomat.

- Kár elhallgatni a lényegét. A dolgok így működnek, Bells.

- Én nem akarom, hogy a dolgok így működjenek.

Jacob elengedett az egyik nagy barna kezével, így azt az állam alá fonhatta és felemelhette az arcom, hogy ránézzek.

- Igen, jóval egyszerűbb volt, mikor még mindketten emberek voltunk, nemde?

Sóhajtottam.

Egymást bámultuk egy hosszú pillanatig. A keze a bőrömhöz simult. Tudtam, hogy az arcomon jelenpillanatban semmi más nincs, csak reménytelen szomorúság – nem akartam még elköszönni, akármilyen kevés idő állt is rendelkezésünkre. Tenyerét az arcomhoz szorította, így az arcom két forró kéz közé szorult.

- Bella – suttogta.

Megdermedtem. Nem! Még nem hoztam meg a döntést. Nem tudtam, hogy képes vagyok-e rá, és most már kifutottam a gondolkodás idejéből. De hülye lettem volna visszautasítani, most minden következmény nélkül.

Visszanéztem rá. Nem az én Jacobom volt, de lehetett volna. Az arca ismerős volt és szeretetteljes. Annyiféle igazi módon szerettem őt. Ő volt a biztonságos, a nyugodt kikötőm. Ebben a pillanatban, képes lettem volna őt választani, hogy hozzám tartozzon.

Alice is eszembe jutott egy pillanatra, de ez nem változtatott semmin. Az igaz szerelem örökre elveszett. A herceg soha többé nem jön vissza, hogy megcsókoljon és felébresszen elvarázsolt álmomból. Végző soron hercegnő sem voltam. Mi volt hát akkor a megfelelő tündérmese-protokoll más csókokra? Az evilági fajta nem törheti meg a varázst?

Talán könnyű volna – fogni a kezét vagy csak érezni a karjait körülöttem. Talán jó volna. Talán nem érezném árulásnak. Különben is, kit árulnék el? Legfeljebb magamat.

Még mindig mélyen a szemembe nézve, Jacob arca közeledett hozzám. És én még mindig tökéletesen tanácstalan voltam.

A telefon éles csengő hangjára mindketten összerezszentünk, de Jake-et nem zavarta meg a koncentrációban. Kezét az állam alá tette és átnyúlt felettem, hogy elérje a kagylót, de az arcomat még mindig biztonságosan a kezében tartotta. Sötét szemei nem eresztették az enyémet. Túl kába voltam ahhoz, hogy reagáljak, még ahhoz is, hogy előnyt kovácsoljak a telefoncsörgésből.

- Swan rezidencia – mondta Jacob erős, mély hangján.

Valaki válaszolt, és Jacob azon nyomban megváltozott. Felegyenesedett, keze pedig elengedte az arcom. Szeme elhomályosult, arca üressé vált, én pedig fogadni mertem volna a nyamvadt főiskolai alapomban, hogy Alice az.

Összeszedtem magam és a telefonért nyúltam, de Jacobot ez nem érdekelte.

- Charlie nincs itt – mondta Jacob, és a szavai vészjóslóak voltak.

Erre egy nagyon rövid válasz érkezett, ami úgy tűnt, tovább információt követel, mert Jacob csak annyit tett hozzá kelletlenül, hogy:

- A temetésen van.

Majd Jacob letette a kagylót.

- Mocskos vérszopó – dűnyögte magának. Az arc, ami visszafordult felém pedig újra az a keserű maszk volt.

- Kire csaptad rá az imént? – ziháltam dühösen – Az én házamban, az én telefonomon.

- Nyugi! Ő csapta rám!

- Ő? Kicsoda?

Gúnyolódva ejtette ki a titulust.

- Dr. Carlisle Cullen

- Miért nem engedted, hogy beszéljek veled?

- Nem téged kért – mondta Jacob hidegen. Arca sima volt, kifejezéstelen, de a kezei remegtek. – Azt kérdezte, hol van Charlie, én pedig megmondtam neki. Nem hiszem, hogy az etikett bármelyik szabályát áthágtam volna.

- Ide halgass, Jacob Black...

De nyilvánvalóan nem figyelt. Gyorsan hátrapillantott a válla felett, mintha valaki hívná a másik szobából. A szeme tágra nyílt, a teste megmerevedett, aztán elkezdett remegni. Én is odafigyeltem ösztönösen, de nem hallottam semmit.

- Viszlát, Bells – vetette oda, és megindult a bejárati ajtó felé.

Utána rohantam.

- Most mi van?

Nekimentem, ahogy megtorpant, ő pedig alig hallhatóan káromkodott. Megint megfordult és félrelökött. A padlóra zuhantam, a lábaim pedig összegabalyodtak az övéivel.

- A fenébe! – ellenkeztem, ahogy sietősen kiszabadította a lábait.

Éppen küzdöttem, hogy fel tudjak állni, ő meg egyenesen az ajtó felé tartott, mikor hirtelen megint megfagyott. Alice állt mozdulatlanul a lépcső lábánál.

- Bella – mondta elfúló hangon.

Feltápászkodtam és odadülöngéltem Alice mellé. A szemei kábultak voltak és messze jártak, arca megnyúlt és fehérebb volt, a csontnál. Vékony teste belső nyugtalanságtól reszketett.

- Alice! Mi a baj? – kiáltottam, kezemet az arcára tettem, így próbáltam megnyugtatni. Szemei hirtelen az enyémbe fúródtak, majdnem fájdalmasan.

- Edward – suttogta.

A testem gyorsabban reagált, mint ahogy az eszem egyáltalán képes lett volna felfogni a válaszát. Először nem azt értettem meg, hogy miért forog a szoba, és hogy a tompa morgás honnan érkezik a fülembe. Az agyam dolgozott, de nem tudta mire vélni Alice zord arcát, és hogy ez hogy állhat egyáltalán kapcsolatban Edwarddal, miközben a testem már zuhant is az eszméletlenség nyugodtságát keresve, mielőtt a valóság lecsaphatott volna rám.

A lépcsősor a lehető legfurcsább szögben dőlt.

Jacob mérges hangja jutott hirtelen a fülembe válogatott szitkok áradatát sziszegve. Ez nem nagyon tetszett. Az új barátaim egyértelműen rossz hatással voltak rá.

A kanapén hevertem anélkül, hogy fel tudtam volna idézni, hogy kerültem oda, és Jacob még mindig káromkodott. Úgy éreztem, mintha földrengés lenne – a kanapé rázkódott alattam.

- Mit csináltál vele? – követelt magyarázatot Jake. De Alice keresztül nézett rajta.

- Bella? Bella, hagyd abba. Sietnünk kell.

- Vissza! – figyelmeztette Jacob.

- Hütsd le magad, Jacob Black, - parancsolta Alice – nem akarod ilyen közel csinálni hozzá.

- Azt hiszem, semmilyen problémám nem lesz az összpontosítással – vágott vissza, de a hangja kicsit nyugodtabbnak tűnt.

- Alice, - a hangom gyenge volt – mi történt? – kérdeztem, jól lehet, nem nagyon akartam tudni.

- Nem tudom – válaszolta panaszosan. – Ez meg mit csinál!?

Igyekeztem felhúzni magam a szédülés ellenére. Rádöbentem, hogy Jacob karja volt az, amit megragadtam az egyensúly biztonságát keresve. Ő reszketett, nem a kanapé.

Alice éppen egy kis ezüstszínű telefont húzott elő a táskájából, mikor újra ránéztem. Az ujjai olyan gyorsan tárcsázták a számot, hogy csak elmosódva láttam a kezét.

- Rose, azonnal beszélnem kell Carlisle-lel. – Hangja olyan volt, mint egy ostorcsapás. – Rendben, amint visszaér. Nem, repülön leszek. Hallottál valamit Edwardról?

Alice kivárt, hallgatott, arckifejezése pedig minden másodperccel egyre nagyobb meghökkentségről tett tanúbizonyságot. Szája a rettegés kicsiny O betűjévé nyílt és a telefon reszketett a kezében.

- Miért? – zihálta – Miért tennél ilyesmit, Rosalie?

Akármi volt is a válasz, Alice állkapcsa megfeszült, szemei pedig ide-oda cikáztak.

- Mindkét dologban tévedsz, Rosalie, úgyhogy elég problémás lenne, nem gondolod? – kérdezte maróan – Igen, így igaz. Tökéletesen jól van – tévedtem... Ez egy hosszú történet... De azzal kapcsolatban te is tévedsz, ezért hívlak... Igen, pontosan azt láttam.

Alice hangja nagyon kemény volt, a fogai pedig kilátszottak.

- Ezzel már kicsit elkéstél, Rose. Tartogasd a büntudatod annak, aki elhiszi. – Alice hirtelen összecsapta mobilját ujjainak egyetlen gyors mozdulatával. Megkínzott szemeivel felém fordult.

- Alice – mondtam azonnal. Nem hagyhattam, hogy ő beszéljen. Szükségem volt még néhány másodpercre, mielőtt beszél, és elpusztítja mindazt, ami még megmaradt az életemből. – Alice, Carlisle már visszajött. Épp most hívtam, nem rég...

Zavartan nézett rám.

- Milyen rég? – kérdezte kísérteties hangon.

- Fél perccel azelőtt, hogy feltűntél volna itt.

- Mit mondott? – erőteljesen koncentrált, ahogy a válaszomra várt.

- Nem én beszéltem vele – mutattam szemeimmel Jacob felé.

Alice átható pillantást lövellt feléje. Jake visszahőkölt, de ottmaradt mellettem. Furcsán ült, majdnem úgy, mintha a testével próbálna megvédeni engem.

- Charlieval akart beszélni, én meg mondtam neki, hogy nincs itt – dűnnyögte sértetten.

- Ez minden? – faggatózott Alice jéghideg hangon.

- Aztán lecsapta – mondta Jacob. Egy remegés-hullám futott végig a gerince mentén, amibe én is belemegtem.

- Azt mondtad neki, hogy Charlie a temetésen van – emlékeztettem.

Alice ismét felém fordult.

- Szó szerint mit mondott?

- Azt mondta, „Charlie nincs itt”, és mikor Carlisle megkérdezte, hol van, Jacob azt mondta, hogy „A temetésen”.

Alice felnyögött és térdre rogyott.

- Mondd el, Alice – suttogtam.

- Az nem Carlisle volt a telefonban – mondta reménytelenül.

- Hazugnak nevezel? – vicsorgott mellőlem Jacob.

Alice rá se hederített, az én zavart arcomat fürkészte.

- Edward volt – a szavak csak fojtott suttogások voltak. – Azt hiszi, meghaltál.

Agyam újra munkába lendült. Nem ezek a szavak voltak azok, melyektől előre féltem, és a megkönnyebbülés kitisztította a fejem.

- Rosalie azt mondta neki, hogy öngyilkos lettem, igaz? – sóhajtottam nyugodtan.

- Igen – ismerte el Alice. – Mentségére szóljon, hogy tényleg azt hitte. Messze jobban bíznak a „látásomban”, mint amennyire egy ilyen tökéletlen dologban kéne. De csak azért megkeresni Edwardot, hogy ezt elmondhassa! Nem fogta fel, hogy... nem érdekelte...? – hangja elhalkult a rettegéstől.

- És mikor Edward ide telefonált, azt hitte, hogy Jacob az én temetésemre gondol – döböntem rá. Valósággal belém mart, hogy milyen közel, csak pár centiméternyire voltam a hangjától. Körmeim Jacob karjába mélyedtek, de észre se vette.

Alice furcsán nézett rám.

- Nem vagy ideges – suttogta.

- Hát, szerencsétlen volt az időzítés, de minden rendbe jön majd. Mikor legközelebb felhív, valaki majd megmondja neki... hogy... valójában... - elhallgattam. Alice tekintete belém fojtotta a szót.

Mitől pánikolt be? Miért váltakozik az arca rettegés és sajnálat között? Miről beszélt az imént Rosaliennek a telefonban? Valamiről, amit látott... és Rosalienne büntudata; Rosalienne soha semmiért nem érzett büntudatot, ami velem történt. De ha bántotta a családját, bántotta a fivérét...

- Bella, - suttogta Alice – Edward nem fog újra hívni. Hitt neki.
 - Én. Nem. Értem – a szám minden egyes szót hallgatásba burkolt. Nem tudtam annyi levegőt kieroletni magamból, amennyivel ténylegesen megmagyarázhattam volna neki, hogy is értettem.
 - Olaszországba megy.
- Egy szívdobbanásnyi idő alatt felfogtam.

Mikor felidéztem Edward hangját, az nem volt az eredeti tökéletes másolata. Csak emlékim egy gyenge, lapos terméke volt. De a szavak magukban elégnak bizonyultak ahhoz, hogy felszaggassák mellkasomat és úgy hagyják üresen tátongva. Szavak azokból az időkből, amikor még bármiben fogadni mertem volna, hogy szeret engem.

Nem akarok nélküled élni, mondta pont ebben a szobában, mikor Rómeó és Júlia halálát néztük. De nem tudom, hogy csináljam... Tudom, hogy Emmett és Jasper soha sem segítenének... úgyhogy azon gondolkodom, talán Olaszországba kéne mennem és valamivel felbosszantanom a volturikat... nem provokálhatod őket. Nem, ha kedves az életed.

Nem,ha kedves az életed.

- NEM! – ez a félig sikoltott ordítás olyan hangos volt, hogy mindannyian felugrottunk. Éreztem, ahogy a vér a fejembe szökik, amikor rájöttem, mire gondol Alice. – Nem! Nem, nem, nem! Nem teheti! Ezt nem teheti meg!
- Azonnal eldöntötte, ahogy a barátod megerősítette abban, hogy már nem menthet meg téged.
- De el... elment! Nem akart engem többé! Mi a különbség most? Tudta, hogy valamikor meg fogok halni!
- Azt hiszem, sosem tervezte, hogy olyan sokkal túl él téged... - mondta Alice halkan.
- Hogy meri? – sikoltottam. Már a talpamon álltam, Jacob pedig bizonytalanul felállt, hogy újra Alice és közém álljon.
- Á, menj az útból, Jacob! – lökdöstem arrébb remegő testét kétségbeesett türelmetlenséggel. – Mit tegyünk? – könyörögtem válaszáért Alicenek. Lennie kell megoldásnak. – Nem hívhatnánk fel? Vagy Carlisle?
- Megrázta a fejét.
- Ez volt az első, amit próbáltam. Rioban hagyta a telefonját egy szemetesben – valaki felvette... - suttogta.
- Az előbb azt mondtad, sietnünk kell. Hova sietni? Gyerünk, csináljuk, akármi is az!
- Bella, én... én nem hiszem, hogy megkérhetnék erre... - mondta határozatlanul.
- Kérj! – parancsoltam.

A vállamra tette a kezét, hogy egy helyben tartson, ujjait ökölbe szorította, hogy ezzel is nyomatékot adjon a szavainak.

"Már lehet, hogy elkéstünk. Láttam, ahogy elmegy a Volturihoz...és a haláláért esedezik."

Mindketten összerezteztünk és a szemeim elhomályosultak. Lázasan próbáltam kipislogni az összegyűlt könnyeket..

"Minden attól függ, hogy mit válaszolnak. Nem látom addig, amíg meg nem hozzák a döntést.

"De ha nemet mondanak, ami elég valószínű—Aro kedveli Carlisle-t és nem akarja megbántani—Edwardnak van egy B terve is.

Nagyon erősen védelmezik a városukat Edward tenni fog valamit, amivel felborítja a békét, úgy gondolja hogy mindent elkövetnek majd hogy megállítsák. És igaza lesz. Tényleg mindent elkövetnek majd."

Reményvesztetten bámultam rá és összeszorítottam az állkapcsomat. Eddig még semmit nem hallottam, ami megmagyarázná, hogy miért állunk még mindig itt.

"Szóval, ha beleegyeznek, hogy teljesíték a kérését, akkor elkéztünk.. Ha nemet mondanak, és Edward előrukkol egy tervvel, amivel elég gyorsan fel tudja bősztíteni őket, akkor is elkéztünk. Ha valami drámaibb hatást akar elérni ... akkor még lehet valamennyi időnk."

"Induljunk!"

"Figyelj, Bella! Ha időben vagyunk, ha nem....a Volturi város központja felé igyekszünk. Ha sikerül a terve, akkor engem is bűnrészességgel fognak vádolni. Te nem csak egy ember vagy, aki túl sokat tud, de az illatod is jó. Igen jó esélyünk van rá, hogy elpusztítanak—habár a te esetekben ez nem lenne akkora büntetés, mint az ebédidő.

"Ez az, ami még itt tart minket?" kérdeztem hitetlenkedve. "Majd egyedül megyek, ha te félsz."

Magamban végiggondoltam, hogy mennyi pénz maradt a bankszámlámon, és azon tűnődtem, hogy vajon Alice adna-e kölcsön.

"Én csak attól félek, hogy megölnék téged."

Felháborodva horkantottam. "Napi szinten majdnem megöletem magam.! Mond el, hogy mit kell tennem!"

"Írj egy üzenetet Charlie-nak. Én hívom a repteret."

"Charlie," ziháltam.

Nem arról van szó, hogy a jelenlétem megvédené, de hagyhatom, hogy egyedül nézzen szembe a...

"Nem hagyom, hogy bármi történjen Charlie-val." Jacob halk hangja mérgesen és barátságtalanul csengett.

"Mekerüljül a szerződést."

Rászegeztem a tekintetem és ő elkomorult a rémült arckifejezésem láttán.

"Siess, Bella," sürgetően szakított félbe Alice.

A konyhába rohantam és kirántottam a fiókokat, mindent szédobáltam a padlóra miközben egy toll után kutattam. Egy sima, barna kéz odanyújtott egyet.

"Köszí," motyogtam, miközben a fogammal leszedtem a kupakját. Csendesen átadott egy jegyzetömböt, amire a telefonüzeneteket szoktuk írni. Letéptem a felső lapot és átdobtam a vállam fölé.

Apa, én írok. Alice-val vagyok. Edward bajban van. Adhatsz szobafogságot, amikor visszaérek. Tudom, hogy ez nem a legjobb időzítés. Nagyon szretelek. Bella.

"Ne menj," suttogta Jacob. Az összes haragja felszívódott, most hogy Alice nem volt a közelben.

Nem akartam arra vesztegetni az időt, hogy vele veszekszem.

"Légyszi, légyszi, légyszi vigyázz Charliera," mondtam miközben visszarohantam a másik szobába. Alice már az előszobában várt a vállán egy nagy táskával.

"Hozd a pénztárcád—szükséged lesz személyi-re. Kérlek, mond, hogy van útleveled. Nincs időm hamisítani egyet.

Bólintotam és felrohantam a lépcsőn, a térdeim elnyegültek, mikor hálásan gondoltam anyára, amiért egy mexicói strandon akart hozzámenni Phil-hez. Persze, szerettem a terveit, most hogy már túl voltam rajtuk. De amikor nekem kellett elrendeznem őket, akkor nem annyira lelkesedtem értük.

Berontottam a szobámba. Bedobtam a régi pénztárcámat, egy tiszta pólót és melegítőt a hátizsákomba, majd a tetejére hajítottam a fogkefém. Siettem lefele a lépcsőn. A déjà vu érzés szinte fullasztó volt ennél a pontnál.

Legalább, ez most nem olyan, mint legutóbb—akkor azért menekültem el Forksból hogy megszökjek a szomjas vámpírok elől, nem, azért hogy megkeressem őket—és most nem kellett személyesen elbúcsúznom Charlie-tól.

Jacob és Alice összekülönböztek az ajtó előtt, de olyan távol álltak egymástól hogy elsőre nem úgy tűnt mint akik beszélgetést folytatnak. Egyikük sem vette észre a zajos megjelenésemet.

"Talán te tudod kontrolálni magadat alkalomadtán, de azok a piócák, akikhez viszed—" Jacob mérgesen vádolta Alice-t.

"Igen. Igazad van, kutya." Vicsorogta Alice. "A Volturi a legfőbb képviselője a fajtánknak—ő az oka annak, hogy feláll a szőr a hátadon, amikor megérezed a szagomat. És ő a legrosszabb rémálmod, a retteget az ösztöneid mögött. Nagyon jól tudom."

"És te hozzájuk viszed őt, mint egy üveg bort egy bulira!" kiabálta.

"Azt hiszed jobban járna, ha itt hagynám egyedül, hogy Victoria elkapja?"

"Tudjuk kezelni azt a vöröshajút."

"Akkor miért vadászik még mindig?"

Jacob felmorgott és egy remegés hullám futott végig a felsőtestén.

"Elég!" vad türelmetlenséggel, kiáltottam rájuk. "Majd veszekedtek, ha visszaértünk, indulás!"

Alice az autó felé fordult és sietve eltűnt. Rohantam utána, és automatikusan megálltam, hogy bezárjam az ajtót.

Jacob remegő kezekkel fogta meg a karom. "Kérlek, Bella. Könyörgök."

A sötét szemei megteltek könnyel. Egy gombóc nőtt a torkomba.

"Jake, muszáj—"

"Nem nem muszáj. Tényleg nem. Itt maradhatnál velem. Életben maradhatnál. Chaliért. És értem."

Carlisle Mercedese felbőgött; az egyenletes zugás élesebb lett, amikor Alice türelmetlenül bögte a motort.

Megráztam a fejem, a könnyek lecsorogtak az arcomon. Kiszabadítottam a karomat és ő hagyta.

"Ne halj meg, Bella," mondta elfúlva. "Ne menj. Ne."

Mi van, ha soha többé nem látom?

Ez a gondolat, még több könnyet csalt a szemembe; zokogás tört elő a mellkasomból. Átkaroltam a derekát és egy hosszú percig magamhoz öleltem, a könnytől maszatos arcomat a mellkasába temettem. A hatalmas kezét a tarkómra tette, mintha itt akarna tartani.

"Viszlát, Jake." Lefejtettem a kezét a hajamról és megpuszítottam a tenyerét. Nem tudtam a szemébe nézni.

"Sajnálom," suttogtam.

Aztán megfordultam és a kocsinhoz futottam. Az utasülés ajtaja nyitva várt. Átdobtam a hátizsákom az ülés eflétt és becsusszantam, majd becsaptam az ajtót magam mögött.

"Vigyázz Charlie-ra!" megfordultam, hogy kiszóljak az ablakon, de Jacob már sehol se volt.

Amint Alice beletaposott a gázba—a kerekek úgy csikorogtak, mintha sikítot volna valaki—megfordultam és kibámultam a szélvédőn, az erdő szélén megpillantottam valami fehér darabkát.

Egy cipő darabját.

19. UTÁLAT

Pár perc múlva, már a gépen ültünk és az igazi megpróbáltatás még csak most kezdődött. A gép még mindig a kifutópályán időzött miközben az utaskísérők —párszor—fel alá járkáltak a folyosón, és felpakolták a csomagokat felső rekeszekbe, hogy megbizonyosadjanak afelől, hogy minden a helyén van. A pilóták kihajoltak a fülkájükből és csevegtek a kísérekkel, amikor azok éppen ott haladtak el.

Alice keze mereven nyomta a vállamat, hogy az ülésben tartson, mert olyan ideges voltam, hogy eszeveszetten fészkelődtem.

"Gyorsabb, mint a futás" emlékeztetett halkán.

Csak bólogattam továbbra is mocoogva a székben. Végre valahára a gép könnyedén felszállt a pályáról, fokozatosan nőtt a sebessége és végül egyenletesen repült New York felé, ami még jobban próbára tette a türelmemet.

Valamiféle megkönnyebülést vártam a felszállástól de a féktelen türelmetlenségem nem mérséklődött.

Mielőtt még teljesen felszálltunk volna Alice az előtte levő ülés támlájához hajolt telefonnal a kezében és hátat fordított a légikisasszonynak, aki rosszalóan nézte, hogy mire készül. De nem jött ide ellenkezni, mert az arckifejezésem óvatosságra intette.

Megpróbáltam nem odafigyelni arra, amit Alice motyogott Jaspernek; nem akartam újra hallani azokat a szavakat, de néhány mondatfoszlány megütötte a fületem.

"Nem vagyok biztos benne, mindig más látok, folyton meggondolja magát ... egy vérfürdő a városban, megtámadni az öröket, kocsit egyensúlyozni a feje felett a főtéren ... leginkább olyan dolgok amik lelepleznék—tudja hogy ez a leggyorsabb módja, hogy reagálásra bírja őket ..."

"Nem, nem teheted." Alice lehalkította a hangját, szinte nem is hallottam, annak ellenére, hogy pár centire ültem tőle.

Ezzel szemben, csak még jobban füleltem. "Mond meg Emmett-nek hogy ne... oké, akkor menj Emmett és Rosalie után és hozd őket vissza.....Gondolkozz már, Jasper. Ha meglátja valamelyikünket, mit gondolsz mit fog tenni?"

Bólogatott. "Pontosan. Azt hiszem Bella az egyetlen esélyünk—ha egyáltalán még van esélyünk... Mindent megteszek, amit lehet, de azért készítsd fel Carlisle-t; nem túl jók a kilátásaink."

Aztán felnevetett, és volt egy kis megtévesztés a hangjában. "Gondoltam erre is... Igen, megígérem." A hangja könnyörgőre váltott. "Ne kövess. Megígérem, Jasper. Így vagy úgy, de kijutok.....és szeretlek."

Letette a telefont és behunyt szemekkel hátradőlt. "Utálok hazudni neki."
"Mondj el mindent, Alice," könnyörgtem. "Nem értem. Miért mondtad Jaspernek hogy, állítsa meg Emmettet, miért nem jöhetnek ők is segíteni?"

"Két okból," suttogta csukott szemmel.

"Először is, mert én azt mondtam. Magunktól is megpróbálhatjuk megállítani Edwardot—ha Emmett letudná fogni, talán megtudnánk állítani annyi időre amíg meggyőzzük hogy életben vagy. De nem tudunk Edward közelébe férközni. És ha látja, hogy jövünk, akkor csak gyorsabban fog cselekedni. Átdob a falon egy autót, vagy valami és akkor a Volturi elkapja.

"Ez a másik ok, az ok, amit nem mondhattam el Jaspernek.. Mert ha ők is ott vannak és a Volturi megöli Edwardot, akkor harcolni fognak.

Bella." Kinyitotta a szemét és bocsánatkérően bámult rám. "Ha lenne bármekkora esélye, hogy nyerjünk... ha lenne valami módja, hogy mi négyen megmentjük a bátyámat, azzal hogy harcolunk, akkor talán más lenne a helyzet. De nincs, és, Bella, nem veszíthetem el Jaspert így."

Rájöttem, hogy a szemei miért könnyörögtek a megértésemért. Jaspert védte, a saját kárunkra és talán Edwardéra is. Megértettem, és nem haragudtam rá ezért. Bólintottam.

"De Edward nem hallhatna téged?" kérdeztem. "Nem jönne rá, hogy nincs értelme ezt csinálnia, amint meghallja a gondolataidat és megtudná, hogy életben vagyok?"

Vagy ha bármilyen más módon bizonyítanánk neki. Még mindig nem tudtam elhinni, képes így reagálni erre.

Ennek semmi értelme!

Fájdalmasan tisztán emlékeztem a szavaira, amit akkor mondott, amikor a kanapén ülve néztük, Romeo és Júlia halálát, egyikét a másik után. Nem fogok nélküled tovább élni, mondta, mintha ez csak valami nyilvánvaló következtetés lenne.

De a szavai, amiket az erdőben mondott, mikor elment kitörölték ez előzőeket—erőszakkal.

"Ha meg is hallgatná," magyarázta. "Ha hiszed, ha nem, lehetséges, hogy a gondolatainkkal hazudjunk. Ha meghaltál volna, akkor is megpróbálnám megállítani. És arra gondolnék, hogy: életben van, életben van" olyan erősen, ahogy csak tudnék.
Ezt ő is tudja."

Összekocogtattam a fogaimat a csendes csalódottságomban.

"Ha lenne bármilyen mód, hogy ezt nélküled csináljuk, Bella, nem kockáztatnám az életedet. Nem helyes, amit csinálok."

"Ne hülyéskedj. Én vagyok az utolsó dolog, ami miatt aggódnod kéne." Türelmetlenül megráztam a fejem. "Mondd el, hogy mit értettél azalatt, hogy nem szeretsz hazudni Jaspernek.

Gyászosan mosolygott.

"Megígértem neki, hogy kijutok mielőtt még engem is megölnének. És ez nem olyasmi, amit garantálni tudok—legalábbis nem hosszú ideig.

"Összehúzta a szemöldökét, mintha azt akarná, hogy vegyem komolyabban a ránk leselkedő veszélyt.

"Kik ezek a Volturik?" kérdeztem suttogva. "Mi teszi őket veszélyesebbé, mint Emmett, Jasper, Rosalie, és te?" Nehéz volt elképzelnem valami veszélyesebbet, mint ők így együtt.

Vett egy mély lélegzetet, aztán gyorsan körbenézett a vállam felett. Épp idejében fordultam meg, hogy lássam, ahogy a másik sorban egy férfi gyorsan félrenéz, mintha nem minket bámult volna. A sötét öltönyében, drága nyakkendőjével és a lappal a térdén úgy festett, mint egy üzletember. Miközben ingerülten bámultam rá, ő kinyitotta a laptopot és feltűnően felhelyezte a fejhallgatóját.

Közelebb hajoltam Alice-hoz. Az ajkai majdnem hozzáértek a fülemhez miközben elsuttogta a történetet.

"Meglepődtem, amikor felismerted a nevet," mondta. "Hogy ilyen hirtelen megértetted, hogy mit jelent—amikor azt mondtam, hogy Olaszországba megy. Azt hittem, el kell majd magyaráznom. Mennyit mondott el Edward?"

"Csak annyit mondott, hogy ők egy hatalmas, régi család—mint egy királyi család. És azt, hogy csak akkor haragítsd magadra őket, ha meg akarsz...halni," suttogtam. Az utolsó szót nehezen ejtettem ki.

"Meg kell értened," mondta halkán és kimérten.

"Mi Cullenek több szempontból is kívülállóak vagyunk, mint amennyiről tudsz. Az természeteelenes, hogy ilyen sokan a fajtánkból békében élünk együtt. Ez Tanya családjára is vonatkozik fenn északon, és Carlsile kitalálta, hogy az önmegtartóztatás megkönnyíti a beilleszkedést, és az ilyen csoportok alakítását, amik a szereteten alapulnak és nem a túlélésen meg a kényelmen.

Még James háromtagú kis bandája is szokatlanul nagy volt—és láttad, hogy Laurent milyen könnyen hagyta el őket.. A mi fajtánk mindig egyedül, vagy párban utazik, ez egy általános szabály. Carlisle családja a létező legnagyobb, amit eddig ismerek, kivéve egyet. A Volturi.

"Eredetileg hárman voltak, Aro, Caius, és Marcus."

"Láttam őket," motyogtam. "A képen Carlsile dolgozószobájában."

Alice bólintott. "A két nőstény csak később csatlakozott hozzájuk, és ők így öten alkotják a családot. Nem biztos, de azt hiszem, hogy az életkoruk teszi lehetővé, hogy ilyen békésen éljenek egymás mellett. Már elmúltak 300 évesek. Vagy lehet, hogy a képességük ad nekik ekkora türelmet.

Mint Edwardnak és nekem, Aronak és Marcusnak is van különleges adottságuk."

Folytatta mielőtt kérdezhettem volna. "Vagy lehet, hogy csak a szerelem ereje tartja őket össze.

Királyi család tényleg megfelelő jelző."

"De ha ők csak öten vannak—"

"Öten alkotják a családot," helyesbíett. "Ez nem tartalmazza a testőreiket."

Vettem egy mély lélegzetet. "Ez elég... komolyan hangzik."

"Ó az is," biztosított. "Kilenc állandó tagja volt a testőrségnek, amikor utoljára hallotunk felőlük. A többiek inkább... ideiglenesek. Váltják egymást. És soknak van valamilyen tehetsége—rettenetes,

ijesztő képességek, az olyan képesség ami nekem van csak egy bűvész trükk az övéikhez képest. A Volturi a képességeik alapján választja őket, fizikai vagy másféle."

Kinyitottam a számat, majd bezártam. Azt hiszem, nem akarom tudni, hogy milyen rosszak a kilátásaink.

Megint bólogatott, mintha pontosan tudná, hogy mire gondolok.

"Nem sok összeütközésben vesznek részt. Senki nem olyan ostoba, hogy kikezdjen velük. Mindig a városukban tartózkodnak, csak akkor hagyják el amikor hívja őket a kötelesség."

"Kötelesség?" csodálkoztam.

"Edward nem mondta el, hogy mit csinálnak?"

"Nem," mondtam és éreztem az üres kifejezést az arcomon. Alice megint körbe nézett, elnézett az üzletember felé, majd a hűvös ajkait megint a fülemhez emelte.

"Van egy oka annak, hogy királyi családnak hívjuk őket ... ők az uralkodó osztály. Az ezredforduló után, felvették egy társadalmi tisztséget a szabályok betartatása érdekében—ami igazából, azt jelenti, hogy megbüntetik a törvényszegőket. Ellentmondást nem tűrően teljesítik a kötelességüket."

A szemeimet tágra nyitottam rémületemben. "vannak szabályok?" kérdeztem hangosan.

"Shh!"

"Valaki nem említette volna ezt korábban? Suttogtam mérgesen.

"Úgy értem, én olyan ... olyan akartam lenni, mint ti! Nem kellett, volna valakinek elmagyaráznia a szabályokat?"

Alice nevetett a reakción. "Nem olyan bonyolult, Bella. Csak egy arany szabály van—és ha belegondolsz, magadtól is ki tudod találni, hogy mi az."

Belegondoltam. "Nincs ötletem."

Csalódottan megrázta a fejét. "Talán túl nyilvánvaló. Csak titokban kell tartanunk a létezésünket."

"Ó," motyogtam. Ez nyilvánvaló.

"Ennek van értelme, és a legtöbbünknek nincs szüksége rendszabályozásra," folytatta. "De néhány száz év után, némelyek elkezdnek unatkozni. Vagy megőrülnek. Nem tudom. És akkor a Volturi közbelép mielőtt veszélyeztetnék őket, vagy bárki mást."

"Szóval Edward..."

"Azt tervezi, hogy semmibe veszi a szabályt, a saját városukban—abban, a városban, ahol az elmúlt 300 évüket töltötték, az Etruszkok kora óta. Annyira védik a városukat, hogy nem engedélyezik a vadászatot, a falakon belül.

Volterra valószínűleg a legbiztonságosabb város a világon—legalábbis vámpírtámadásoktól mentes.

"De azt mondtad, hogy soha nem mennek el. Akkor hogy esznek?"

"Nem hagyják el a várost. Kívülről hozzák az ételt, néha nagyon messziről. Ez ad egy kis elfoglaltságot a testőreiknek, amikor nem kint semmisítik meg az ellenségeiket. Vagy védelmezik Volterrát a lelepleződéstől ..."

"Mint a mostani állapot, Edwarddal" fejeztem be a mondatát. Elképesztően könnyű volt kimondani a nevét. Nem voltam biztos benne, hogy miért. Talán azért, mert nem szándékoztam sokáig élni, anélkül hogy láthatnám. Vagy azért mert már elkéstünk. Olyan megnyugtató volt tudni, hogy könnyű halálom lesz.

"Lefogadom, hogy még nem sok ilyen esettel álltak szemben," motyogta utálattal a hangjában. "Nem sok öngyilkos hajlamú vámpírt láthatsz."

A hang, ami kijött a számon, elég halk volt, de úgy tűnt Alice megértette, hogy ez a fájdalom sikolya volt. A vékony, erős karjaival átölelte a vállamat.

"Mindent megteszünk, amit lehet, Bella. Még nincs minden veszve."

"Még." Hagytam, hogy vigasztaljon, bár tudtam, hogy igen rosszak az esélyeink.

"És a Volturi megöl minket, ha kudarcot vallunk.."

Alice megdermedt. "Úgy mondd, ezt mintha valami jó dolog lenne."
Összereztemem.

"Ne csináld ezt, Bella, vagy most azonnal megfordulunk és visszamegyünk Forksba."

"Mivan?"

"Tudod, hogy mi van. Ha túl későn érünk oda, hogy megmentjük Edwardot, akkor minden tőlem telhetőt megteszek, hogy visszajutassalak Charliehoz, nem akarom, hogy bármi butaságot tegyél. Megértetted?"

"Igen, Alice."

Kissé hátrébb húzott, hogy a szemembe nézhessen. "Semmi ostobaság."

"Cserkész becyszóra," motyogtam.
Forgatta a szemét.

"Most hagyj koncentrálni. Próbálok kideríteni, hogy mit tervez."

A karjaival még mindig a vállamat ölelte, de a fejét hátradöntötte az ülésre és becsukta a szemét. A szabad kezével a halántékát masszírozta.

Elbűvölten néztem egy darabig. Végül teljesen mozdulatlaná vált és az arca olyan volt, mint egy szoboré. A percek csak múltak, és ha nem ismerném jobban, azt hittem volna, hogy elaludt.

Nem mertem megzavarni, hogy érdeklődjek a dolgok állása felől.

Azt kívántam, hogy bárcsak lenne valami biztonságos, amire gondolhatnék. Nem engedhettem meg magamnak, hogy mérlegeljem a borzalmat, ami felé tartottunk, vagy a még rettenetesebbet esélyét annak, hogy esetleg elkésünk—nem tehettem, ha magamban akartam tartani egy hangos sikolyt.

Nem mertem előre gondolkodni. Talán, ha nagyon nagyon nagyon szerencsés lennék, akkor valahogy megmenthetném Edwardot. De nem vagyok olyan ostoba, hogy azt gondoljam, hogy ha megmentem, akkor majd vele maradhatok.

Nem vagyok másabb, vagy különlegesebb, mint amilyen voltam. Semmi új oka nem lenne rá, hogy velem akarjon maradni. Látni és elveszíteni őt megint ...

Megint le kéne győznöm a fájdalmat. Ez az ára az élete megmentésének. Megfizetném.

Egy film ment a gépen és a szomszédom kapott fejhallgatót. Néha felnéztem a képernyőn mozgó figurákra, de nem tudtam volna megmondani hogy romantikus vagy horror filmet játszanak.

Egy örökkévalóság után a gép megkezdte a leszállást New York-ban. Alice még mindig transzban volt. Remegő kézzel nyúltam felé, de aztán viszarántottam a karom. Vagy tucatszor akartam felébreszteni mielőtt a gép fülsiketítően landolt.

"Alice," mondtam végül. "Alice, mennünk kell."
Megérintettem a karját.

Lassan kinyitotta a szemét. Majd megrázta a fejét.

"Valami új fejlemény?" kérdeztem halkán, mert tudtam, hogy a férfi a másik oldalon nagyon fülel.

"Nem igazán," lehelte a szavakat, hogy szinte alig hallottam. "Egyre közelebb van már. Éppen azon gondolkodik, hogy hogyan kérje meg őket."

Futnunk kellett, hogy elérjük a csatlakozásunkat, de ez csak jó volt—jobb mintha várnunk kellett volna. Amint a gép már a levegőben volt, Alice behunyta a szemét és hátradőlt majd ugyanolyan kábulatba esett, mint az előbb. Olyan türelmesen vártam, ahogy csak tudtam.

Amikor besötétedett, kinyitottam az ablakot, hogy kibámuljak a végtelen éjszakába, ami egy fokkal sem volt jobb, mint az ablak sötétítő bámulása....

Hálás voltam, hogy annyi hónapom volt, hogy megtanuljam kontrollálni a gondolataimat.

Ahelyett hogy az ijesztő eshetőségeken elmélkedtem volna – nem számít Alice mit, mond, nem szándékoztam túlélni – inkább kisebb problémákra koncentráltam. Olyanokra, mint, hogy mit fogok mondani Charlienak amikor visszaérek: ez épp elég kényes téma volt úgyhogy eltöltöttem vele pár órát.

És Jacob? Megígérte, hogy várni fog rám, de ez az ígélet még mindig áll? Egyedül fogom végezni Forksban, úgyhogy egyáltalán senkim sincs a világon?

Talán tényleg nem is akarom túlélni, nem számít hogy mi történik.

Néhány másodperc múlva éreztem, ahogy Alice megrázta a vállamat—észre se vettem, hogy elaludtam.

"Bella," sziszegte kissé hangosabban, mint azt egy sötét alvó emberekkel teli repülőn kellett volna.

Nem voltam összezavarodva, tudtam hogy hol vagyok—azért olyan mélyen nem aludtam.

"Mi a baj?"

Alice szeme felvillant a halvány fényben, ami a mögöttünk levő sor egyik olvasólámpájából szűrődött ki.

"Nincs baj." Mosolygott izgatottan. "Ez most jó. Gondolkodási időt kértek, de már eldöntötték, hogy nemet fognak mondani."

"A Volturik?" motyogtam, megrészegülve a jó hírtől.

"Persze, Bella, ki más. Látom, hogy mit fognak mondani."

"Mond el."

Egy légkísérő lábujjhegyen oda osont hozzánk. "Hozhatok a hölgyeknek egy kis párnát?" A csendes suttogása lepipálta a mi viszonylag hangos beszélgetésünket.

"Nem, köszönjük." Alice ragyogó mosollyal nézett fel rá. A légekísérő arckifejezése szinte kába volt, amint megfordult és tovább folytatta az útját.

"Mond el," leheltem majdnem hallhatatlanul.

A fülembe suttogott. "Érdeklődnek iránta—úgy gondolják, hogy a képessége hasznos lehet. Ajánlani fognak neki egy helyet maguk között.

"Mit fog válaszolni?"

"Azt még nem látom, de lefogadom, hogy elég cifra lesz." vigyorgott. "Ezek az első jó hírek—az első rés a terven.

Cselt szönek; tényleg nem akarják őt elpusztítani—'pazarlás,' ezt a szót fogja Aro használni—és ez talán elég, hogy kreativitásra ösztönözzék Edwardot. Minél több időt tölt a tervezéssel, annál jobb nekünk."

De ez nem volt elég számomra, hogy megkönnyebbüljek, és bizakodóan néztek a jövőbe, ahogy ő tette.

Még mindig, túl sokféle képen késhetünk el. És ha nem jutok át a városfalakon, akkor nem leszek képes megakadályozni, hogy Alice hazavigyen.

"Alice?"

"Tessék?"

"Én összezavarodtam. Hogy hogy ennyire tisztán látod ezt? És a többi dolog, amik még messze vannak—azok nem történnek meg?"

A szemei összeszűkültek. Azon töprengtem, hogy vajon tudja-e mire gondolok.

"Azért ilyen tiszta, mert ez közeli és sürgős, és nagyon erősen koncentrálok. A távoli dolgok csak úgy jönnek maguktól—azok csak sejtések, bizonytalan találatok.

Plusz, a saját fajtámat sokkal világosabban látom, mint a tiédet. Edward sokkal könnyebb eset, mert összhangban vagyok vele."

"De engem is látsz néha," emlékeztettem.

Megrázta a fejét. "Nem annyira tisztán."

Felsóhajtottam. "Bárcsak igazad lett volna velem kapcsolatban. Az elején, amikor először láttál dolgokat rólam, még mielőtt egyáltalán találkoztunk volna..."

"Ezt hogy érted?"

"Láttad, hogy én is olyanná változok, mint ti." alig nyitottam ki a számat, miközben ezeket mondtam.

Sóhajtott egyet. "Akkoriban ez is egy lehetőség volt."

"Akkoriban," ismételtem.

"Igazából, Bella..." habozott, úgy tűnt mint aki meghoz egy döntést. "Őszintén szólva, szerintem ez már egy kicsit nevetséges. Azon gondolkodom, hogy én magam foglak átváltoztatni."

Sokkoltan bámultam rá. Az agyam ellenállt a szavainak. Nem engedhettem meg magamnak ezt a reményt, ha meggondolja magát.

"Megijesztettek?" csodálkozott. "Azt hittem ez az, amit akarsz."

"Igen ez az!" ziháltam. "Ó, Alice, tedd meg most! Annyit segíthetnék neked—és nem, hátráltatnálak ennyire. Harapj meg!"

"Shh," figyelmeztetett. Az utaskísérő a mi irányukba pislogott. "Próbálj ésszerűen gondolkodni," suttogta. "Nincs elég időnk. Holnap be kell jutnunk Volterrába. Napokig szenvednél a fájdalomtól." Grimaszolt. "És nem hiszem, hogy a többi utas jól kezelné a helyzetet."

Megharaptam az ajkamat. "De ha nem teszed meg most, akkor meg fogod gondolni magad. "Nem." Gondterhelten összehúzta a szemöldökét. "Nem hiszem, hogy meggondolnám magam. Nagyon mérges lesz, de mit tud majd tenni ellene??"

A szívem szaporábban kezdett el verni. „Az égvilágon semmit."

Csendesen nevetett, aztán felsóhajtott. "Túlságosan bízol bennem, Bella. Nem vagyok biztos benne, hogy megtudom tenni. Valószínűleg az lenne a vége, hogy megöllek."

"Kockáztatok."

"Olyan furcsa vagy, még ember létedre is."
"Köszö."

"Nos ez még úgy is csak a jövő zenéje. Először túl kell élnünk a holnapi napot."
"Jó ötlet." De legalább lesz mit remélnem, ha túléljük.

Ha Alice betartja a szavát—és ha nem öl meg—akkor Edward követheti az örültségeit, én meg követhetem őt. Nem hagynám, hogy nyugtalanodjon. Talán, amikor majd erős leszek és gyönyörű, akkor majd nem is akar elmenni.

"Aludj csak tovább," biztatott. "Felébresztelek, ha látok valami újat."

"Oké," morogtam, biztos, hogy ez az alvás már eleve reménytelen. Alice felhúzta a lábait az ülésre és átkarolta a térdait majd, lehajtotta a fejét. Előre hátra dülöngélt, miközben koncentrált.

Az ülésen pihentettem a fejemet és néztem őt, és a következő pillanatban hirtelen felhúzta a sötétítőt hogy a világos napsugarak beszűrődhessenek az ablakon.

"Mi történik?" motyogtam.

"Nemet mondtak neki," mondta csendesen. Észrevettem, hogy már nem lelkesedik annyira. A pánik szorongatta a torkomat. "Most mit fog tenni?"

"Elég zavaros volt elsőre. Csak töredékeket láttam, nagyon gyorsan váltogatja a terveit."

"Milyen tervek?" préseltem a fogaim között.

"Volt egy rosszabb órája," suttogta. "Eldöntötte, hogy elmegy vadászni."

Nézte az arcom, hogy megértem –e miről van szó.

"A városban," magyarázta. "Már nagyon közel járt hozzá. Az utolsó percben gondolta meg magát."

"Nem akar csalódást okozni Carlisle-nak," motyogtam. Nem most így utoljára.

"Valószínűleg," értett egyet.

"Elég időnk lesz?" miközben beszéltem, megváltozott a nyomás a gépen. Éreztem, hogy lejjebb ereszkedünk.

"Remélem—hogya az utolsó döntésnél marad.."

"Az mi?"

"Egyszerűen letudja. Csak szimplán kimegy a napra."

Kimegy a napra. Ennyi az egész?

Pont elég lesz. Edward képe megjelent előttem, ahogy a mezőn állva—csillogott és szikrázott mintha bőrét milliányi gyémánt borítaná—ez a kép beleégett az emlékezetembe. Aki egyszer már látta, az soha többé nem felejtí el.

A Volturi valószínűleg nem engedné, hogy ez történjen. Nem, hogyha titokban akarják tartani a városukat.

A szürkés napsugarakra néztem, ahogy halványan beszűrődtek a nyitott ablakon. "El fogunk késni," suttogtam pánikolva.

Megrázta a fejét. "Most éppen, a drámaiság felé hajlik. Nagyobb közönséget szeretne, úgyhogy az óratorony alatt elterülő főteret fogja választani... Ott magasak a falak. Addig vár amíg a nap a legmagasabban lesz."

"Szóval délig van időnk?"

"Ha szerencsénk van. És ha nem gondolja meg magát."

A pilóta hangját lehetett hallani a hangszórókból, először franciául majd angolul, közölte, hogy hamarosan landolunk. Mindenhol a biztonsági övek kattanasát lehetett hallani.

"Milyen messze van Florence-től Volterra?"

"Attól függ, hogy milyen gyorsan vezetsz... Bella?"

"Igen?"

Ravaszul rámnézett. "Mennyire vagy az autólopás ellen?"

Egy világos sárga Porsche nyikorgva állt meg előttem, a hátán ezüstösen csillogott a szó: TURBO

A zsúfolt repteren mindenki, beleértve engem is a kocsit bámultuk.

"Siess, Bella!" türelmetlenül kiáltott ki Alice az ablakon.

Az ajtóhoz futottam és beültem a kocsiba, majdnem úgy éreztem mintha egy fekete harisnya lenne a fejemen, hogy eltakarja az arcom.

"Jajj, Alice," panaszkodtam. "Nem tudtál volna egy kevésbé feltűnő autót ellopni?"

A kocsi beljese fekete bőrrel volt borítva és az ablakok, mint sötétítették voltak. Biztonságban éreztem magam benne, mintha este lenne.

Alice már padlógázzal hajtott a sűrű reptéri forgalomban—icipici helyeken cikázott át az autók között, miközben én összehúztam magam, és ügyetlenül matattam a biztonságiövért.

"A fontosabb kérdés az," javított ki, "hogy nem tudtam volna inkább egy gyorsabb autót ellopni, és a válaszom: nem hinném.

Így is szerencsém volt."

"Biztos vagyok benne, hogy ez nagyon megnyugtató lesz majd egy útakadálynál."

Felnevetett. "Bízz bennem, Bella. Ha valaki útakadályt tesz ki, akkor az már rég mögöttünk lesz, mire észre vesszük." Beletaposott a gázba, hogy bizonyítsa az igazát.

Valószínűleg inkább nézelődnöm kellett volna az ablakon, miközben elképesztő sebességgel elhagytuk Florence városát és már Toscana tájai bukkantak fel előttünk. Ez volt az első alkalom, hogy ilyen messzire utaztam, és talán az utolsó is. De Alice vezetési stílusa halálra rémitett, annak ellenére is hogy tudtam, hogy bízhatok benne. És túlságosan is meggyötört és izgatott voltam, ahhoz hogy igazán meglássam a hegyeket és a fallal körülvevett városokat, amik ilyen távolságból kastélyoknak tűntek.

"Látsz valami mást is?"

"Valami éppen van a városban," motyogta Alice. "Valamilyen fesztivál. Minden tele van emberekkel, és az utcák vörös zászlókkal vannak díszítve. Milye nap van ma?"

Nem voltam egészen biztos. "Talán 19-e?"

"Nos hát ez enyhén irónikus. Szent Marcus napja van."

"Ami mit is jelent?"

Sötéten kuncogott. "A város minden évben megünnepli ezt a napot. A legenda szerint, egy keresztény hittérítő, Marcus Atya— valójában Voltun-i Marcus—1500 évvel ezelőtt kitiltatta a vámpírokat Volterrából. A történet azt állítja, hogy Romániában halt mártírhalált miközben megpróbálta megállítani a vámpírokat.

Persze ez badarság—soha sem hagyta el a várost. De innen származnak a keresztetkről meg fokhagymáról szóló babonák. Marcus Atya nagy sikerrel használta őket. És mivel Volterában nem élnek vámpírok, biztos, hogy működnek ezek a módszerek." Mosolygott gúnyosan.

"Ez az egész a várost ünnepli, és elismeri a rendőrség befolyását—elvégre is Volterra egy elképesztően biztonságos város.

A rendőröknek köszönhetően persze."

Rájöttem, hogy mit értett irónia alatt. "Nem igazán fogja feldobni őket, ha Edward mindent összekutyul Szent Marcus napján, vagy igen?"

Mosolygva megrázta a fejét. "Nem. Nagyon gyorsan fognak reagálni."

Félrenéztem és küzdöttem a fogaimmal, amik éppen megpróbálták átharapni az alsó ajkamat. A vérzés most nem lenne a legjobb ötlet.

A nap már félelemtesen magasán járt a fakó égbolton.

"Még mindig azt tervezi, hogy délben csinálja?" ellenőriztem.

"Igen. Eldöntötte, hogy vár. És ők is várnak rá."

"Mond el, hogy mit kell tennem."

A kanyargós úton tartotta a szemét—a sebességmérőn a pöcök már az utolsó fokozaton állt.

"Nem kell tenned semmit. Csak látnia kell téged, mielőtt kimenne a napra. Az a lényeg, hogy téged előbb lásson meg mint engem."

"És ezt hogy fogjuk csinálni?"

Úgy tűnt, hogy kis piros autó rákapcsolt, miután Alice megelőzte.

"Olyan közel viszlek, amennyire csak tudlak, és neked csak abba az irányba kell futnod amerre én mondom."

Bólintottam.

"Csak ne tévedj el," adta hozzá. "Nincs időnk ilyesmire."

Felnyögtem. Ez nagyon is jellemző rám—romba dönteni mindent, elpusztítani a világot egyetlen pillanat alatt.

A nap még magasabbra emelkedett az égen, miközben Alice versenyzett velem. Túlságosan fényesen sütött, és ettől bepánikoltam. Így talán nem várja meg a delet.

"Ott van," mondta Alice hirtelen, miközben a hegy tetején lévő városra mutatott. Bámultam a várost, miközben egy teljesen újfajta félelem lett urrá rajtam. Tegnap reggel óta—bár már úgy tűnt mintha egy hete lett volna—amikor Alice kimondta nevét a lépcső aljánál; azóta csak egy félelem létezett számomra.

És most, ahogy az ősi vörösesbarna falakat és tornyokat bámultam, ahogy kiemelkednek a hegyek közül, most egy másik félelemet is éreztem, egy sokkal önzőbb rémület szállt meg.

A város gyönyörű volt. Teljesen megrémített.

"Volterra," mondta Alice sima fagyos hangon.

20. VOLTERRA

Felkanyarodtunk az emelkedős útra, ahol már hatalmas volt a torlódás. Ahogy egyre magasabbra értünk, az autók már túl közel álltak egymáshoz, így Alice nem tudott elmenni közöttük.

Lassan vánszorogtunk egy kis sárga Peugeot mögött.

"Alice," nyöszörögtem. Az óra a műszerfalán felgyorsult.
"Ez az egyetlen út," próbált megnyugtatni. De a hangja túlfeszült volt.

Az autók haladtak egy keveset és már egy autóhossznyi hely volt előttünk. A nap ragyogóan sütött, úgy tűnt, hogy már rég elmúlt dél.

Az autók lassan haladtak a város felé. Amint közelebb értünk, láttam az út mellett parkoló autókat, ahogy az utasok kiszállnak belőlük, és gyalog mennek tovább. Először azt hittem, hogy csak türelmetlenek—amit könnyen meg tudtam érteni. De ahogy elértük a kanyart észrevettem a teli parkolót a városfalakon kívül, az emberek tömegével sétáltak be a kapun.

Nem volt szabad autóval behajtani.

"Alice," suttogtam sürgetően.

"Tudom," mondta. Az arca fagyos volt.

Most hogy már olyan lassan haladtunk, hogy volt értelme nézelődnöm, észrevettem, hogy az időjárás nagyon szeles.

Az emberek, akik a kapunál álltak sorban, kapkodtak a sapkáik után és próbálták kiszedni a hajukat az arcukból. A ruhájuk hullámozott körülöttük.

Azt is észrevettem, hogy minden tele van vörössel.

Vörös pólók, sapkák, és vörös zászlók lógtak le a kapu oldalain, mint megannyi vörös szalag, miközben a szél lobogtatta őket—néztem, ahogy egy hirtelen támadt szélroham lefúj egy nő fejről egy gyönyörű karmazsin kendőt, amivel bekötötte a haját.

Úgy táncolt a szélben, mintha élne. Utánanyúlt, ugrált, hogy elérje, de csak még magasabbra szállt, mint egy piros folt az ősi várfalak felett.

"Bella." Szólt Alice halkán, de gyorsan. "Nem látom, hogy az őr hogy fog dönteni—ha nem jön be, akkor egyedül kell bemennem. Futnod kell majd. Kérdezősködj, hogy merre van a Palazzo dei Priori, és fuss abba az irányba, amit mutatnak. Ne tévedj el."

"Palazzo dei Priori, Palazzo dei Priori," ismételtettem a nevet, hogy bevéssem az agyamba.

"Vagy 'az óratorony,' ha beszélnek angolul. Én itt fogok körözni, és próbálok találni egy olyan helyet a város mögött, ahol majd be tudok jutni."

Bólintottam. "Palazzo dei Priori."

"Edward az óratorony alatt lesz, a tér északi oldalán. Van a jobb oldalán egy keskeny sikátor, annak az árnyékában fog meghúzódni. Magadra kell vonnod a figyelmét mielőtt még, kilépne a napra."

Féktelenül bólogattam.

Alice már majdnem a sor elején volt. Egy kék egyenruhás férfi integetett, hogy visszaterelje az autókat, mivel a parkoló már betelt. A kocsik megfordultak és elindultak, hogy keressenek egy helyet az út mellett.

Most Alice-on volt a sor.

Az egyenruhás unottan hadonászott, nem igazán figyelt. Alice felgyorsított, és elszáguldott mellette egyenesen a kapu felé. Valamit kiabált utánunk, de a helyén maradt, és örülten integetett, hogy megakadályozza a következő autót, hogy a mi rossz példánkat kövesse.

A kapunál álló férfinak ugyanolyan egyenruhája volt. Megközelítettük az őrt, miközben elhagytunk egy csapat turistát, akik járdán tömörültek és kíváncsian bámulták a felvágós, csili-vili Porschénkat.

Az őr kiállt az út közepére. Alice óvatosan irányba állította az autót, mielőtt teljesen megállt volna. A nap elsütött az ablak felett, így ő árnyékban tudott maradni. Gyorsan hátranyúlt az ülés mögé, és kivett valamit a táskájából.

Az őr ingerülten megkerülte az autót és mérgesen az ablakhoz lépett.

Alice félig letekerte az ablakot, és láttam, hogy az őr meghátrál, amint meglátja az arcát a sötét üveg mögött.

"Sajnálom kisasszony, ma csak turista buszok hajthatnak be a városba." mondta angolul, de erős akcentussal. Mentegetőzően nézett rá, mintha azt kívánná, hogy bárcsak jobb hírekkel szolgálhatott volna egy ilyen rendkívül gyönyörű nőnek.

"Ez egy magán-túra," mondta Alice miközben kivillantott egy csábító mosolyt. Kinyújtotta a kezét a napfénybe az ablakon keresztül. Megdermedtem, de csak addig, amíg észre nem vettem, hogy egy könyékig érő bőrkesztyűt visel. Kinyújtotta a kezét az ablak mellett álldogáló őr felé, aztán visszahúzta a kocsiba.

Valamit a tenyerébe csúsztatott és ráhajtotta az ujjait.

Az ór arca kábult volt, ahogy kinyitotta a markát és a nagyköteg pénzre bámult, amit a kezében tartott. Körülbelül ezer dollárt lehetett.

"Ez egy vicc?" Motyogta.

Alice ragyogóan mosolygott. "Csak akkor, ha maga szerint vicces."

Rábámult Alicre és tágra nyíltak a szemei. Idegesen az órára pillantottam. Ha Edward tartja magát a tervéhez, akkor már csak 5 percünk van.

"Tudja, eléggé sietünk," célozgatott Alice még mindig mosolyogva.

Az ór pislogott kettőt, és aztán becsúsztatta a pénz a belső zsebébe. Hátrébb lépett az ablaktól és intett, hogy mehetünk.

Úgy tűnt senki sem vette észre a mi kis cserénket. Alice behajtott a városba és mindketten megkönnyebbülten fellélegeztünk.

Az út nagyon keskeny volt, ugyanolyan fahéjbarna színű macskakővel volt burkolva, mint azok a hatalmas épületek, amik beárnyékolják az utcát. Olyan érzés volt, mintha egy sikátorban lettünk volna. Piros zászlók díszítették a falakat, alig pár centi távolságra egymástól és eszeveszetten lobogtak a kis utcán átfújó szélben.

Nagyon zsúfolt volt, a gyalogosok lassították a haladásunkat.

"Mindjárt ott leszünk," biztatott Alice; miközben megmarkoltam a kilincset készen, arra hogy kiugorjak a kocsiból, amikor mondja.

Gyorsított, majd hirtelen fékezett, megint gyorsított majd megint befékezett, és a járókelők az öklüket rázták felénk, és mérges szavakat kiáltottak utánunk, amiket örültem, hogy nem értek.

Alice rákanyarodott egy kis ösvényre, ami nem autók számára volt fenntartva, ezért a rémült emberek bevetődtek a kapualjakba amint elhúztunk előttük. Egy másik utcát találtunk ennek a végén. Az épületek itt magasabbak voltak; úgy voltak összeépítve, hogy a napfény nem érte a járdát—viszont itt is minden falat verdeső vörös zászlók borítottak. Itt sokkal nagyobb volt a tömeg, mint bárhol máshol. Alice megállította az autót. Kinyitottam az ajtót mielőtt teljesen megálltunk volna.

Fényes foltok az irányába mutatott, ahol az utca kiszélesedett.

"Arra—mi most a főtér déli oldalán vagyunk. Egyenesen fuss át az óratorony jobb oldalához. Majd én is keresek egy utat—"

Hirtelen elakadt a lélegzete, és amikor újra megszólalt már sziszegve mondta: "Ott vannak mindenhol?"

Megdermedtem, de ő kitalált a kocsiból. "Felejsd el őket. Két perced van. Indulj, Bella, Siess!" Kiabálta utánam kihajolva a kocsiból.

Nem álltam meg, hogy visszanézzek Alicre amint beleolvad a homályba. Az ajtót se csaptam be magam mögött.

Ellöktem egy terebélyes asszonyt az útból és csak futottam lehajtott fejjel, semmire nem figyeltem csak a göröngyös kövekre a talpam alatt.

Ahogy kiértem a sötét sikátorból, elvakított a ragyogó napfény, ami bevilágította a főteret.

A szél süvített körülöttem és az arcomba fújta hajam, szóval még kevésbé láttam. Nem csoda hogy nem vettem észre az embertömeget magam előtt, amíg nekik nem ütköztem.

Nem volt semmilyen út, semmilyen rés az emberek között. Őrjöngve löktem odébb őket küzdve a karokkal, amik vissza akartak rántani. Dühös és fájdalmas kiáltásokat hallottam miközben utat törtem

magamnak, de egyiket sem értettem. Az arcok dühtől és meglepetéstől kipirultan meredtek rám, mindez körbe véve az amúgy is piros dekorációkkal.

Egy szőke nő mogorván nézett rám, a vörös sál a nyaka körül úgy festett, mint egy borzasztó heg. Egy kisgyerek, aki az apja vállán ült, lemosolygott rám a műanyag vámpírfogain keresztül.

A tömeg körbevett és rossz irányba sodort. Örültem, hogy az óratorony elég feltűnő különben nem tudtam volna, hogy merre menjek. De mind a két mutató pontosan a könyörtelen nap irányába állt, és annak ellenére, hogy erősen lökdöstem arrébb a népet, tudtam, hogy elkéstem.

Még félúton se jártam. Semmi esélyem nem volt. Egy ostoba és lassú ember vagyok, és emiatt mindannyian meg fogunk halni.

Reméltem, hogy Alice azért kijut élve. Csak abban bizakodtam, hogy néz engem valahonnan az árnyékból és azt is látja, hogy elbuktam, úgyhogy hazamehet Jasperhez.

Nem érdekelték a mérges megjegyzések, csak arra figyeltem, hogy meghalljam a lelepleződés hangjait: a zihálásokat, talán a sikolyokat, amikor valaki végre megpillantja Edwardot.

De volt egy rés a tömegben—láttam egy buborék alakú szabad helyet. Sebesen átnyomakodtam magam a lyuk irányába és nem vettem észre, amíg be nem vertem a sípcsontomat, hogy egy széles négyzet alakú szökőkút van a tér közepén.

Sírni tudtam volna megkönnyebbüléstől miközben átemeltem a lábam a szegélyen és térdig gázoltam a vízben. Fröcskölt körülöttem a víz, ahogy átszeltem a szökőkutat. A szél még ilyen erős napsütésben is szinte jegesen fűjt, és így nedvesen igazán fájdalmas volt ez a hideg levegő. Mindössze néhány másodperc alatt eljutottam a tér közepére, bár a szökőkút elég széles volt. Nem álltam meg, amikor elértem a szélét—ugródeszkának használtam az alacsony szegélyt, és belevetettem magam a tömegbe.

Most már készségesen az utamra engedtek, hogy elkerüljék a hideg vizes zuhanyt, ami az átázott ruháimból csöpögött miközben futottam. Megint felnéztem az órára.

Egy mély kongás visszahangzott a főtéren. A talpam alatt megremegett a talaj. A gyerekek sírtak, miközben befogták a fülüket. Én pedig elkezdtem sikítozni miközben tovább rohantam.

"Edward!" Ordítottam, habár tudtam, hogy felesleges. A tömeg túl hangos volt és a hangom kifulladt az erőfeszítéstől. De nem tudtam abbahagyni az ordibálást.

Az óra ütött egyet.

Elfutottam egy gyerek mellett, aki az anyja ölében ült—a haja majdnem fehérnek látszott a ragyogó a napfényben. Egy csapat magas férfi, mind vörös kabátban, figyelmeztetően meredt rám, ahogy átszáguldottam köztük

Az óra megint ütött.

A kabátos emberek másik oldalán volt egy rés a tömegben, egy kis hely a turisták között, akik céltalanul kóboroltak körülöttem. A szemeim a sötét, szűk sikátort keresték a hatalmas építmény jobb oldalánál az óratorony alatt. Nem láttam az utcát—még mindig túl sok embert állt az útban.

Az óra még egyet ütött.

Alig láttam valamit. A tömeg már nem fogta fel a szelet és az egyenesen az arcomba vágott és égette a szemeimet. Nem voltam biztos benne, hogy ez okozta a könnyeimet, vagy csak azért sírtam, mert az óra megint ütött.

Egy négytagú család állt a sikátor bejáratánál. A két lány karmazsin ruhát viselt, összeillő szalagokkal a sötét hajukban. Az apuka nem volt túl magas. Úgy tűnt mintha látnék valami fényeset a válla fölött az árnyékban. Elindultam feléjük, megpróbáltam kilátni a csorgó könnyeim közül.

Az óra ütött, és a legkisebb lány a fülére tapasztotta a kezét.

Az idősebbik lány, csak az anyukája derekáig ért, megbökte az anyuka lábát és az árnyéket bámulta mögöttük. Ahogy néztem őket, megrángatta az anyukája könyökét és a sötétség felé mutogatott.

Az óra megint ütött, és már olyan közel voltam.

Elég közel, ahhoz hogy halljam a kislány magas hangját. Az apuka meglepetten nézett rám, ahogy keresztül furakodtam rajtuk és Edward nevét kiáltoztam újra és újra.

Az idősebb lány kuncogva mondott valamit az anyjának, miközben türelmetlenül az árnyék felé mutogatott.

Megkerültem az apukát—elrántotta a gyereket az utamból—és én a homályos rés felé rohantam miközben az óra megint ütött egyet a fejem fölött.

"Edward, ne!" Sikítottam, de a hangomat elnyomta a harangzúgás.

Most már láttam. És azt is láttam, hogy ő nem lát engem.

Ez tényleg ő volt, most nem egy hallucináció állt előttem. És rájöttem, hogy az illúzióim hiányosabbak voltak, mint ahogy azt gondoltam; sosem lehet megbízni bennük.

Edward pár lépésre állt a sikátor végétől mozdulatlanul, mint egy szobor. A szemeit behunyta, alatta ott voltak a lila karikák, a karjai nyugodtan pihentek az oldalánál és tenyerét felfelé fordította. Az arca nagyon békésnek tűnt, mintha valami kellemes dologról álmodna. A márvány bőre csupasz volt a mellkasán—egy kis fehér szövetszövetdarab feküdt a lábánál. A járdáról visszaverődő fény halványan megcsillant a bőrén.

Sose láttam ennél szebbet—még így sikítózva, kifulladásra futástól is nagyra értékeltem. És az elmúlt 7 hónap semmit sem jelentett. És a szavai az erdőben szintén nem jelentettek semmit. És az sem érdekelt, hogy ha nem akar engem. Én semmit sem akarok, csak őt, nem számít, hogy milyen sokáig élek.

Az óra ütött, és tett egy nagy lépést a fény felé.

"Ne!" Sikítottam. "Edward, nézz rám!"

Nem figyelt. Halványan mosolygott. Megemelte a lábát, hogy tegyen még egy lépést, ami kiviszi a napra.

Olyan erővel vetettem rá magam, hogy a földre estem volna, ha nem kap el a karjaival. Alig kaptam levegőt és bevertem a fejemet.

A sötét szemei lassan kinyíltak, amint az óra megint ütött egyet.

Nyugodt meglehetettséggel nézett le rám.

"Elképesztő," mondta elragadóan csodálkozó hangon, mint aki le van nyugdözve.

"Carlisenak igaza volt."

"Edward," hápogtam, de nem jött ki hang a torkomon. "Vissza kell menned az árnyékba. Mozogj már!"

Kábultnak tűnt. A kezeivel gyengéden simogatta az arcomat. Nem úgy látszott, mint aki észrevette, hogy éppen megpróbálom visszataszigálni az árnyékba. Az erőlködésemmel csak annyit értem el, hogy nekinyomtam a sikátor falának.

Az óra ütött, de ő nem reagált.

Elég furcsa volt, mert tudtam, hogy mindketten halálos veszélyben vagyunk. De ettől függetlenül jól éreztem magam. Teljesen.

Éreztem, ahogy a szívem ver a mellkasomban, éreztem a vérem gyors és meleg keringését az ereimben. A tudóm megtelt a bőre édes illatával.

Olyan volt mintha soha nem is lett volna lyuk a mellkasomban. Tökéletes voltam—nem gyógyult, de legalább úgy éreztem, mintha soha nem lettek volna sérüléseim.

"El sem tudom hinni, hogy ilyen gyors volt. Nem is éreztem semmit—nagyon jól csinálják," eltűnődött, miközben behunyta a szemét és az ajkait a hajamhoz érintette. A hangja olyan volt, mint a méz és a bársony.

"Lehel mézét kiszívta a Halál, de nincs hatalma a szépségeden." Motyogta, és felismertem azt a sort, amit Romeo mondott a kriptában.

Az óra ütött egy utolsót. "Pontosan olyan az illatod, mint mindig," folytatta. "Lehet, hogy ez a pokol. Nem érdekel, elviselem."

"Nem haltam meg," szóltam közbe. "És te sem! Kérlek Edward, odébb kell mennünk. Már nem lehetnek messze!"

Megrángattam a karját és összeráncolta a szemöldökét zavarában.

"Mit mondtál?" Kérdezte udvariasan.

"Nem vagyunk halottak, egyelőre! De ki kell jutnunk innen, mielőtt a Volturi—"

Az értelem megjelent az arcán miközben beszéltem. Mielőtt még befejeztem volna, hirtelen elrántott az árnyék szélétől és erőfeszítés nélkül a fal felé fordított, úgyhogy a hátam nekifeszült a téglafalnak és ő háttal állt nekem miközben a sikátort kémlelte. A karjait védelmezően élém tárta.

Kilestem a karjai alatt és láttam, hogy két sötét alak tűnik elő a homályból.

"Üdvözetem, uraim," Edward hangja nyugodt és szívélyes volt. "Nem hiszem, hogy igénybe venném ma a szolgálataikat. Igazán nagyra értékelném, ha megköszönnék a nevemben is a mesterüknek."

"Nem folytathatnánk ezt a beszélgetést kellemesebb körülmények között? Suttogta egy sima hang vészjóslóan.

"Nem hinném, hogy ez szükséges lenne." Mondta Edward élesebben. "Ismerem a rendeleteiteket, Felix. Egyetlen szabályt sem szegtem meg."

"Felix csupán a nap közelségére akart célozni," mondta a másik árny csillapítóan.

Mindketten egy füstös szürke földig érő köpenyt viseltek álcázásként, ami hullámszórt a szélben.

"Keressünk egy jobb helyet."

"Rendben, csak utánatok," mondta Edward szárazon. "Bella, miért nem mész vissza a térre és élvezed a fesztivált?"

"Nem, hozd a lányt is," mondta az első árny, sokatmondó suttogással.

"Azt már nem." Az udvariasság látszata is eltűnt. Edward hangja határozott és fagyos volt. A teste megmerevedett és láttam, hogy harcra készül.

"Ne." suttogtam.

"Shh," morogta felém.

"Felix," a második, jóval megfontoltabb alak figyelmeztette. "Ne itt." Edwardhoz fordult. "Aro egyszerűen csak beszélni szeretne veled még egyszer, ha már úgy döntöttél, hogy nincs ránk szükséged."

"Természetesen," értett egyet Edward. "De a lány szabadon távozik."

"Félek, hogy lehetetlen," mondta az udvarias alak sajnálkozóan. "Vannak szabályok, amiket be kell tartani."

"Nos, ebben az esetben azt hiszem képtelen, vagyok elfogadni Aro meghívását, Demetri.

"Oké semmi baj," mormogta Felix. A szemem már megszokta a sötétet, és láttam, hogy Felix igen nagy és magas, és a vállai is nagyon szélesek. A méretei Emmettre emlékeztettek.

"Aro nagyon csalódott lesz," sóhajtott Demetri.

"Biztos túlteszi magát rajta," válaszolta Edward.

Felix és Demetri közelebb lopózkodtak a sikátor bejáratához, enyhén szétváltak, hogy két oldalról bekerítsék Edwardot. Arra akarták kényszeríteni, hogy húzódjon beljebb, hogy ne kelljen jelenetet rendezniük. A visszaverődő fény nem érte a bőrüket, biztonságban voltak a köpeny alatt.

Edward egy centit sem mozdult el. Veszélyeztette magát, hogy megvédjen engem.

Hirtelen, Edward a széles sikátor sötétje felél fordította a fejét, Felix és Demetri is ugyanezt tették, valamilyen hang vagy mozgás hatására, amire az én érzékszerveim nem reagáltak.

"Viselkedjünk úriemberekhez méltóan, oké?" Javasolta egy dallamos hang. "Hölgyek is vannak a társaságban."

Alice könnyedén Edward mellé sétált, a szokásos kifinomult járásával. Semmilyen nyoma nem volt feszültségnek. Olyan aprónak és törékenynek nézett ki. A kis karjai mintha csak egy gyerek karjai lettek volna.

Felix és Demetri mindketten kihúzták magukat és a köpenyük alja enyhén meglibbent a sikátoron át fúvó szélről. Felix mogorva arcot vágott. Nyilvánvalóan nem örültek a meggyarapodott létszámnak.

"Nem vagyunk egyedül," Alice emlékeztette őket.

Demetri átpillantott a válla felett. Néhány méterre a téren a kis négytagú család, a két piros ruhás lánnyal, minket bámult. Az anyuka sürgetően beszélt a férjéhez miközben idegesen pillogott felénk. Hirtelen félrekapta a fejét, amikor a pillantása találkozott Demetriével. A férfi tett néhány lépést a tér közepe felé, és megkocogtatta az egyik piros kabátos ember vállát.

Demetri megadóan rázta a fejét. "Kérlek, Edward, legyünk ésszerűek," mondta.

"Legyünk," helyeselt Edward. "Csendben távozzunk."

Demetri meghíusulva sóhajtott. "Legalább hadd vitassuk ezt meg valami csendesebb helyen."

A hat piros kabátos férfi csatlakozott a családhoz, miközben idegesen figyeltek minket. Nagyon is tudatában voltam Edward védelmező pozíciójának előttem —biztos, hogy ez okozta a riadó készültséget. Rájuk akartam kiáltani, hogy fussanak.

Edward fogai hallhatóan összekoccantak. "Nem."
Felix elmosolyodott.

"Elég."

Egy magas cérnahang hallatszott mögöttünk.

Kikukucsáltam Edward karja alatt, és láttam, ahogy egy kicsi, sötét alak közeledik felénk. Ahogy a köpenye széle hullámozott a szélben, biztos voltam benne, hogy ő is egy közülük. Ki más lehetne?

Először azt hittem, hogy egy fiatal fiú. Az új jövevény olyan kicsi volt, mint Alice és a lenyalt fakóbarna haja rövidre volt vágva. És a testből a köpeny alatt—ami sötétebb volt, mint a többieké majdnem fekete—csak annyit láttam, hogy vékony, de nem lehetett megállapítani, hogy fiúhoz vagy lányhoz tartozik.

De az arca túl csinos volt, ahhoz hogy fiú legyen. Úgy nézett ki, mint egy Botticelli egyik vízköpő anygala, a széles szemeivel és telt ajkaival. Nem is beszélve a halvány vörös íriszeiről.

A mérete annyira jelentéktelen volt, hogy meglepett a reakció, amit a megjelenése kiváltott. Felix és Demetri azonnal lenyugodtak és visszaléptek a támadóállásból, hogy újra a magas falak árnyékába húzódjanak.

Edward leengedte a karját és sokkal nyugodtabb pozíciót vett fel—megsemmisülve.
"Jane," sóhajtott a felismeréstől.

Alice higgadtan keresztbe tette a karját.

"Kövessetek," szólalt meg Jane gyermeteg hangon. Hátat fordított nekünk és csendesen elindult a sötétség felé.

Felix önelégülten intett, hogy menjünk előre.

Alice a kis Jane után ment. Edward átölelte a derekam és magához húzott. A sikátor enyhén lefelé lejtett miközben egyre keskenyedett. Tengernyi kérdéssel a szememben felnéztem rá, de ő csak megrázta a fejét. Igaz, hogy nem hallottam a többieket mögöttünk, de biztos voltam benne, hogy ott vannak.

"Nos, Alice," mondta Edward csevegve miközben sétáltunk. "Azt hiszem nem kéne meglepődnöm, hogy itt látlak."

"Az én hibám volt," válaszolt Alice ugyanolyan stílusban. "Az én feladatam volt, hogy ezt helyrehozzam."

"Mi történt?" A hangja udvariasan csengett, mintha nem is érdekelné a dolog. Úgy gondoltam, hogy ez csak figyelő füleknek köszönhető mögöttünk.

"Az egy hosszú történet." Alice felém pillantott. "Röviden: tényleg leugrott egy szikláról, de nem akarta megölni magát. Bella mostanában nagyon rákattant az extrém sportokra."

Elpirultam és makacsul magam elé néztem, a sötét árnyék felé. El tudtam képzelni, hogy miket hallott Alice gondolataiban. Majdnem-megfulladások, bosszúszomjas vámpírok, vérfarkas barátok...

"Hm," mondta Edward kurtán, de a megszokott hangszíne eltűnt.

Egy széles kanyar volt a sikátor végén, ami még mindig lefele vitt, ezért nem láttam a négyszögletes zsákutcát, amíg el nem értük az ablaktalan, pusztá téglafalat. A kis Jane nevezetű vámpírt sehol sem lehetett látni.

Alice nem is habozott, meg se torpant mielőtt elindult a fal irányába. Aztán kecsesen belecsusszant az utcán tátongó lyukba.

Úgy nézett ki, mint egy csatorna, ami a járda legmélyebb pontjához vezet. Észre sem vettem, amíg Alice el nem tűnt benne, de a fedő félig el volt húzva. A lyuk kicsi volt és csak a feneketlen mélységet lehetett látni.

Berezeltem.

"Semmi baj, Bella," mondta Edward halkán. "Alice majd elkap."

Bizonytalanul pislogtam a lyukra. Azt képzeltem, hogy ő menne előbb, ha Felix és Demetri nem állnának mögöttünk csendben és mogorván.

Leguggoltam és belelógattam a lábaimat a szűk hézagba.

"Alice?" - Suttogtam remegő hangon.

"Itt vagyok, Bella," biztatott. A hangja túl mélyről jött, ahhoz hogy megnyugtasson.

Edward megfogta a csuklóm—a keze olyan hideg volt, mint a kő—és leengedett a sötétségbe.

"Kész vagy?" - Kérdezte.

"Dobhatod," mondta Alice.

Behunytam a szemem, úgyhogy nem láttam a sötétséget; összeszorítottam a számat, hogy ne sikítsak. Edward elengedett.

Rövid volt és halk. A levegő csak fél másodpercig érte az arcomat, és aztán lassan kilélegeztem, amint Alice elkapott a kitért karjaival.

Szereztem néhány zúzódást; a karja nagyon kemény volt.

A lyuk aljában félhomály uralkodott, nem teljes sötétség. A felettünk tátongó lyukból egy kevés fény szűrődött le, és visszaverődött a nedves köveken a lábam alatt. A fény egy pillanatra eltűnt és Edward halvány ragyogással landolt mellettem.

Szorosan magához ölelt a karjaival és gyorsan húzott előre. Átfontam a hideg derekát, botorkálva haladtam az egyenetlen talajon. Fémes kongással került vissza a fedő a csatornára.

A halvány utcai fény teljesen eltűnt a homályban. A támo­lygó lépéseim zaja visszhangzott és visszaverődött a falakról, úgy hangzott mintha egészen széles csatornában lennék, de nem voltam benne biztos.

Semmilyen más zaj nem hallatszó­dott a szívverésemen és a cuppogó lépteimen kívül—kivéve egyszer, amikor egy türelmetlen suttogás jött mög­günk.

Edward szorosan tartott. A szabad kezével átnyúlt és a kezébe vette az arcomat is, a bársonyos ujjai­val körözött az ajkaim körül. Egyszer-egyszer éreztem, hogy az arcát a hajamba temeti. Rájöttem, hogy ez az egyetlen módja az újraegyesülésünknek, amit remélhetünk, úgyhogy még közelebb húzódtam hozzá.

Most úgy éreztem, hogy akar engem, és velem szeretne lenni, és ez elég volt, hogy elnyomja a félelmet, amit ez a földalatti alagút és az utánunk ólálkodó vámpírok miatt éreztem.

Valószínűleg nem volt több mint büntudat—ugyanaz a büntudat, ami arra kényszerítette, hogy idejőjjön meghalni, amikor azt hitte, hogy az ő hibájából öltem meg magam. De éreztem, ahogy az ajkait csendesen a homlokomhoz érinti, és nem érdekelt, hogy mi volt a motivációja. Legalább megint vele lehetek, még mielőtt meghalok. Ez jobb, mint egy hosszú élet.

Azt kívántam bárcsak megkérdezhetném, hogy pontosan mi fog most történni. Kétségbeesetten tudni akartam, hogy, hogy fogunk meghalni—mintha egy fokkal is jobb lenne, hogy előre tudom. De nem beszélhettem, még csak nem is suttoghattam ilyen körülmények között. A többiek mindent hallanak—minden lélegzvételemet, minden szívdobbanásomat.

A talpunk alatt az ösvény egyre csak lejtett, még mélyebbre vezetett minket a föld alá és ettől klausztofóbiás lettem. Csak Edward megnyugtató keze tartott vissza, attól hogy hangosan sikítsak.

Nem tudtam megmondani, hogy honnan jön a fény, de a nagy feketeségből lassan szürke félhomály lett. Egy alacsony boltíves alagútban voltunk. A fekete nedvesség hosszú sávban szivárgott a szürke kövekből, mintha véreznének, de ez a vér olyan sötét ébenfekete volt, mint a tinta.

Azt hittem a félelemtől remegek. De csak addig, amíg a fogaim is elkezdtek vacogni és rájöttem, hogy fázok. A ruhám még mindig nedvesen lógott rajtam, és a földalatti hőmérséklet szinte fagyos volt. Mint Edward bőre.

Ugyanabban a pillanatban ő is észrevette és elengedett, csak a kezemet fogta meg. "N-n-ee," dideregve átöleltem. Nem érdekel, ha megfagyok. Ki tudja mennyi időnk maradt? A hideg kezével dörzsölte a karomat, próbált felmelegíteni.

Végig siettünk az alagúton, vagy csak én éreztem úgy, hogy sietünk. A lassú haladásom nagyon zavart valakit—azt hiszem Felixet—olykor-olykor türelmetlenül felsóhajtott.

Az alagút végén egy rácsos kapu volt—a rozsdás vasrácsok olyan vastagak voltak, mint a karom. Egy kis vékonyabb rácsokból készült ajtó tárva nyitva várt minket. Edward bement rajta és egy nagyobb, világosabb kő terembe sietett. A rácsos ajtó megkondult, amikor bezáródott, és lehetett hallani a zár kattánását is. Túl félelmetes volt, hogy hátranézzek.

A hosszú terem másik oldalán egy nehéz faajtó állt tárva nyitva, ezért láttam, hogy mennyire vastag.

Beléptünk az ajtón, és meglepetten néztem körül.

Edward megfeszült mellettem és összeszorította az állkapcsát.

21. ÍTÉLET

ÉPPEN EGY JÓL MEGVÍLÁGÍTOTT, DE NEM ANNYIRA emlékezetes előcsarnokban voltunk. A falak piszkosfehérek voltak, a padlót szürke szőnyeg borította. Egyforma szögletes lámpák voltak elhelyezve a plafonon egyforma távolságra. Itt melegebb volt, aminek erőteljesen örültem. Ez a csarnok kifejezetten takaros és kellemes volt a szikla katakombák hátborzongató sötétjéhez képest.

Edward nem nagyon értett egyet az észrevételemmel. Morcosan bámult a lába elé végig a csarnokban, míg a felvonó mellett álló könnyed, letakart alak felé tartottunk.

Engem valósággal vonzott maga után, Alice pedig a másik oldalamon lépdelt. A nehéz ajtó csikorgott, ahogy bezárult mögöttünk, és hallottuk a tompa puffanást, amivel eltolták a reteszt az ajtón.

Jane a felvonónál várt, egyik kezével nyitva tartva az ajtót nekünk. Arcáról egykedvű fásultság sugárzott.

A felvonóban a három volturi vámpír távolabb pihent. Hátradobták álcájukat, csuklyájuk a vállukra omlott. Felixnek és Demetrinek enyhén olíva színű volt az arca – furcsa volt, ahogy ez a krétaporos sápadtságukkal keveredett. Felix fekete haja rövidre volt vágva, de Demetri tincsei a vállait súrolták. Szívárványhártyáik mélyvörösek voltak a szélek körül és egyre sötétebbek befelé, míg belevesztek a pupilla feketéjébe. Leplük alatt a ruhájuk modern volt, sápadt és leírhatatlan. Én a sarokba kucorodtam Edwardnak támaszkodva. Karja a kezemnek dörzsölődött. Egy pillanatra sem vette le a szemét Jane-ről.

A felvonó-út rövid volt; kiléptünk egy helyre, ami leginkább egy elegáns hivatal recepciójának tűnt. Faborítás volt a falakon és vastag, mélyzöld padlószőnyeg. Ablakok nem voltak, ehelyett mindenütt nagy, jól megvilágított, a toszkánai tájat ábrázoló festmények lógtak. Halvány bőrkanapék voltak elrendezve barátságos kis csoportokban, a fényes asztalok pedig kristályvázákat tartottak telis-tele élénkszerű csokrokkal. A virágok illata egy temetésre emlékeztetett.

A terem közepén egy nagy, fényes felületű pult állt. Meglepetésemben szájátva bámultam a mögötte álló nőt.

Magas volt, sötétbőrű és zöldszemű. Bárhol máshol igen csinos lett volna – de nem itt. Hiszen minden porcikájában ember volt, mint én. El sem tudtam képzelni, hogy egy embernőstény mi a francot csinál itt; marhára nyugodt volt ahhoz képest, hogy vámpírok vették körül.

Udvarias mosollyal üdvözölt minket.

- Jó napot, Jane – mondta. Nem tűnt meglepettnek, ahogy Jane társaságára pillantott. Nem lepte meg sem Edward csupaszon csillogó mellkasa, vagy akár az én ziláltságom és középszerű csúnyaságom.

Jane bólintott.

- Gianna. – Majd folytatta útját a terem végében álló duplaszárnyú ajtó felé, mi pedig követtük.

Mikor Felix elballagott a pult mellett, Giannára kacsintott, aki ezen kuncogott.

A faajtó túloldalán egy másféle recepció foglalt helyet. A sápadt fiú a gyöngyszínű öltönyben akár Jane ikertestvére is lehetett volna. A haja sötétebb volt, és az ajkai nem voltak annyira teltek, de ugyanolyan aranyos volt. Elénk jött és mosolygott, ahogy odaért a lányhoz.

- Jane.

- Alec – felelt megölelve a fiút. Arcon csókolták egymást, mindkét oldalról, majd felénk fordultak.

- Kiküldenek egyért és visszajössz kettő... és féllal – jegyezte meg engem nézve – szép munka.

Jane nevetett, hangja pedig kellemesen pezsgett, mint egy kisbaba gögicsélése.

- Üdv ismét, Edward – köszöntötte Alec. – Most jobbkedvűnek tűnsz.

- Egy csöppet – értett egyet Edward színtelen hangon. Edward kemény arcára pillantottam és azon gondolkodtam, hogy lehetett még ennél is rosszabb kedvű.

Alec kuncogott és engem tanulmányozott, ahogy Edward oldalán lógtam.

- És ez itt pedig minden baj okozója? – kérdezte skeptikusan.

Edward csak elengedett egy megvető mosolyt, majd megfagyott.

- Stip-stop – mondta Felix hátulról.

Edward megfordult, egy mély morgás keletkezett bent a mellkasában. Felix mosolygott – kezei a magasban voltak tenyérrel felfelé; két kört rajzolt az ujjaival mintegy gúnyosan Edwardot hívogatva.

Alice megérintette Edward karját.

- Türelem – intette óvatosságra.

Hosszú pillantást váltottak, én meg azt kívántam, bár én is hallhatnám mit mondott neki Alice. Nyilvánvalóan valami olyasmit, ami szoros kapcsolatban állt Felix meg- nem-támadásával, mert Edward vett egy mély lélegzetet és visszafordult Alechez.

- Aro bizonyára örülni fog, hogy viszontláthat – mondta Alec, mintha mi se történt volna.

- Ne várakoztassuk meg – javasolta Jane.

Edward bólintott egyet.

Alec és Jane a kezüket tartva mutatták az utat lefelé egy másik, széles és túldíszített csarnokba – van ennek a helynek egyáltalán vége?

Figyelmen kívül hagyták az ajtókat a terem végében – arannyal burkolt ajtókat – megálltak félúton a faburkolat egy részét eltávolítva pedig láthatóvá tettek egy teljesen sima faajtót. Alec kinyitotta Jane előtt.

Kedvem lett volna felnyögni, mikor Edward betaszított az ajtó a túloldalára. Ugyanaz az ősi szikla volt, mint a tér, a síkator vagy a katakombák. És persze ismét hideg lett és sötét.

A kő előszoba nem volt túl nagy. Egy fényesebb, kivájt, tökéletesen kör alakú szobába vezetett, olyan volt, mint egy kastély toronyszobája... mert tulajdonképpen az is volt.

Az ablakok hosszúkásak voltak, amik a napfényből hasított vékony négyzeteket vetítettek a kőpadlóra. Nem voltak mesterséges fények. A bútorozást sem vitték túlzásba, csak néhány masszív, trónszerű fa szék volt itt-ott, különböző távolságokban a görbe fal mentén. A kör kellős közepén egy vízelvezető volt. Kíváncsi voltam, hogy kijáratként használják-e, mint a lyukat az utcán.

A szoba nem volt üres. Egy maréknyi ember vett részt egy láthatóan nyugodt beszélgetésben. A mély, sima hangok moraja kellemes zümmögéssel töltöttek meg a levegőt. Ahogy bámultam, két nyári ruhás sápadt nő pihent az egyik fényfoltban és mint élő prizmák, a bőrük szivárványos szíkrákat szórt az ősi falakra.

Az összes finom arc a mi kompániánk felé fordult, ahogy beléptünk a szobába. A legtöbb halhatatlan egyszerű nadrágot és inget viselt – cuccokat, melyek egyáltalán nem tűntek volna fel odalent az utcákon. De a férfi, aki először beszélt, hosszú díszpalástot hordott. Koromfekete volt és a földig ért. Egy pillanatra összetévesztettem hosszú, fekete haját a csuklyájával.

- Jane, drágám. Hát visszatértél – mondta egyértelmű jókedvvel. Hangja csak egy könnyed sóhaj volt.

Felénk fordult egy annyira szürreálisan kecses mozdulattal, hogy csak néztem. A szám is tátva maradt. Még Alice – akinek pedig minden mozdulata olyan volt, mintha táncolna – még Alice sem versenyezhetett volna vele.

Csak jobban meglepődtem, mikor közelebb jött és megpillanthattam az arcát. Nem olyan természetellenesen vonzó arc volt, mint amilyenek körülvették (merthogy nem egyedül közeledett felénk; az egész csoport köré gyűlt, némelyek követték mások, pedig előtte lépdeltek, mint a testőrök). Nem tudtam eldönteni, hogy szép-e az arca, vagy sem. Azt hiszem, az arcvonásai tökéletesek voltak. De legalább annyira különbözött az őt körülvevő vámpiroktól, mint én. Bőre áttetszően fehér volt, mint a hagymahéj, és olyan lágynak is tűnt – elképesztő kontrasztot alkotott az arcát keretező fekete hajjal. Furcsa és félelmetes késztetést éreztem, hogy megérintsem az arcát, hogy kiderítsem, vajon lágyabb-e Edward vagy Alice arcánál vagy olyan krétaszerűen porhanyós-e. Szemei vörösek voltak,

mint a többieknek körülötte, de felhősebb volt, mintha tejszín fedte volna; kíváncsi voltam, vajon befolyásolja-e a látását.

Odasuhant Jane-hez, és papír-kezelével megérintette az arcát, lágy csókot nyomott telt ajkaira, majd visszalépett.

- Igen, Mester – mosolygott Jane, olyan arckifejezéssel, mint egy angyali kisgyerek. – Visszahoztam élve, ahogy kívántad.

- Óh, Jane – mosolygott ő is. – Olyan jó, hogy vagy nekem.

Felénk fordította ködös szemét, és mosolya egyre inkább szétterült arcán – már-már extázisba került.

- És Alicet és Bellát is! – örvendezett, vidáman tapsikolva. – Ez aztán a boldog meglepetés!

Csodálatos!

Sokkos állapotban néztem ki a fejemből, ahogy a keresztneveinken szólított minket, mintha csak régi barátok lennének, akik beugrottak meglepetésszerűen.

Otromba kíséretünk felé fordult.

- Felix, légy olyan jó, és mesélj a testvéreimnek a mi kis látogatóinkról. Biztos vagyok benne, hogy a világért sem hagynák ki.

- Igen, Mester – bólintott Felix és eltűnt az úton, ahonnan jöttünk.

- Látod, Edward? – fordult a furcsa vámpír Edward felé, mint egy szerető, de szigorú nagypapa. – Mit mondtam neked? Nem örülsz, hogy nem adtam meg neked, amit tegnap kértél?

- De igen, Aro. Ürülök – értett egyet szorosabbra fonva ölelését a derekam körül.

- Szeretem a Happy Endet – sóhajtott Aro. – Olyan ritka. De az egész mesét hallani akarom. Hogy történt mindez? Alice? – Alice felé fordult és kíváncsi, ködös szemekkel bámulta a lányt. – Úgy tűnik, a bratyód tévedhetetlennek hisz, de egyértelműen volt valami kis hiba, nem?

- Oh, messze vagyok én a tévedhetetlenségtől – válaszolt vakító vigyorral. Teljesen nyugodtnak tűnt, leszámítva, hogy a kezei kemény kis öklökké gömbölyödtek. – Ahogy most is láthatod, olyan gyakran okozok bajt, mint amilyen gyakran orvosolom őket.

- Túl szerény vagy – dorgálta Aro. – Láttam jó néhány elképesztő hőstetted, és be kell vallanom, eddig semmit nem tapasztaltam, ami a képességedhez lenne fogható. Csodálatos!

Alice lőtt egy pillantást Edward felé, nem kerülte el Aro figyelmét.

- Sajnálom, hiszen még be sem mutattak minket, nem igaz? Csak az van, hogy úgy érzem, mintha már ismernék, és kicsit előre szaladtam. A bátyád bemutatott minket tegnap... egy sajtószerű módon.

Látod, valamilyen szinten én is részese vagyok a bátyád adottságának, csak persze jóval kevésbé. –

Aro megrázta a fejét, hangjában irigység csengett.

- És sokkal erősebben – tette hozzá Edward szárazon. Alicere nézett, ahogy gyorsan magyarázott. – Aronak fizikai kontaktusra van szüksége ahhoz, hogy hallja a gondolatainkat, de sokkal jobban hall, mint én. Tudod, én csak azt hallom, ami éppen átsuhan az ember elméjén. Aro hall minden egyes gondolatot, ami valaha az eszünkbe jutott.

Alice felemelte finom szemöldökeit, Edward pedig előrébb hajtotta a fejét.

Aro erről sem maradt le.

- De távolból hallani... - sóhajtotta, kettejük felé gesztikulálva és a rejtett kommunikáció felé, ami épp az imént zajlott le – Az annyira kényelmes volna!

Aro elnézett a vállunk felett. Az összes többi fej felvette az adott irányt, beleértve Janet, Alecet és Demetrit, aki csendben ácsorgott mögöttünk.

Én voltam a leglassabb, aki odafordult. Felix visszatért és két másik fekete lepelbe burkolózott férfi követte. Mindketten nagyon hasonlítottak Aro-ra, egyiküknek még hosszú fekete haja is pont olyan volt. A másiknak kócos hófehér haja volt – ugyanolyan, mint az arca – ami a vállát súrolta. Arcukat egyedi, papírvékony bőr borította.

A Carlisle festményén szereplő trió immár teljes volt, és teljesen változatlan az elmúlt háromszáz évben, mióta a kép készült.

- Marcus, Caius, nézzétek! – dúdolta Aro. – Bella végül is életben van, és itt van vele Alice is! Hát nem csodálatos?

Nem úgy tűnt, hogy bármelyiküknek is a csodálatos szó jutott volna eszébe először a helyzettel kapcsolatban. A feketehajú férfi végképp unottnak tűnt, mintha már túl sok évezrednyit látott volna Aro lelkesedéséből. A másik képe meg elég savanyú volt fehér haja alatt.

De a lelkesedésük teljes hiánya nem rontotta el Aro kedvét.

- Halljuk a történetet – Aro majdnem énekelt pihekönnyű hangján.

A fehérhajú vén vámpír elfordult és az egyik fatrón felé suhant. A másik megállapodott Aro mellett és felé nyújtotta a kezét. Először azt hittem, azért, hogy megfogja Aroét, de csak megérintette gyorsan Aro tenyerét, majd visszajuttatta a karját maga mellé. Aro felhúzta egyik szemöldökét. Csodálkoztam, hogy a papír-bőr nem gyűrődött össze ennek hatására.

Edward horkantott egy csendeset, Alice pedig kíváncsian nézett rá.

- Köszönöm, Marcus – mondta Aro. – Ez elég érdekes.

Egy másodperccel később rádöbentem, hogy Marcus gyakorlatilag átadta a gondolatait Aronak.

Marcus nem tűnt izgatottnak. Elsuhant Aro mellől, és csatlakozott a fal mellett a másikhoz, aki minden valószínűség szerint Caius volt. Két jelenlévő vámpír csúszott oda csendesen Aro mögé – testőrök, ahogy korábban gondoltam. Láttam, hogy a nyári ruhás nő Caius mellett állt, valószínűleg hasonló okból kifolyólag. Az ötlet, hogy a vámpíroknak testőrre van szükségük, elég nevetségesnek tűnt számomra, de a vének talán olyan törekenyek voltak, ahogy azt az ember a bőrük alapján gondolná.

Aro a fejét rázta.

- Elképesztő – mondta. – Teljességgel elképesztő.

Alice frusztrált arcot vágott. Edward felé fordult és egy pillantással, halkán elmagyarázta a helyzetet.

- Marcus kapcsolatokat lát. Meglepte a miénk erőssége.

Aro mosolygott.

- Olyan kényelmes – ismételte csak magának. Aztán hozzánk szólt. – Nem könnyű meglepni Marcust, biztosíthatlak titeket.

Marcus halott arcára néztem, és elhittem a dolgot.

- Csak annyira bonyolult megérteni, még most is – tűnődött Aro, miközben Edward körém font karját bámulta. Elég nehéz volt Aro kaotikus gondolatmenetét követni. Küzdöttem, hogy sikerüljön. – Hogy állhattok ennyire közel egymáshoz?

- Dolgozni kell érte – válaszolt Edward nyugodtan.

- Akkor is – la tua cantante! Micsoda pazarlás!

Edward kuncogott egyet a humor minden szikrája nélkül.

- Árként tekintek rá.

- Elég magas ár – Aro szkeptikus volt.
- A lehetőség ára.

Aro nevetett.

- Ha nem szagoltam volna meg az emlékeiden keresztül, egyszerűen nem hittem volna el, hogy bárki vére lehet ennyire hívogató. Még csak hasonlót sem éreztem soha életemben. A legtöbben közülünk bármit megadnának egy ilyen ajándékért, erre te meg...

- Elpazarolom – fejezte be Edward a mondatot szarkasztikus éllel a hangjában.

Aro megint nevetett.

- Hjjaj, hogy hiányzik Carlisle barátom! Rá emlékeztetsz – csak ő nem volt ennyire dühös.

- Carlisle más tekintetben is tútesz rajtam.

- Tényleg sosem hittem, hogy Carlislenek ennyi önuralma van, de te szégyenbe hozod.

- Aligha – mondta Edward türelmetlen hangon. Mintha át akarta volna ugrani a bevezetőt. Ez egyre inkább aggasztott; nem tehettem róla, de próbáltam elképzelni, mi következhet még.

- Öröömre szolgálnak a sikerei – tűnődött Aro. – A róla szóló emlékeid igazi ajándékok voltak nekem, bár szerfelett különösnek találtam őket. Meglepődtem, mennyire... örvendetes a sikere azon a szokatlan módon, amit választott. Arra számítottam, hogy csak időpazarlás. Gúnyolódtam a tervén, hogy másokat is rá akar venni, hogy kövessék a sajátságos álmképében. Mégis, örülök, hogy tévedtem.

Edward nem válaszolt.

- De a te szelidséged! – sóhajtott Aro. – Nem is gondoltam, hogy ilyen mértékű önuralom is lehetséges. Hogy hozzászoktasd magad egy ilyen csábító dologhoz, és nem csak egyszer, hanem újra és újra... ha nem éreztem volna saját magam, el sem hinném.

Edward visszanevetett Arora, kifejezéstelen arccal. Tudtam, hogy az arca is elegendő – az idő ezen mit sem változtatott -, hogy a felszín mögé lássak. Igyekeztem egyenletesen tartani a légzésem.

- Ha csak arra gondolok, hogy fordul feléd... - kuncogott Aro – Már attól szomjas leszek.

Edward megfeszült.

- Ne zavartasd magad – nyugtatta meg Aro. – Nem szándékozom ártani neki. De annyira kíváncsi vagyok egy dologra. – Egyértelmű érdeklődéssel szemezett velem. – Szabad? – kérdezte buzgón, felemelve egyik kezét.

- Őt kérdezd – javasolta Edward színtelen hangon.

- Hát persze, milyen udvariatlan vagyok! – kiáltott fel Aro. – Bella, - címezte most közvetlenül hozzám – Le vagyok nyűgözve, hogy te vagy az egyetlen kivétel Edward lenyűgöző képessége alól. Annyira érdekes, hogy ilyen egyáltalán megtörténhet. És azon gondolkodtam, hogy mivel a mi adottságaink nagyrészt hasonlóak, ha lennél annyira kedves, hogy megengedd nekem, hogy kipróbáljam... kiderülne, hogy nekem is kivétel vagy-e.

Szemeim ijedten meredtek Edwardra. Aro nyilvánvaló udvariassága ellenére sem hittem, hogy tényleg van választásom. Rettegtem a gondolattól is, hogy hagyjam, hogy megérintsen és – a perverz kíváncsiság ellenére – a bőre érintésétől.

Edward bátorítólag bólintott – vagy azért, mert biztos volt benne, hogy Aro nem fog bántani, vagy azért, mert tényleg nem volt más választásom. Nem tudtam volna megmondani, melyik az igaz.

Visszafordultam Aro felé és lassan felemeltem az egyik kezem velem szemben. Remegett.

Aro közelebb csúszott, és azt hiszem, hogy az arkifejezése bátorítás akart lenni. De a papírszerűsége túl furcsa volt, túl idegen és ijesztő a bátorításhoz. Az arca még magabiztosabb volt, mint a szavai.

Aro felém nyúlt, mintha csak kezet akarna fogni velem, és nem létező bőrét az enyémhez szorította. Durva volt, de törékenynek éreztem – palás, mint a gránit – és még hidegebb, mint ahogy előre gondoltam.

Ködös szemei lemosolyogtak az enyémeke, és lehetetlen volt másfelé nézni. Jóformán hipnotizáltak, furcsa és kellemetlen módon.

Aro arca megváltozott, ahogy néztem. A magabiztosság hullámozott, először kétség lett belőle, majd kételkedés, mielőtt barátságos maszkká nyugodott volna.

- Ez annyira érdekes – mondta, és eleresztette a kezem, majd hátrébb lépett.

Edwardra néztem, és bár az arca alapvetően nyugodt volt, mintha kicsit önelégült lett volna.

Aro elgondolkodó képet vágott. Pillanatnyilag csendben volt, szemét pedig hármunkon pihentette. Aztán hirtelen megrázta a fejét.

- Először is – dünnyögte csak úgy magának – kíváncsi vagyok, vajon a többi képességünkre is immunis-e... Jane, kedves?

- Nem! – morogta Edward. Alice fékezőleg ragadta meg a karját, de Edward lerázta magáról. A kis Jane boldogan mosolygott Arora.

- Igen, Mester?

Edward most már tényleg morgott, a hangok kínzóan szakadtak fel belsejéből, miközben vészjósló szemekkel bámulta Arot. A teremben csend lett, mindenki döbrent hitetlenséggel figyelte az eseményeket, mintha Aro éppen valami zavarbaejtő szociális faux pas-t követne el. Láttam, ahogy Felix reménykedve vigyorog és lép közelebb. Aro rápillantott, mire a fiú megfagyott ott, ahol volt, vigyorából duzzogás lett.

Majd Janehez szólt.

- Azon tűnődöm, kedvesem, hogy Bella vajon rád is, immunis-e.

Alig hallottam Aro hangját Edward félelmetes dörögése mellett. Elengedett és maga mögé húzott, hogy elrejtse a többiek elől. Caius felénk siklott a kíséretével együtt, hogy jobban lásson. Jane üdvözült mosollyal fordult felénk.

- Ne! – sikoltotta Alice, ahogy Edward a kicsi lányra támadt.

Mielőtt reagálhattam volna, mielőtt bárki közénk ugorhatott volna, mielőtt Aro testőrei akár felfoghatták volna, mi történik, Edward már a földön volt.

Senki sem ért hozzá, de a kőpadlón fetrengett, nyilvánvaló kínok között, én meg csak bámultam rettegvé.

Jane csak rá mosolygott és mindenki köré gyűlt. Amit Alice mondott a félelmetes adottságokról, amiért mindenki olyan nagyfokú tisztelettel bánt Jane-nel, és amiért Edward útját állta a lánynak, aki ugyanezt megtehetette volna velem is.

- Állj! – visítottam, a hangom visszhangzott a csendben, közénk akartam vetni magam. De Alice elkapott és karjai kioldhatatlan béklyójába zárt, mit sem törődve a szabadulásra irányuló próbálkozásaimmal. Egyetlen hang sem hagyta el Edward ajkait, csak a kövön fetrengett. Úgy éreztem, felrobban a fejem a fájdalomtól, ha ezt tovább kell nézmem.

- Jane – állította le Aro nyugodt, csendes hangon. Jane gyorsan felnézett kérdő szemekkel, még mindig mosolyogva. Amint Jane máshova nézett, Edward teste megnyugodott.

Aro felém bökött a fejével.

Jane felém fordította a mosolyát. Eddig még nem is néztem a szemeibe. Edwardot néztem Alice karjainak bőrtönéből, még mindig értelmetlenül küszködve.

- Semmi baja – suttogta Alice csendesen. Miközben ezt mondta, Edward már fel is ült és könnyedén talpra ugrott. Szemeink találkoztak, az övéi tele voltak rettegéssel. Először azt hittem, hogy a miatt, amit épp az imént szenvedett el. De aztán gyorsan Jane-re nézett, majd megint rám – arca megenyhült.

Én is Jane-re néztem, aki már nem vigyorgott. Engem bámult, állkapcsa megfeszült az erős összpontosítástól. Visszasüllyedtem, várva a fájdalmat.

Semmi sem történt.

Edward újra mellettem állt. Megérintette Alice karját, aki eleresztett.

Aro nevetni kezdett.

- Ha-ha-ha – kacagott. – Ez csodálatos!

Jane frusztráltan szuszogott, letámasztva a lábait, mintha ugrani készülne.

- Ne ragadd el magad, kedvesem – mondta Aro lágy hangon, és a kislány vállára tette a kezét – Bella megszégyeníti mindannyiunkat.

Jane ajkai ismét felfelé görbültek, még a fogait is láthattam, úgy mosolygott rám.

- Ha ha ha – kuncogott megint Aro. – Nagyon bátor vagy, Edward, hogy csendben viselted. Egyszer megkértem Janet, hogy csinálja velem is... csak kíváncsiságból. – Elismerően rázta a fejét.

Edward undorodva bámulta.

- Szóval mit csináljunk most veled? – sóhajtotta Aro.

Alice és Edward megmerevedtek. Ez volt a rész, amire vártak. Remegni kezdtem.

- Gondolom, semmi esély arra, hogy meggondold magad? – kérdezte reménykedve Aro Edwardtól. – A te képességed nagyszerű ajándék lenne kis társaságunk számára.

Edward hezitált. A szemem sarkából láttam Felix és Jane grimaszát.

Úgy tűnt, Edward külön mérlegelt minden egyes szót, mielőtt kimondta őket.

- Én... inkább... nem... szeretnék.

- Alice? – kérdezte Aro, még mindig reménykedve. – Van némi esély arra, hogy belépj közénk?

- Köszönöm szépen, de nem – mondta Alice.

- És mi a helyzet veled, Bella? – húzta fel egyik szemöldökét.

Edward a fülembe piszegett, én pedig zavartan bámultam Arot. Viccelődik? Vagy tényleg azt szeretné, ha maradnék vacsorára? A fehérhajú Caius törte meg a csendet.

- Mi!? – kérdezte Arot; hangja annak ellenére, hogy nem volt több egy suttogásnál, félelmetes volt.

- Caius, biztosra veszem, hogy látod a benne rejlő lehetőségeket – dorgálta Aro. – Nem láttam ennyire ígéretes adottságot, mióta megtaláltuk Janet és Alecet. El tudod képzelni a lehetőségeket, mi lenne, ha ő is egy lenne közülünk?

Caius elfordult, maró kifejezéssel hófehér buksiján. Jane szemei felháborodástól szikráztak a méltatlan összehasonlítás hallatán.

Edward mellettem gőzölgött. Szinte hallottam, ahogy újabb, erősebb morgás keletkezik a mellkasában. Nem hagyhattam, hogy a vérmérsékletével ártson saját magának.

- Nem, köszönöm – mondtam, alig hangosabban egy sóhajnál, a félelem csomót kötött a nyelvemre.

- Milyen kár. Micsoda pazarlás – sóhajtott Aro.

Edward felszisszent.

- Belépsz vagy meghalsz, ugye? Sejtettem, amint ebbe a szobába hoztatok minket. Ennyit a törvényeitekről.

A hangszíne meglepett. Dühös volt, de volt valami megfontoltság a hangjában – mintha remek gonddal válogatta volna meg a szavait.

- Erről szó sincs, természetesen – pislogott Aro csodálkozva. – Azért gyűltünk itt össze, mert Heidi visszatértét vártuk, nem a ti jöveteleketek.

- Aro, - sziszegett Caius – a törvény elítéli őket.

- Hogyhogy? – bámult Edward Caiusra. Biztos tudta, hogy Caius mire gondol, de el akarta érni, hogy kimondja hangosan is. Caius csontos ujjával rám mutatott.

- Túl sokat tud. Felfedted a titkainkat. – hangja papírvékony volt, akárcsak a bőre.

- Néhány ember itt is szolgál a te kis intézményedben – emlékeztette Edward, nekem meg eszembe jutott a csinos recepciós odalent.

- Igaz – értett egyet. – De amikor már nincsenek hasznunkra, jóllakunk belőlük. Te nem ezt tervezed ezzel itt. Ha elárulja a titkunkat, kész vagy elpusztítani őt? Nem hiszem – gúnyolódott.

- Én soha... - kezdtem, még mindig suttogva, de Caius elhallgattatott egyetlen jeges tekintettel.

- Sőt, még csak nem is akarod közénk valóvá tenni – folytatta Caius. – Éppen ezért ő csak egy gyenge láncszem. És minthogy ez így van, csak az ő életét kérjük. Ti szabadon távozhattok.

Edward vicsorított.

- Én is pont így gondoltam – mondta Caius valami perverz örömmel. Felix mohón előrébb lépett.

- Ha csak... - vágott közbe Aro. Nem tűnt boldognak a párbeszéd alakulását illetően. – Hacsak nem szándékozol őt is halhatatlanná tenni.

Edward összeszorította ajkait, egy pillanatig hezitált, mielőtt válaszolt volna.

- És ha szándékozom?

Aro megint boldogan mosolygott.

- Nos, akkor szabadon hazamehettek mindannyian, és átadhatjátok üdvözlőmet a jó öreg Carlislenek,

- az arckifejezése valamivel bizonytalanabbá vált – de attól tartok, komolyan is kell gondolnod a dolgot.

Aro felemelte a kezét.

Caius, aki mogorván bámult maga elé, egy kicsit megnyugodott.

Edward ajkai éles vonallá egyesültek. Mélyen a szemembe nézett, én pedig vissza rá.

- Tedd meg, - suttogtam – légy szíves'.

Tényleg olyan hülye ötlet lett volna? Inkább meghalt volna, minthogy átalakítson? Úgy éreztem magam, mintha gyomorszájon rúgtak volna. Edward lenézett rám megkínzott arckifejezéssel.

Aztán Alice arrébb lépett tőlünk, Aro felé. Odafordultunk, hogy lássuk, mi a fészkes fenét művel. Felemelte a kezét, akárcsak Aro.

Nem mondott semmit, Aro pedig intett a zord testőröknek, akik már azon voltak, hogy megakadályozzák a lány közeledését. Aro félúton találkozott Aliceszel és mohón megragadta a kezét, kapzsi fénnel a szemében. Fejét az összeérő kezek felé hajtotta, és becsukta a szemét is, úgy koncentrált. Alice mozdulatlanul állt, az arca sima volt. Hallottam, hogy Edward a fogait csikorgatja.

Senki sem mozdult. Aro, mint aki megfagyott bámulta Alice kezét. A másodpercek egymás után múltak, én pedig egyre idegesebb lettem. Azon tűnődtem, hogy mennyi időnek kell eltelnie, mielőtt túl sok telne el. Mielőtt az azt jelentette volna, hogy valami rosszul megy – rosszabbul, mint már eleve.

Eltelt még egy kínosan lassú pillanat, mikor Aro hangja megtörte a csendet.

- Ha-ha-ha – nevetett, még mindig lehajtott fejjel. Lassan felnézett, szemeiben izgatottság csillogott. – Ez... elképesztő volt!

Alice szárazon mosolygott.

- Örülök, hogy élvezted.

- Látni a dolgokat, amiket te láttál... főleg azokat, amik még meg sem történtek! – csodálkozva csóválta a fejét.

- De meg fognak – emlékeztette Alice nyugodtan.

- Igen, igen... határozottan úgy tűnik. Lényeg a lényeg, semmi probléma.

Caius keserűen csalódottnak tűnt. Ebben az érzésben osztozott Felixszel és Jane-nel.

- Aro, - kezdte panaszosan.- Kedves Caius, - mosolygott Aro. – Ne izgulj! Gondolj a lehetőségekre! Nem csatlakoznak hozzánk ma, de mindig reménykedhetünk egy szebb jövőben. Képzeld csak el az örömet... a fiatal Alice egymaga elbírna a mi kis háztartásunkkal... és mellesleg annyira kíváncsi vagyok, hogy alakul majd a dolog Bellának.

Arot láthatóan meggyőzték a látottak. Nem vette észre, mennyire szubjektív Alice látása? Hogy úgy tehet ma, mintha át akarna változtatni, de holnap meg is gondolhatja magát! Milliányi apró döntés, az övéi és másokéi is – Edwardéi például – megváltoztathatják a jövő útjait.

És számítana egyáltalán, hogy Alice hajlandó lett volna, jelentene bármilyen különbséget, ha vámpírrá váltam volna, mikor az ötlet annyira visszataszító Edward számára? Ha a halál kecsgetetőbb lehetőség volt neki, minthogy örökké a lába alatt legyenek... egy halhatatlan kis kellemetlenség. Annyira kétségbe voltam esve, hogy éreztem, ahogy depresszióba süllyedek, és megfulladok benne...

- Akkor mehetünk? – kérdezte Edward egyenletes hangon.

- Persze, persze – mondta Aro kedvesen. – De kérlek, majd ugorjatok be valamikor. Igazán lebilincselő volt a látogatásotok.

- És persze majd mi is meglátogatunk titeket – ígérte Caius. – Csak hogy biztosak lehessünk, hogy teljesítet a rád eső részt. Ha a helyedben lennék, nem halogatnám sokáig a dolgot. Nem lesz második lehetőséged.

Edward állkapcsa összeszorult, de bólintott egyet.

Caius vigyorgott egy jóízűt, majd visszafordult oda, ahol Marcus ücsörgött, mozdulatlanul és unottan. Felix horkantott.

- Ugyan, Felix – mosolygott jókedvűen Aro. – Heidi bármelyik pillanatban itt lehet. Türelem.

- Hmm – Edward hangjában újszerű elcsendült. – Akkor talán jobb is, ha minél hamarabb távozzunk.

- Igen – értett egyet Aro. – Ez jó ötlet. Balesetek történnek. Kérlek, várjátok meg odalenn az est leszálltat, de ahogy gondoljátok végülis...

- Természetesen – egyezett bele Edward, miközben én megrezzentem a gondolatra, hogy estig kell várnunk, mielőtt leléphetnének.

- És addig is... - tette hozzá Aro, egy ujjal intve Felixnek. Felix már ment is eléje, Aro pedig kigombolta a szürke leplet, amit a hatalmas vámpír viselt, és oda dobta Edwardnak. – Tessék, vedd fel. Kicsit feltűnő vagy.

Edward felvette a hosszú palástot, csuklyája a hátán lógott. Aro sóhajtott.

- Jól áll neked.

Edwardból hirtelen kacagás tört fel, miközben visszapillantott a válla felett.

- Köszí, Aro. Majd lent várakozunk.

- Viszontlátásra, ifjú barátaim – mondta Aro, szemei fényesen csillogtak.

- Menjünk – mondta Edward sürgetően.

Demetri intett, hogy kövessük, majd megindultunk kifelé pont azon az úton, ahonnan jöttünk. Edward lassan maga elé húzott. Alice kemény arccal haladt közel hozzám.

- Nem elég gyors... - dühögte.

Félve néztem fel rá, de csak csalódottságot láttam. Ekkor hallottam először az előszobából érkező durva és hangos hangokat.

- Nos, ez szokatlan – dörögte egy durva férfihang.

- Olyan középkori – válaszolt egy kellemetlenül éles női sipákolás.

Egy nagy tömeg közeledett a kicsiny ajtó felé, megtöltve a kis sziklaüreget. Demetri igyekezett úgy irányítani minket, hogy helyet szorítsunk az érkezőknek. A hideg falhoz szorultunk, hogy elengedhessük őket.

Az elől érkező pár, a hangjukból ítélve amerikaiak, előre mentek.

- Üdvözöllek titeket, vendégek! Üdvözlét Volterrában! – hallottam Aro énekét a nagy toronyszobából.

A többi, lehettek úgy negyvenen, vagy még többen az első pár után battyogtak. Némelyikük úgy nézte a környezetet, mintha turisták lennének. Mások zavarban voltak, mintha a dolog, ami végül ebbe a szobába hozta őket, már elveszítette volna minden értelmét. Észrevettem egy kicsi, sötét nőt a tömegben. A nyakában egy rózsafüzér lógott, a keresztet szorosan a markában tartotta. Lassabban mozgott, mint a többiek, meg-megérintve másokat és kérdéseket feltéve egy ismeretlen nyelven. Úgy tűnt, senki sem érti meg, a pánik egyre nőtt a hangjában.

Edward a mellkasához szorította a fejemet, de már késő volt. Már megértettem.

Ahogy az első kis lyuk megjelent, Edward gyorsan az ajtó felé tolt. Éreztem a rettegő kifejezést az arcomon és könnyek patakzottak végig arcomon.

A giccses aranycsarnok csendes volt és üres, leszámítva egy gyönyörű, szoborszerű nőt. Kíváncsian figyelt minket, különösen engem.

- Üdv itthon, Heidi – köszöntötte Demetri mögülünk.

Heidi szórakozottan mosolygott. Rosaliere emlékeztetett, még ha nem is volt a külsejünkben semmi közös – csak a szépsége. Olyan kivételes és felejthetetlen. Nem tudtam nem ránézni.

Úgy volt öltözve, hogy kihangsúlyozza ezt a szépséget. Elképesztő, hosszú lábai harisnyában feketéltettek, szabadon a legrövidebb miniszoknya alatt. Felül hosszú ujjú, magas nyakú, hihetetlenül feszes műanyag topot viselt. Hosszú mahagóni-haja fényes volt, a szeme pedig a legkülönösebb ibolya színnel rendelkezett – egy színnel, ami valószínűleg kék kontaktlencséből és vörös íriszből származott.

- Demetri, - válaszolt selymes hangon, a szeme az arcom és Edward szürke leple között ingázott.

- Szép fogás – bókolt Demetri, én meg hirtelen megértettem a vonzó ruházatot... ő nem csak a halász volt, hanem a csali is.

- Köszí, – válaszolt elragadó mosollyal – te nem jössz?

- Egy percen belül. Hagyj nekem is egy keveset.
Heidi bólintott és még egy utolsó kíváncsi pillantást lőtt felém az ajtón túlról.

Edward olyan tempót diktált, hogy futnom kellett, ha lépést akartam tartani vele. De még így sem értük el a giccses ajtót a csarnok végében, mielőtt a sikoltozás kezdetét vette volna.
22. REPÜLÉS

Demetri a derűsen fényűző recepciónál hagyott minket, ahol a Gianna nevű nő még mindig a fényezett pultja mögött ült. Vidám, ártalmatlan zene szólt valamelyik rejtett hangszóróból.

"Ne menjetek el, amíg be nem sötétedik," figyelmeztetett minket.
Edward bólintott, és Demetri elsietett.

Gianna nem úgy tűnt, hogy meglepődött a cserén, habár Edward kölcsönzött palástját rosszindulatúan vizslatta.

"Jól vagy?"- kérdezte Edward halkán, hogy az a titkárnő emberi fülének hallhatatlan legyen. A hangja érdes volt—ha a bársony egyáltalán lehet érdes—és aggodalmas. De lehet, hogy csak képzeltem, még mindig az események hatása alatt állva.

"Jobb, ha leülteted, mielőtt összeesik," mondta Alice. "Darabokra hullik."
Még csak most vettem észre hogy remegek, de nagyon, az egész testem rázkódott és a fogaim összekoccantak, a szoba forgott körülöttem és elmosódott a szemeim előtt. Egy vad pillanatig, azt gondoltam, hogy Jacob is így érezhette magát mielőtt vérfarkassá változott.

Hallottam valamilyen hangot, aminek semmi értelme nem volt, egy furcsa akadozó hangot, ami nem illett bele az egyébként vidám háttérzenébe. A remegéstől összezavarodva nem tudtam megmondani, hogy honnan jön.

"Shh, Bella, shh," csitított Edward miközben leültetett a kanapéra a lehető legtávolabb a kíváncsi nőszemély asztalától.

"Azt hiszem, hisztérikus rohama van. Talán pofon kéne vágni," javasolta Alice.
Edward dühös pillantást lövellt felé.

És akkor megértettem. Oh. Én adtam ki ezt a hangot. Az az akadozó hang a mellkasomból feltörő zokogás hangja volt.
Az elfojtott zokogás rázott engem.

"Semmi baj, biztonságban vagy, most már minden rendben," mondogatta újra és újra. Az ölébe húzott és betekert a vastag gyapjú köpennyel, hogy megvédjen a hideg bőrétől.
Tudom, hogy ostobán reagáltam erre az egészre. Ki tudja hányszor kellett már szembe nézнем a fajtájjukkal?

Ő is megmenekült, én is megmenekültem és rögtön el is hagyhat, amint szabadok leszünk. A szemeim annyira megteltek könnyel hogy nem láttam tisztán az arcvonásait—de minden perc elvesztegetett idő volt, amíg nem nézhettem rá.

De a könnyeim mögött, volt egy kép, amit nem tudtam kitörölni az emlékezetemből, még mindig láttam a rózsafüzéres asszony apró rémült arcát.

"Azok az emberek," zokogtam.

"Tudom," suttogta.

"Borzasztó."

"Igen, az. Bárcsak ne kellett volna látnod."

A fejemet a hideg mellkasára hajtottam, és köpennyel megtörültem a könnyben úszó szemeimet. Vettem néhány mély lélegzetet, próbáltam lenyugtatni magam.

"Hozhatok valamit?" -kérdezte egy hang udvariasan. Gianna volt, aki áthajolt Edward vállai fölött egyszerre aggodalmas és hivatalos arckifejezéssel. Nem zavartatta magát, hogy az arca csak pár centire van egy barátságtalan vámpírtól. Vagy nagyon feledékeny volt, vagy csak nagyon jól végezte munkáját.

"Nem," válaszolt Edward hidegen.

Bólintott egyet, rám mosolygott és aztán eltűnt.

Megvártam, amíg hallótávolságon kívül van. "Tudja, hogy mi folyik itt?" Kérdeztem halk rekedt hangon. Kezdem megnyugodni, és már egyenletesebben lélegeztem.

"Igen. Mindenről tud," mondta Edward.

"Tudja, hogy meg fogják ölni valamikor?"

"Tudja, hogy ez is egy lehetőség," mondta.

Ez meglepett.

Edward arcában nehéz volt olvasni. "Azt reméli, hogy megtartják."

Éreztem, ahogy kiszalad a vér az arcomból. "Ő is közéjük akar tartozni?"

Bólintott egyet, és éles szemekkel nézte a reakciómat.

Megremegtem. "Hogy akarhatja ezt?" suttogtam, inkább csak magamnak, mint válasz után kutatva.

"Hogy tudja nézni egyáltalán, ahogy azok az emberek bemennek abba a förtelmes terembe, és ő része akar lenni ennek?"

Edward nem válaszolt. Az arckifejezése megváltozott valami miatt, amit mondtam.

Csak bámultam a gyönyörű arcát, megpróbáltam megérteni a változása okát, és akkor hirtelen rádöbentem, hogy tényleg itt vagyok, itt vagyok Edward karjaiban habár már nem sokáig, de nem fenyegetett minket az a veszély—legalábbis ebben a szent pillanatban—hogy megölnék.

"Oh, Edward," zokogtam megint. Olyán ostobán reagáltam. A könnyeim túl sűrűn záporoztak, így már megint nem láttam az arcát, ami megint megbocsáthatatlan veszteség volt.

Csak naplementéig lehettem biztos benne, hogy itt marad velem. Mint a tündérmesékben, amikor elérkezik az a pont, ahol megtörik a varázs.

"Mi a baj?" kérdezte még mindig aggodalmasan, miközben gyengéden simogatta a hátam.

Átkaroltam a nyakát—mi a legrosszabb, amit tehet? Maximum félretolhatja a karjaimat—de én még jobban öleltem volna.

"Elég beteg tőlem, hogy most boldog vagyok?" kérdeztem, miközben a hangom kétszer is elcsuklott. Nem tolt arrébb. Szorosan a hideg, kemény mellkasához húzott, olyan szorosan ölelt hogy alig tudtam lélegezni, pedig a tüdőm már teljesen egészséges volt.

"Pontosan tudom, hogy mire gondolsz," suttogta. "De nagyon sok okunk van rá, hogy boldogok legyünk. Először is, életben vagyunk."

"Igen," helyesletem. "Ez egy jó ok."

"És együtt vagyunk," lehelte. A lehelete olyan édes volt, hogy teljesen beleszédültem. Csak bölintottam, mert biztos voltam benne, hogy ez a tényező nála nem nyomott olyan sokat a latba, mint nálam.

"És, kis szerencsével, még holnap is életben leszünk."

"Remélhetőleg," mondtam szorongva.

"Egész jók a kilátásaink," Alice biztosított. Eddig olyan csendben volt, hogy el is felejtkeztem a jelenlétéről.

"Kevesebb, mint 24 óra múlva megint láthatom Jaspert," meglegedve hozzátette. Szerencsés Alice. Ő bízhat a jövőjében.

Nem tudtam levenni a szemem Edward arcáról. Bámultam rá, miközben azt kívántam, hogy bárcsak a jövő sose történne meg. Azt, hogy ez a pillanat örökké tartson, és ha ez nem lehetséges legalább szűnjön meg a létezésem is, amikor vége.

Edward is nézett engem, sötét lágy szemekkel, hogy könnyű volt úgy tennem mintha ő is így érezne. Ez az, amit csináltam. Színleltem, hogy még édesebbé tegyem a pillanatot.

A szemem alatt körözött az újbegyével. "Fáradtnak tűnsz."

"Te pedig szomjasnak," suttogtam vissza, miközben a lila árnyalatot tanulmányoztam a fekete szemem alatt.

Meg vonta vállát. "Ez semmiség."

"Biztos? Odaülhetek Alice-hez," ajánlottam vonakodva; inkább öljön meg most, minthogy egy centivel is odébb kelljen mennem.

"Ne légy nevetséges." Felsőhajtott és az édes lehelete simogatta az arcom.

"Sose tudtam jobban kontrolálni azt az oldalát a természetemnek, mint most."

Millió kérdésem volt. Az egyik szinte feszítette az ajkamat, de tartottam a számat. Nem akartam elrontani ezt a pillanatot, még ha ilyen hiányos is volt, hogy ebben a szobában kellett ülnöm, amitől szinte rosszul voltam, és hogy egy majdnem-szörnyeteg fürkésző szemei pillogtak felénk.

Ott a karjaiban, olyan könnyű volt elképzelni, hogy ő is akar engem. Most nem akartam az indokaira gondolni—hogy vajon csak azért viselkedik így, hogy megnyugtasson miközben még mindig veszélyben forogtunk, vagy csak büntudatot érzett a miatt ahol most vagyunk és megkönnyebbült, hogy nem kellett felelősséget vállalnia a halálomért.

Talán a külön töltött idő miatt ebben a pillanatban nem zavartam őt.

De nem számított. Sokkal boldogabb voltam a színleléssel.

Csendesen feküdtem a karjaiban, az emlékezetembe véstem az arcát, és tettem, hogy minden rendben...

Az arcomat nézte, mintha ő is ugyanezt csinálná, miközben megvitatta Alice-val hogy, hogy jussunk haza. A hangjuk olyan gyors és halk volt, hogy Gianna nem érthette, amit mondanak.

Én magam sem értettem a felét. Úgy hangzott mintha tolvajok beszélnék át a rablás részleteit.

Szórakozottan a sárga Porschéra gondoltam, és arra hogy vajon a tulajdonosa vissza kapta-e már.

"Mi volt az a duma az énekesekről?" Kérdezte Alice.

"La tua cantante," mondta Edward. A hangjától csak még dallamosabban csengtek a szavak.

"Igen, az," mondta Alice miközben koncentrált. Én is ezen tűnődtem akkor, amikor meghallottam.

Éreztem, ahogy Edward megvonja a vállát. "Ezt arra mondják, akinek az illata olyan, mint nekem a Belláé.

Az énekesemnek hívják—mert a vére énekel nekem."

Alice felnevetett.

Elég fáradt voltam, hogy aludjak, de küzdöttem a kimerültség ellen. Nem akartam egyetlen pillanatot sem elmulasztani, amit vele tölthetek. Olykor, miközben Alice-val beszélgettem, hirtelen lehajolt és megcsókolt—a tükörsima ajkai végigszántották a hajamat, a homlokomat, az orrom hegyét. Minden egyes alkalom olyan volt a szunnyadó szívemnek, mint egy áramütés.

Úgy tűnt a szívdobogásom betölti az egész termet.

Olyan volt, mint a mennyország—pontosan a pokol közepén.

Teljesen elvesztettem az időérzékeimet. Úgyhogy amikor Edward ölelése szorosabbá vált és, Alice meg ő is gyanakvóan a terem másik végébe néztek, teljesen bepánikoztam.

Közelebb húztam magam Edward mellkasához, ahogy Alec—akinek a szemei most már rubinvörösek voltak, de még mindig fakók az uzsonna ellenére is—átsétált a dupla ajtón.

Jó híreket hozott.

"Most már szabadon távozhattok," mondta Alec olyan meleg hangon mintha életre szóló barátok lettünk volna. "Csak arra kérünk titeket, hogy ne időzzetek sokat a városban."

Edward fagyosan és kelletlenül válaszolt. "Semmi akadály."

Alec mosolyogva bólintott, aztán eltűnt.

"Csak forduljatok be az első sarkon és ott a folyosó, ami a lifthez vezet," mondta Gianna miközben Edward talpra állított. "Az előcsarnok két emelettel lejjebb van, a kijárat az utcára nyílik. Viszlát," tette hozzá mosolyogva.

Azon tűnődtem, hogy vajon a szakképzettsége elég lesz-e hogy megmentse őt.

Alice sötét pillantást lövellt felé.

Megkönnyebbültem, hogy van egy másik út kifelé; nem voltam biztos benne hogy kibírnék még egy földalatti túrát.

Elhagytuk az épületet egy pompásan feldíszített előcsarnokon keresztül.

Csak én egyedül bámultam vissza a középkori várra, ami kívülről egy irodaháznak nézett ki, innen nem láttam a megfigyelő tornyot, amiért hálás voltam

A buli még mindig tartott az utcákon. Az utcai lámpákat még csak most kapcsolták fel, ahogy gyorsan végigsétáltunk a macskaköves mellékutcákon.

Az ég már egészen szürke volt, de az épületek úgy magasodtak felettünk, hogy sokkal sötétebbnek éreztem.

Most már parti is sötétebb volt. Edward földig érő köpenye nem volt annyira feltűnő, mintha egy átlagos Volettra-i este lett volna.

Mások is voltak fekete köpenyben és a műanyag vámpír fogak, amit egy gyereken láttam ma, úgy tűnt, hogy a felnőttek között is népszerű.

"Nevetséges," motyogta Edward.

Észre sem vettem, hogy Alice eltűnt mellőlem. Oldalra néztem, hogy kérdezzek tőle valamit, de már nem volt ott.

"Hol van Alice?" Kérdeztem pánikolva.

"Elment, hogy elhozza a táskáitokat onnan, ahova rejtette őket még reggel.

El is felejtettem, hogy van fogkefém is. Nagymértékben javítana a kinézetemen.

"És egy autót is ellop, ugye?" Találgattam.

Vigyorgott. "Csak ha már kint leszünk."

Nagyon hosszú idő volt, amíg elértük a kijáratot. Edward látta, hogy teljesen kimerültem, átkarolta a derekamat és oldalról támogatott miközben haladtunk.

Megborzongtam, amikor átértünk a sötét kőkapun. A hatalmas, ősi kapu rostély felettünk, olyan volt, mint egy ketrec ajtó, ami azzal fenyegetett, hogy ránk zuhan és csapdába ejt.

Edward egy sötét autó felé vezetett, ami a kapu mellett húzódott meg az árnyékban; járó motorral. Nagy meglepetésemre becsusszant velem együtt a hátsó ülésre, ahelyett hogy ragaszkodott volna a vezetéshez.

Alice bocsánatkérően nézett ránk. "Sajnálom." Intett bizonytalanul a műszerfal felé. "Nem sok közül lehetett választani."

"Jó lesz ez, Alice." vigyorgott. "Nem lehet mindegyik 911 Turbo."

Felsóhajtott. "Lehet, hogy legálisan is kéne szereznem egy olyat. Csodálatos volt."

"Majd kapsz tőlem egyet Karácsonyra," ígérte Edward.

Alice örömtől ragyogóan hátrafordult, ami egy kicsit aggasztott engem, mert már nagyban száguldottunk lefelé a kanyargós hegyi úton.

"Sárgát," mondta Edwardnak.

Edward szorosan a karjaiban tartott. A szürke köpeny melegében igazán kényelmesen éreztem magam. Több mint kényelmesen.

"Most már aludhatsz, Bella," motyogta. "Már vége."

Tudtam, hogy a veszélyre és az ókori város rémálmaira gondol, de nagyot kellett nyelnem mielőtt válaszolni tudtam.

"Nem akarok aludni. Nem vagyok fáradt." Csak a második rész volt hazugság. Nem voltam annyira álmos hogy lehunyjam a szemeimet. A kocsiban csak annyi fény derengett, ami homályosan sütött a műszerfalról, de pont elég volt, hogy lássam az arcát.

A fülem alatti mélyedéshez érintette az ajkát. "Próbáld meg," biztatott.

Megráztam a fejem.

Felsóhajtott. "Még mindig ugyanolyan makacs vagy."

Tényleg makacs voltam; küzdöttem az elnehezedő szemhéjaim ellen, és győzedelmeskedtem felettük.

A sötét úton volt a legnehezebb ébren maradnom; Florenceben a repülőtéri világosság könnyebbé tette, és lehetőség volt, hogy megmossam a fogam és átöltözze; Alice hozott ruhát Edwardnak is és a szürke köpenyt egy szemétkupac tetejére dobta.

A repülőút Rómába olyan rövid volt, hogy a fáradtságnak esélye sem volt felülkerekedni rajtam. Tudtam, hogy az út Rómából Atlantába már kicsit más tézta lesz, úgyhogy kértem a légi kíséretől egy üveg Colát.

"Bella," mondta Edward rosszallóan. Tudta, hogy nem bírom a koffeint.

Alice mögöttünk ült. Hallottam, ahogy halkán motyog a telefonba miközben Jasperrel beszélt. "Nem akarok aludni," emlékeztettem. És adtam neki egy könnyen elhihető magyarázatot is, azért volt könnyen hihető, mert történetesen igaz volt.

"Ha most becsukom a szemem, akkor olyan dolgokat fogok látni, amiket nem akarok. Rémálmaim lesznek."

Ezek után már nem vitatkozott velem.

Ez egy nagyon jó idő lett volna, arra, hogy megszerezsem a válaszokat, amikre szükségem volt—szükségem volt rájuk ugyan, de nem akartam tudni őket; már a gondolatára is kétségbeestem, hogy vajon miket hallanék.

Egy nagy utastérben ültünk, nem tudott volna elszökni előlem a repülőn—nos, legalábbis nem könnyen.

Alice kivételével senki sem hallana minket; már későre járt, az utasok lekapcsolták az olvasólámpákat és párnákat kértek a légkísérőktől. A beszéd segítene legyőzőm a kimerültséget.

De a nyelvem csökönyösen meggátolt, hogy kérdések árját zúdítsam rá. Valószínűleg ennek is a fáradtságom volt az oka, de reméltem, hogy e kis megbeszélés elhalasztásával, eltölthetek még pár órát vele valamikor később—áttehetjük egy másik éjszakára amolyan Scheherazade-stílusban.

Úgyhogy továbbra is szódát ittam és még a pislogás ellen is küzdöttem. Edward teljesen elégedettnek tűnt, ahogy a karjában feküdtem, és az ujjaival simogatta az arcom. Én is megérintettem az övét. Nem tudtam megállni, habár sejtettem, hogy ez pokolian fájni fog, amikor megint egyedül leszek.

Megcsókolta a hajam, a homlokom, a csuklóm--- de az ajkam soha, ami jó volt. Elvégre is hányféle képpen lehet összetörni egy szívet, miközben még mindig elvárják tőle, hogy dobogjon? Az elmúlt napokban sok minden végezhetett volna velem, de egyiktől sem lettem erősebb. Sőt, borzasztóan törekenynek éreztem magam, mintha egy szótól is darabokra törnék.

Edward nem beszélt. Talán azt remélte, hogy aludni fogok. Vagy csak nem volt mit mondania.

Megnyertem a csatát az elnehezedő szemhéjaimmal szemben. Ébren voltam, amikor elértük az Atlantai repteret, és azt is láttam, ahogy a nap lassan előbukkan a Seattle-i felhők mögül, mielőtt Edward elhúzta a sötétítőt.

Büszke voltam magamra. Egy percet sem szalasztottam el.

Sem Alice sem Edward nem volt meglepve a kis társaságtól, akik minket vártak a Sea-Tac repülőtéren, de engem teljesen váratlanul ért. Jaspert láttam meg először—de nem úgy tűnt, hogy ő is észrevett. A szemeivel csak Alice-t kereste.

Alice gyorsan odaszaladt hozzá, de nem ölelte, meg mint ahogy azt a többi párocska teszi, amikor hosszú idő után meglátják egymást. Csak merően nézték egymást, de a pillanat olyan személyesnek tűnt, hogy úgy éreztem, félre kell nézmem.

Carlisle és Esme egy nyugodt sarkon vártak távol a fémdetektoroktól egy széles oszlop árnyékában. Esme felém nyúlt, és hevesen, de ügyetlenül megölelt, mert Edward még mindig magához szorított a karjaival.

"Annyira köszönöm," suttogta a fülembe.

Aztán a karjaival átfonta Edwardot és úgy tűnt, hogy sírna, hogy ha képes lenne rá.

"Soha többé ne tegyél ki minket ennek," zsörtölődött.

Edward bűnbánóan mosolygott. "Bocsi, anyu."

"Köszönöm, Bella," mondta Carlisle. "Tartozunk neked."

"Egyáltalán nem," motyogtam. Az átvirrasztott éjszaka hirtelen felülkerekedett rajtam. Úgy éreztem, hogy a fejem nem kapcsolódik a testemhez.

"Alig áll a lábán," Esme korholta Edwardot. "Menjünk, vigyük haza."

Nem biztos, hogy ennél a pontnál az otthon volt az, amit akartam, vakon tántorogtam keresztül a reptéren, miközben Edward és Esme két oldalról támogattak. Nem tudtam, hogy Alice és Jasper mögöttünk van-e, de túl kimerült voltam hogy megnézzem.

Azt hiszem, hogy már félálomban vánszorogtam, amíg el nem értük a kocsit. Kicsit felébredtem a meglepetéstől, amikor megláttam a homályos fényben Emmett és Rosaliet ahogy a fekete Sedannak dőlve vártak minket.

Edward megfeszült. "Ne," suttogta Esme. "Borzasztóan éri magát."

"Érezze is" mondta Edward, meg se próbáltam halkra fogni a hangját.

"Nem az ő hibája," mondtam lassan a kimerültségtől.

"Hagyd, hogy jóvátegye," kérte Esme. "Majd mi megyünk Alice-szel és Jasperrel."

Edward haragosan nézett a hihetetlenül bájos szőke vámpírra.

"Kérlek, Edward," mondtam. Egy fikarcnyival sem volt több kedvem Rosaliékkal menni, mint Edwardnak, de már így is annyi viszályt szítottam ebben a családban. Felsóhajtott, és a kocsit felé indult.

Emmett és Rosalie szó nélkül beültek az első ülésre, és mi Edwarddal becsusszantunk a hátsókra. Tudtam, hogy képtelen leszek továbbra is nyitva tartani a szememet, megsemmisülve hajtottam a fejem a mellkasára majd lecsuktam a szemhéjaimat. Éreztem a motorzúgást.

"Edward," kezdte Rosalie.

"Tudom." Edward nyers hangja nem volt épp barátságos.

"Bella?" szólt Rosalie lágyan.

A szemeim rémülten kinyíltak. Ez volt az első alkalom, hogy közvetlenül hozzám beszélt.

"Igen, Rosalie?" Kérdeztem bizonytalanul.

"Annyira sajnálom, Bella. Olyan rosszul érzem magam az egész dolog miatt, és olyan hálás vagyok, hogy elég bátor voltál és megmentetted a bátyámat azok után, amit tettem. Kérlek, mond, hogy megbocsátasz."

A szavai furcsán és magasan hangzottak, ahogy szégyenkezve kimondta őket, de ettől függetlenül úgy tűnt hogy őszintén gondolja.

"Persze, Rosalie," motyogtam, megragadtam annak az esélyét, hogy egy kicsit kevésbé gyűlöljön. "Egyáltalán nem a te hibád. Én vagyok az, aki leugrott arról az átkozott szikláról. Persze, hogy megbocsátok."

A szavak zagyvaságnak hangzottak.

"Az nem számít, amíg nincs tudatánál, Rosalie" kuncogott Emmett. "Tudatomnál vagyok," mondtam sóhajtva. "Hagyjátok aludni,"erősödött Edward, de a hangja már lágyabb volt.

Ezután már csend volt, leszámítva a motor enyhe zúgását. Biztos elaludtam, mert úgy tűnt, hogy másodpercekkel később kinyílt az ajtó és Edward kiemelt az autóból. A szemeim még mindig csukva voltak. Először azt hittem, hogy még mindig a reptéren vagyunk. De aztán meghallottam Charliet.

"Bella!" Kiabált távolról. "Charlie," motyogtam, miközben próbáltam visszanyerni az öntudatom.

"Shh," suttogta Edward "Semmi baj, itthon vagy biztonságban. Csak aludj." "El sem hiszem, hogy van bőr a képeden idetolakodni." Üvöltötte Charlie Edwardra, a hangja most már sokkal közelebb volt. "Elég, apa," nyöszörögtem. De nem hallotta.

"Mi a baja?" Charlie követelte a választ.

"Csak nagyon fáradt, Charlie," Edward bizonygatta csendesen. "Kérlek, hagyd pihenni."

"Ne mond, meg hogy mit tegyek!" Ordibálta Charlie. "Add ide. Vedd le róla a mancsod!"

Edward megpróbált átadni Charlinak de én kitartóan csimpszkodtam belé. Éreztem, ahogy apa rángatja a karomat.

"Hagyd abba, apa," mondtam hangosabban. Kinyitottam a szemem és homályosan bámultam rá. "Rám legyél dühös."

A házunk előtt álltunk. A bejárati ajtó nyitva volt. A felhőréteg túl sűrű volt felettünk, ahhoz hogy megállapítsam, milyen napszak van.

"Meghiszem azt, majd te is megkapod a magadét" ígérte Charlie. "Befelé.

Tegyél le," sóhajtottam.

Edward talpra állított. Láttam, hogy függőlegesben vagyok, de nem éreztem a lábaimat. Tettem egy nehézkes lépést, de aztán a járda egyre közelebb került az arcomhoz. Edward elkapott mielőtt a betonra zuhantam volna.

"Csak hagy vigyem fel," mondta Edward. "Aztán elmegyek."

"Ne," rémülten felkiáltottam. Még nem kaptam meg a válaszaimat. Legalább annyi időre maradnia kell, nem igaz?

"Nem leszek messze," ígérte Edward, miközben olyan halkán suttogott a fülembe, hogy Charlienak esélye sem volt meghallani.

Nem hallottam Charlie választ, de Edward elindult a ház felé. Amikor elértünk a lépcsőhöz a szemeim megint lecsukódtak.

Az utolsó dolog, amit éreztem, az volt, ahogy Edward hideg kezei lefeszítik az ujjaimat a pólójáról.

23. AZ IGAZSÁG

Úgy éreztem, hogy már nagyon régóta alszom—a testem elszibbadt mintha egész idő alatt egyszer sem mozdultam volna meg.

Az elmém teljesen kába és lassú volt; furcsa, színes álmok—álmok és rémálmok—kavarogtak a fejemben. És olyan élethűek voltak.

A szörnyű és pompás álmok egyetlen nagy kavalkáddá vegyültek. Mindkét zavarba ejtő álomban volt egyfajta türelmetlenség és félelem, amikor a lábad nem mozog elég gyorsan... és rengeteg szörny vett üldözőbe, vörös szemű démonok, amik még ijesztőbbek voltak a finomkodó modorukkal.

Habár az álom még élénken élt bennem—nem emlékeztem a nevekre. De a legerősebb, legtisztább rész nem a rémület volt.

A legtisztább az angyal volt.

Nehéz volt elengedni, és csak felébredni.

Ez az álom nem akart eltűnni az álmok börtönében, ahova azokat száműztem, amiket nem akartam többé látni.

Harcoltam ellene miközben egyre jobban visszanyertem az éberségem és a valóságra koncentráltam. Nem emlékeztem, hogy milyen nap van, de biztos voltam benne, hogy vagy Jacob vagy a sulis vagy a munka vagy valami más vár rám. Lassan belélegeztem és azon tűnődtem, hogy fogok még egy nappal szembenézni.

Valami hideg lágyan megérintette a homlokomat.

Még jobban összeszorítottam a szememet. Úgy tűnt még mindig álmodok, de már-már természetellenesen igaznak éreztem az érintést.

Már olyan közel voltam a felébredéshez... csak másodpercekre, és akkor minden eltűnne.

De észrevettem, hogy túlságosan is valódinak érzem, túl valódi, ahhoz hogy igaz legyen.

A kökemény karok, amiket képzeltem átkaroltak, de túl szilárdak voltak. Ha hagyom, hogy tovább fájuljon a dolog, akkor később nagyon meg fogom bánni. Egy lemondó sóhajjal kinyitottam a szemem hogy elúzzem az illúziómat.

"Oh!" Levegő után kapkodva dörgöltem a szemem.

Nos, nyilvánvalóan, túl messzire mentem; hatalmas hiba volt, hogy hagytam, hogy a képzelgéseim kicsúszzanak a kezemből.

Oké, na jó a "hagytam" nem a legjobb szó. Inkább kényszerítettem, hogy kicsússzon—a hallucinációim után rohantam—és ez már túl sok volt az elmémnek.

Kevesebb, mint fél másodperc alatt rájöttem, hogy ugyan teljesen elmebeteg vagyok, de élvezem a látomásaimat.

Megint kinyitottam a szemem—és Edward még mindig ott volt, a tökéletes arca csak pár centire volt tőlem.

"Megijesztettek?" kérdezte halk, aggodalmasan hangon. Ez az illúzió nagyon jól csinálja. Az arca, a hangja, az illata mindene—sokkal jobb, mint amikor fuldokoltam. A képzeletem gyönyörű koholmánya ijedten nézte az arckifejezésem változását. A szembogara szurokfekete volt, alatta sötét lila szerű árnyékokkal. Ez kicsit meglepett, általában az hallucinációmban Edward nem volt ilyen éhes.

Pislogtam kettőt, kétségbeesetten próbáltam visszaemlékezni, hogy mi volt az utolsó valós dolog, amiben még biztos voltam.

Alice is az álom része volt, és azon tűnődtem, hogy tényleg visszajött-e vagy csak afféle bevezető volt az álom folytatásához.

Azt hiszem visszajött, aznap amikor majdnem megfulladtam...

"Oh, a francba" krákoztam. A torkom kiszáradt az alvástól.

"Mi a baj, Bella?"

Gondterhelten ráncoltam a homlokom. Az arca még aggodalmasabb lett mint az előbb.

"Meghaltam, ugye?" nyöszörögtem. "Megfulladtam. A francba, a francba, a francba! Ez romba dönti Charliet."

Edward összhúzta a szemöldökét. "Nem vagy halott."

"Akkor miért nem ébredek fel?" kérdeztem kihívóan.

"Ébren vagy, Bella."

Megráztam a fejem. "Persze, persze. Azt akarod, hogy ezt gondoljam. És akkor még rosszabb lesz, amikor tényleg felébredek. Ha felébredek, ami nem fog megtörténni, mert meghaltam. Ez rettenetes. Szegény Charlie. És Renee és Jake..." megrémültem attól, amit tettem.

"Most már értem, te összekeversz engem egy rémálommal. Villantott egy sötét mosolyt felém." "De el sem tudom képzelni, hogy mit tettél, amiért a pokolban végezted. Gyilkosságokat követtél el amíg nem voltam itt?"

Grimaszoltam. "Természetesen nem. Ha én a pokolban lennék, akkor te nem lennél itt."

Felsóhajtott.

A fejem kezdett kitisztulni. A tekintetem levettem az arcáról—bár vonakodva—egy pillanatra a sötét, nyitott ablakra néztem aztán megint vissza rá. Eszembe jutott néhány részlet... és éreztem, hogy enyhe szokatlan pirulás terjedt szét az arcomon, miközben rájöttem hogy Edward igazán, tényleg itt van mellettem, és egy csomó időt elpocsékoltam, azzal hogy úgy viselkedtem, mint egy idióta.

"Akkor minden megtörtént?" Szinte lehetetlen volt úgy felfognom az álmodat, mintha valóság lett volna. Nem tudtam napirendre térni felette.

"Hát az attól függ." Mosolygott Edward még mindig ridegen. "Ha arra gondolsz, hogy majdnem lemészároltak minket Olaszországban, akkor igen."

"Milyen furcsa," elmerengtem. "Tényleg Olaszországban voltam. Tudtad, hogy még sosem jártam messzebb, mint Albuquerque?"

Forgatta a szemét. "Talán aludnod kéne még egy kicsit. Nem vagy valami összefüggő."

"Nem vagyok fáradt." Most már mindenre tisztán emlékeztem. "Mennyi az idő? Hány órát aludtam?"

"Hajnali egy van. Úgyhogy, körülbelül 14 órát aludtál."
Kinyújtózkodtam, amíg beszélt. Olyan merev voltam.

"Charlie?" kérdeztem.

Edward ráncolta a homlokát. "Alszik. Valószínűleg tudnod kéne, hogy épp most szegem meg a szabályokat. Na jó, nem technikailag, mert csak azt mondta, hogy soha többé ne lépjem a háza ajtaját és én az ablakon át jöttem.....de attól még a szándéka világos."

"Charlie eltított a háztól?" kérdeztem, és a kétkedésem gyorsan átcsapott haragba. Szomorúan nézett rám. "Mi mást vártál?"

A szemeim haragtól izzottak. Lesz pár szavam az apámhoz—talán itt az ideje, hogy emlékeztessen, hogy már nagykorú vagyok. Persze ez csak jogilag számít. Semmilyen oka nem lehet az eltiltásra. Kevésbé fájdalmas tárgyra tereltem a gondolataimat.

"Mi a történet?" Kérdeztem mohón, de ugyanakkor kétségbeesetten próbáltam a beszélgetést átlagos hangnemben folytatni, hogy uralkodjak magamon, és ne ijesszem el az eszeveszett kíváncsiságommal, ami belülről marcangolt.

"Hogy érted?"

"Hát hogy mit mondok Charlienak? Hogy miért tűntem el... mennyi ideig is voltam távol?"

Megpróbáltam összeszámolni a fejemben.

"Csak 3 napig." A szemei összűkültek, de most már sokkal természetesebben mosolygott. "Igazából, azt reméltem, hogy van valami jó magyarázatod. Nekem ötletem sincs."

Felnyögtem. "Hát ez mesés."

"Nos, talán Alice majd előrukkol valamivel," próbált vigasztalni.

És én teljesen meg is vigasztalódtam. Kit érdekel, hogy mivel kell megbirkóznom később? Minden egyes másodperc, amit itt töltöttem velem—olyan közel, hogy láttam, ahogy a tökéletes arca halványan ragyogott az ébresztőórám fényében—értékes volt és nem akartam elpocsékolni.

"Szóval," kezdtem a legkevésbé fontos—habár életbevágóan érdekes—kérdéssel.

Biztonságosan haza lettem szállítva, és bármelyik pillanatban eldöntheti, hogy elhagy. Beszéltnem kellett őt. És emellett ez az átmeneti mennyország nem volt tökéletes a hangja nélkül. "Mit csináltál 3 nappal ez előtt?"

Az arca rögtön elővigyázatos lett. "Semmi izgalmasat."

"Hát persze," motyogtam.

"Miért nézel így?"

"Nos..." megfontoltan elhúztam a számat.

"Ha mégis csak egy álom lennél, akkor pontosan ezt mondtad volna. A fantáziám biztos kifogyott a tartalékaiból."

Felsőhajtott. "Ha elmondom, elhiszed végre, hogy nem egy rémálomban vagyunk?"

"Rémálom!" Ismételttem gúnyosan. A válaszomra várt. "Talán," válaszoltam néhány másodpernyi gondolkodás után.

"De, csak ha elmondod."

"Hát én... vadásztam."

"Ez a legjobb, amid van?" Kritizáltam. "Ez határozottan nem bizonyítja, hogy ébren vagyok." Habozott, aztán lassan választékosan kezdte. "Nem ételre vadásztam... igazából kipróbáltam magam, mint egy... nyomkövető. Nem vagyok túl jó benne."

"Mi után nyomoztál?" Kérdeztem érdeklődve.

"Semmi után, aminek lett volna eredménye." A szavai nem illetek össze az arckifejezésével; kényelmetlenül és zavartan nézett.

"Nem értem."

Megint tétovázott; az arca, amit megvilágított az éjjeli órák halványzöld fénye kissé eltorzult.

"Én—" vett egy mély lélegzetet. "Tartozom neked egy bocsánatkéréssel.

Nem, persze sokkal többel tartozom.

De tudnod kell,"—a szavai olyan gyorsan záporoztak, hogy emlékeztetett rá, amikor néha-néha zaklatottan beszélt és erősen kellett koncentrálnom, hogy minden szót elcsípjek—"hogy fogalmam sem volt róla.

El sem tudtam képzelni, hogy ekkora zűrzavart hagyok magam után. Azt hittem itt biztonságban leszel. Igazán nagy biztonságban.

Nem is sejtettem, hogy Victoria,"—lebiggyesztette az ajkát, amikor kimondta a nevet—"visszajön. Beismerem, hogy akkor, amikor először láttam, sokkal nagyobb figyelmet szenteltem James gondolatainak.

De azt nem láttam, hogy Victoria így fog reagálni. Nem tudtam, hogy ilyen közel álltak egymáshoz. Azt hiszem, most már tudom, hogy miért—annyira bízott Jamesben, fél sem merült benne hogy James elbukik. Ez a túlzott bizalom árnyékolta be az érzelmeit iránta—és emiatt nem láttam annak a mélységeit.

"Nincs arra semmilyen mentség, hogy mit hagytam itt neked, amivel szembe kellett nézned. Amikor hallottam, hogy mit mondtál Alicenak—és hogy ő maga mit látott—amikor rájöttem, hogy az életedet éretlen és szeszélyes vérfarkasok kezébe kellett tenned, a legrosszabb dolog, ami kint ólálkodik Victorián kívül—megremegett és a szóáradat abba maradt egy pillanatra.

"Kérlek, tudnod kell, hogy minderről fogalmam sem volt. Rosszul vagyok, még most is hogy biztonságban látlak és érzek a karjaimban. Én vagyok a legnyomorúságosabb—"

"Állj," szakítottam félbe.

Elgyötört szemekkel nézett rám, miközben próbáltam megtalálni a megfelelő szavakat—a szavakat, amik megszabadítanak a képzelte kötelezettségektől, amik annyi fájdalmat okoznak neki.

Nagyon nehezen mondtam ki őket. Nem is tudtam, hogy ki tudom-e őket mondani, anélkül hogy megbicsaklana hangom. De meg kellett próbálnom. Nem akartam büntudat és fájdalom forrás lenni az életében. Boldognak kell lennie, nem számít, hogy milyen áron.

Pedig igazán reméltem, hogy elhalaszthatjuk ezt a részét a beszélgetésnek, mert így csak még hamarabb vége lesz mindennek.

A sok havi gyakorlásom, hogy normális legyek Charlie kedvéért megtette a hatását, és nyugodt arccal kezdtem hozzá.

"Edward," mondtam. A neve égette a torkomat. Éreztem a lyuk szellemét, ami csak arra vár, hogy megint felszakíthassa a mellkasom, amikor Edward eltűnik. Nem igazán tudtam, hogy ezúttal hogy fogom túlélni.

"Most hagyd ezt abba. Nem gondolkodhatsz így a dolgokról. Nem hagyhatod, hogy ez a... ez a büntudat irányítsa az életed.

Nem vállalhatod magadra a felelősséget mindenért, ami velem történik. Egyik sem a te hibád volt, ezek csak részei annak az életnek, ami az enyém. Úgyhogy ha a busz elé lépek vagy bármi is lesz a következő, meg kell értened, hogy nem a te feladatod, hogy magadat okold.

Nem rohanhatsz csak úgy Olaszországba, mert rosszul érzed magad, amiért nem mentettél meg. Még ha azért is ugrottam volna le a szikláról, mert meg akartam halni, akkor is az én döntésem lett volna és nem a te hibád. Tudom, hogy benne van a... a természetedben, hogy magadat hibáztasd mindenért, de nem hagyhatod, hogy ilyen extrém dolgokat művelj! Ez nagyon felelőtlen—gondolj csak Esmére és Carlislara és—"

Már a kifulladás szélén álltam. Megálltam, hogy vegyek egy mély lélegzetet, és hogy lenyugtassam magam. Meg kell szabadítanom őt. Meg kell bizonyosodnom róla, hogy több ilyen nem fog történni.

"Isabella Marie Swan," suttogta, a legfurcsább kifejezés suhant át az arcán. Szinte dühösen nézett.

"Te azt hiszed, hogy azért kértem meg a Volturit hogy öljön meg, mert büntudatom volt?" Éreztem az üres érthetlenséget az arcomon. "Nem azért?"

"Mert büntudatom volt? Mérhetetlenül. Jobban, mint azt el tudod képzelni."

"Akkor... mit akarsz mondani? Nem értem."

"Bella, azért mentem a Volturihoz mert azt hittem, hogy meghaltál" mondta lágyan, de indulatos szemekkel. "Még ha semmi közöm sem lett volna a halálodhoz"—megremegett, ahogy az utolsó szót suttogta—"még ha nem is az én hibám lett volna, akkor is elmentem volna Olaszországba. Valószínűleg sokkal óvatosabbnak kellett volna lennem—közvetlenül Alice-val kellett, volna beszélnem, ahelyett hogy elfogadtam másodkézből az információt. De komolyan, mit gondolhattam volna, amikor a fiú a telefonba azt mondta, hogy Charlie a temetésre ment??"

Mik az esélyek?

"Az esélyek..." motyogtam zavartan. A hangja olyan halk volt, hogy nem voltam biztos benne hogy jól értem, amit mond.

Az esélyek mindig közénk állnak. Hibák hegyén, hátán. Soha többet nem kritizálom Romeót.

"De még mindig nem értem," mondtam. "Ez az egész? És akkor mi van?"

"Már megbocsáss, tessék?"

"És akkor mi van, ha meghaltam?"

Kétkedően bámult rám egy hosszú pillanatig, mielőtt válaszolt volna.

"Nem emlékszel, hogy mit mondtam régebben?"

"Mindenre emlékszem, amit mondtál." Beleértve azokat a szavakat is, amik érvénytelenítették az összes többit.

A hűvös ujját az ajkamhoz érintette. "Bella, úgy tűnik te tévedés áldozata vagy." Behunyta a szemét és megrázta a fejét egy fél mosollyal a gyönyörű arcán. Ez nem egy boldog mosoly volt.

"Azt hittem, hogy világosan elmagyaráztam neked. Bella, én nem élhetek egy olyan világban, ahol te nem létezel."

"Én..." a fejem kóválygott miközben a megfelelő szót kerestem. "Én összezavarodtam." Ez idevágott. Nem értettem, hogy mit mond.

Mélyen a szemembe nézett őszinte és komoly tekintettel. "Jó hazudozó vagyok, Bella, Annak kell lennem."

Megdermedtem, az izmaid leblokkoltak. A mellkasom hibás része felizzott, a fájdalomtól nem tudtam lélegezni.

Megfogta a vállam, hogy enyhítsen a merev testtartásomon. "Hagy fejezzem be! Jó hazudozó vagyok, akárcsak te; hogy olyan hamar elhitted." Összerezzen. "Egyszerűen... gyötrelmes volt."

Még mindig dermedten vártam.

"Amikor az erdőben voltunk, amikor búcsút vettem tőled—"

Nem akartam emlékezni. Küzdöttem, hogy a jelenben maradjak.

"Nem akartál elengedni," suttogta. "Észrevettem. Nem akartam megtenni—úgy éreztem, hogy belehalok—de tudtam, hogyha nem győzlek meg, hogy már nem szeretlek, akkor csak még tovább tartott volna, hogy túljuss rajtam. Azt reméltem, hogyha azt hiszed, hogy én továbbléptem, akkor majd te is úgy teszel.

"Egy nyílt szakítás," suttogtam, de a számat alig nyitottam ki.

"Pontosan. De sose képzeltem, hogy olyan könnyű lesz megtenni! Azt hittem, hogy szinte lehetetlen— azt hittem, hogy olyan biztos vagy az igazságban, hogy órákba telik, majd amíg a hazugságom magját elültetem a fejedben.

Hazudtam, és nagyon sajnálom—sajnálom, mert megbántottalak és sajnálom, mert hiábavaló erőfeszítés volt. Ne haragudj, hogy nem tudtalak megvédeni attól, ami vagyok. Hazudtam, hogy megmentselek, de nem működött.

Sajnálom.

"De hogy hihettél nekem? Az után hogy több ezerszer mondtam, hogy szeretlek, hogy hagyhattad, hogy egy szó elpusztítsa minden belém vetett bizalmadat?"

Nem válaszoltam. Túlságosan sokkos állapotban voltam, ahhoz hogy értelmesen válaszoljak.

"Láttam a szemeidben, hogy tényleg elhitted, hogy már nem akarlak többé. A legképtelenebb, nevetséges ötletet—hogy bármilyen módja van, annak hogy nélküled létezzem!"

Még mindig dermedten ültem. A szavai felfoghatatlanok voltak, mert egyszerűen lehetetlen volt, amit állított.

Megrázta a vállamat, nem nagyon, de eléggé hogy a fogaim összekoccanjanak.

"Bella," sóhajtott. "Komolyan, mit gondoltál!"

És akkor elkezdtem sírni. A könnyek előtörttek és végigcsorogtak az arcomon.

"Tudtam," sírtam. "Tudtam, hogy álmodok."

"Hihetetlen vagy," mondta és felnevetett—a nevetése zavart volt. "Hogy vehetnélek rá, hogy higgy nekem? Nem alszol és nem vagy halott. Itt vagyok és szeretlek. Mindig is szerettelek és mindig szeretni foglak. Minden egyes másodpercben, amikor távol voltam, csak rád gondoltam és magam elé idéztem az arcod. Amikor azt mondtam, hogy nem akarlak az a legnagyobb istenkáromlás volt."

Megráztam a fejem, miközben a szemem sarkából folytak a könnyek.

"Nem hiszel nekem, ugye?" Suttogta, és most sápadtabb volt, mint általában—még a halvány fényben is láttam.

"Miért hiszed el a hazugságot és az igazságot miért nem?"

"Mert sose volt értelme számodra hogy szeress engem," magyaráztam elfúló hangon. "Ezt mindig is tudtam."

A vékony vonallá szűkültek miközben az állkapcsát összeszorította.

"Bebizonyítom, hogy ébren vagy," ígérte.

Nyugodtan erős kezébe vette az arcomat, figyelmen kívül hagyva az erőlködésemet, amikor el akartam húzni a fejem.

"Kérlek ne," suttogtam.

Megállt, az ajkai csak pár centire voltak az enyémtől.

"Miért ne?" Kérdezte. A lehelete simogatta az arcom, és teljesen beleszédültem.

"Amikor felébredek"—kinyitotta a száját, hogy ellenkezzen, úgy hogy helyesbítettem—"oké, felejtjük el—szóval, amikor te megint elhagysz, anélkül is épp elég fájdalmas lesz."

Visszább húzódott egy centivel hogy a szembe nézzen.

"Tegnap, akárhányszor megérintettelek, annyira... vonakodó és elővigyázatos voltál, és most megint. Tudnom kell miért. Azért mert már elkéstem? Mert túlságosan is bántottalak? Mert tovább léptél, mint ahogy azt kívántam neked? Eléggé... igazságos lenne. Nem vitatkozom a döntéseddel. Úgyhogy ne próbáld meg kímélni az érzéseimet, kérlek—csak mond meg kerekperccel, hogy szeretsz vagy nem azok után, amit tettem veled.

"Szeretsz még?" Suttogta.

"Milyen idióta kérdés ez?"

"Csak válaszolj. Kérlek."

Mogorván bámultam rá egy percig. "Sose fog megváltozni az, ahogy érzek irántad. Persze, hogy szeretlek—és semmit sem tehetsz ellene!"

"Csak ennyire voltam kíváncsi."

És a szája már az enyémen volt, nem tudtam küzdeni ellene. Nem azért, mert ezerszer erősebb volt nálam, hanem azért, mert az ellenállásom szétmállott abban a pillanatban, amikor az ajkunk találkozott.

Ez a csók nem volt olyan elővigyázatos, mint a régebbiek, amik pont megfeleltek. Még többet akartam, és én is adtam valamit cserébe.

Visszacsókoltam, a szívem-szagatottam vert, teljesen ritmus nélkül, miközben egyre szaporábban vettem a levegőt és mohón beletúrtam a hajába.

Éreztem, ahogy a márvány teste az enyémmel simul és olyan boldog voltam, hogy nem hallgatott rám —nincs az a fájdalom a világon, amit el ne viselnék ezért.

A kezeivel ugyanúgy simogatta az arcomat, ahogy én az övét, és amikor egy röpké másodpercre az ajkaink elváltak egymástól, a nevemet suttopta.

Amikor már szédültem, elhúzódtam, de csak annyira hogy a fülét a dobogó szívemre tegye.

Csak feküdtem, kábán, és vártam, hogy lassuljon a légzésem.

"Egyébként," vetette közbe. "Nem hagylak el."

Nem mondtam semmit és kételkedést érzett bele a hallgatásomba.

Megemelte a fejét, hogy a szemembe nézzen. "Nem megyek sehová. Nem, nélküled," adta hozzá komolyan.

"Csak és kizárólag azért hagytalak el, mert azt akartam, hogy esélyed legyen egy normális, boldog emberi életre.

Láttam, hogy mit tettem veled—állandóan veszélyben voltál miattam, kirántottalak abból a világból, ahová tartoztál, minden pillanatba kockára tettem az életedet, amikor veled voltam.

Úgyhogy meg kellett próbálnom. Valamit tennem kellett és úgy tűnt az egyetlen megoldás az, ha elhagylak. Ha nem hittem volna azt, hogy így jobb lesz neked, akkor sosem vettem volna rá magam a távozásra. Sokkal önzőbb vagyok annál.

Te voltál a legfontosabb dolog, amit akartam... amire szükségem volt.

Amit most akarok, és amire szükségem van, az, az hogy melletted legyek, és tudom, hogy sose leszek elég erős ahhoz, hogy megint elhagyjalak.

Jó sok indokom van, hogy maradjak—hála istennek! Úgy tűnik, nem számít hány mérföldre vagyok tőled, akkor sem vagy biztonságban."

"Ne ígérj nekem semmit," suttoptam. Ha hagyom magam reménykedni, és aztán szertefoszlik... abba belehalnék. Ha azok a könyörtelen vámpírok nem tudtak megölni, akkor a remény elvégzi helyettük a munkát.

Düh fénylett a sötét szemeiben. "Azt hiszed, hogy hazudok neked?"

"Nem—nem hazudsz." Megráztam a fejem, miközben próbáltam logikusan végiggondolni az egészet. Megvizsgálni azt a feltételezést, hogy szeret engem, miközben tárgyilagossá kell maradnom elég nehéz feladat volt, úgyhogy nem estem a remény csapdájába.

"Komolyan gondolod... most. De mi van a holnappal, amikor átgondolod azokat az okokat, amiért először elhagytál? Vagy a következő hónappal, amikor Jasper kiharap belőlem egy darabot?"

Összerezcent.

Visszagondoltam az utolsó napokra mielőtt elhagyott, próbáltam azon keresztül nézni őket, amiket most mondott.

Innen nézve, hogy elhagyott miközben még szeretett; most már teljesen más képet mutatott a fagyos hallgatagsága.

"Nem arról van szó, hogy nem gondoltad át az első döntésedet, ugye?" Találgattam. "A végén úgy is azt fogod tenni, ami szerinted a leghelyesebb."

"Nem vagyok annyira erős, mint ahogy azt hiszed," mondta. "A jó és a rossz már nem jelent számomra semmit, akárhogy is én visszajöttem.

Amikor Rosalie elmondta a híreket, megpróbáltam egy hetet túlélni, vagy egy napot.

Azért küzdöttem, hogy legalább egyetlen óráig kibírjam.

Csak idő kérdése volt—nem túl sok idő—hogy megjelenjek az ablakodnál és a könyörögjek, hogy bocsáss meg. Most boldogan könyörögnék, ha azt szeretnéd."

Grimaszoltam. "Legyél komoly, légy szíves."

"Ó az vagyok," bizonygatta, miközben engem nézett. "Lennél olyan kedves és meghallgatnád végre, amit mondani próbálok? Megengednéd, hogy megkíséreljem elmagyarázni, hogy mit jelentesz nekem?"

Várakozva tanulmányozta az arcomat, hogy megbizonyosodjon róla, hogy tényleg figyelek-e.

"Előtted Bella, az életem olyan volt, mint egy holdtalan éjszaka. Nagyon sötét, de volt néhány csillag—néhány fénypont... okok az életre...

És aztán keresztülshantál az égen, mint egy meteor. Hirtelen minden lángra lobbant, ragyogás töltötte be az eget, szépség.

Amikor elmentél, amikor a meteor lezuhant, minden elsötétedett. Semmi sem változott, de szememet elvakította a fény.

És nem láttam csillagokat többé.

És már semminek sem volt értelme."

Hinni akartam neki. De az ÉN életem volt ilyen nélküle, nem pedig fordítva.

"A szemeid majd hozzászoknak," motyogtam.

"Csak az a baj—hogy nem tudnak."

"És mi van azzal, hogy változtatnod kell az életeden?"

A jókedv egyetlen jele nélkül felnevetett. "Csak a hazugság része, kicsim. Semmilyen változtatás nem űzte volna el a... gyötrő fájdalmadat.

A szívem már majdnem 90 éve nem dobog, de ez más volt. Mintha a szívem csak eltűnt volna—mintha üres lettem volna.

Olyan volt mintha, minden eltűnt volna belőlem veled együtt."

"Ez vicces," dűnnyögtem.

Megemelte a tökéletes szemöldökét. "Vicces? "

"Úgy értem furcsa—mintha csak én lettem volna. Egy csomó darabka eltűnt, belőlem is. Sokáig képtelen voltam rendesen lélegezni." Tele szívtam a tüdőmet, a nagy érzélem túltengésben.

"És a szívem. Az kétségkívül elveszett."

Behunyta a szemét és megint a mellkasomhoz hajolt, hogy érezze a szívdobogásom. Az arcomat a hajába temettem, éreztem a bőre puhaságát és a pompás illatát.

"Akkor a nyomkövetés nem egy változtatás volt?" Kérdeztem kíváncsian, hogy eltereljem a figyelmemet. Nagyon is a reménykedés veszélyében forogtam. Nem lettem volna képes leállítani magam. A szívem erősen vert a mellkasomban.

"Nem." felsóhajtott. "Az sosem volt változtatás. Csak kötelesség."

"Az mit jelent?"

"Azt jelenti, hogy habár Victoriát nem tartottam veszélyforrásnak azért nem hagyhattam, hogy csak úgy meglógjon..."

De ahogy mondtam, borzasztóan csináltam. Texasig követtem, de aztán rossz nyomon voltam, már amikor Brazíliába mentem—és ő igazából ide jött." Felnyögött. "Még csak nem is voltam jó kontinensen!

És mindeközben a legrosszabbtól tartottam—"

"Te Victoriára vadászta?" Visítottam két oktávval magasabban.

Charlie távoli horkolása megakadt, aztán visszaállt a megszokott ütemébe.

"De nem jól," válaszolta Edward, miközben zavartan fürkészte a felháborodott arcomat. "De ezúttal sokkal ügyesebb leszek. Nem fogja már sokáig rontani itt a levegőt."

"Nem... ez a kérdés," mondtam fulladozva. Ez örültség. Még akkor is, ha Emmet vagy Jasper segít neki.

Ez rosszabb volt, mint bármelyik másik képzelődésem: Jacob Black csak pár centire áll Victoria dühös, macskaszzerű alakjától. Nem bírtam elviselni, hogy Edward álljon ott, még akkor, sem ha sokkal sebezhetetlenebb, mint a félig-ember legjobb barátom.

"Túl késő neki. Talán a múltkor hagytam, hogy kicsússzon a kezem közül, de most —"

Félbeszakítottam, próbáltam nyugodnak hangzani. "Nem azt ígérted, hogy nem mész el?"

Kérdeztem, miközben küzdöttem a szavak ellen, nehogy reményt ébresszenek a szívemben.

Ez nem igazán lehetséges egy kiterjedt nyomkövető expedíció során, ugye?"

Összehúzta a szemöldökét. Egy halk vicsorgás hallatszott a mellkasából. "Betartom az ígéreteket, Bella. De Victoria"—a vicsorgás egyre jobban hallatszott—"meg fog halni.

Hamarosan."

"Azért ne hamarkodj el," mondtam, miközben próbáltam elrejtetni a pánikot. "Lehet, hogy nem jön vissza. Jake falkája valószínűleg elijesztette. Igazán nincs értelme megkeresni. És egyébként is nagyobb problémáim vannak, mint Victoria."

A szemei összeszűkültek, de bólintott egyet. "Ez igaz. A vérfarkasok elég nagy problémát jelentenek."

Felhorkantam. "Nem Jacobról beszélek. Az én problémáim sokkal nagyobbak annál, mint hogy egy maroknyi kamasz vérfarkas bajba keveredik."

Edward úgy nézett, mint aki mondani akar valamit, de aztán meggondolta magát. Az összeszorított fogain keresztül szűrte a szavakat. "Igazán?" Kérdezte. "Akkor mi lenne a te legnagyobb problémád?"

Ami mellett eltöpreng Victoria visszatérése?"

"Mit szólnál a második legnagyobbhoz?" Tereltem a szót.

"Rendben," mondta gyanakodva.

Haboztam. Nem voltam biztos, hogy ki tudom mondani a nevet. "Mások is vannak, akik el fognak jönni, hogy megkeressenek," emlékeztettem halkán suttogva.

Felsóhajtott, de a reakciója nem volt annyira heves, mint Victoria esetében.

"A Volturi csak a második legnagyobb?"

"Nem úgy nézel ki, mintha zavarna," jegyeztem meg.

"Nos, tömérdéknyi időnk van, hogy ezen gondolkodjunk. Nekik egészen más fogalmaik vannak az időről, mint neked vagy nekem. Úgy számolják az éveket, ahogy te a napokat. Azon sem lepődnek meg ha már 30 lennél, amikor eszükbe jutsz.," adta hozzá könnyedén.

A rémület hullámokban tört rám.

Harminc. Szóval az ígérete semmit sem jelentett. Ha valamikor harminc leszek, akkor nem tervezi, hogy sokáig marad.

Ennek a tudatában olyan élesen hasított belém a fájdalom, hogy ráébredtem, hogy már most elkezdtem reménykedni.

"Nem kell félned," mondta aggódalmasan, amikor meglátta a könnyekkel telt szemem. "Nem hagyom, hogy bántsanak."

"Amíg, míg itt vagy." Nem mintha érdekelne, hogy mi történik velem, miután elmegy.

Az erős kezeibe vette az arcom, szorosan tartotta miközben az éjfekete szemeivel, úgy vonzotta a tekintetemet, mint egy feketelyuk. "Soha többé nem hagylak el."

"De azt mondtad 30," suttogtam. Kibuggyantak a könnyeim. "Szóval maradni fogsz, de hagyod, hogy megöregedjek? Így van?"

A szemei ellágyultak, de a szája megfeszült. "Pontosan ez az, amit tenni fogok. Mi más választásom lenne?"

Nem élhetek nélküled, de nem fogom elpusztítani a lelkedet."

"Ez tényleg..." próbáltan nyugodtan nézni, de a kérdés túl rideg volt. Eszembe jutott az arca, amikor Aro jóformán könyörgött, hogy tegyen engem halhatatlanná. Az a szenvedő arc.

Ez az egész ragaszkodás ahhoz, hogy ember maradjak tényleg a lelkem miatt, van, vagy azért mert nem volt biztos benne, hogy olyan sokáig el akar viselni?

"Igen?" Várta a kérdésemet.

Kérdeztem, de egy másikat. Majdnem—de nem annyira—rideget.

"De mi lesz akkor, ha már annyira megöregszem, hogy az emberek azt hiszik, hogy az anyád vagyok? Vagy a nagymamád?" A hangom elhalkult a visszatetsző látványtól—hogy a nagyim arcát láttam megint a tükörben.

Most már az egész arca lágy volt. Lecsókolta a könnyeket az arcomról. "Ez semmit sem jelent nekem," lehelte. "Mindig te leszel a leggyönyörűbb dolog az életemben.

Persze..." tétovázott és enyhén megremegett. "Ha te túlnősz rajtam—ha valami többre, vágsz majd— azt is megérteném, Bella. Megígérem, hogy nem állok az utadba, ha el akarsz majd hagyni."

A szemei olyanok voltak, mint a folyékony ónix, de teljesen őszintén meredtek rám. Úgy beszélt mintha hatalmas jelentőséget tulajdonítana ennek az ostoba tervnek.

"Tudatában vagy annak, hogy végül úgy is meghalok?" Kérdeztem.

De erre is gondolt. "Követlek, amint tudlak."

"Ez már komolyan..." a megfelelő szót kerestem "Beteges."

"Bella, ez az egyetlen megoldás—"

"Álljunk csak meg egy percre," mondtam; a dühtől csak még világosabban láttam a dolgokat.

"Emlékszem a Volturira ugye? Nem maradhatok ember örökre. Meg fognak ölni. Még akkor is, ha 30 éves koromig eszükbe sem jutok"—sziszegtem a szót—"tényleg azt hiszed, hogy elfelejtik?"

"Nem," mondta lassan, miközben megrázta a fejét "Nem felejtik el. De..."

"De?" elmosolyodott, ahogy gyanakvóan néztem rá. Talán nem csak én vagyok az egyetlen örült kettőnk közül.

"Vannak terveim."

"És azok a tervek," mondtam; minden egyes szavam egyre keserűbben hangzott. "És azok a tervek a körül összpontosulnak, hogy ember maradjak."

A hozzáállásom megkeményítette az arckifejezését. "Természetesen." A hangja rideg volt, és a tökéletes arca arrogáns kifejezést öltött. Egy hosszú percig csak egymásra meredtünk.

Aztán vettem egy mély lélegzetet, leráztam a kezét a vállamról, hogy fel tudjak ülni.

"Azt akarod, hogy elmenjek?" Kérdezte, és a szívem csak még gyorsabban vert, amikor láttam, hogy ez a gondolat rosszul esik neki, még ha nem is akarja kimutatni.

"Nem," mondtam. "Én megyek el."

Gyanakvóan nézett, ahogy kimásztam az ágyból és botorkálva próbáltam megtalálni a cipőmet a sötét szobában.

"Meg szabad kérdeznem, hogy hova mész?" Kérdezte.

"Hozzátok," mondtam még mindig ügyetlenkedve.

Felkelt és odajött mellém. "Itt van a cipőd. Hogy akarsz odajutni?"

"A furgonommal."

"Az valószínűleg felébresztené Charliet," kifogásolta.

Felsóhajtottam. "Tudom. De most komolyan, már így is több heti szobafogságra vagyok ítélve. Mekkora bajba kerülhetek még?"

"Semekkorába. Engem hibáztat, nem téged."

"Ha van jobb ötleted, csupa fül vagyok."

"Maradj itt," javasolta, de az arckifejezése nem volt bizakodó.

"Ki van zárva. De te csak menj előre, és ne zavartasd magad," bíztattam, meglepődve, hogy a kötekedésem milyen természetesen hangzott és elindultam az ajtó felé. Elöttem odaért, elállta az utat.

Összehúztam a szemöldököm és az ablak felé fordultam. Nem volt olyan magasan... és egyébként is a talajt fű borítja...

"Oké," felsóhajtott. "Elviszlek."

Megvontam a vállam. "Így is, úgy is ott kéne lenned."

"És miért is?"

"Mert rendkívül önfejű vagy és biztos vagyok benne, hogy fel akarod sorakoztatni az érveidet."

"Az érveimet... mivel kapcsolatban?" Szűrte a fogai között.

"Ez most már nem csak rólad szól. Nem te vagy a világ közepe, tudod." Az én világom közepe persze igen, de ez egy másik történet.

"Hogyha ránk akarod szabadítani a Volturit egy olyan semmiség miatt, hogy azt akarod, hogy ember maradjak, abba a családnak is van beleszólása."

"Beleszólása mibe?" kérdezte lassan ejtve a szavakat.

"A halandóságom ügyébe. Szavazásra bocsátom."

24. Szavazás

Nem volt elégedett, annyira sokat könnyű volt kiolvasni az arcából. De további okoskodás nélkül, felvett a karjaiba és hajlékonyan kiugrott az ablakomból, a legcsekélyebb ütődés nélkül landolva, mint egy macska. Ez kicsit messzibb volt lent, mint ahogy elképzeltem.

„Rendben” mondta, a hangja összeforrt a rosszallással „Felszállhatsz.”

Felsegített a hátára és elkezdett futni. Még ez az egész idő után is, ez rendszeresnek tűnt. Könnyűnek. Kétségtől ez olyan, amit soha nem felejtess el, mint a biciklizés.

Nagyon csendes és sötét volt, miközben átfutott az erdőn - a lélegzése lassú volt és egyenletes – elég sötét ahhoz, hogy a fák szinte láthatatlanok legyenek, ahogy elrepültünk mellettük. És az arcomba rohanó levegő elvitte a sebességünket. A levegő nyirkos volt; nem égette a szemem, ahogy a nagy téren, és ez jó volt. Ugyanolyan éjszaka volt szintén, az után a félelmetes ragyogás után. Mint az a vastag paplan, ami alatt gyerekként játszottam, a sötétség ismerősnek és védelmezőnek tűnt.

Emlékeztem, hogy az erdőn átfutás valaha megijesztett engem, hogy valaha becsuktam a szemem. Ez egy buta reakciónak látszott most. Szélesen kinyitottam a szemem, az állam a vállán pihent, az arcom a nyakánál volt. A sebesség üdítő volt. Ezerszer jobb, mint a motorozás.

Közel fordítottam az arcom hozzá, és hozzányomtam az ajkaim a kő hideg bőréhez a nyakán.

„Köszönöm” mondta, a fák homályos, fekete alakjaiként, amik túlhajsoltak rajtunk. „Ez azt jelenti, hogy eldöntötted, hogy ébren vagy?”

Felnevettem. A hang könnyű, természetes, erőfeszítés nélküli volt. Ez jól hangzott. „Nem igazán. Ennél jobban, bármi mód van rá, nem próbálok felébredni. Nem ma éjjel.”

„Vissza fogom szerezni a bizalmadat valahogy.” Morogta jobbára magának „Ha ez az utolsó tettem.”

„Bízok benned.” Biztosítottam őt „Én vagyok az, akiben nem bízok.”

„Ezt magyarázd el, kérlek.”

Lelassított – el tudtam mondani, mert a szél megállt – és észrevettem, hogy már nem voltunk messze a háztól.

„Hát...” igyekeztem megtalálni a legjobb módját, hogy kifejezzem magam. „Nem bízom magamban hogy... elég vagyok. Hogy megérdemelve téged. Nincs bennem semmi, ami megfoghatna téged.”

Megállt, és körbenyúlt, hogy levegyen a hátáról. A gyengéd kezei nem engedtek el; Miután újra lerakott a lábaimra, szorosan beburkolt a karjaival körülöttem, a mellkasához ölelve.

„A befolyásod állandó és törhetetlen.” Suttogta. „Soha ne kételkedj ebben.”

De hogy ne tudnék?

„Ezt soha nem mondtad nekem.” Morogta

„Mit?”

„Hogy mi a legnagyobb problémád.”

„Adni fogok neked egy sejtést.” Sóhajtottam, és felnyúltam, hogy megérintsem az orrát a mutató ujjammal.

Bólintott. „Rosszabb vagyok a Volturinál.” Mondta mogorván. „Úgy vélem kiérdemeltem ezt.”

Forgattam a szemeim. „A Volturinál rosszabb meg tud ölni engem.”

Merev szemekkel várt.

„Te el tudsz hagyni,” magyaráztam „A Volturi, Victoria... nem összehasonlíthatóak ezzel.”

Még a sötétségben is, láttam ahogy a gyötrellem csavarta az arcát – ez emlékeztetett az arckifejezésére Jane kínzó nézése alatt. Levetséget és megbánást éreztem, hogy kimondjam az igazságot.

„Ne” suttogtam, miközben megérintettem az arcát. „Ne legyél szomorú.”

Bártortalanul elmosolyodott, de az arckifejezés nem érintette a szemét. „Ha ez az egyetlen módja, hogy megértsd, hogy nem hagylak el,” suttogta „Az idő, gondolom, lesz az egyetlen mód, hogy meggyőzzelek.”

Tetszett az ötlet az időről. „Oké.” Értettem egyet

Az arca kínzott maradt. Megpróbáltam szórakoztatni valami lényegtelenel.

„Szóval – amíg maradsz. Visszakaphatom a kacatjaimat?” Kérdeztem olyan finom hangsúllyal, ahogy csak sikerült.

A kísérletem működött mértékben: nevetett. De a szeme megőrizte a szenvedést. „A dolgaid soha se tűntek el.” Mondta nekem „Tudtam, hogy ez rossz volt, mióta emlékeztetőik nélkül ígértem meg neked a békét. Ez hülyeség és gyerekes volt, de veled akartam hagyni valamit magamból. A CD, a képek, a jegyek, ott vannak a padlódeszkák alatt.”

„Tényleg?”

Bólintott, vidámabbnak látszva az én nyilvánvaló öröömötől ebben a jelentéktelen tényben. Ez nem volt elég, hogy teljesen meggyógyítsa a fájdalmat az arcán.

„Szerintem” mondtam lassan „Nem vagyok biztos, de azon tűnődök... Azt gondolom, lehet, hogy tudtam ezt egész idő alatt.”

„Mit tudtál?”

Csak el akartam tüntetni a gyötrelmet a szemeiből, de ahogy kimondtam a szavakat, igazságosabban hangzottak, mint számítottam.

„Néhány részem, a tudatalattim talán, mindig is hitt abban, hogy téged még mindig érdekel, hogy éleke vagy meghaltam. Talán ez az, amiért hallottam a hangokat.”

Egy nagyon mély csend volt egy pillanatra. „Hangok?” Kérdezte határozottan.

„Hát, csak egy hang. A tiéd. Ez egy hosszú történet.” Attól a nagyon óvatos nézéstől az arcán azt kívántam, bárcsak ne hoztam volna fel ezt. Azt hihette, hogy megőrültem, mint mindenki más? Mindenki más biztos volt erről? De a végén az arckifejezése- az egy, amitől úgy nézett ki, hogy valami égeti – elhalványult.

„Kaptam időt.” A hangja egészen természetellenes volt.

„Ez nagyon szánalmas.”

Várt.

Nem voltam biztos benne hogy magyarázzam el. „Emlékszel mit mondott Alice az extrém sportokról?”

A szavakat hangsúlyozás nélkül mondta. „Leugrottál a szikláról a poén kedvéért.”

„Öm... igen. És ezelőtt a motorral...”

„Motor?” Kérdezte. Eléggé ismertem a hangját, hogy halljam, hogy valami forr a nyugalom alatt.

„Lehet, hogy nem beszéltem Alice-nek erről a részről.”

„Nem.”

„Hát erről... nézd, rájöttem hogy... amikor csinállok valami veszélyeset, vagy hülyeséget... sokkal világosabban tudok emlékezni rád.” Beismerem, az érzés teljesen elmebeli. „Tudtam emlékezni, hogy

milyen a hangod, amikor mérges vagy. Hallottam, mintha csak mellettem álltál volna. Jobbára próbáltam nem rád gondolni, de ez nem fájt annyira – olyan volt, mintha megint megvédenél. Mintha azt akarnád, hogy ne essen bántódásom.

És, hát, azon tűnődök, hogy az érzés, hogy olyan tisztán hallottalak, azért volt, az egész alatt. Mindig is tudtam, hogy még szeretsz engem.”

Megint, ahogy beszéltem, a szavak magukkal hozták az értelmüket a meggyőződésről. Az igazságról. Néhány hely mélyen bennem felismerte az igazságot.

A szavai fél-fojtottan jöttek ki. „Te... kockáztattad az életed... hogy halljad...”

„Shh” Szakítottam félbe „Várj egy percet. Azt hiszem van itt egy vízkeresztem.”

Arra az éjjelre gondoltam Port Angeles-ben, amikor az első érzéki csalódásom volt. Feljöttem két választással. Elmebaj, vagy vágyteljesítés. Nem láttam harmadik választást.

De mi van ha...

Mi van, ha komolyan azt hiszed, hogy valami igaz, de tévedtél? Mi van ha makacsul biztos vagy hogy igazad van, hogy ha nem vennéd figyelembe az igazságot?

Választás 3: Edward szeretett. A kötelék, ami összekovácsolódott közöttünk, nem olyan volt, ami eltörhet a hiánytól, távolságtól, vagy az időtől. És nem számít, hogy mennyire lehet ő különlegesebb, gyönyörűbb, vagy tökéletesebb, vagy tökéletesebb, mint én, ő ugyanolyan visszafordíthatatlanul megváltoztatott, mint én. Ahogy mindig is hozzá tartozhatok, és mindig is az enyém lehet. (!)

Ez volt az amit megpróbáltam elmondani magamnak?

„Oh!”

„Bella?”

„Oh. Oké. Értem”

„A szálnmad?” Kérdezte, a hangja egyenetlen és feszült volt.

„Te szeretsz engem.” Csodálkoztam. Az jelentés értelme és a feszültség megint átmosódott rajtam.

A szemei nyugtalanak voltak, a csaló mosoly, amit a legjobban szerettem, villant fel az arcán.
„Őszintén, szeretlek.”

A szívem felfújódott, mintha ki akarna lövődni a bordáim közül. Ez megtöltötte a mellkasomat és meggátolta a torkomat, hogy ne tudjak beszélni.

Ő tényleg úgy akart engem, ahogy én akartam őt – örökké. Ez volt az egyetlen félelme a lelkemért, az emberi dolgokért nem akart csökkenteni engem, ez annyira kétségbeesetté tette, hogy halandóként hagyjon. Összehasonlítva a félelmet, hogy nem akart engem, ez az akadály – a lelkem – majdnem jelentéktelennek látszott.

Szorosan a hideg kezei közé fogta az arcom és megcsókolt, amíg el nem szédültem és az erdő nem forgott. Azután nekitámasztotta a homlokát az enyémnek, és nem én voltam az egyetlen, aki nehezebben lélegzett a szokásosnál.

„Te jobb vagy ebben, mint én, tudod.” Mondta

„Miben jobb?”

„Túlélésben. Te, legalább, tettel egy erőfeszítést. Felkeltél reggel, próbáltál normális lenni Charlie-ért, követted az életed mintáját. Amikor nem követtem a nyomokat, én... teljesen használhatatlan voltam. Nem tudtam a családom körül lenni – nem tudtam senki körül se lenni. ... „Vigyorgott, szégyenlősen. „Ez sokkal szánalmasabb, mint hangokat hallani.”

Mélyen megkönnyebbültem, hogy igazán úgy tűnt, hogy érti – vigasztalt hogy minden értelmet adott neki. Mindenesetre nem úgy nézett rám, mintha örült lennék. Úgy nézett rám hogy... szeretett.

„Csak egy hangot hallottam.” Javítottam ki

Felnevetett, és szorosan a jobb oldalához húzott és elindult, hogy előre vezessen engem.

„Csak vicceltem ezzel.” Nagyjából intett a kezével a velünk szembe lévő sötétség irányába, ahogy sétáltunk. Volt valami halvány és óriási ott – a ház, jöttem rá. „Nem számít a legcsekélyebben sem, amit mondanak.”

„Ez most rájuk is hat.”

Megvonta a vállát közömbösen.

Átvezetett a bejárati ajtón a sötét házba és felkapcsolta a villanyt. A szoba ugyanolyan volt amilyenre emlékeztem – a zongora és a fehér kanapék és a sápadt, hatalmas lépcsőház. Nem volt szemét, nem volt fehér ágynemű.

Edward nem több hangerővel kiáltotta a neveket, mint amit én egy rendes beszélgetésnél használok. "Carlisle? Esme? Rosalie? Emmett? Jasper? Alice?" Hallották.

Carlisle hirtelen mellettem állt, mintha csak végig ott lett volna. „Isten hozott újra, Bella.” Mosolygott. „Mit tehetünk érted ma reggel? Úgy képzelem, az óra miatt, ez nem egy tiszta társasági látogatás?”

Bólintottam. „Szeretnék beszélni mindenkivel egyszerre, ha nem gond. Valami fontosról.”

Nem tudtam megállni, hogy felpillantsak Edward arcára, miközben beszéltem. Az arckifejezése kritikus, de lemondó volt. Amikor visszanéztem Carlisle-ra, ő is Edwardot nézte.

„Természetesen.” Mondta Carlisle „Mért nem beszélünk egy másik szobában?”

Carlisle végigvezetett a fényes nappalin, körbe bekanyarodott az ebédlőbe és felkapcsolta a lámpákat, miközben ment. A falak fehérek voltak, a mennyezet magas, mint a nappali. A szoba központjában, a kisakasztású csillár alatt, volt egy nagy fényezett ovális asztal, nyolc székkal. Carlisle kihúzott nekem egy széket a fejnél.

Soha nem láttam a Culleneket az ebédlő szoba asztalát használni ezelőtt – ez csak egy kellék volt. Nem ettek a házban.

Amint megfordultam, hogy leüljek a székre, láttam, hogy nem vagyunk egyedül. Esme követte Edwardot, és mögötte a család többi tagja menetelt be.

Carlisle leült a jobb oldalra, Edward meg a balra. Mindenki más csendben a helyére ment. Alice már vigyorgott rám a terven. Emmet és Jasper kíváncsian néztek, és Rosalie meg rám mosolygott próbaképpen. A válasz mosolyom bátortalan volt.

Carlisle felém biccentett. „A terem a tiéd.”

Nyeltem egyet. A bámuló szemeiktől ideges lettem. Edward megfogta a kezem az asztal alatt. Rálestem, de ő csak a többieket nézte, a sorsa hirtelen vad lett.

„Hát” megálltam „Remélem Alice már elmondott mindent, hogy mi történt Volterrában.”

„Mindent.” Alice biztosított.

Dobtam neki egy jelentőségteljes pillantást. „És az úton?”

„Azt is.” Bólintott

„Jó.” Sóhajtottam megkönnyebbülve. „Mindannyian ugyanazon az oldalon vagyunk.”

Türelmesen vártak, miközben próbáltam sorba rendezni a gondolataimat.

„Szóval, van egy problémám,” kezdtem „Alice megígérte a Volturinak, hogy egy leszek közületek. El fognak küldeni valakit, hogy megnézze, és biztos vagyok benne, hogy ez egy rossz dolog – valami elkerülendő.

„És ez most titeket is belekever. Sajnálom.” Megnéztem mindegyikük gyönyörű arcát, megmenteni a legszebbnek tartottat. Edward szája grimaszba fordult. „De ha te nem akarsz, nem fogom rád kényszeríteni magam, talán Alice hajlandó lesz, vagy nem.”

Esme kinyitotta a száját, hogy beszéljen, de feltartottam egy ujjamat hogy megállítsam.

„Kérlek, hagyd, hogy befejezzem. Mindannyian tudjátok, hogy mit akarok. És biztos vagyok benne, hogy azt is tudjátok, Edward mit gondol. Azt hiszem az egyetlen korrekt mód a döntésre mindenkinek, ha szavazunk. Ha úgy döntötök, hogy nem akartok... Talán visszamegyek egyedül Olaszországba. Nem engedhetem meg hogy idejőjjenek.” Összeráncoltam a homlokom, ahogy megfontoltam ezt.

Volt egy enyhe morgás Edward mellkasában. Figyelmen kívül hagytam őt.

„Vegyétek számba, hogy nem akarok közületek senkit se veszélybe sodorni, azt akarom, hogy szavazzatok igennel, vagy nemmel a kérdésemről a vámpírrá válásban.

Egy félmosoly az utolsó szónál, és intettem Carlisle felé hogy kezdheti.

„Csak egy percet” szakított félbe Edward

Összeszűkülő szemeken keresztül dühösen néztem rá. Felhúzta rám az egyik szemöldökét, miközben szorította a kezemet.

„Van valamim, amit össze kell adnunk, mielőtt szavazunk.”

Sóhajtottam.

„A veszélyről, amit Bella említett,” folytatta „Nem hiszem, hogy szükséges túlságosan aggódnunk.”

Az arckifejezése sokkal, élettél telibb lett. Feltette a szabad kezét a fénylő asztalra és előre mutatott.

„Látjátok,” magyarázta körbenézve az asztalon, miközben beszélt „Ez több mint egy ok, hogy mért nem akartam kezet rázni Aro-val a végén. Van valami, amire nem gondoltak, én meg nem akartam megmutatni nekik.” vigyorgott

„Mit?” Alice bökdöste. Biztos voltam benne hogy az én arckifejezésem is olyan szkeptikus volt, mint az övé.

„A Volturi önhitű, jó érzékekkel. Ha eldöntik, hogy megkeresnek valakit, az nem jelent problémát számukra. Emlékszel Demetrire?” Lepillantott rám.

Megborzongtam. Ezt igenek vette.

„Megtalálja az embereket – ez a tehetsége.”

„Most, egész idő alatt, bármelyikükkel voltunk, válogattam az agyaik közül bármiért, ami megmenthet minket, információkat szerezni, ahogy lehet. Szóval, láttam, hogy működik Demetri tehetsége. Ő egy nyomkövető – ezerszer tehetségesebb nyomkövető, mint amilyen James volt. A képessége lazán kapcsolatos azzal, amit én csinállok, vagy amit Aro. Ő elfogja az... Ízt? Nem tudom, hogy írjam ezt le... a hang... valaki elméjéből, azután követi azt. Ez óriási távolságban működik.

„De Aro kis kísérlete után, hát...” Edward megvonta a vállát.

„Azt hiszed nem fog tudni, megtalálni.” Mondtam határozottan

Önelégült volt. „Biztos vagyok benne. Teljesen megbízik a másik érzékben. Ha ez nem működik veled, mindannyian vakok lesznek.”

„És hogy tisztáz ez bármit is?”

„Eléggé nyilvánvalóan, Alice el fogja mondani, ha tervezik a látogatásukat, és én el foglak rejteni téged. Tehetetlenek lesznek.” Mondta ádáz élvezettel. „Olyan lesz, mintha egy darab szalmát keresnének a szénaboglyában.”

Emmettel váltottak egy pillantást és egy önelégült mosolyt.

Ennek nem volt értelme. „De meg tudnak találni téged.” Emlékeztettem

„És én tudok vigyázni magamra.”

Emmett átnyúlt az asztalon testvére felé, és kinyújtotta az öklét.

„Kitűnő terv, tesó.” Mondta rajongással

Edward kinyújtotta a karját, hogy a sajátjával beleüssön Emmet öklébe..

„Nem” sziszegte Rosalie

„Abszolút nem.” Értettem egyet

„Idióták” motyogta Alice

Esme csak rápillantott Edwardra.

Felegyenesedtem a székemben, miközben összpontosítottam. Ez az én találkozőm volt.

„Rendben. Edward felajánlott egy lehetőséget hogy megfontoljátok.” Mondtam hidegen
„Szavazzunk.”

Ekkor Edwardra néztem. Jobb volna kivenni a véleményeit az útból. „Akarjátok, hogy csatlakozzok a családodokhoz?”

A szeme éles és fekete volt, mint a kovakő. „Nem így, ember fogsz maradni.”

Bólintottam egyet, komolyan tartottam az arcom és továbbléptem.

„Alice?”

„Igen”

„Jasper?”

„Igen,” mondta, a hangja megfontolt volt. Kicsit meglepődtem – nem voltam biztos ebben a szavazatban – de elnyomtam a reakcióm és tovább léptem.

„Rosalie?”

Habozott, ráharapva a teli, tökéletes alsó ajkára. „Nem.”

Tisztán tartottam az arcomat és kissé elfordítottam a fejem, hogy váltsak, de felemelte mind a két kezét, tenyérrel előre.

„Hadd magyarázzam meg.” Védekezett „Ez nem azt jelenti, hogy irtózok attól, hogy olyan legyél, mint egy nővér. Ez csak... ez nem az az élet, amit választottam volna magamnak. Azt kívánom bárcsak lett volna valaki, aki nemmel szavaz nekem.”

Lassan bólintottam, aztán Emmethez fordultam.

„A pokolba, igen!” Vigyorgott „Találnunk kell egy másik módját, hogy harcolhassunk ezzel a Demetrivel.”

Még mindig grimaszoltam, amikor Esme-re néztem.

„Igen, természetesen, Bella. Már most úgy gondolok rád, mint egy családtagomra.”

„Köszönöm, Esme” motyogom, ahogy Carlisle-ra néztem.

Hirtelen ideges lettem, bárcsak őt kérdeztem volna meg elsőnek. Biztos voltam benne, hogy ez az a szavazat, ami a legjobban számít, a szavazat, ami jobban számít a többségnél.

Carlisle nem nézett rám.

„Edward,” mondta

„Nem.” Morogta Edward. Az állkapcsa szorosan összehúzódott, az ajkai a fogai mögé húzódtak.

„Ez az egyetlen út, aminek van értelme,” bizonygatta Carlisle „Úgy döntöttél, hogy nem élsz nélküle, és ez nem hagy nekem más választást.”

Edward elengedte a kezem, eltolva magát az asztaltól. Méltóságteljesen kivonult a szobából, morogva a lélegzete alatt.

„Azt hiszem, tudod a szavazatom.” Sóhajtotta Carlisle

Én még mindig Edward után bámultam. „Köszönöm,” motyogtam

Egy fülsüketítő csattanás visszhangzott a másik szobából.

Megrándultam, és gyorsan beszéltem. „Erre volt szükségem. Köszönöm. Hogy meg akartok tartani engem. Mindannyitok iránt pontosan ugyanazt érzem.” A hangom kicsorbult az érzelemtől a végére.

Esme villámgyorsan az oldalamnál volt, körülöttem voltak a hideg karjai.

„Legkedvesebb Bella,” lehelte

Visszaöleltem őt. A szemem sarkából észrevettem, hogy Rosalie lenéz az asztalra, és rájöttem hogy a szavaim kétértelműek voltak.

„Szóval, Alice,” mondtam, amikor Esme elengedett „Hol akarod csinálni?”

Alice rám bámult, szemei rettegéssel tágultak ki.

„Nem! Nem! NEM!” Üvöltötte Edward, berohanva a szobába. Az arcomba volt mielőtt pisloghattam volna, fölém hajolva, az arckifejezése haragba csavarodott. „Megőrültél?” Üvöltötte „Teljesen elvesztetted az eszed?”

Meghátráltam, a kezeim a fülemre raktam.

„Um, Bella,” vetette közbe Alice aggodalmas hangon „Nem hiszem, hogy biztos vagyok ebben. Szükségem van felkészülésre...”

„Megígérted,” emlékeztettem, bámulva Edward karja alól.

„Tudom, de... komolyan, Bella! Nincs semmi ötletem, hogy hogy ne öljelek meg!”

„Meg tudod csinálni,” bátorítottam „Bízok benned.”

Edward dühösen morgott.

Alice gyorsan megrázta a fejét, bepánikolt.

„Carlisle?” Megfordultam, hogy ránézzek

Edward a kezébe fogta az arcom, kényszerítve, hogy ránézzek. A másik keze tenyérrel kifelé volt Carlisle felé.

Carlisle figyelmen kívül hagyta ezt „képes vagyok rá,” válaszolt a kérdésekre. Bárcsak láthattam volna az arckifejezését. „Nem lennél tőlem veszélyben, ha elveszítem az irányítást.”

„Jól hangzik” reméltem, hogy érti. Nehéz volt úgy beszélni, hogy Edward fogta közben az állkapcsom.

„Várj,” mondta Edward a fogai között „Ennek nem kell most lennie.”

„Nincs rá ok, hogy ne most legyen.” Mondtam, a szavak torzultan jöttek

„Tudok néhányra gondolni.”

„Természetesen, te tudsz.” Mondtam keserűen „Most engedj el”

Elengedte az arcom és összekulcsolta a kezeit a mellkasán. „Két órán belül Charlie itt lesz, hogy megkeressen. Nem kellene ebbe belevonni a rendőrséget.”

Összeráncoltam a szemöldököm. Ez volt mindig a nehezebb része, Charlie, Renee. Most Jacob is. Az emberek, akiket elveszíthetek, az emberek, akiket bánthatok. Bárcsak én lennék az egyetlen, aki szenvedhet, de tudtam, hogy ez lehetetlen.

Ugyanakkor, jobban bántom őket, ha most ember maradok. Állandó veszélynek kitenni Charliet a közelségemmel. Jake-et még nagyobb veszélynek kitenni a vonzással. És Renee – Ráadásul nem kockáztathatnék egy látogatást, hogy lássam a saját anyámat attól félve, hogy magammal hozom a halálos problémáimat!

Egy veszély mágnes voltam. Elfogadtattam magammal.

Elfogadni ezt, tudtam, hogy vigyáznom kell magamra, és meg kell védenem azt az egyet, akit szeretek, még akkor is, ha nem lehetek velük. Erősnek kell lennem.

„Az érdeklődés a maradásról nem feltűnő,” mondta Edward, csikorgatva közbe a fogait, de most Carlisle-ra nézett. „Azt javaslom, halasszuk el ezt a beszélgetést legalább addig, amíg Bella befejezi a gimnit és elköltözik Charlie házából.”

„Ez ésszerű kérés, Bella.” Mutatott rá Carlisle

Charlie reakciójára gondoltam, amikor felkel ma reggel, ha – mindezek után az élet keresztültette őt Harry elvesztésén, a múlthéten, azután keresztültettem őt a megmagyarázatlan eltűnésemen – üresen találja az ágyamat. Charlie ennél jobbat érdemel. Ez csak egy kicsivel lenne több idő, az érettségi már nincs messze.

Összehúztam az ajkaim. „Még megfontolom.”

Edward lepihent. Az állkapcsa szétnyílt.

„Talán haza kellene, hogy vigyelek,” mondta, most már csendesebben, de tisztán és gyorsan hogy kivigyen már innen. „Csak elővigyázatosságból, Charlie hamarosan felkel.”

Carlisle-ra néztem. „Érettségi után?”

„Szavamat adom.”

Vettem egy mély lélegzetet, mosolyogtam, és Edwardhoz fordultam. „Oké, hazavihetsz.”

Edward kirohant velem a házból, mielőtt Carlisle megígérhetett volna nekem valami mást is. Felvett a hátára, így nem láthattam mi tört szét a nappaliban.

Ez egy csendes hazautazás volt. Győzelmet és önelégültséget éreztem. Ijedséget is, természetesen, de próbáltam nem gondolni arra a részre. Nem lett volna jó aggódni a fájdalom miatt – fizikai vagy az érzelmi miatt – szóval nem aggódtam. Nem, amíg nem kellett.

Amikor megérkeztünk a házamhoz, Edward nem állt meg. Felrohant a falon, majd át az ablakon, fél másodperc alatt. Azután leszedte a nyakáról a kezeimet és leültetett az ágyra.

Azt hittem van egy nagyon jó ötletem, hogy mire gondolhat, de az arckifejezése meglepett. Düh helyett, kiszámítható volt. Csendesen lépdelt vissza és tovább, át a sötét szobámon, miközben őt figyeltem növekvő gyanúval.

„Bármit is tervezel, nem fog működni.” Mondtam neki

„Shh. Gondolkozom.”

„Uh” nyögtem, átdobva magam az ágyon, majd a fejemre húztam a paplant.

Nem volt semmilyen hang, de egyszer csak itt volt mellettem. Visszarántotta a rejtekhelyem, így már látott. Mellettem feküdt. Felnyúlt a kezével, hogy elsöpörje a hajam az arcomból.

„Ha nem bánod, szeretném, ha kevésbé rejtenéd el az arcod. Olyan sokáig éltem nélküle, ahogy csak tudtam. Most... Mondj meg valamit.”

„Mit?” kérdeztem vonakodóan

„Ha bármit megkaphatnál a világon... bármit, mi lenne az?”

Éreztem a kételkedést a szemeimen. „Te.”

Megrázta a fejét türelmetlenül. „Valami olyat, ami még nem a tiéd.”

Nem voltam biztos benne mire akar rávezetni, ezért gondosan átgondoltam mielőtt válaszoltam. Felhoztam valami olyat, ami igaz is, meg teljesen lehetetlen.

„Azt akarom... hogy ne Carlisle csinálja. Azt akarom, hogy Te változtass át.”

Óvatosan figyeltem a reakcióját, még több dühre számítva, mint ami a házában volt. Meglepődtem, hogy az arckifejezése nem változott. Még mindig számító, gondolatba merült volt.

„Mit tennél meg ezért?”

Nem tudtam hinni a füleimnek. Csak bután néztem a nyugodt arcára, és kiböktem a választ mielőtt gondolkodhattam volna.

„Bármit.”

Halványan elmosolyodott, majd összehúzta az ajkait. „5 év?”

Az arckifejezésem elcsavarodott a bánat és a borzadás között.

„Azt mondtad bármit.” Emlékeztetett

„Igen, de... ki fogod használni az időt, hogy kitalálj valami más megoldást erre. Addig kell ütnöm, amíg forró a vas. Emellett túl veszélyes embernek lenni – számomra, legalábbis. Szóval bármit, de ezt nem.”

Összeráncolta a homlokát. „3 év?”

„Nem!”

„Ez egyáltalán nem ér meg neked semmit?”

Arra gondoltam mennyire akarom én ezt. Jobban, hogy tartsam a pókerarcot. Eldöntöttem, és nem fogom tudatni vele hogy milyen sokat jelent ez nekem. Ez nagyobb befolyást adhat nekem. „6 hónap?”

Forgatta a szemeit. „Nem elég jó.”

„1 év.” Mondtam „Ez a határ.”

„Legalább adj két évet.”

„Nem lehet. 19-ig megcsinálom. De nem megyek közelebb 20-hoz. Ha te örökre tizenéves maradsz, akkor én is.

Egy percig gondolkodott. „Oké, felejtjük el a korhatárokat. Ha azt akarod, hogy én legyek az egyetlen – találkoznod kell egy feltétellel.

„Feltétel?” a hangom egyenletes volt „Milyen feltétel?”

A szemei óvatosak lettek - lassan beszélt „Házasodj velem össze először.”

Csak bámultam rá, vártam... „Oké, mi a csattanó?”

Sóhajtott. „Megsebesíted az egóm, Bella. Én csak felajánlom neked, te meg azt hiszed, hogy ez egy vicc.”

„Edward, kérlek, legyél komoly.”

„Száz százalékig komoly vagyok.” Csak bámult engem a vicc jele nélkül az arcán.

„Oh, gyereünk.” Mondtam a hisztéria szélén a hangomban. „Csak 18 vagyok.”

„Hát, én közel 110. Itt az ideje, hogy megállapodjak.”

Arrébb néztem, ki a sötét ablakon, próbáltam kontrolálni a pánikot mielőtt kitört volna rajtam.

„Nézd, a házasság nem pontosan olyan nagy prioritású a listámon. Ez valahogy a halál csókja volt Renee-nek és Charlie-nak.”

„Érdekes válogatása a szavaknak.”

„Tudod, hogy értem.”

Mélyet lélegzett. „Kérlek nehog az mond hogy félsz az elkötelezettségtől.” A hangja kétségbe vonó volt, és megértettem mire gondolt.

„Nem pontosan,” biztosítottam „Én... Renee-től félek. Van néhány erős véleménye a házasságról, 30 előtt.

„Mert inkább azt akarja, hogy legyél örökre átkozott, mint házas.” Sötétén nevetett

„Azt hiszed, viccelsz.”

„Bella, ha összehasonlítod az elkötelezettség szintjét a házassági egybekelés között, hogy elcseréld a lelked, egy örökkévalóságért, mint egy vámpír...” megrázta a fejét „Ha nem vagy elég bátor hogy összeházasodj velem, aztán – „

„De,” szakítottam félbe „Mi van, ha megcsinálom? Mi van, ha azt mondom, hogy tegyél engem is a végák közé most? Átváltozhatnak vámpírrá 3 nap alatt?”

Mosolygott, a fogai felvillantak a sötétben „Bizonyára,” mondta „Hozom az autómát.”

„Francba.” Morogtam „Adok neked 18 hónapot.”

„Nincs alku.” Mondta vigyorogva „Szeretném ezt a feltételt.”

„Rendben. Carlisle-nak kell megcsinálnia, miután leérettségiztem.”

„Ha tényleg ezt akarod.” Vonta meg a vállát, és a mosolya teljesen angyali lett

„Lehetetlen vagy” nyögtem „Egy szörnyeteg”

Nyelt egyet. „Ezért nem akarsz velem összeházasodni?”

Megint nyögtem egyet

Közelebb húzott; az éjsötét szemei megolvadtak, parázlottak, és összetörték a koncentrációm.
„Kérlek, Bella?” Lehelte

Egy percre elfelejtettem, hogy kell lélegezni. Mikor magamhoz tértem, gyorsan megráztam a fejem, hogy kitisztítsam a hirtelen jött felhőket az elmémből.

„Jobb lett volna, ha lenne időm a gyűrűig.”

„Nem! Nincs gyűrű!” Szinte üvöltöttem

„Na, most megcsináltad.” Suttogta

„Hoppá.”

„Charlie felkelt. Jobb, ha lelépek.” Mondta lemondással

A szívem abbahagyta a dobogást.

Mérlegelte az arc kifejezésem egy másodpercig. „Gyerekes lenne tőlem, ha elbújnék a mosdóban?”

„Nem.” Suttogtam „Maradj. Kérlek.”

Edward mosolygott, majd eltűnt.

Kavarogtam a sötétségben, ahogy vártam Charlie-t hogy megnézzen. Edward pontosan tudta mit fog csinálni, én meg hajlandó voltam meglepődést tettetni, ami a trükk része volt. Természetesen, volt nekem a Carlisle-os választásom, de most hogy tudtam, hogy van egy lehetőség, hogy Edward átváltoztat magának, nagyon akartam. Ő egy ilyen csaló volt.

Az ajtó kinyílt.

„Jó reggelt apa.”

„Oh, szia, Bella.” Zavarba jött a rajtakapás miatt „Nem tudtam, hogy felébredtél.”

„Igen, csak vártalak, hogy felébredsz, hogy el tudjak menni, fürödni.” Kezdtem felkelni

„Várj,” mondta Charlie és felkapcsolta a villanyt. Megvakultam a hirtelen világosságtól, és gondosan távol tartottam a szemem a mosdótól. „Beszéljünk egy percet először.”

Nem tudtam kontrolálni a grimaszom. Elfelejtettem kérdezni Alice-től egy jó ki fogást.

„Tudod, hogy bajban vagy.”

„Igen, tudom.”

„Én csak majdnem megőrültem az utolsó 3 napban. Hazajöttem Harry temetéséről, Te meg elmentél. Jacob csak annyit mondott, hogy elfutottál Alice Cullennel, és, hogy úgy gondolta hogy bajban vagy. Nem hagyta nekem számot, és nem hívta. Nem tudtam hol vagy, vagy mikor – vagy ha – jössz haza. Van egyáltalán fogalmad róla hogy... mennyire...” Nem tudta befejezni a mondatot. Mérgesen lélegzett egyet aztán váltott. „Tudsz adni egy okot, hogy miért ne kéne most azonnal hajóra raknom téged Jacksonwillbe?”

A szemeim összeszűkültek. Szóval ez fenyegetés akart lenni? Ketten tudják játszani ezt a játékot. Felültem és lehúztam magamról a paplant. „Mert nem fogok elmenni.”

„Várjon csak egy percet, fiatal hölgy,”

„Nézd, apa, teljes felelősséget vállalok a tetteimért. Meg csinálom minden házimunkát, mosást meg mosogatást, amíg úgy gondolsz, hogy tanultam a leckéből. És azt hiszem, igazad van legbelül, ha ki akarsz rúgni - de ettől még nem fogok visszamenni Floridába.”

Az arca vörös lett. Vett egy mély lélegzetet, mielőtt válaszolt.

„Elmagyaráznád, hol voltál?”

Picsába... „Ez egy... váratlan esemény volt.”

Felhúzta a szemöldökét a várakozástól, az én pompás magyarázatomtól.

Feltöltöttem az arcomat levegővel, majd hangosan kifújtam. „Nem tudom, mit mondhatnék neked, apa. Ez igazából egy félreértés volt. Amit mondtak...”

Gyanakodva várt.

„Nézd, Alice elmondta Rosalie-nak hogy leugrottam a szikláról...” Őrjöngően igyekeztem, hogy közel tartsam az igazsághoz, ahogy lehetséges a tehetetlenségemet, hogy a meggyőző hazugságom ne ássa alá a kifogásom, de mielőtt folytathattam volna, Charlie arckifejezésétől eszembe jutott, hogy ő nem is tud semmit a szikláról.

Még nagyobb hoppá. Mintha nem lennék már eléggé pirult.

„Lehet nem beszéltem még neked erről.” Fulladoztam „Ez semmiség volt. Csak Jake-vel úsztam. Egyébként, Rosalie elmondta Edwardnak, ő meg szomorú lett. Rosalie úgy állította be, hogy véletlenül úgy hangzott, mintha meg akartam volna ölni magam, vagy valami. Edward nem vette fel a telefonját, és Alice elrángatott... L.A.-be, hogy személyesen megmagyarázzuk.” Megvontam a vállam, szörnyen remélve, hogy nem fogja zavarni a botlásom, amit hiányolna a ragyogó magyarázatomból, amiről gondoskodtam.

Charlie arca megfagyott. „Megpróbáltad megölni magad, Bella?”

„Nem, természetesen nem, csak szórakoztunk Jake-vel. Sziklaugrás. A La Push-i kölykök mind ezt csinálják. Ahogy mondtam, ez semmiség.”

Charlie arca felforrósodott – a fagyótól a dühtől forrtig. „Mi van ezzel az Edward Cullennel amúgy?” ugatta „Otthagyt téged minden szó nélkül.”

Félbeszakítottam. „Még egy félreértés.”

Az arca újra elvörösödött. „Szóval visszajön?”

„Nem tudom mi a pontos terv. Szerintem mindegyikük.”

Megrázta a fejét, az ere lüktetett a homlokán. „Azt akarom, hogy tartsd magad távol tőle, Bella. Nem bízik meg benne. Meg rohadhat érted. Nem fogom megengedni, hogy megint megrontson téged.”

„Jó,” mondtam kurtán

Charlie hátra dőlt a sarkain. „Oh” - összezavarodott egy másodpercre – hangosan kilehelve meglepetésében. „Azt hittem ez nehezebb lesz.”

„Az is.” Egyenesen a szemeibe néztem „Úgy értettem, hogy jó, hogy el fogok költözni.”

Kidülledtek a szemei. A döntésem megingott, ahogy elkezdtem aggódni az egészségéért. Nem volt fiatalabb Harrynél...

„Apa, nem akarok elköltözni,” mondtam lágyabb hangnemben „Szeretlek. Tudom, hogy aggódsz, de bíznod kell benne. Lazítanod kell Edwardon, ha azt akarod, hogy maradjak. Akarod, hogy itt éljek, vagy nem?”

„Ez nem fair, Bella. Tudod, hogy azt akarom hogy maradj.”

„Akkor legyél kedves Edwarral, mert ő ott lesz, ahol én vagyok.” Mondtam bizakodással. A bizalmam a vízkeresztben erős volt.

„Nem az én fedelem alatt.” Dühöngte Charlie

Sóhajtottam egy mélyet. „Nézd, nem fogok adni neked több ultimátumot ma este- vagy asszem ma reggel. Csak gondold át ezt egy pár napig, oké?”

„Bella,”

„Gondold át.” Bizonygattam „és miközben ezt csinálod, adnál nekem egy kis egyedülletet? Tényleg szükségem van egy fürdésre.”

Charlie arca a lila egy furcsa árnyalta lett, de elment, becsapva az ajtót maga mögött. Hallottam, ahogy mérgesen lépdelt le a lépcsőn.

Ledobtam a paplanom, és Edward már itt is volt. A hintaszékben ült, mintha végig jelen lett volna.

„Bocs, emiatt.” Suttogtam

„Igazából ennél sokkal rosszabbat érdelek.” Motyogta „Ne kezdj bele semmibe Charlie-val fölöttem, kérlek.”

„Ne aggódj emiatt.” Leheltem, miközben összeszedtem a fürdőszobai cuccaimat és felhúztam egy tiszta ruhát. „Pontosan annyira fogom, amennyire szükséges. Vagy azt próbáltad elmondani, hogy nem tudok sehova se elköltözni?” Kitágítottam a szemeim hamis ijedséggel.

„Beköltöznél egy vámpírokkal teli házba?”

„Valószínűleg az a legbiztonságosabb hely olyanok számára, mint én. Emellett...” vigyorogtam „Ha Charlie kirúg, nem lesz szükséges megvárni az érettségi végét, nem igaz?”

Összeszorította az állkapcsát. „Annyira lelkes az örök kárhozatalért.” Morogta

„Tudod, hogy nem igazán hiszel ebben.”

„Oh, nem én?” Füstölögtem

„Nem.”

Mérgesen nézett rám, majd el akart kezdeni beszélni, de közbe vágtam.

„Ha tényleg azt hitted, hogy elvesztetted a lelked, amikor megtaláltalak Volterrában, azonnal rá kellett volna jönnöd mi történik, ahelyett hogy arra gondolsz, hogy mindketten együtt meghaltunk. De te nem – azt mondtad elképesztő, Carlisle-nak igaza volt.” Emlékeztettem diadalmasan „Ezek után is van benned remény.”

Most az egyszer, Edward szótlan maradt.

„Szóval reménykedjünk csak mind a ketten, rendben?” Ajánlottam „Ez nem számít. Ha maradsz, nincs szükségem a mennyországra.”

Lassan felkelt, és odajött, hogy rárakja kezét mind a két oldalára az arcomnak, miközben a szemembe nézett.

„Örökre.” Fogadta meg, még mindig kicsit döbbenten.

„Ez minden, amit kérek.” Majd felálltam a lábaimra, hogy hozzá tudjam nyomni az ajkaim az övéhez.

Epilógus

Majdnem minden visszatért a régi kerékvágásba – a jó, elő-zombi normába – kevesebb idő alatt, mint ahogy hittem hogy lehetséges. A kórház is lelkes karokkal üdvözölte Carlisle-t.

És köszönöm, hogy kihagyhattam a Számítási tesztet, amíg külföldön voltam, Alice és Edward sokkal jobb formában voltak a diplomázáshoz, mint én ebben a pillanatban. Hirtelen, az egyetem egy prioritás lett (az egyetem volt még mindig a B terv, próbaképpen, hogy Edward befolyásoljon az ajánlatával az érettségi utáni Carlisle-os lehetőségtől.)

Edward már megtette az utat a Harvardig, szóval ez már nem volt terhére, köszönhetően a késlekedésemért, mint a ketten a Peninsula Community College-on (Félsziget Közösségi Egyetem) végezhetünk jövőre.

Charlie nem volt boldog tőlem, vagy az Edwarddal való beszélgetéstől. De legalább megengedte, hogy Edward meglátogasson a kijelölt órákban – kizárólag bent a házban. Csak ki nem engedtek.

Az iskola és a munkahely volt az egyetlen kivétel, és a sivár, fakó sárga falai az osztálytermeknek váltak furcsamód csábítóvá mostanában nekem. Itt tudtam a legtöbbet lenni azzal a személlyel, aki mellettem ült a padban.

Edward folytatta az órarendjét az év kezdetétől, ami legtöbbször az én osztályomba tette őt. A viselkedésem olyan volt, mint múlt ősszel, a Cullenék látszólagos L.A.-beköltözése után, a mellettem

lévő ülőhely soha nem volt megtelve. Eddig Mike, mindig kihasználta ezt az előnyt, most megtartotta a biztonságos távolságot. Edward visszajöttével, ez majdnem olyan volt, mintha az utolsó 8 hónapban egy rémálomba kerültünk volna.

Majdnem, de nem egészen. Egyrészt, ott volt a házi-őrízet helyzet. És egy másik, még ősz előtt, már nem lehettünk legjobb barátok Jacob Black-kel. De természetesen, már nem is hiányzott.

Nem voltam olyan szabadságban, hogy elmehessek, La Push-ba, és Jacob se jött meglátogatni. A telefonhívásaimra se válaszolt.

Jobbára este telefonáltam, miután Edward már ki lett rúgva – 9-kor azonnal a mogorván jókedvű Charlie által – és mielőtt Edward visszasettenkedett volna az ablakomon keresztül, mikor Charlie már elaludt. Ezt az időt választottam arra, hogy elintézzem az eredménytelen hívásaimat, mert észrevettem, hogy Edward egy bizonyos arcot vág, amikor Jacob nevét említem. Egyfajta helytelenítőt és óvatost... Talán mérgeset.

Úgy véltem, hogy van egy kölcsönös előítélete a vérfarkasokkal szemben, bár ő nem volt olyan „hangos” véleménnyel, mint Jacob a vérszopókról.

Szóval nem sokat emlegettem Jacobot.

Úgy, hogy Edward közel volt hozzám, nehéz volt szomorú dolgokra gondolni – még akkor is, ha egykori legjobb barátom valószínűleg nagyon rosszul érzi magát miattam. Amikor Jacobra gondoltam, mindig büntudatot éreztem, hogy ne gondoljak rá többé.

A tündérmese visszatért. A herceg visszajött, a gonosz varázs megtört. Nem volt benne pontosan biztos, hogy mit csináljak a maradék, megoldatlan karakterrel. Hol volt ő boldog, attól fogva?

A hetek teltek, és Jacob még mindig nem válaszolt a hívásaimra. Ez már egy állandó aggodássá kezdett válni. Mint egy csöpögő csap a fejem hátulján, nem tudtam elzárni, vagy semmibe venni. Csöpp, csöpp, csöpp, Jacob, Jacob, Jacob.

Tehát, bár nem emlegettem sokat Jacobot, néha a csalódottságom és az aggodás kikészített.

„Ez csak őszinte bunkóság!” eresztettem ki egy szombat délután, amikor Edward felvett a munkából. „Egyenesen sértés!”

Változtattam a mintám különböző válaszok reményében. Ekkor felhívtam Jake-et a munkából, de csak egy haszontalan Billyt kaptam. Megint.

„Billy azt mondta, hogy nem akar beszélni velem.” Füstölögtem, a csöpögő esőt bámulva az utas ablakon keresztül.

„Ő is ott volt, de nem tudott megtenni 3 lépést, hogy felvegye a telefont. Általában Billy csak azt mondja, hogy nincs ott, vagy elfoglalt, vagy alszik, vagy valami. Úgy értem, ez nem olyan, mintha nem tudnám hogy csak hazudik, de legalább ez egy udvarias módja volt ezt kezelni. Azt hiszem, most Billy is utál. Ez nem fair!”

„Ez nem te vagy, Bella.” Mondta Edward csendesen „Senki sem utál téged.”

„Mégis így érzem.” Morogtam, átkarolva a mellkasom. Ez nem volt több egy csökönyös gesztusnál. Nem volt többé lyuk – alig tudtam már emlékezni arra az üres érzésre.

„Jacob tudja, hogy visszajöttünk, és biztos vagyok benne, hogy megtudta, hogy veled vagyok,” mondta Edward „Nem jön sehova a közelembe. Az ellenségeskedés mélyen megrögződött benne.”

„Ez hülyeség. Tudja hogy nem vagy olyan... mint a többi vámpír.”

„Ez még mindig egy jó ok, megtartani a biztonságos távolságot.”

Vakon kibámultam a szélvédőn, csak Jacob arcát látva, egy keserű maszkban, amit utáltam.

„Bella, mi azok vagyunk, amik vagyunk,” mondta Edward csendesen „Tudom kontrolálni magam, de kétlem, hogy ő is. Ő még nagyon fiatal. Ez feltehetőleg egy küzdelemben fordulna, és nem tudom, hogy meg tudok-e állni, mielőtt megö...” szünetet tartott, majd gyorsan folytatta „Mielőtt bánthanám. Szomorú lennél. Nem akarom, hogy ez megtörténjen.”

Emlékeztem mit mondott Jacob a konyhában, tökéletes felelevenítéssel a husky hangján. Eléggé kiegyensúlyozott vagyok, hogy kezeljem ezt... valószínűleg nem szeretnéd, ha megölném a barátod.

„Edward Cullen,” suttogtam „Azt akartad mondani, hogy megölni őt? Azt?”

Elnézett rólam, bámulva az esőt. Előttünk a piros lámpa, amit észre se vettem, zöldre váltott, és újra elindult előre, nagyon lassan vezetve. Nem a megszokott vezetési módján.

„Megpróbálnám... nagyon nehezen... nem megtenni.” Mondta végül Edward

Nyitott szájjal bámultam rá, de ő egyenesen előre nézett. Megálltunk a kanyarban a stoptáblánál.

Hirtelen, eszembe jutott, mi történhetett Parissal, amikor Rómeó visszajött. A színpadi rendezés egyszerű volt. Harcoltak. Paris elesett.

De ez nevetséges volt. Lehetetlen.

„Hát,” mondtam és vettem egy mély lélegzetet, megrázva a fejem, hogy elűzzem a szavakat a fejből. „Ilyen soha nem fog megtörténni, szóval nincs ok emiatt aggódni. És tudod, hogy Charlie figyelni most az órát. Jobban járnál ha hazavinnél, mielőtt még nagyobb bajba kerülne a késés miatt.”

Felé fordítottam az arcom, egy bátortalan mosollyal.

Mindig, amikor az arcára néztem, erre a lehetetlenül tökéletes arcra, a szívem erősen elkezdett dobogni.

Felismertem az arckifejezését, a még mindig szobor arcán.

„Már nagyobb bajban vagy, Bella.” Suttogta, mozdulatlan ajkain keresztül

Közelebb csúsztam, megragadva a karját, ahogy követtem a szemét, hogy lássam, mit néz. Nem tudom mire vártam – talán Victoria áll az utca közepén, lobogó hajával a szélben, vagy egy fekete, magas palást körvonala... vagy egy csomó mérges vérfarkas. De nem láttam semmit se.

„Mit? Mi az?”

Vett egy mély lélegzetet „Charlie...”

„Az apám?” sikoltottam

Lenézett rám, és az arckifejezése eléggé nyugodt volt hogy lecsillapítsa a pánikom.

„Charlie... valószínűleg nem fog megölni téged, de gondolkozik rajta.” Mondta. Újra elkezdett vezetni, le az utcámra, de megállt a ház előtt és leparkolt a fák szélénél.

„Mit csináltam?” ziháltam

Edward visszapillantott Charlie házára. Követtem a tekintetét, és észrevettem, hogy mi parkol a feljárón. Fényes, pirosan ragyogó, lehetetlen volt kihagyni. A motorom hivalkodott a feljárón.

Edward azt mondta, Charlie meg akar ölni, szóval tudnia kellett, hogy ez az enyém. Csak egy személy lehetett az ámulás mögött.

„Nem!” ziháltam „Mért? Mért tenné ezt Jacob velem?” Az ámulás szúrása átmosódott rajtam. Én bíztam Jacobban értelemszerűen – rábíztam minden egyes titkom. Azt állította, ő a biztonsági menedékem – a személy, akire mindig számíthatok. Természetesen, a dolgok megváltoztak, de nem gondoltam volna hogy az alap megváltozhat. Nem gondoltam, hogy ez megváltozhat!

Mivel érdemeltem ezt ki? Charlie meg fog örülni – és az ennél rosszabb, bántódása eshetett, és aggódott. Nem kapott ő már eleget? Soha se képzeltem volna, hogy Jake ilyen piti és egyenesen aljas tud lenni. Könnyekkel gyúlt meg a szemem, de ezek nem a szomorúság könnyei voltak.

„Még mindig itt van?” sziszegtem

„Igen, itt vár ránk.” Mondta nekem Edward, biccentett a karcsú járda felé, ami kettőbe osztotta az erdő sötét peremét.

Kiugrottam a kocsiból, és elindultam a fák felé, kezemet már ökölbe szorítva az első ütéshez.

Mért kell Edwardnak sokkal gyorsabbnak lennie nálam?

Elkapott a derekamnál fogva, mielőtt megtettem volna az utat.

„Engedj el! Ki fogom nyírni! Ámuló!” kiáltottam a jelzőket a fák felé.

„Charlie meg fog hallani,” figyelmeztetett Edward „És amint elkapott és bevitt, befalazza az ajtót.”

Ösztönösen visszapillantottam a házra, és olyan volt, mintha csak a fényes motort lehetett volna látni. Csak pirosságot láttam. A fejem újra elkezdett lüktetni.

„Csak adj egy menetet Jacobbal, utána foglalkozok Charlie-val is.” Erőlködtem hogy kiszabaduljak

„Jacob Black látni akar engem. Ezért van még mindig itt.”

Ettől lefagytam – elvitte belőlem a harci kedved. A kezeim elgyengültek. Harcoltak; Paris elesett.

Dühös voltam. De nem olyan dühös.

„Beszélni?” kérdeztem

„Többé kevésbé.”

„Mennyire többé?” a hangom remegett

Edward elsimította a hajam az arcomból. „Ne aggódj. Nem azért van itt, hogy harcoljunk. Csak úgy tesz mint... a szóvivő a csomagért.”

„Oh”

Edward megint a házra nézett, aztán szorosabban megfogott a derekamnál és elkezdett húzni az erdő felé. „Sietnünk kell. Charlie egyre türelmetlenebb.”

Nem kellett messzire mennünk, Jacob az út szélén várt. Egy mohos fatörzsnél ácsorgott, miközben várt, az arca kemény volt és keserű, pontosan olyan, amire számítottam. Rám nézett, aztán Edwardra. A szája egy gúnyos mosollyá terült szét, és a fától távol vállat vont. Kissé előredőlt és a remegő kezeit ökölbe szorította. Nagyobbnak látszott, mint amikor utoljára láttam. Valahogy, lehetetlenül, de még mindig nőtt. Edward fölé magasodna, ha egymás mellé állnának.

De Edward azonnal megállt, amint megláttuk őt, egy tág helyet hagyva közöttünk Jacobbal. Edward elfordult, maga mögé tolva engem. Elhajoltam mellőle, hogy Jacobra bámuljak – hogy megvádoljam a szemeimmel.

Gondolhattam volna, hogy a sértődött nézésétől, a cinikus arkifejezésétől mérgesebb leszek. De ez inkább arra emlékeztetett, amikor utoljára láttam, könnyekkel a szemében. A dühöm megenyhült, elbizonytalanodott, ahogy Jacobot figyeltem. Nagyon régóta nem láttam már - utáltam hogy az összejövetelünknek ilyennek kellett lennie.

„Bella,” mondta Jacob üdvözlésképp, majd felém biccentett egyet, anélkül, hogy Edwardra nézett volna.

„Mért?” suttogtam, próbáltam elrejteni a csomó hangját a torkomban. „Hogy tehetted ezt velem, Jacob?”

A gúnyos mosolya eltűnt, de az arca kemény és rideg maradt. „Így volt a legjobb.”

„Mit akarna ez jelenteni? Azt akarod, hogy Charlie megfojtson? Vagy azt akarod, hogy szívrohamot kapjon, mint Harry? Nem érdekel hogy hogy vagy velem, de hogy tehetted ezt vele?”

Jacob megrezzent, összehúzta a szemöldökeit, de nem válaszolt.

„Senkit sem akart bántani – csak azt akarta hogy büntetésbe kerülj, hogy ne engedjék meg neked hogy velem legyél.” Morogta Edward, megmagyarázva a gondolatokat, amit Jacob ki se mondott.

Jacob szemei az utalattól szikráztak, amikor újra Edwardra nézett.

„Ó, Jake!” nyögtem „Már büntetésben vagyok! Szerinted mért nem mentem le eddig La Push-ba és mért nem rúgtalak már seggbe, mert nem válaszolsz a hívásaimra?”

Jacob szemei újra rám villantak. „Hát ezért?” kérdezte, majd összeszorította az állkapcsát, mintha bocsánatot kérne a törtétekért.

„Azt hitte én nem engedlek el, nem Charlie.” Magyarázta megint Edward

„Hagyd abba,” csattant fel Jacob

Edward nem válaszolt.

Jacob megborzongott, olyan erősen csikorgatta a fogait, ahogy az ökleit. „Bella nem túlozta el a... képességeidet.” Mondta a fogain keresztül „Szóval most már tudnod kell, mért vagyok itt.”

„Igen,” értett egyet Edward a lágy hangján „De mielőtt belekezdénél, mondanom kell valamit.”

Jacob várt, megmarkolta, majd elengedte a kezét, ahogy próbálta kontrolálni a borzongását, ami végigment a karjain.

„Köszönöm,” mondta Edward, a hangja az őszinteség mélyével dobogott. „Soha nem leszek képes elmondani mennyire hálás vagyok. Tartozni fogok neked a létezésem... nyugalmaival.”

Jacob kifejezéstelenül nézett rá, a borzongása elpárolgott a meglepetéstől. Gyorsan rám pillantott, de az én arcom is ugyanolyan összezavart volt.

„Hogy életben tartottad Bellát,” tisztázta Edward, a hangja durva és heves lett „Amikor... én nem.”

„Edward...” kezdtem mondani, de felemelte az egyik kezét és Jacobra nézett.

A megértés átmosódott Jacob arcán, mielőtt az a sötét maszk visszatért volna. „Ezt nem a te hasznodért csináltam.”

„Tudom. De ez nem törli ki azt a hálát, amit érzek. Úgy gondoltam ezt tudnod kell. Ha ez lesz amit a hatalmamból valaha is megtehetek érted....”

Jacob felemelte egyik fekete szemöldökét.

Edward megrázta a fejét „Ez nem áll hatalmamban.”

„Akkor kiében?” morogta Edward

Edward lenézett rám. „Az övében. Gyorsan tanulok, Jacob Black, és nem fogom elkövetni ugyanazt a hibát kétszer. Itt leszek, amíg Ő így akarja.”

Én pillanatnyilag bele voltam merülve az aranynézésébe. „Van valami más, amire szükséged van? Jacob? Azt akartad hogy bajba kerüljek – a küldetés teljesült. Charlie talán elküld egy katonai iskolába. De ez sem tarthat távol Edwardtól. Erre semmi se képes. Mit akarsz még?”

Jacob Edwardon tartotta a szemeit. „Csak emlékeztetni szeretném a vérszopó barátaidat néhány fő pontra a megállapodásban, amit elfogadtak. Az egyezménybeszélgetés az egyetlen dolog, ami megakadályozza, hogy kitépjem a torkát ebben a pillanatban.”

„Nem felejtettük el.” Mondta Edward ugyanabban a pillanatban, amikor megkérdeztem. „Milyen fő pontok?”

Jacob még mindig Edwardot bámulta, de válaszolt. „A megállapodás eléggé speciális. Ha bármelyikük megharap egy embert, a fegyverszünetnek vége van. Megharap, nem megöl.” Hangsúlyozta ki. Végül rám nézett. A szemei hidegek voltak.

Egy másodpercebe telt, mire felfogtam a különbséget, majd az én arcom is ugyanolyan hideg lett.

„Ez nem a te dolgod.”

„A pokol az.” Ez volt minden ami fojtogatta

Nem számítottam rá, hogy a gyors szavaim ilyen erős választ hoznak. A figyelmeztetés ellenére, amit adott, nem tudhatta. Azt kellett hinnie, hogy a figyelmeztetés csak elővigyázatosság volt. Nem vette észre – vagy nem akarta elhinni – hogy én már választottam. Hogy én a Cullen család tagjává szándékoztam válni.

A válaszomtól Jacob megrázkódott. Erősen a halántékához nyomta az ökleit, szorosan csukva tartotta a szemeit, és megpróbálta kontrolálni a görcseit. A bőre fakózölddé változott a vörösesbarna bőre alatt.

„Jake? Jól vagy?” kérdeztem aggódva

Tettem egy fél lépést felé, de Edward elkapott, és visszaráncigált maga mögé.

„Vigyázz! Nem tudja kontrolálni magát.” Figyelmeztetett

De Jacob újra magához tért; már csak a kezei remegtek. Gyűlölködve nézett Edwardra. „Uh. Soha nem bánthanám.”

Sem Edward sem én nem hiányoltuk az ehhez tartozó vádat. Egy halk sziszegés csuszott ki Edward száján. Jacob önkéntelenül összeszorította az ökleit.

„BELLA!” Charlie ordítása visszhangzott a házból. „GYERE BE A HÁZBA EBBEN A PILLANATBAN!”

Mindannyian lefagyunk, hallgatva a csöndet, ami ezt követte.

Én voltam az első aki megszólalt; a hangom remegett. „Picsába.”

Jacob dühös arckifejezése megingott. „Sajnálom.” Motyogta „Megtettem amit lehetett - én megpróbáltam...”

„Kösz.” A hangom remegése tönkretette a szarkazmust. Az útra néztem, félig várva, hogy Charlie átszáguld a nedves páfrányokon, mint egy felbőszült bika. Én lehetnék a vörös zászló a forgatókönyvben.

„Csak még valami,” mondta nekem Edward, aztán Jacobra nézett „Nem találtuk meg Victoria nyomait az oldalunkon... és ti?”

Ő már tudta a választ abban a pillanatban, ahogy Jacob gondolta, de Jacob kimondta. „Utoljára akkor, amikor Bella... távol volt. Megengedtük neki, hogy azt higgye, hogy kicsúszott a kezeink közül, de szorítottunk a körön, hogy lesből támadhassunk rá.”

Egy jeges lövés találta el a gerincem.

„De aztán elment, mint egy denevér a pokolból. Hogy mondjam, megérezte a kicsi nőstényed illatát, és ezzel kisegített minket. Azóta nem jött vissza a földjeinkre.”

Edward bólintott. „Ha visszajön, már nem a ti problémátok lesz. Szóval...”

Jacob felszisszent. „Most már a miénk!”

„Nem,” kezdtem, hogy tiltakozzak mind a kettőjük ellen

„BELLA! LÁTOM AZ AUTÓJÁT ÉS TUDOM HOGY ITT VAGYTOK! HA NEM LESZEL BENT A HÁZBAN EGY PERCEN BELÜL...!” Charlie-nak nem esett nehezére hogy beféjezze a fenyegetést.

„Menjünk.” Mondta Edward

Visszanéztem Jacobra. Fogom még látni?

„Sajnálom.” Suttogta olyan halkán, hogy csak a szájáról tudtam leolvasni hogy megértsem. „Viszlát, Bells.”

„Megígérted” emlékeztettem kétségbeesetten. „Még mindig barátok, ugye?”

Jacob lassan megrázta a fejét, és a csomó a torkomban majdnem megfujtott.

„Tudod, hogy mennyire próbáltam betartani az ígéretem, de...nem tudom hogy próbálhatnám még. Most nem...” Küzdött, hogy megtartsa a kemény maszkot az arcán, de megremegett, és eltűnt. „Hiányozni fogsz,” mondta. Egyik kezével felém nyúlt, ujjait is kinyújtotta, mintha azt kívánná, bárcsak elég hosszú lenne, hogy átszelje a közöttünk lévő távolságot.

„Te is” nyögtem ki. Az én kezem is megindult felé.

Mintha összekapcsolódtunk volna, éreztem belül a fájdalmait. Az Ő fájdalma az én fájdalom.

„Jake...” tettem egy lépést felé. Át akartam ölelni, hogy kitöröljem az arcából a nyomorúságot.

Edward megint visszahúzott, de most inkább a kezeivel akart megvédeni.

„Minden rendben.” Ígértem meg neki, aztán felnéztem rá, bizalommal a szememben, hogy kiolvassak valamit az arcából. Meg kellett értenie.

A szemei kiolvashatatlanok voltak, az arckifejezése... hideg. „Nem, nincs rendben.”

„Engedd el,” morogta Jacob megint dühösen. „Ő is akarja!” Tett két hosszú lépést előre. A várakozás egy csillogása villant fel a szemeiben. Úgy tűnt, mintha a mellkasa megdagadna és megremegne.

Edward maga mögé tolt, miközben Jacobot figyelte.

„Ne! Edward!”

„ISABELLA SWAN!”

„Gyerünk! Charlie megőrül!” A hangomon lehetett érezni a pánikot, de most nem Charlie miatt. „Gyorsan!”

Rántottam rajta egyet, aztán lenyugodott egy kicsit. Visszatolt lassan, közben végig Jacobot figyelve, ahogy visszavonultunk.

Jacob haragosan nézett ránk, a keserű arcával. Várakozástól kiszáradt szemekkel, aztán, mielőtt az erdő közénk állt volna, az arca hirtelen fájdalmas lett.

Tudtam, hogy az utolsó kép az arcáról fog kísérteni addig, amíg nem látom őt újra.

És egyenesen ott megfogadtam, hogy hamarosan látni fogom mosolyogni. Meg fogom találni a módját, hogy megtartsam barátomnak.

Edward szorosan tartotta a kezeit a derekam körül, közel tartva engem. Ez volt az egyetlen dolog, ami bennem tartotta a könnyeket.

Volt pár komoly problémám.

A legjobb barátom az ellenségei közé számított engem.

Victoria még mindig szabad volt, így bárki veszélybe kerülhetett, akit szeretek.

Ha nem leszek hamarosan vámpír, a Volturi meg fog ölni.

És most úgy látszik hogy ha az leszek, a Quileute vérfarkasok megpróbálják elvégezni a munkájuk – megpróbálják megülni a jövőbeli családom. Nem hiszem hogy lenne más választásuk, de a legjobb barátom tenne-e egy öngyilkossági kísérletet?

Nagyon komoly problémák. De mért tűntek hirtelen jelentéktelennek, amikor áttörtünk az utolsó fán is, és észrevettük Charlie lila arcát?

Edward finoman megszorított. „Itt vagyok.”

Vettem egy mély lélegzetet.

Ez igaz volt. Edward itt volt mellettem és átölelt a karjaival.

Elviseltem volna bármit, amíg ez igaz.

Kihúztam a vállam, és elindultam előre, hogy találkozzak a sorsommal, a végzetemmel szorosan az oldalamon.

Cím: Rosalie Narrátor: Edward

A telefon vibrált a zsebemben. 25-ik alkalommal 24 órán belül. Arra gondoltam kinyitom, legalább megnézni, ki akar kapcsolatba lépni velem. Talán fontos. Talán Carlisle-nak szüksége van rám. Gondoltam rá, de nem mozdultam.

Nem tudtam biztosan, hol vagyok. Valamilyen sötét, csúszós padlástérben, tele patkányokkal és pókokkal. A pókok figyelembe se vettek engem, a patkányok pedig nagy ívben kerültek. A levegő sűrű volt a sütőolaj nehéz szagától, avas hústól, emberi izzadságtól; s a szennyezésnek ez a csaknem áthatolhatatlan rétege valóban látszott a nyirkos levegőben, fekete réteggel vonva be mindent.

Alattam a rozoga, lepusztult bérelt lakás négy történetbe foglalt élete. (egy négytagú spanyol család) Nem okozott nehézséget megkülönböztetnem a gondolatokat – nagy, hangos spanyol lármát csaptak. Nem figyeltem. Csak hagytam, hogy a hangok eltávolodjanak tőlem.

Minden értelmetlen volt. Az egész létezésem értelmetlen volt. Az egész világ értelmetlen volt. A homlokomat a térdemhez szorítottam és csodálkoztam, hogy tudtam eddig ellenállni. Ez talán reménytelen. Talán, ha a próbálkozásom így is úgy is bukásra van ítélve, abba kellene hagynom az önkínzást és csak visszamenni...

Az ötlet olyan erős, olyan gyógyító volt - mintha a szavak erős érzéstelenítőt tartalmaztak volna, elmosták azt a kínhegyet, ami maga alá temetett – ziháltam és szédültem.

Bárcsak elmehetnék most, bárcsak vissza tudnék menni.

Lehunyt szemem mögött mindig Bella arca mosolygott rám. Ez az üdvözlés, a megbocsátás mosolya volt, de nem volt befolyással arra, amit a tudatalattim tenni akart.

Természetesen nem mehetek vissza. Végül is mi az én szenvedésem az ő boldogságához képest? Neki tudnia kell mosolyogni félelem és veszély nélkül. Egy lélektelen jövő utáni vágyakozás nélkül. Jobbat

érdemel ennél. Jobbat érdemel nálam. Amikor elhagyja ezt a világot, egy olyan helyre megy majd, amely örökre zárva lesz előttem, függetlenül attól, hogy viselkedem itt.

Ennek a végső elválásnak a gondolata annyival erősebb volt, mint a kín, amelyet éreztem. Megremegett a testem. Ha elmegy arra a helyre, ahová ő tartozik de én sosem fogok, akkor én sem maradok itt. Kell lennie feledésnek. Kell lennie megkönnyebbülésnek.

Ebben reménykedtem, de nem volt rá garancia. Aludni, esetleg álmodni. Ay, itt a bökkenő, mondtam magamnak. Ha már hamu leszek, fogom még valahogy érezni az elvesztésének kínját? Újra elborzadtam.

És, a francba is, megígértem. Megígértem, hogy nem háborgatom (szó szerint: kísértem) többé az életét magammal cipelve a fekete démonjaimat. Ígéretem szerint nem mehetek vissza. Nem tudok semmi jót sem tenni érte? Egyáltalán semmit?

Az ötlet, hogy visszatérjek abba a borús kisvárosba, amely örökre az igazi otthonom lesz ezen a bolygón, újra át és átszötte a gondolataimat. Csak ellenőrizni. Csak látni, hogy jól van, biztonságban és boldog. Semmi beavatkozás. Sosem kell megtudnia, hogy ott voltam... Nem. A francba, nem. A telefon megint vibrált. „A francba, a francba, a francba,” morogtam.

Használhatnék elterelést, véltem. Kinyitottam a telefont és fél év alatt először megdöbbenve ismertem rá a számra.

Miért hívna fel Rosalie? Talán ő volt az egyetlen, aki élvezte a távolléteimet. Valami szörnyűségnek kellett történnie, ha arra volt szüksége, hogy velem beszéljen. Hirtelen elfogott az aggodalom a családom iránt. Megnyomtam a fogad gombot.

„Mi az?” kérdeztem feszülten.

„Oh, na. Edward felvette a telefont. Megtisztelve érzem magam.”

Amint meghallottam a hanghordozását, tudtam, hogy a családom jól van. Csak unatkozott. Nehéz volt megérteni a motivációit a gondolatainak fonala nélkül. Az ő indítékai általában a logika legcsavarosabb fajtáján alapultak.

Csattanva zártam össze a telefont.

„Hagyj békén,” suttoztam a semminek.

Természetesen a telefon megint vibrálni kezdett.

Addig fog hívni, amíg át nem adja azt az üzenetet, amivel már eltervezte, hogy bosszantani fog? Talán. Hónapokig is eltartana, mire belefáradna ebbe a játékba. Eljátszottam a gondolattal, hogy hagyom neki, hogy az újratárcsázót ütögesse az elkövetkező fél évben... aztán sóhajtottam és újra felvettem a telefont.

„Ki vele?”

Rosalie sietve mondta a szavakat. „Gondolom, tudni akarod, hogy Alice Forksban van.”

Kinyitottam a szemem és mereven néztem a rothadó fa gerendákra három hüvelykre az arcomtól.

„Mi?” A hangom élettelen és érzelmentes volt.

„Tudod, milyen Alice – azt hiszi mindent tud. Akárcsak te.” kuncogott Rosalie humortalanul. A hangja ideges volt, mintha hirtelen elbizonytalanodott volna abban, amit tenni akart.

But my rage made it hard to care what Rosalie's problem was. (bocsi, ezt nem tudtam lefordítani)

Alice megesküdött nekem, hogy követni fogja az utasításaimat Bellát illetően, habár nem értett egyet a döntésemmel. Megígérte, hogy békén hagyja Bellát...amíg én is. Nyilván azt gondolja, hogy végül összeroskadom a kintől. Talán igaza van.

De nem. Eddig még nem. Akkor mit csinál Forksban? Szorongatni akartam sovány nyakát. Nem mintha Jasper olyan közel engedne hozzá, ha megérzi a belőlem kirobbanó dühöt...

„Ott vagy még Edward?”

Nem válaszoltam. Ujjbegyeimmel megszorítottam az ornyergemet, csodálkoznék ha egy vámpírnak lehetne migrénje.

Más felől, ha Alice már visszament...

Nem. Nem. Nem. Nem.

Tettem egy ígéretet. Bella életet érdemel. Tettem egy ígéretet. Bella életet érdemel.

Úgy ismételtetem a szavakat, mint egy mondókát, próbáltam megtisztítani a fejemet Bella sötét ablakának elbűvölő képétől. Egyetlen menedékhelyem ajtónyílása.

Kétségkívül meg kéne alázkodnom, ha visszamennék. Nem érdekelt. A következő évszázadot boldogan tölteném a térdeimen, ha vele lehetnék.

Nem. Nem. Nem.

„Edward? Nem is aggódsz amiatt, hogy miért van ott Alice?”

„Nem különösebben.”

Rosalie hangja most kissé önelégült lett, elégedett volt azzal, hogy válasza kényszerített. „Nos, természetesen nem szegte meg a szabályokat egészen. Úgy értem, te csak azt akartad, hogy maradjunk távol Bellától, igaz? Forks meglátogatása nem számít.”

Lassan lecsuktam a szemem. Bella elment? Gondolataim a váratlan ötlet (inkább tény, hír, infó) körül forogtak. Még nem érettségizett le, így vissza kellett mennie az anyjához. Ez jó. Napfényben kell élnie. Jó, hogy maga mögött hagyhatja az árnyakat.

Próbáltam elfogadni, de nem tudtam.

Rosalie idegesen nevetett. „Így nincs okod arra, hogy mérges légy Alice-re.”

„Miért hívtál akkor Rosalie, ha nem azért, hogy bajba keverd Alice-t? Miért bosszantasz?”

„Várj!” mondta. Jól érezte, hogy le akarom tenni. „Nem ezért hívtalak.”

„Hanem miért? Mondd gyorsan, aztán hagyj végre békén.”

„Nos...” habozott.

„Ki vele Rosalie. Tíz másodperced van.”

„Azt hiszem, haza kellene jönnöd,” mondta gyorsan Rosalie. „Belefáradtam Esme szomorúságába és hogy Carlisle sosem nevet. Szégyellned kéne magad azért, amit velük teszel. Emmett is állandóan hiányol és ez az idegeimre megy. Van egy családod. Nőj fel és gondolj másra is magadon kívül!”

„Érdekes javaslat Rosalie. Had meséljek neked egy történetet egy bagolyról és verébről...”

„Én gondolok rájuk, veled ellentétben. Nem érdekel, hogy úgy bántod Esmet, mint még senki? Jobban szeret téged, mint bármelyikünket, és ezt te is tudod. Gyere haza!”

Nem válaszoltam.

„Azt gondoltam, ha ennek az egész Forks dolognak vége, akkor túlteszed magad rajta.”

„Sosem Forks volt a probléma Rosalie,” mondtam, próbáltam türelmes lenni. Amit Esmeről és Carlisle-ról mondott, ismerős húrokat pendített. „Csak mert Bella” – nehezemre esett hangosan kimondani a nevét – „elköltözött Floridába, nem jelenti azt, hogy én képes vagyok... Nézd Rosalie. Én tényleg sajnálom, de higgy nekem, senki sem lenne boldogabb, ha ott lennék.”

„Um...”

És itt volt újra ez az ideges habozás.

„Mi az, amit nem mondasz el nekem Rosalie? Esme jól van? És Carlisle?”

„Ők rendben vannak. Ez csak...nos, nem mondtam, hogy Bella elköltözött.”

Nem szólaltam meg. Lefuttattam magamban a beszélgetésünket. Igen, Rosalie mondta, hogy Bella elköltözött. Azt mondta: te csak azt akartad, hogy maradjunk távol Bellától, igaz? Forks meglátogatása nem számít. És aztán: Azt gondoltam, ha ennek az egész Forks dolognak vége...

Tehát Bella nincs Forksban. Hogy értette, hogy Bella nem költözött el?

Aztán Rosalie elismételte gyorsan a szavait, csaknem mérgesen.

„Nem akarták neked elmondani, de szerintem ez butaság. Így gyorsabban túlteszed magad ezen és hamarabb tudsz újra normális lenni. Miért búslakodnál a világ sötét zugaiban, ha már nincs rá szükség? Már hazajöhetsz. Újra egy család lehetünk. Vége van.”

Úgy tűnt, elment az eszem. Nem értettem Rosalie szavait. Mintha valami nagyon nyilvánvalót mondott volna nekem, de fogalmam sem volt, hogy mit. Az eszem játszott az információval, szokatlan mintát alkotva. Abszurd.

„Edward?”

„Nem értem, mit mondasz Rosalie.”

Hosszú szünet, olyan hosszú, mint néhány emberi szívdobbanás.

„Meghalt Edward.”

Hosszabb szünet.

„Én... sajnálom. Jogod van tudni, azt hiszem. Bella... két napja levetette magát egy szikláról. Alice látta, de már túl késő volt bármit is tenni. Bár megszegte volna a szavát, segített volna, ha lett volna rá idő. Visszament, hátha tehet valamit Charlie-ért. Tudod, hogy mindig aggódik érte...”

A telefon meghalt. Beletelt néhány másodpercbe, mire rájöttem, hogy kikapcsoltam. Sokáig ültem a sivár sötétségben egy fagyos helyen. Mintha vége lett volna az időnek. Mintha az univerzum megállt volna.

Lassan, úgy mozogva, mint egy öregember, visszakapcsoltam a mobilom és tárcsáztam az egyetlen számot, amit megígértem magamnak, hogy soha többé nem hívok.

Ha ő lesz, akkor leteszem. Ha Charlie, akkor megszerzem a szükséges információt és keresek valami kibúvót. Bebizonyítom, hogy Rosalie beteges kis vicce tévedés és aztán visszamegyek a jelentéktelenségembe (vagy: nem létezésembe).

„Swan rezidencia,” válaszolta egy hang, amit még sosem hallottam. Egy erős férfihang, mély, de még fiatal. Nem volt időm ezen a fordulaton gondolkodni.

„Itt Carlisle Cullen.” mondtam, tökéletesen utánozva az apám hangját. „Beszélhetnék Charlie-val?”

„Nincs itt.” felelte a hang és kissé meglepődtem a benne bujkáló haragtól. Csaknem vicsorogva mondta ki a szavakat. De ez nem számított.

„Hol van most?” követeltem türelmetlenül.

Rövid szünet, mintha az idegen vissza akarná tartani az információt.

„A temetésen van” válaszolta a fiú végül.

Letettem a telefont.